

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

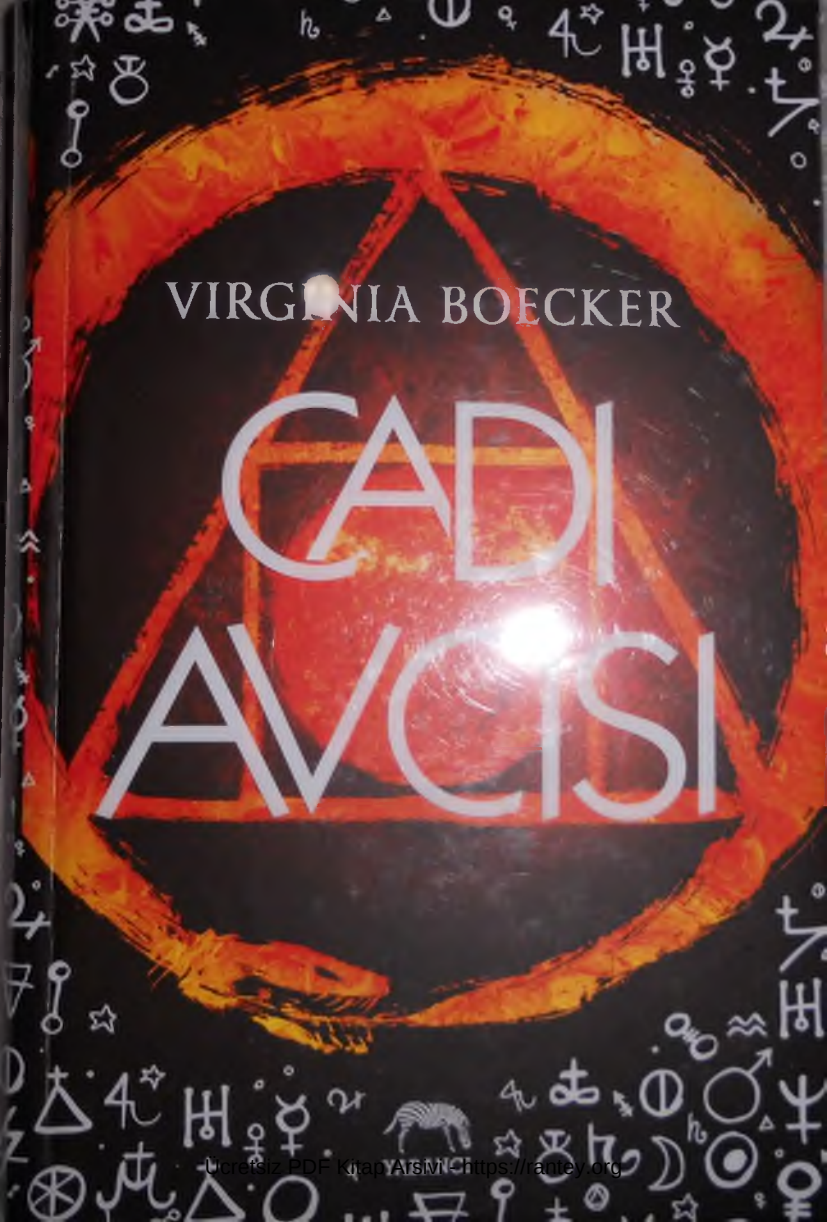
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIRGINIA BOECKER

CADI
AVCISI

TENİME DAĞLANARAK İŞLENMİŞ MÜHÜR.

BENİ KORUYAN VE NE OLDUĞUMU GÖSTEREN
MÜHÜR. BEN ON ÜÇÜNCÜ YAZIT'IN BİR
UYGULAYICISIYIM. BİR CADİ AVCISI.

KORKULMASI GEREKEN KİŞİ BENMİŞİM
GİBİ GERİLEDİLER.

ÇÜNKÜ KORKULMASI GEREKEN KİŞİ BENİM.

“Sinematografik anlatımın canlılığıyla, nefes kesici bir macera”

—PW, [Starred Review]

“İyi bir fantastik kitapta olması gereken her şeyi içeren, zehir,
kara büyü ve ihanet. Eğlenceli, kanının tokaşığı,
macera dolu bir ilk roman.” —April Tucklock

Devletlerle Şeytan Arasında'nın yazarı

“Ustalıkla ve kâğıda şekâyla yazılmış, macera, espri ve sihir yüklü
bir fantastik hikâye.” —Beth Revis, *Bir Milyon Güneş*
ve *Evrenin Ötesi* romanlarının New York Times çoksatın yazarı

Çeviren: Onur Özbek

25 TL

www.yabanciyayinlan.com
facebook.com/yabanciyayinlan
twitter.com/yabanciyayinlan
indernet satışı: bknokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cadı Avcısı

Özgün Adı | *The Witch Hunter*

Virginia Boecker

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Gökçe Çiçek

Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

Kapak Tasarımı | Emily Scott/Gem Photo

1. Baskı, Ocak 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-67-8

Türkçe Çeviri © Onur Özkan, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Virginia Boecker, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VIRGINIA BOECKER

CADI AVCISI

1. Kitap

Çeviren
Onur Özkan

KALABALIK MEYDANIN KIYISINDA durmuş cellatların ateşi yakmasını izliyordum. Meslekleri gereği giydikleri koyu kırmızı pelerinleri ve yanmış eldivenleriyle meşalelerini havaya kaldırmış iki adam, tahtadan dar yükseltiyi çevrelemişti. Ayaklarının dibine odun yığılmış dört cadı ve üç büyücü yükseltideki kazıklara zincirlenmişti. Suratlarında kararlı bir ifadeyle kalabalığa bakıyorlardı.

Ne yaptıklarını bilmiyordum; benim tutuklularım değillerdi ama af dilemeyeceklerini biliyordum. Ne son dakika merhamet yalvarışları ne de yarım ağızla edilen tövbe yeminleri olacaktı. Cellatlar meşalelerini odunlara dokundurup alevleri kurşuni gökyüzüne sıçratırken bile sessiz kaldılar. Öyle de kalacaklardı; sonuna kadar inatçı bir şekilde. Durum hep böyle değildi, fakat Reformist isyanlar azdıkça Reformistlerin kendisi de daha cüretkâr hale gelmişti.

Ne yaptıkları, hangi sihri kullandıkları çok da önemli değildi gerçi. Büyüler, iksirler, şifalı bitkiler, büyülu hizmetkârlar; artık hepsi kanun dışıydı. Bir zamanlar bunların kullanımı hoş görülür, hatta teşvik edilirdi. Büyü eskiden bir yardımcı olarak kabul edilirdi. Ama sonra veba geldi. Büyüyle başlatıldı, büyüyle yayıldı. Neredeyse büyü yüzünden yok oluyorduk. Onları durmaları için uyardık ama durmadılar. İşte şimdi de burada durmuş, pis bir meydanda, kirli bir gökyüzü altında onları durmaya zorluyorduk.

Sağımda, beş altı metre kadar uzağımda Caleb duruyordu. Mavi gözlerini kısmış, alnı biraz kırışmış vaziyette ateşe bakıyordu. İfadesine bakılırsa üzgün ya da sıkılmış olabilir, hatta kafasından kendine karşı bir S-O-S* oyunu oynuyor bile olabilir. Söylemesi zordu. Onu herkesten uzun süredir tanıyor olmama rağmen ben bile ne düşündüğünü bilmiyordum.

Birazdan, itirazlar başlamadan önce hamlesini yapacaktı. Fısıldanmaları, ayak sürümeleri, bir aile üyesinden gelen feryatları şimdiden duyabiliyordum. İnsanlar sopalarını ve taşlarını kaldırmışlardı. Ateşin üzerindeki adam ve kadınlara saygılarından ötürü kendilerini tutuyorlardı. Ama onlar öldükleri an şiddet başlayacaktı. Cellatlara, sokağı çevrelemiş muhafızlara, önümüzde dağıtmakta olan adaleti destekleyen herkese karşı. İnsanlar büyüden korkuyordu, evet. Ama büyüünün doğuracağı sonuçlar onları daha da korkutuyordu.

Sonunda gördüm. Koyu sarı saçının bir tutamını hafifçe çekiştirdi ve bir elini yavaşça cebine soktu.

Zamanı gelmişti.

* Yurtdışında tic-tac-toe olarak da bilinen ve iki kişiyle oynanan oyun. -71

Bağırışlar başladığında meydanın öbür ucundaydım. Arkadan bir itiş hissettim, sonra bir tane daha. İleri atıldım ve önümde duran adamın arkasına tosladım.

Adam bir hışımla döndü ve suratında keskin bir bakışla, "Dikkat etsene," dedi. Ama beni görür görmez o bakış kayboldu. "Kusura bakmayın, bayan. Sizi görmedim ve..." Duraksayarak bana daha dikkatli bir bakış attı. "Tanrım, sen sadece bir çocuksun. Burada olmaman lazım. Evine git. Burada görülecek bir şey yok senin için."

Kafamı sallayarak geriledim. Bir şey konusunda haklıydı; burada görmem gereken bir şey yoktu. Ayrıca gitmem gereken başka bir yer vardı.

Caleb'ı taş döşeli geniş yoldan, dikine yükselen çatıları sokağı neredeyse her zaman gölgeleyen koyu ahşap evlerin sıralandığı, çamur dolu dar sokaklarıyla bir labirenti andıran Harabe'ye doğru takip ettim. İnek Sokağı, Sülün Meydanı, Kaz Sokağı; hepsini hızlıca geçtik. Bu bölgedeki tüm sokakların isimleri, Tyburn'deki meydanın hayvan gütmeye kullanıldığı dönemden kaldıkları için komikti.

Şimdi ise başka bir tür kasaplık için kullanılıyordu.

Sokaklar, bir yakma gününde her zaman olduğu gibi bomboştu. Yakmaları izlemeyenler de olanları Ravenscourt Sarayı'nda protesto ediyorlar veya Upminster'in herhangi bir tavernasında unutmaya çalışıyorlardı. Bugün birini gözaltına almaya kalkışmak bir riskti. Kalabalığı riske atıyorduk; görülmeyi riske atıyorduk. Eğer sıradan bir cadıyı gözaltına alıyor olsaydık, muhtemelen hiç riske girmezdik.

Ama bu sıradan bir gözaltı değildi.

Caleb beni boş bir kapı eşiğine çekti. "Hazır mısın?"

"Tabii ki," diyerek gülümsedim.

O da bana sırtarak, "Sivri şeyler de hazır o halde," dedi.

Pelerinin altına uzanıp kılıcımı çektim.

Caleb onaylar biçimde başını salladı. "Muhafızlar bizi Sülün'de bekliyor. Her ihtimale karşı Marcus'u Kaz'a gönderdim, Linus da İnek'i gözlüyor." Durakladı. "Tanrım, bu sokak isimleri çok saçma."

Boğuk bir kahkaha attım. "Biliyorum. Ama onların yardımına ihtiyacım olmayacak. Sıkıntı çıkmaz."

"Eğer öyle diyorsan," diye cevapladı Caleb ve cebinden bir crown* çıkardı. Parayı suratıma doğru kaldırarak, "Her zamanki kadar mı diyelim, o zaman?" dedi.

"Çok beklersin. Beş kat fazla avım var, bu da beş kat fazla ödül demek oluyor. Ayrıca bunlar ölümbüyücüleri. Yani en az bir ceset, bolca kan, bir yığın da kemik olacak. Bu da en az bir sovereign** eder, seni ucuzcu herif," diye cevapladım alaycılıkla.

Caleb güldü. "İyi pazarlık ediyorsun Grey. Pekâlâ. Hadi şunu iki sovereign ve iş sonrası bir içki yapalım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyerek elimi uzattım ama Caleb elimi sıkmak yerine öptü. Midem hafiften düğümленirken yanaklarıma sıcaklığın hücum ettiğini hissettim. Ama o fark etmemiş gibiydi. Parayı cebine geri soktukten sonra kemerinden bir hançer çekip onu havada ustalıkla çevirdi.

"Güzel. Hadi artık gidelim. Bu ölümbüyücüleri kendi kendilerine yakalanmayacak."

Adımlarımız çamurda hafifçe hışırdarken evlerin önlerine sokula sokula ilerledik. Sonunda, aradığımız yere

* Orta Çağ'da İngiltere'de kullanılan ve 5 şiling değerinde bir gümüş madeni para birimi. -çn

** Orta Çağ'da İngiltere'de kullanılan ve 20 şiling değerinde bir altın madeni para birimi. -çn

geldik. Burası da diğerleri gibi görünüyordu; soyulan kırmızı boyalı ahşap bir kapısı olan, soluk beyaz alçıdan bir ev. Ama kapının öbür tarafında olanları düşünürsek diğerlerinden çok farklıydı. Yakaladığım büyücüler genelde hâlâ canlı ve cismaniydiler. Bugünküler pek öyle sayılmazlardı. Midem bir gözüaltından önce hep olduğu şekilde tanıdık bir hisle buruldu; bir tutam heyecan, bir tutam gerginlik, bir tutam da korku.

“Ben tekmeleyip açacağım ama ilk sen gireceksin,” dedi Caleb. “İdareyi devral. Bu senin tutuklaman. Kılıcını havada tut. Bir saniyeliğine bile indirme. Ve tutuklama emrini hemen oku.”

“Biliyorum.” Bunları niye anlattığına anlam veremeyerek devam ettim, “İlk seferim değil, hatırladın mı?”

“Evet. Ama bu diğerleri gibi olmayacak. *Onlar* diğerleri gibi değil. Çabucak gir ve çık. Abartmadan. Ayrıca, artık hata istemiyorum, tamam mı? Senin arkanı toparlayıp duramam.”

Geçen ay yaptığım tüm yanlış şeyleri düşündüm. Ara sokakta kovaladığım, nerdeyse kaçmayı başaran cadıyı, gizli bir büyü kitabı zulasını bulmaya çalışırken sıkıştığım bacayı, iksir hazırlayan büyücüler yerine bira mayalayan yaşlı keşişleri barındıran kulübeyi. Bunlar sadece birkaç hataydı, doğru. Aslında ben asla hata yapmam.

En azından eskiden yapmazdım.

“Pekâlâ,” deyip kılıcımı kaldırdım. Terli ellerim kılıcın kabzasından kayıyordu. Ellerimi hızlıca pelerinime sildim. Caleb bacağını geriye çekerek kapıya vurdu. Kapı gürültülü bir şekilde açıldığında içeriye daldım.

İçeride, odanın merkezindeki bir ateşin etrafına toplanmış vaziyette aradığım beş ölümbüyücüsü vardı. Ateşin üzerinde, içinden kötü kokulu pembe bir dumanın

yayıldığı büyük bir kazan duruyordu. Büyücülerin her biri yüzlerini gizleyen büyük başlıklı, hırpani ve uzun cüppeler giyiyordu. Orada durmuş, ellerindeki kemikleri Moğol şamanları gibi havada sallayıp iniliyor ve ilahiler zikrediyorlardı. Bunlar ya kol kemikleri ya da çok küçük birinin bacak kemikleriydi. İğrenmesem gülebilirdim bile.

Kılıcım onlara dönük şekilde etraflarında döndüm. "Hermes Trismegistus. Persli Ostanos. Thebaili Olympiosdorous..."

Aptal gibi hissederek durdum. Şu ölümbüyücülerini ve kendilerine verdikleri saçma sapan isimler... Her zaman birbirleriyle bu konuda yarışıyorlardı.

"Siz beşiniz," deyiverdim kısaltarak. "Anglia Kralı Malcolm'un otoritesine dayanarak sizleri cadılık suçundan tutuklamakla yükümlüyüm."

Kafalarını bile kaldırmadan ilahilerine devam ettiler. Caleb'a bir bakış attım. Kapıda durmuş hâlâ hançerini çeviriyordu. Neredeyse eğlenmiş görünüyordu.

"Norwich Dükü ve Engizisyon Üyesi Lord Blackwell nezaretinde görülecek duruşmanınızı beklemek ve alıkonmak üzere bizimle Fleet Hapishanesi'ne gelmeniz buyrulmuştur. Suçlu bulunursanız, Kral'ın isteği doğrultusunda asılmak veya yakılmak suretiyle idam edileceksiniz ve bundan sonra topraklarınız ve mallarınız kraliyetin malı olarak devredilecek," diyerek nefes almak için durakladım. "Tanrı yardımcınız olsun."

Bu an genelde isyan edip masum olduklarını iddia ettikleri, kanıt istedikleri andı. Her zaman bunları söylerlerdi. Şimdiye kadar hiç, "Ah evet, kanun dışı büyüculük yapıp yasak kitaplar okudum ve yasak şifalı otlar aldım ama şükürler olsun ki beni durdurmaya geldiniz!"

diyen bir cadı veya büyücü tutuklamamıştım. Onun yerine hep, “Niye geldiniz?” ve “Yanlış kişiyi yakaladınız!” veya “Bir yanlışlık olmalı!” derlerdi. Ama hiçbir zaman yanlışlık olmazdı. Eğer kapınızda beni bulursanız, beni oraya çekecek bir şey yapmışsınız demektir.

Tıpkı bu ölümbüyücülerinin yaptığı gibi.

Nutkuma devam ettim. “25 Ekim 1558, Salı: Persli Ostanes, Hatch End’ karaborsasından bilinen bir zehir olan kurtboğan bitkisinden aldı. 13 Kasım 1558, Pazar: Hermes Trismegistus, şehrin dışındaki Hadrian Duvarı’na, bilinen bir ruh çağırma tılsımı olan Süleyman’ın Mührü’nü çizdi. 18 Kasım 1558, Cuma: Söz konusu beş şahıs, Fortune Green’deki All Saints mezarlığında, doğum ismi Daniel Smith olan tanınmış bir diğer ölümbüyücüsü Pseudo Democritus’un cesedini çıkarırken görüldü.”

Hâlâ tepki yoktu. Bir kovan dolusu arı gibi uğuldayıp durmaya devam ediyorlardı. Boğazımı temizledim ve bu sefer daha yüksek bir sesle devam ettim.

“Söz konusu şahıslar, Kral’ın *Yasak Kitaplar Listesi*’ndeki şu kitaplara sahip: Albertus Magnus’un yazdığı *Hükümdarın Cümleleri*, Thomas Cranmer’in yazdığı *Yeni Yaygın Büyüler Kitabı*, Desiderius’un yazdığı *Reformist Şövalyenin El Kitabı*.”

Buna kesinlikle tepki verirlerdi. Büyücüler, evlerine girip kimsenin bakmayacağını düşündükleri yerlerde onlara ait şeyler bulduğumu öğrenmekten nefret ederlerdi. Yer döşemeleri altındaki boş bölmeler, tavuk kümesi arkası, hasır döşegin içine sokuşturulanlar... Bir büyücünün saklayıp da benim bulamayacağım hiçbir şey yoktu.

Fark ettim ki onlara suçlarını ilan etmek, onları daha da büyük bir suçun ortasında yakaladığımı düşünülürse

* Londra’nın kuzeybatısında bir bölgenin ismi. -çn

manasızdı. Ne yapacağımdan emin değildim. Tüm gün bu yaşlı ahmakların ilahilerini dinleyemezdim veya büyülerini bitirmelerine izin veremezdim. Ama ortalarına atlayıp kılıcımla onları yere de seremezdim. Bizden tutuklamamız beklenirdi, öldürmemiz değil. Blackwell'in kuralı böyleydi ve hiçbirimiz bu kurala karşı gelmeye cesaret edemezdik. Yine de parmaklarımı kabzanın etrafında sıkarken kılıcımı savurmaya başlamak için can atıyordum; ta ki onu görene kadar. Kazandaki pembe buharın içinde şekil almaya başlayan bir siluet vardı.

Siluet, var olmayan bir meltemin yardımıyla dalgalanıp sallanarak havaya yükseldi. Onları çağırımlarının ortasında yakaladığımız bu şey her neyse –benim tahminim kazıp çıkarmalarını izlediğim, Daniel Smith doğum ismine sahip Pseudo-Democritus olduğuydu– korkunçtu. Yarı şeffaf ama çürüyor gibi görünen, yosunsu ciltli, eklemleri yerinden çıkmış, organları görünür vaziyette, cesetle hayalet arası bir varlıktı. Garip bir uğuldama yayan sineklerle kaplı olduğunu fark ettim.

“Elizabeth.”

Caleb'ın sesiyle ürktüm. Önümüzdeki şeye bakarken hançerini önüne almış halde yanıma gelmişti.

“Ne dersin? Sence bir hayalet mi?” diye fısıldadım.

Kafasını salladı. “Sanmıyorum. Fazla şey, yani...”

“Sulu?”

Caleb suratını buruşturdu. “İyy. Kıvamlı demeni tercih ederdim. Ama evet. Ayrıca bir hayaleti çağırmak beş adam gerektirmez, o yüzden belki de gulyabanidir. Ya da bir hortlaktır. Söylemesi zor. Tam şekline bürünmedi henüz.”

Başımla onayladım.

“İşlerini tamamlamadan onları durdurmalıyız,” diye devam etti. “Sen soldaki ikisini al, ben de sağdaki üçünü.”

Ona doğru dönerek, “Hayatta olmaz,” dedim. “Bu benim tutuklamam. Beşi de benim. Anlaşmamız böyleydi. Sen kazandaki kıvamlı şeyi alabilirsin.”

“Hayır. Hepsinin hakkından tek başına gelemezsin.”

“3 sovereign’e bahse girerim ki, gelebilirim.”

“Elizabeth...”

“Başlatma *Elizabeth*’ine.”

Caleb, “Elizabeth!” diye tekrarlayıp beni omuzlarımdan tutarak döndürdü. Ölümbüyücüleri ilahi söylemeyi bırakmış, doğrudan bize bakıyorlardı. Odada sessizlik hâkimdi. Kemikler yerine kavradıkları uzun, kıvrımlı hançerleri bize doğrultmuşlardı.

Caleb’in tutuşundan kurtuldum ve kılıcımı havaya kaldırarak onlara doğru yürüdüm.

“Burada ne yapıyorsun, küçük hanım?” dedi içlerinden biri.

“Sizi tutuklamaya geldim.”

“Hangi suçtan?”

Sinirle dilimi damağımda şaklatarak bir cık sesi çıkardım. Eğer tutuklama nutkunu baştan tekrarlayacağımı düşünüyorsa, yerine başka bir şey alacaktı.

“O şey,” diyerek kıvranan silueti kılıcımınla işaret ettim. “Suçunuz o.”

“Şey mi?” karşılığını verdi içlerinden biri. Hakarete uğradığını düşünüyor gibiydi. “O bir şey değil. O bir gulyabani.”

“Demiştim,” diye fısıldadı Caleb arkamdan. Onu duymazdan geldim.

“Ve göreceğin son şey olacak,” diye ekledi ölümbüyücüsü.

“Çok beklersin,” diyerek kelepçelerime uzandım. Onları kemerimden çözmek için sadece bir saniyeliğine aşağı doğru baktım. Ama bu yeterliydi. Ölümbüyücülerinden biri bıçağını fırlattı.

“Dikkat et!” diye bağırdı Caleb.

Artık çok geçti. Bıçak mide bulandırıcı bir sesle göğsüme, kalbimin hemen üstüne gömüldü.

“LANET OLSUN!”

Kılıcımı düşürdükten sonra göğsümdeki bıçağı çıkarıp yere attım. Karnıma yayılan ısı dalgasını keskin bir batma hissi takip etti. Ve yara göz açıp kapayıncaya kadar iyileşti. Neredeyse hiç kan yoktu. Canım fazla acımıyordu bile. Bunu gören ölümbüyücüleri oldukları yere çivilendiler. Kapıdan girdiğim anda anlamışlardı ama işe yaradığını görmek çok daha farklıydı. Göbek deliğimin üzerindeki boşluğa dağlanarak işlenmiş, XIII şeklindeki kargacık burgacık mühür. Beni koruyan ve ne olduğumu gösteren mühür. Ben On Üçüncü Yazıt’ın bir uygulayıcısıydım. Bir cadı avcısıydım.

Korkulması gereken kişi benmişim gibi gerilediler.

Çünkü korkulması gereken kişi *bendim*.

İleri atılıp en yakınimdaki ölümbüyücüsünün karnına yumruğumu indirdim. Ense köküne dirseğimi geçirince

sendeleyip yere yığıldı. Diğer ölümbüyücülerinden birine döndüm. Ayağına basarak onu olduğu yere çiviledim ve diğer ayağımla diz kapağının yanına bir tekme indirdim. Acı içinde uluyarak dizleri üzerine çöktü. Ellerini derhal yakalayıp pirinç kelepçelerle sıkıca bağladım. Pirince büyü işlemezdi; onun için kaçış yoktu artık.

Kemerimden yeni bir çift kelepçe çıkarırken kalanlara doğru yöneldim. Yakından bakınca aslında ne kadar yaşlı olduklarını görebiliyordum. Gri saçları, kırıksık ciltleri ve sulu gözleri vardı. Her biri aşağı yukarı yetmiş yaşlarındaydı. Onlara ceset çalmak ve ruh çağırmak yerine kiliseye gidip dua etmelerinin kendileri için daha iyi olacağını söylemek istedim. Ama ne anlamı olurdu ki? Zaten dinlemezlerdi.

Hiçbir zaman dinlemezlerdi.

Bir ölümbüyücüsünü daha bileklerinden yakalayıp kelepçeledim. Diğer ikisine ulaşamadan benden sıyrıldılar. İçlerinden biri bir büyü mırıldanmaya başladı.

"Mutzak tamshich kadima."

Odada zaman durdu. Yanan ateş durakladı, pembe duman çıktığı kazana geri süzülerek sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Ölümbüyücüsü mırıldanmayı sürdürdü. Ritüeli tamamlamaya çalışıyordu. Kemerimden bir hançer çektim ve onu durdurmak amacıyla fırlattım. Ancak çok geç kalmıştım. Kazanın üzerinde zararsız bir şekilde süzülen iğrenç ruh maddeleştirdi ve bir patırtıyla tam önüme düştü.

Caleb sessizce küfretti.

İkimiz de hareket edemeden gulyabani beni yere serip soğuk ve çürümüş ellerini boğazıma dolayarak sıkmaya başladı.

Caleb, "Elizabeth!" diye haykırarak ileri atıldı. Ama

bana erişmeden, kalan son iki ölümbüyücüsü ellerindeki bıçaklarıyla ona doğru döndüler.

Gulyabaninin ellerini yakaladım. Bileklerini çekiştirdim, tırmaladım ve kollarına vurdum. Havada ölüm, çürümüşlük ve toprak kokusu olsa bile nefes almaya çalışıyordum. Ama bu onu durdurmadi. Caleb'in adımı haykırdığını duyabiliyor ve ona cevap vermek istiyordum ama sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyordu. Boğazımdaki kavrayışını kırabilmek için mücadeleme devam ettim. Ama çok güçlüydü.

Görüşüm parça parça karararak solmaya başladı. Kılıcıma ulaşabilmek için elimi yere vurdum ama çok uzaktaydı. Caleb de bana yardım edemezdi. Ölümbüyücülerinden birini yere serip kelepçelemeyi başarmıştı ama ona kemik, dumanı tüten odun ve mobilya gibi eşyaları fırlatıp duran diğeriyle hâlâ dövüşüyordu. Tek başımaydım. Bu durumdan kurtulmanın bir yolu vardı, var olduğunu biliyordum. Ama kısa bir süre içinde bu yolu bulamazsam gulyabani beni boğacaktı. Üzerimdeki damga bile beni bundan koruyamazdı.

Derken aklıma bir fikir geldi.

Son bir gayretle, inandırıcı olduğunu umduğum bir şekilde son nefesimi alıyormuş gibi yapıp hareketsiz kaldım. Çenemin gevşemesine izin verip gözlerime boş bir bakış yerleştirdim. İşe yarayacak mı bilmiyordum, çünkü bu şey ölüydü ve ölüleri kandıramayabilirdiniz. Boğazımı sıkmayı bırakmayınca bir hata yaptığımı düşündüm; hareketsiz durmak için tüm irademle kendimi tutmam gerekti.

Sonunda boğazımı sıkmayı bıraktı. Kavrayışını gevşetirken geçen o kısacık sürede elimi kemerimdeki tuz kesesine daldırıp bir avuç çıkardım ve suratına fırlattım.

Tuz gulyabaninin derisinden geri kalanı eritip kafasını, gözlerini ve beynini gri yapışkan bir maddeye çevirirken odayı dünyevi olmayan bir çılgılık doldurdu. Ilık, kokuşmuş et parçaları yüzüme ve saçıma damladı. Gözlerinden biri yuvasından kurtulup kıvamlı bir yumak gibi yüzümün üzerinde sallandı. Öğürme isteğimi bastırarak yana yuvarlanıp kılıcımı kaptım ve savurdum. Kılıç, boynunu tek hamlede kesip geçtikten sonra yaratık sıcak bir hava dalgası ve kulak tırmalayan bir çılgılıkla beraber yok oldu.

Sona kalan ölümbüyücüsü ses karşısında duraksayınca odanın etrafında döndürmekte olduğu obje yere düştü. Caleb tereddüt etmedi. Ölümbüyücüsünün kafasını arkadan yakaladı ve dizini büyücünün suratına gömdü. Ardından suratına patlattığı yumrukla beraber ölümbüyücüsü sendeleyip ateşin içine düştü. Daha hareket etmeden Caleb yanında bitti ve ellerini kelepçeledi.

Caleb başı eğik bir şekilde, nefes nefeseyken bir anlığına durakladı. Terden sıırıslık olan sarı saçları alına yapışmış, suratı kanla kaplanmıştı. Bense hâlâ ellerim ve elbiselerim pislik, çürümüş et ve Tanrı bilir başka nelerle kaplı bir şekilde yerde yığılı duruyordum. Sonunda kafasını kaldırdı ve bana baktı.

Ve ikimiz de gülmeye başladık.

Caleb dışarıya çıkıp muhafızlara bir ısıklık çaldı. Üzerlerinde ön tarafına kralın arması, kol yenlerine ise hanedanın çiçeği olan gül motifi işlenmiş kırmızı siyah üniformalarıyla muhafızlar eve daldılar. Ölümbüyücülerini teker teker dışarı çıkardıktan sonra bekleyecekleri kafese

tıkıp zincirlediler. Sıra sonuncuya geldiğinde muhafızların suratında bir kaygı ifadesi belirdi.

İçlerinden biri Caleb'a dönerek, "Ölmüş," dedi.

Ölmüş mü? Nasıl olabilir? Ama gözleri açık bir halde sırtüstü yatmakta olan ölümbüyücüsüne dönüp baktığımda, bacağına hedeflediğim hançerin karnına gömülü olduğunu gördüm.

Lanet olsun.

Caleb'a korku dolu bir bakış attım ama o beni görmezden gelip konuşmaya başladı.

"Evet, ölmüş," diye cevapladı sakince. "Talihsiz bir olay tabii ki ama şansımız yaver gitti."

"Şans mı? Nasıl yani?" dedi muhafız.

"Şansımız yaver gitti, çünkü içlerinden sadece biri öldü," dedi Caleb ve ustaca kıvırmaya devam etti. "Var-dığımızda birbirlerini öldürmeye çalıştılar. Sanırım bir çeşit anlaşmaları vardı. Ölümbüyücüleri nasıldır bilir-siniz. Ölümüne saplantılılar. Tutuklamanın yarısını onları birbirinden ayırmakla geçirdik. Şuranın haline, garibim Elizabeth'e baksana. Viran halde."

Muhafızlar sanki orada olduğumu unutmuşçasına bakışlarını Caleb'dan bana çevirdiler.

"Bunu Lord Blackwell'e rapor etmek zorundayım. Ölü bir mahkûm teslim edemem herhalde," dedi muhafızlardan biri.

"Kesinlikle," dedi Caleb. "Hatta ben de Ravenscourt'a döndüğüme göre neden size eşlik etmiyorum? Sence beraber gidersek ikimiz için de daha az evrak işi olmaz mı?"

"Evrak mı? Hem de bir cumartesi gününde?" diye cevapladı muhafız rahatsız bir şekilde.

Caleb, "Tabii ki. Raporu bizzat verdikten sonra bir de yazılı olarak sunmamız gerekecek. Çok sürmez, en fazla birkaç saat. Önden buyurun," diyerek yürüdü ve kapıyı açıp bekledi.

Muhafızlar birbirlerine bakarak fısıldaşmaya başladılar.

"Belki erteleyebiliriz. Bir yere kaçmıyor ya."

"Ama cesedi ne yapacağız? Birileri mutlaka hareket etmediğini fark edecektir."

Caleb gülümsedi. "Ben olsam o konuda endişelenmezdim. Mahkûmlar bir kere içeri girdi mi kimse onlara pek dikkat etmez. Ve haklısın, bir yere de kaçmıyor. Kimse Fleet'ten çıkamaz sonuçta. Çarmıhlara gitmiyorsa tabii."

Muhafızlar gülünce Caleb de onlara katıldı. Ama ben ani bir ürperti hissettim. Elimi pelerininim cebine daldırdım ve yumruğumu sıktım.

Caleb muhafızlara dışarıya kadar eşlik edip atlarına binmelerini seyretti. Bir süre sonra el sıkıştılar ve atların nal sesleri hâlâ boş olan sokakta yankılanırken muhafızlar ağır tahta kafesi çamurda sürükleyerek uzaklaştılar.

Caleb eve döndüğünde yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. Etrafı toparlayıp silahlarımızı geri aldı, bense onu izledim. Ölümbüyücüsünü öldürdüğüm için kızgın olmalıydı; kızgın olduğunu biliyordum. Bir hata yapmam için beni uyardıktan sonra yaptığım aptalca ve fütursuzca bir hataydı. Daha da kötüsü, ona sunabileceğim bir bahanem de yoktu. En azından makul bir tane. Bağırıp çağırmaya başlaması an meselesiydi. Onu durduramazdım ama belki darbeyi yumuşatabilirdim.

"Pekâlâ, kabul ediyorum. En iyi işim değildi," diyerek başladım. "Ama bir de şu yönden bak; en azından bana

iki sovereign ödemek zorunda değilsin artık. Bir taneye de fit olurum.”

Tuttuğu sandalyeyi bir tangirtıyla yerine bıraktı ve bana döndü.

“Az önce ne cehennem oldu öyle?”

“Bilmiyorum. Sanırım bir hata yaptım,” diye cevapladım.

Caleb kaşlarını çatı. “Seni bu konuda uyarmıştım.”

“Biliyorum. Ve üzgünüm. Ne oldu bilmiyorum.”

Sanki gözlerimde daha iyi bir açıklama bulacakmış gibi gözlerimin içine baktı. Sonra kafasını salladı.

“Bunun yeteri kadar iyi bir açıklama olmadığını biliyorsun. Eğer birisi bugün ne yaşandığını sorarsa, onlara muhafızlara anlattığım hikâyenin aynısını anlatman gerekecek.”

“Biliyorum,” diye tekrarladım.

“Bak bu önemli,” diye devam etti. “Eğer herhangi biri gerçeği öğrenirse Blackwell’in kulağına gider. Bu durumda ne olacağını iyi biliyorsun.”

Biliyordum. Beni odasına çağırıp bir karga kadar siyah ve keskin gözlerini üzerime diker ve ne olduğunu açıklamamı isterdi. Sadece bugün burada olanları değil, her şeyi. Yaptığım şeyler, gördüğüm insanlar, gittiğim yerler... Dikkatimi nasıl kaybettiğimi bilmek isterdi. Ben her şeyi itiraf edene kadar sorularıyla irademi kırardı.

Ama her şeyi bilemezdi. Kimse bilemezdi. Caleb bile.

“Hadi gidelim buradan,” dedi Caleb. “Ateş birazdan sönecek. Ortalıkta görünemeyiz.”

Kolumdan tutup beni kapıya ve oradan da sokağa yönlendirdi. Tyburn’dan Ravenscourt Sarayı’na kadar uzanan geniş, taş döşeli Westcheap yoluna ulaşana kadarki sokaklardan geldiğimiz gibi hızla geçtik.

Birkaç yüz metre uzaktaydık ama hâlâ sarayın kapısından çevre sokaklara uzanan kalabalığı görebiliyordum. Büyüye karşı acımasız politikaları nedeniyle kralı, danışmanlarını ve hatta kraliçeyi suçlayan bir kalabalıktı bu.

“Durum kötüleşiyor,” dedi Caleb.

Başım la onayladım. Yakma yoluyla idamlar hiçbir zaman popüler olmamıştı ama yine de daha önce hiç protesto edilmemişlerdi. En azından bu şekilde edilmemişlerdi. Eğer kralın politikalarından hoşlanmıyorsanız bunu sessizce yapardınız. Sokakta broşürler dağıtarak veya tavernada içki içerken yanındakine şikâyetlerini fısıldayarak. Tüm şehrin sarayın kapıları önünde toplanmış olması imkânsız görünüyordu, hem de silahlanmış olarak. Ellerinde taşlar, sopalar ve...

Balyozlar mı?

“Ne yapıyor bunlar?” diye mırıldandım. Geçitteki on iki taş yazıtın; Anglia’nın On İki Yazıtı’nın asılı olduğu bölümde balyozlarını kaldırmış bir grup adam seçebiliyordum.

On İki Yazıt, krallığın kanunlarının kazınup Ravenscourt’un surlarına asıldığı taş yazıtlardı. Her yazıt farklı bir kanunu detaylı biçimde anlatırdı. Mülk, suç, miras ve diğer konular. Blackwell, Engizisyon üyesi olduktan sonra On Üçüncü Yazıt’ı ekledi. Bu yazıtta cadı lığa ilişkin kanunlar ve bu suça ilişkin cezalar sıralanıyordu. İşte bu yazıt sayesinde cadı avcılarının, halka açık idamların ve bugün protesto edilmekte olan yakılmaların önü açılmıştı. Yazıt iki yıl önce kaybolmuştu. Büyük ihtimalle Vandalların işiydi. Ama yazıt gitmiş olsa da kanunlar duruyordu tabii ki.

Kalan on iki yazıtı yok etmek değişimi getirmezdi. Cadılıkla ilgili değillerdi zaten ama olsalar bile fark et-

mezdi. Buna rağmen adamlar şu ana kadar çentik bile atamasalar da, yazıtlara vurmaya devam ediyorlardı. Bu şaşılacak bir durum değildi, çünkü yazıtlar devasaydı. İki metreye yakın yükseklikte ve en az otuz santimetre kalınlıklardaydı.

Caleb başını salladı. "Kontrolü tamamen kaybetti," diye mırıldandı.

"Kim?" diye sordum.

"Kim olabilir sence? Kral Malcolm tabii ki."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Caleb üç ay içerisinde üçüncü kez kralın aleyhinde konuşuyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

"Eminim elinden geleni yapıyordur."

Caleb onaylar gibi görünmüyordu. "Avlanmayla, kumarla veya eşin olmayan kadınlarla fazlasıyla meşgulken protestoları yatıştırmak veya isyanları bastırmak zor olsa gerek."

Nefesimi tutarken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bu dediklerin vatana ihanet."

Omuz silkti. "Belki de. Ama doğru olduğunu biliyorsun."

Cevap vermedim.

Caleb, "Malcolm'ın onun icabına bakması lazım," diye devam etti. "Ya da bizim. İsyanları bitirecek tek şey bu."

O dediği kişi, Reformistlerin lideri ve aynı zamanda bir büyücü olan Nicholas Perevil'di. Büyüyü destekleyenler kendilerini Reformist olarak adlandırıyordu. Tüm Reformistler büyücü değildi ama hepsinin amacı aynıydı; büyü karşıtı yasayı yeniden düzenlemek, On Üçüncü Yazıtı'yı yok etmek, yakılmaları durdurmak.

Nicholas Perevil neredeyse avlayıp yakaladıktan sonra kazıklara bağladığımız büyücülerden biri olacaktı. Ama Malcolm kral olmadan önce babası, Nicholas'tan yardım istemişti. Onu maiyetine davet etmiş, görüşlerini almış, Reformistler ve Zorbaların –Reformistler büyüye karşı çıkanları bu şekilde adlandırıyordu– barış içinde yaşamasının yollarını aramıştı.

Nicholas kısa zamanda Anglia'daki en güçlü büyücü olmuştu. Sadece büyü yeteneğiyle değil, politik etkisiyle de. Kralın kulağı ondaydı; Anglia'nın politikasını Nicholas yönlendiriyordu. Kralın konseyine atanmış ve hatta kendi adamlarını beraberinde getirmişti. Düşünülemez bir durum demişti karşıtları. İmkânsız demişlerdi.

Haklılardı da.

Beş yıl sonrasında Anglia'nın yarısıyla beraber hepsi ölmüştü. Ülkeyi zayıflatmak, düşmanlarını öldürmek ve kendini tahta geçirmek amacıyla Nicholas'ın başlattığı bir vebayla, hepsi tek bir lanetle öldüler. Ama Nicholas, Malcolm'm sağ kalacağını planlamamıştı; tabii Blackwell'in de.

Ve bizi de planlarına katmamıştı.

"Belki," dedim. "Ama bulamadığın birini yakalamak zor."

"O halde daha çok çabalamalıyız," dedi Caleb ve yün tuniğine bakarak yüzünü ekşitti. "Bir yıllık eğitimden beş parasız bir şövalye yamağı gibi giyinmek için geçmedim ben. Sen de o şeyi giymekten mutlu değilsindir herhalde," dedi çirkin, kahverengi hizmetçi elbisemi işaret ederek.

İsyanlar başladıktan sonra cadı avcıları Reformistlerin hedefi olmuşlardı. Blackwell bu yüzden üniformalarımızı giymemizi yasaklamış, kimliğimizi saklayabilmek

için bizi Ravenscourt'ta kralın diğer hizmetçileri arasına karışarak yaşamaya yollamıştı. İşte bu yüzden bugün dikkatimi kaybedip bir hata yapmıştım. Çünkü eğer Ravenscourt'a bir daha geri gelmezsem...

Cebimin içinde tekrar yumruğumu sıktım.

Westcheap'ten Kingshead adındaki, kepenkleri ve kapıları sıkıca kapalı bir sürü küçük dükkânın olduğu karanlık ve nemli sokağa saptık. Sokağın en sonunda, üzerindeki yeşil ahşap tabelada altın yaldızlı harflerle DÜNYANIN SONU yazılı yıpranmış bir kapı vardı. Caleb kapıyı iterek açtı. İçerisi korsanlar, hırsızlar, sarhoşlar ve serserilerle tıklım tıklımdı.

Çoğunluğu öğlen vaktini henüz geçmesine rağmen şimdiden sarhoştur. Bir köşede gürültülü bir kart oyunu, diğerinde ise bir kavga vardı. Bir müzisyen üçlüsü, ne zaman biri yumruklansa tezahürat eden kalabalık ve itişenlerin arasında sinmiş bir şekilde, enstrümanlarını çalmak için umutsuzca çabalıyordu.

Mekânın yaşlı ve beyaz saçlı sahibi Joe'yu barın arkasında içki doldururken görüp ona doğru yöneldik. Bizi görür görmez ikimize de birer bardak köpüklü bira yolladı ve içkilerimizi temkinli bir şekilde yudumlarken bizi seyretti.

Kollarını göğsünde kavuşturup, "Eee?" dedi.

Caleb boğulur gibi oldu ve birasını tezgâhın her yerine püskürttü.

"Sen ona bakma," dedim dirseğimle Caleb'ı dürterek. "Bence gayet güzel."

Joe kendini bir bira uzmanı olarak görürdü ve her hafta müşterileri üzerinde denemek üzere yeni tariflerle bira mayalardı. Sonuçları değişikendi tabii. Geçen haftanın ürünü, kavrulmuş domuz esanslı bira şimdiye kadarki

en kötüsüydü. “Yemeğini içebilecekken niye yiyesin ki?” diye sormuştu Joe. Bugünkünde biraz biberiye tadıyla beraber isimlendiremediğim bir şey daha vardı.

“Öbürü ne? Meyan kökü mü?” diye sordum.

Joe homurdandı. “Pek sayılmaz. Umarım bugün yapacak çok işiniz yoktur.”

Her zamanki arka masamızda oturan Marcus ve Linus’ı fark edip onlara doğru ilerledik. Caleb bir sandalye çekmek için etrafımdan uzandı, ben de bunu benim için yaptığımı düşünerek memnun oldum. Ama yanımdan geçip sandalyeye kendisi oturdu. Aptal gibi hissederek bir anlığına orada dikildim. Daha sonra kendi sandalyemi çekip oturdum.

“Ne oldu sana?” diye sordu Marcus bardağıyla beni göstererek.

“Neden bahsediyorsun?”

“Ölü gibi görünüyorsun,” diye cevapladı suratını ekşiterek. “Öyle de kokuyorsun. Ölümbüyücülerini, seni öldürüp yeniden diriltmelerinden önce mi, yoksa sonra mı tutukladın?” Marcus kendi kötü esprisine güldü ve Linus da ona katıldı.

“Belki nasıl görüldüğüme değil de, cadıları yakalamak konusuna daha çok kafa yorsaydın benim yarım kadar iyi olabilirdin,” diye patladım.

Caleb buna güldü ama Marcus bana dik dik bakarak pis bir hakaret mırıldandı. Onu görmezden geldim. Ama yüzünü çevirdiğinde hızlıca saçımı düzelterip kulaklarımın arkasına sokuşturdum. Saçımdan kucağıma kanlı bir et parçası düşünce irkildim.

“İnanılmazdı. Şimdiye kadarki en iyi icraatı,” dedi kadehini benim şerefime kaldıran Caleb ama diğerleri ona katılmadı. Tabii ki katılmazlardı. Linus yazın saray

bahçesinde beni köşeye sıkıştırıp öpmeye çalışmasına karşılık suratına yediği yumruktan beri benimle konuşmuyordu. Ve Marcus... Marcus zaten hiçbir zaman beni sevmemişti. Uzun boylu, siyah saçlı ve kaba biri olarak benim gibi kısa, sarışın ve kız gibi biriyle çekişeceğini ummamıştı.

Buna rağmen Caleb benim başarıımı ne kadar överse diğerlerinin benden o kadar nefret ettiğini fark etmemiş gibiydi. Ayrıca bugünün tutuklaması pek de övünülecek bir şey sayılmazdı.

Linus, Caleb'a dönerek, beni vazgeçirecek bir şey söylediği sırada bardaki Joe'nun yanına gitmeyi düşünüyordum. "Noel yortusu hakkında konuşuyorduk," dedi Caleb'a. "Kimi götüreceğine karar verdin mi?"

Caleb gülümsedi ve birasından bir yudum aldı. "Galiba."

Galiba mı? Karnım büzülerek umutla düğümlendi.

Marcus bastırdı. "Kim?"

"Ona teklif ettikten sonra söylerim sana."

"Cecily Mowbray, değil mi?" dedi Marcus.

"Hayır, Katherine Willoughby," dedi Linus. "Geçen hafta onları beraber gördüm."

Caleb gülerek, "Onunla sadece arkadaşız," dedi.

Arkadaş mı? diye geçirdim içimden. *Ne zamandan beri?* Cecily bir kontun, Katherine ise bir vikontun kızıydı. İkisi de Kraliçe Margaret'ın ardından beklemede olan aşırı burnu havada ve aşırı güzel leydilerdi. Özellikle de çürümüş et yerine gül kokan, pantolon yerine elbise giyen, silah yerine mücevher takan, uzun boylu, siyah saçlı ve sofistike Katherine.

"Bana bir arkadaştan fazlası gibi göründünüz," diye cevapladı Linus. "Tabii tüm arkadaşlarını onun gibi öpüp durmuyorsan," diye ekledi sırtarak.

Bu iğnelemenin hedefinin ben olduğumu biliyordum. Onu yumruklamamdan hemen sonra beni Caleb'dan hoşlanmakla suçlamıştı. İnkâr etmiştim ama sanırım bana inanmamıştı.

"Ah," diyerek ensesini kaşıyan Caleb'ın kulaklarının kızardığını gördüm ve hayretler içinde kaldım. Daha önce hiç Caleb'ın kızardığını görmemiştim. "Galiba sırrım ifşa oldu."

İçimde bir şeyler öldü.

Marcus ve Linus gülmeye ve Caleb'la dalga geçmeye başladılar ama ben dikkat etmedim. *Caleb ve Katherine Willoughby? Nasıl olabilir?* Caleb'ın hırslı olduğunu biliyordum ama her zaman Katherine gibi insanlardan nefret etmişti. İsteddiği hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamış, her şeyin önlerine altın tepside sunulduğu, Caleb'la taban tabana zıt insanlardı.

Sanırım fikrini değiştirmişti.

Düşüncelerime o kadar dalıp gitmiştim ki Caleb başımda dikilene kadar diğer oğlanların kalktığını fark etmedim.

"Saraya geri dönüyoruz," dedi. "Kraliçenin salonlarını ziyarete. Daha sonra dans olacaktı."

Omuz silktim. Caleb'ın Katherine Willoughby ile dans ettiğini düşünmemeyi yeğlerdim. Caleb dans etmeyi sevmeydi bile.

"Ne yapacaksın?"

"Burada kalacağım," dedim. "Müzik dinleyeceğim. Bira içeceğim."

Caleb kaşlarını çattı. "Niye ki? İğrenç."

"Ben sevdim." Ama haklıydı. İğrençti. Fazla yoğundu ve yuttuğumda boğazımı yakan tuhaf, metalik bir tadı

vardı. Genelde ağlayacağım zaman hissettiğim mide çalkalanması ve gözlerimdeki batma kadar kötü değildi tabii.

“Peki,” diyerek somurttu. “Ama dikkat et de çok kaçırma. Biraz ağır ve...”

“Bir şey olmaz,” diyerek kışkıışladım onu. “Benim için endişelenme sen.”

“Ben hep senin için endişeleniyorum,” dedi. Ama sonra gitti. Ve onun gidişini izlerken onu kalmaya zorlayabilecek türde bir kız olmayı her şeyden çok diledim.

3

BİRAZ EKMEK, PEYNİR VE JOE’NUN tuhaf birasından oluşan bir öğle yemeği istemek için masadan kalkarak şöminenin yanındaki minderli sandalyeye geçtim. Biranın verdiği yanma hissi geçmişti ve tadı gittikçe iyileşiyordu. Diğer müşteriler de öyle düşünüyor gibiydiler ki birayı neredeyse kovayla götürüyorlardı ve normalden daha gürültücü olmuşlardı.

Bardaki bir adam yalpalayarak ayağa kalktı, taburesini devirdi ve öğürmeye başladı. Kapıya doğru hareketlendi ve kapıyı ardına kadar açtı. Dışarısının zifirî karanlık olduğunu görene kadar, ne zamandır burada olduğumu fark etmemiştim.

Gerçekten de tüm gün burada mı durmuştum? Bana sadece birkaç saat gibi gelmişti. Sanırım saraya dönsen iyi olacaktı ama beni orada bekleyen bir şey; en azından iyi bir şey yoktu. Bir bira daha içmek çok daha iyi bir fi-kirdi. Ayağa dikildim.

Büyük hataydı. Dünya hızla dönmeye başladı. Denge mi sağlamak için ileri uzandım ama elimi duvara dayar dayamaz kayboldu. Kaybolan duvar değil, elimdi. Elim taşın içine, tam bileğime kadar gömüldü.

Büyüleyici.

Elimi duvardan çıkardım ve tekrar soktum. Biri konuşana kadar bunu tekrarlayıp durdum.

“Elinde bir sorun mu var tatlım?”

Arkamı döndüm. Çaprazımda oturan, yüzü duman-
dan bir tülle örtülü bir adama aitti bu ses.

“Evet. Hayır. Bilmiyorum. Yani... Eller normalde du-
varların içine gömülüp kaybolmaz, değil mi?” Kafam
dumanlı olmasına rağmen mantıklı konuşmadığımı bili-
yordum. Gülmeye başladım.

Duman, bana adamın suratını göstermek için dağıldı.
Siyah kıvrıkcık saçları ve kısa, siyah bir sakalı vardı. Ağ-
zından uzun, kıvrımlı bir pipo sarkıyordu. Piponun ah-
şap bir gövdesi ve köpek başı şeklinde bir tütün haznesi
vardı. Pipoyu ağzından çıkarmadan konuştu.

“O şeyi içmek için biraz küçük değil misin sen?”

Daha fazla gülmeye başladım. O kadar uzun süredir
kendi başımın çaresine bakıyordum ki birinin davranış-
larımı sorgulaması saçma gelmişti, özellikle de o kişi bir
korsan olunca. Pipo su bunu belli ediyordu. Sadece kor-
sanlar gibi görmüş geçirmiş adamlar veya zenginler böy-
le pipoların sahibi olurdu. Geri kalanlar normalleriyle
yetinirdi. Ayrıca zenginler böyle tavernalarda takılmaz-
dı. Bu durumda geriye kalan tek seçenek korsanlardı.

Bir aşağı bir yukarı sallanan pipoya baktım ve sapı de-
vasa, siyah bir yılanı dönüşünce ürktüm. Yılan, adamın
ağzından çıkıp boynuna dolandı. Korsan, boynuna dola-
nan yılanı fark etmemiş gibi devam etti.

“O şeyi oğluma içirmezdim ve oğlum senden yaşça büyük. Kaç yaşındasın ki, on dörtten büyük olamazsın herhalde?”

“On altı. Dikkat et!”

İleri uzanarak korsanın ağzının ortasına bir tane geçirip yılanı yere düşürdüm. Yerde kıvranıp bir süre durduktan sonra patlayarak bir gökkuşağına dönüştü.

“Güzelmış,” diyerek önümde dönen ışık huzmelerini yakalamaya çalıştım. Ardından odayı bir koronun sesi doldurdu. Ses, gökkuşağından geliyordu. “Dinle. Duyuyor musun? Gökkuşağı şarkı söylüyor!” Ağzımı açıp şarkıya eşlik ettim. *“Yenleri yeşil, la-la-la Leydim'den başka kim olabilir, yenleri yeşiiiiiiilll...”*

“Tanrım, rezil haldesin,” diye mırıldandı korsan.

Piposunu yerden alıp pelerininin içine tıktı ve beni kolumdan tutarak kapıya götürdü. Buna alınmıştım. Yani o bir korsandı ve ben genç bir kızdım, bana dokunmaması gerekirdi. Benim de yabancı bir adamın beni kolumdan tutup dışarı çıkararak Tanrı bilir nereye götürmesine izin vermemem gerekirdi. Ama şarkı söylemeyi bırakıp da bunu ona söyleyemedim.

“Neden biraz hava almıyoruz?” dedi.

Beni artık kalabalıklaşan sokağa çıkarmaya çalışan korsana bakarak, “Burada da hava var. Görebiliyorum! Hem de pembe. Havanın pembe olduğunu fark etmiş miydin?” diye saçmaladım. Gerçekten çok uzun boyluydu. “Adın ne?”

Bana sırtını dönerek, “Ben Peter,” diyerek cevapladı. “George, işte buradasın. Çabuk geldiğin için sağ ol. Evet, ne düşünüyorsun?”

“Tanıştığımıza memnun oldum Peter George. Ben Elizabeth Grey. Yıldızları görüyor musun Peter George? Senin adını heceliyorlar gökyüzünde. P-E-T...”

Gözümün önünde parıldayan ışıkları işaret ettim. O kadar yakınlardı ki neredeyse onlara dokunabiliyordum.

“Evet, bu o,” diye bir ses çalındı kulağıma.

İrkilerek, hafif bir çığlık attım. Yanımda bir çocuk duruyordu. Nereden gelmişti ki? Beni baştan ayağa süzerken ben de ona baktım. Koyu kahverengi saçları, açık mavi gözleri vardı. Yeterince iyi giyimliydi. Yeşil bir pelerini, mavi pantolonu, siyah botları vardı. Onunla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu ama tam çıkaramamıştım. Sormak için ağzımı açtım ama bunun yerine kıkırdamaya başladım.

“Sarhoş mu?” diye sordu çocuk.

“Zil zurna, hatta ötesi,” diyerek devam etti Peter George. “Absent. Lanet olası Joe biranın içine koymuş ve ona söyleme zahmetinde bulunmamış. O tür şeyler içmek için çok genç. Neyse, eminsin değil mi?”

Absent! Demek bira bu yüzden yeşildi. Saraydakilerin absent içip sonrasında dağıtmalarına şahit olmuşum. Neyse ki bende böyle bir etkisi yoktu.

“Şu anda biraz bitkin ama kesinlikle o,” dedi çocuk. “Sence konuşabilecek durumda mı?”

“Konuşabilirim. Bak, gördün mü? Şu an konuşuyorum işte. Konuşmayı severim,” diye ağzımdan kaçırıp verdim. İçkiyi fazla kaçırmadığım veya Caleb’la beraber olmadığım sürece bu doğru sayılmazdı. Böyle zamanlar daysa Joe çok konuştuğumu ima etmek için papağan gibi şakıdığını söylerdi.

Peter George ve çocuk birbirlerine baktılar.

“Pekâlâ. Daha تنها bir yere gidip onu ne kadar konuşturabiliriz görelim.”

Çocuk, koluma girerek Kingshead ve ona bağlı diğer sokakları kullanarak beni nehre doğru götürmeye baş-

ladı. Tyburn'den kaçınarak uzun yolu tercih ettiklerini fark ettim.

"Saraya dönmende sana yardımcı olup yol üstünde biraz sohbet etmek istiyoruz," diyerek devam etti çocuk. "Tabii sorun değilse."

"Fırıldaklar," diye cevapladım bir taşa takılıp tökezlerken.

"Öyle mi?" dedi dengemi sağlamama yardımcı olurken. "Ben görmüyorum ama sen öyle diyorsan öyledir."

"Hayır, gözlerin. Fırıldak gibi dönüyorlar. Adın neydi senin?"

"George."

"İlginç. Şu öbür adam da George. Peter George... Ay!" Pelerinime takılıp yere yuvarlandım.

"Hayır, o *sadece* Peter. George benim. Hadi, kalkmana yardım edeyim," diyerek beni kaldırdığında aynı boyda olduğumuzu fark ettim.

"Amma da büyürsün," dedim.

"Büçür mü? Hiç de değil! Belki de kısa olan sensin. Hiç düşündün mü?"

Biraz düşündüm. "Tanrım, haklısın. Çok akıllı biri olmalısın."

George bir kahkaha patlattı. "Keşke herkesi ikna etmek bu kadar kolay olsaydı."

Sadece Peter yanıma gelip omuzlarımdan tuttu ve ona bakmam için beni zorladı.

"George sarayda yaşadığını söyledi," dedi.

Başım la onayladım.

"Orada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Ben bir hizmetçiyim." Bu yalanı söylerken hiç zorlanmadım. Eskiden bir hizmetçiydim, hâlâ hizmetçilerle uyuyordum ve bazen hâlâ hizmetçi olmayı diliyordum.

“Bir hizmetçi demek?” dedi şaşkınlıkla gözlerini kırparak. “Ne tür bir hizmetçi? Salon mu? Kadınların hizmetinde mi?”

“Bulaşık.”

Suratındaki hayal kırıklığını fark etmemek imkânsızdı. “Ne zamandır?” diye sordu.

“Dokuz yaşından beri.”

“Dokuz mu?” diye homurdanarak devam etti. “Ailen nerede?”

“Mezarda.”

“Anladım,” diye cevaplayan *Sadece* Peter’in suratı yumuşadı. “Bunca zamandır mutfaktaydın demek?”

Tekrar başımı salladım. “Tavuk, ördek, tavus kuşu falan hepsini öldürebilirim, pişirebilirim de. Yahniyi güzel, ekmeği de idare eder yaparım. Tereyağı bile yapabilirim. Ayrıca yerlerim o kadar temizdir ki yemeği yerden alıp yiyebilirsin,” dedim ama kulağa ne kadar saçma geldiğini bildiğim için biraz çekindim. Ama emir emirdi.

Sadece Peter elini salladı. “Pekâlâ. Ama bunların dışında seni diğer hizmetçilerden ayıran bir farklılık var mı? Alışılmadık bir şey?”

Birkaç yüz kadar desem yeri ydi. Yani, belki birkaç yüz olmayabilirdi ama bir tane vardı.

“Hayır efendim. Gayet sıradanım.”

George’a döndü. “Veda başka birini kastetmiş olmalı. Bulmamızı istediği kişi bu kız olamaz. Bir anlığına belki kraliçenin hizmetçisidir diye düşündüm ama bu kız bize yardımcı olamaz. Normal biri. George?”

George’un dikkati onda değildi. Suratındaki en meraklı ifadeyle bana bakıyordu.

George ona dönerek, “Belki de haklısın,” dedi. “Onu saraya geri götürelim hadi. Geç oldu, merak ederler.”

Saray avlusuna doğru yürümeye başladık. Kalabalık sokaklardan kaçınmak için Severn nehri kıyısındaki taşlık yola girmiştik. Düşe kalka ilerliyorduk. Ben düşüp duruyordum, George ve *Sadece Peter* da sırayla beni kaldırıp tozumu silkeliyordu. Sonunda saray kapısına çıkan bir dizi merdivene ulaştık.

“İşte geldik. George, hazır mısın?” dedi *Sadece Peter*.

George, “Kesinlikle,” diye cevapladı ve bana bakarak sırttı. Tam ben de ona gülümsüyordum ki dişlerinin sivrilerek uzun, siyah bir hale geldiğini gördüm. Gözlerimi sınıksı kapadım.

“Elizabeth?” Gözlerimi açtığımda *Sadece Peter*’ın surati benimkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. “George seninle ilgilenecek, saraya sağ salim girdiğinden emin ol. Ama bir daha absenti çok kaçırma olur mu?”

Başımı salladım. Bir korsana kıyasla iyi biriydi. Ama keşke surati erimeyi bıraksaydı. “Tamam, *Sadece Peter*,” deyip devam etmeden önce gözlerimi kapadım. “Kaçır-mam.”

Hafifçe kıkırdadı. “*Sadece Peter* değil tatlım. Sadece... Imm, neyse. George, sonra görüşürüz,” dedikten sonra karanlıkta kayboldu.

George, saray bahçesine açılan ağır demir geçide ulaşmam için merdivenleri çıkmama yardım etti. Muhafız kapıyı bizim için açtı ve George beni içeri soktu.

“Evimize geldik,” dedi.

“Evimize mi geldik?” diye karşılık verdim şaşkınlıkla.

George güldü. “Evet. Ben de burada yaşıyorum. Hâlâ tanımadın beni değil mi? Ben Kral Malcolm’ın yeni soy-tarısıyım.

4

TANIDIK GELDİĞİNİ DÜŞÜNMÜŞTÜM ASLINDA. “Hiç soytarıya benzer yanın yok.”

“Ben de öyle olmasını isterim. Sadece meslekî olarak soytarıyım, görünüş olarak değil. Ve bazen de namım gereği,” dedi sırtarak.

“Soytarı olmak için fazla gençsin,” diyerek sesimi bastırdım etkilenmiş bir şekilde.

“Hiç de bile,” dedi George ve omuzlarımdan tutarak devam etti. “Ben, yaşların en soytarısı olan 18 yaşındayım. Bir erkeğin tüm dertleri omuzlarında olmasına rağmen bir oğlan gibi bahanelere sığınamayacağın bir yaştayım.”

Beni bahçeyi çevreleyen toprak yola doğru götürürken, “Kimse şu halini görmeden seni odana götürmemiz lazım,” dedi ve etrafına bakınarak yakındı, “Ama nasıl bilmiyorum...”

"Aa, ben biliyorum. Beni takip et," dedim kolundan tutarak.

Onu toprak yoldan çimenliğe, oradan da sarmaşık kaplı bir duvara doğru peşimden sürükledim. Yapraklara ellerimi sürerek bir süre duvar boyunca dolandım.

"Burası hakkında ilginç olan şey ne biliyor musun? Oluklar. Çoğunluğu gizli ama bir tanesini bulursan bil ki yanında ilginç bir şey var. Gördün mü?" dedim.

Durdum ve neredeyse tamamen sarmaşıklarla örtülü çıkıntıyı işaret ettim. Elimi yeşilliğin içine daldırıp orada olduğunu bildiğim kapı kolunu bulmak için etrafı yokladım. İşte oradaydı. Kolu yukarı kaldırıp hafif tıkırtıyı duyduktan sonra sarmaşıkları aralayarak ufak bir kapı pervazını ortaya çıkardım.

Yine aynı şeyi yapıyordu. Suratında komik bir ifadeyle ve belli belirsiz bir sırıtışla, kaşları kalkık bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne var?" diye sordum.

"Hiç. Sen ilginç bir kızsın."

"Pek sayılmaz."

"Evet sayılır. Yani, mutfakta hizmetçilik yapan bir kız nasıl gizli kapıları bilebilir?"

"Bu daha ne ki?" dedim onaylamaz bir biçimde.

"Deme yahu," diye cevapladı ve başını sallayarak kapıyı işaret etti. "Önden bayanlar."

Ufak kapıdan içeri önce ben girdim, sonra da George. Kapıyı kapamadan önce dışarı uzanarak sarmaşıkları eski haline getirdim. İçerisi zifirî karanlıktı.

"Burada bir merdiven olması lazım. Eğer merdivenden yukarı çıkarsan karşına bir kapı gelecek. Bu kapı büyük salona açılıyor, hani şu baykuşların ve yarasaların

büyücüye saldırdığı duvar halısı var ya, onun arkasından işte," dedim. Vahşi tablolar ve duvar halıları Kral Malcolm'ın hoşuna gidiyordu, bense hepsinden nefret ediyordum.

"Evet, biliyorum. Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben bu taraftan gidiyorum," dedim başparmağım-la omzumun üstünden işaret ederek. Ama çok karanlık olduğu için muhtemelen göremedi. "Arkamdaki koridor mutfağa çıkıyor. Hizmetçilerin kaldığı yer hemen orayı geçince zaten," diyerek lafımı bitirdim.

Bir süre gitmesi için bekledim. Ama gitmedi. Ve onu göremesem bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ne istediğini anlayamamıştım.

"Sanırım artık gidebilirsin," dedim.

Ama kıpırdamadı. "Önce seni sağ salim odana ulaştır-sam daha iyi hissederim."

Kollarımı kavuşturarak, "Yardıma ihtiyacım yok," diye cevapladım.

"Var demedim. Arkadaşça davranmaya çalışıyordum. Arkadaşa ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi George sakince.

"O nerden çıktı?"

"Bilmem. Tehlikeli bir tavernada yalnız başına absent içiyor, eve düşe kalka bir korsan ve soytarıyla dönüyor-sun. Yalnız başına..."

"Bundan sana ne, *Soytarı Meraklıgil*?"

"Soyadım Cavendish aslında. Ama lütfen yani. Arkadaş olalım. Buralarda yeniyim. Bana işlerin nasıl yürüdüğünü gösterecek biri olsa iyi olurdu."

"İşlerin nasıl yürüdüğünü göstermesi için bir mutfak hizmetçisi istiyorsan salaksın," diye mırıldandım.

Gitmesini istedim. Odama gidip uyumaktan, bugünü unutmaktan çok istediğim bir şey yoktu. Absentin etkisi geçmeye başlamıştı. Bu her şeyi hatırlamama neden oluyordu; ölümbüyücüsünü kazara öldürmem, Caleb'in Katherine Willoughby'yi öpmesi ve baloya ben evde yalnız otururken onunla gidecek olması.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Eğer Kral Malcolm'ın soytarısıysan, Noel yortusu balosunu da biliyorsundur."

"Evet. Duymuşluğum var."

"Eğer gerçekten işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek istiyorsan, o balo öğrenmeye başlamak için iyi bir yer. Eh, artık arkadaş da olduğumuza göre neden benimle gitmiyorsun?"

"Seninle mi gideyim?" dedi George boğazını temizleyip.

"Evet."

"Baloya?"

"Evet."

Sessizlik çöktü. Bugün üçüncü kez yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ne? Bir soytarı, baloya bir hizmetçiyle gitmek için fazla mı kaliteli yani?" dedim çileden çıkmış bir şekilde.

"Yok. Ben sadece... Hizmetçilerin baloya gitmeye izinleri olduğunu bilmiyordum."

Kahretsin. Tabii ki de haklıydı. Hizmetçiler gidemezdi ama ben de bir hizmetçi olarak gitmiyordum, cadı avcısı olarak gidiyordum. Bir maske takacağım ve suratımı kimse görmeyeceği için çok da fark etmezdi gerçi.

"Biz izinli değiliz," diyerek açıklamaya giriştim. "Ama sen izinlisin. Ve dediğim gibi, bence eşin ben olmalıyım."

Tekrar boğazını temizledi. "Yanlış anlama, çok tatlısın. Ve eğer gidecek olsam kesinlikle aklıma geleceklerden birisi olurdun."

Reddettiğini anlamam bir saniye sürdü.

"Basitçe hayır desen yeterdi," diye mırıldandım.

"Reddedişimin basit olmadığını anlayan yeterli."

"Hiç bilmecelerle uğraşacak havamda değilim," diye patladım. O birayı içmemiş olmayı veya burada salak gibi gevelemek yerine daha da fazla içip bir yerlerde sızmış olmayı dilemeye başlamıştım.

"Ben gidiyorum artık. Dediğim gibi, merdivenlerden çıkıp duvar halısının altındaki kapıdan geçmen gerek," deyip arkamı dönerek koridorda yürümeye başladım. Sesini duyduğumda neredeyse koridorun sonuna varmıştım.

"Belki sonra görüşürüz?"

Cevap vermeden yürümeye devam ettim.

Bir süre sonra koridor daraldı ve sıcaklaştı, böylece mutfığa yaklaştığımı anladım. Yemek saatler önce yenmişti ama kokusunu hâlâ duvarın ötesinden alabiliyor, temizlik faslı için sürmekte olan koşuşmacayı duyabiliyordum. Takırdayan tencereler, bağrıışan hizmetçiler ve yemek salonundan tepsileri taşımakta olan uşakların ayak sesleri.

Karnım guruldamaya başlayınca gizlice içeri girip kimse görmeden bir şeyler atıştırıp atıştıramayacağımı düşündüm. Dizlerimin üzerine çömelip duvardaki çentiği bulana kadar elimle yokladım. Mutfığa açılan, duvarla ekmek fırını arasındaki ufak kapının kolu parmağımı geçirebileceğim kadar küçüktü.

Bu kapıyı mutfaktaki ilk haftamda keşfetmiştim. Sadece dokuz yaşındaydım ve kapıyı açacak cesaretim

yoktu. Kapının ardında ne olduğunu bilmiyordum ama hayal gücüm sağ olsun birkaç tahminim vardı. Yılanlar, hayaletler, çocuk yiyen vahşi canavarlar... Zamanla kapıyı unuttum, ta ki günlük işlerimi yaparken Caleb bana arkadaşlık etmek için mutfığa gelene kadar.

Yerde oturup kendine karşı, yani sağ eliyle sol eline karşı bir zar oyunu oynamasını hatırladım. Diğer hizmetçiler onun dikkat dağıtıcı olduğunu düşündükleri için mutfakta benimle olmaması gerekiyordu. O zamanlar sadece on dört yaşındaydı ama bir seksen boylarında, koyu sarı kâkülleri gözlerine düşen bir oğlandı. Yakışıklıydı ve bunu biliyordu. Ben de on iki yaşındaydım ve ben de bunu biliyordum.

İnatçı olduğunu da biliyordum. Ne kadar yalvarsan da, yakınsan da ona istemediği bir şeyi yaptıramaz, yapmak istediği bir şeyden de vazgeçiremezdin. Eğer mutfakta takılıp dikkatimi dağıtmak istiyorsa bunu yapardı. Ama o kapı, o gün Caleb'in aklını çeldi. Zarlarını yerden aldı, duvara yöneldi ve kapıyı açtı. Öte tarafta bilinmeye- ne giden karanlık ve nemli bir koridor vardı.

Koridorun nereye çıktığını öğrenmek için benden onunla gitmemi istedi. O zamanlar dar ve karanlık yerlerden en azından şimdiki kadar nefret etmiyordum ama yine de gitmek istememiştim. Yapacak işlerim vardı ve gidersem başımın belaya gireceğini biliyordum. Ama Caleb nereye ben orayaydı. Benden gitmemi istediği hiçbir yeri reddedemezdim. Bir gün istemeyi bırakabileceği ihtimalini ise hiç düşünmemiştim. Onsuz gidecek bir yerimin olmadığını hiç fark etmemiştim.

Aniden açılığım geçti. Ayaklanıp hizmetçilerin kaldığı kısma giden koridora çıktım. Burası, duvara tutturulmuş bir meşalenin aydınlattığı loş bir yerdi ama yine de ba-

şımı tavernada olduğu gibi döndürmeye yetecek kadar parlaktı. Başımın dönmesini durdurmak için duvara yaslanıp gözlerimi kapadım. Yorgundum. O kadar yorgundum ki sesini duyduğumda cevap verebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Elizabeth?”

Kafamı kaldırdım. Caleb orada, koridorun sonunda duruyordu. Elleri arkasında birleşik halde bana doğru yürümeye başladı. Onu görünce kalbim hızlıca çarptı.

Yüzünün yarısı gölgelerle gizlenmiş halde önümde dikilerek, “Nerelerdeydin? Ne oldu böyle sana? Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Tam da her kadının duymak isteyeceği cümleler,” diye mırıldandım.

“Öyle demek istemedim.”

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum ve ellerimi savurarak, konuşmaya devam ettim. “Yani ne bileyim, senin müziğe kapılarak salınman ve dans ederken daireler çizmen gerekmiyor muydu?”

Caleb gülümsedi. “Şu an vakit gece yarısı. Leydiler saatler önce uyudular.”

Söyleyiş tarzındaki bir şey beni sinir etti. Saatler önce uyumadığım için bir leydi olmadığımı iddia eder gibiydi. Leydi olmadığımı bilmiyordum sanki.

“Pekâlâ, tra-la-la,” dedim yarım ağızla.

“Yatmadan seni kontrol etmek istedim ama burada değildin.”

“Meşguldüm. Hep odamda oturup gelmeni bekleyecek değilim. Öyle olsaydı kim bilir ne kadar süre içeride tıkalı kalırdım,” diye patladım.

Caleb’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sanırım onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım. Ama o kadar kızgındım ki kendime engel olamıyordum.

"Ayrıca, beni kontrol etmene gerek yok. Gayet iyiyim," diyerek odanın kapısına yöneldim ama yine başım dönmeye başladı. Dengemi sağlamak için kollarımı duvara uzattım ama ayaklarım pelerinine dolanınca yere kapaklandım.

"Evet, gayet iyi görünüyorsun," dedi Caleb. Sesinden eğlendiği anlaşılıyordu. Eğer kusmak üzere olmasam çok kızardım. Kalkmama yardım ederken, "Sen o bira-dan ne kadar içtin bakayım?" diye sordu.

Ona yaslanıp gözlerimi tekrar kapatırken, "Bilmem," diye mırıldandım. Gözlerim kapalıyken hiçbir şey gözle-rim açıkken olduğu kadar dönmüyordu.

"Ne oldu böyle sana bilmiyorum. Önce ölümbüyücü-leri, şimdi de bu," dedi Caleb.

Ona bakmak için gözlerimden birini araladım. "Kötü bir gün geçiriyorum sadece."

"Ama sırf bugün değil ki. Son günlerde biraz..." dedi.

"Biraz ne?"

"Mutsuz görünüyorsun."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Fark edecek kadar bana dikkatini verdiğini bilmiyordum.

"Neden öyle dedin?"

Omuzlarını silkti. "Bilmem. Kendin gibi değilsin. Çok sessizsin. Normalde seni susturamam," dedi ve gülüm-seyerek devam etti, "ayrıca seni görmeye hiç gelmedi-ğimi söylüyorsun ama senden bir davet almalı uzun zaman oldu."

"Eskiden davete ihtiyacın olmazdı."

"Evet. Şey. O zamanlar çocuktuk. Artık sen davet etmeden odana gelip duramam, değil mi ama? Şu an bile burada olmamalıyım. İnsanlar ne düşünür sonra?"

Ne düşünürler çok iyi biliyordum. Elim tekrar cebime gitti.

“Neyse, bir şeyler canını sıkıyorsa bana anlatabilirsin. Eskiden bana her şeyi anlatırdın.”

Ona her şeyi anlatabilirdim, yani bir zamanlar. O boy atıp gittikçe yakışıklı hale gelirken ben kısa ve şirin kaldım ve durum biraz değişti.

“Ben iyiyim, Caleb. Sadece yorgunum. Sabaha daha iyi hissederim.”

Bir süre sessiz kaldı.

“Öyle olsun. Seni en azından odana kadar götürsem?” dedi sonunda.

Başımı salladım. Kolunu omuzlarımin etrafına doladı. Ona yaslandım ve bir süreliğine dünyada sadece ikimiz varmışız, sanki hep öyleymiş gibi hissettim. Bir anlığına belki de bana ne olduğunu, ne hissettiğimi söyleyebilirim diye düşündüm. Kelimeleri seçtim ve konuşmak için ağzımı açtım. Ama yukarı bakınca, aksi bakışlarını üzerimde buldum.

Caleb tam gölgelerden çıktığı anda arkama baktım. Kral Malcolm’ın muhafızlarından biri elinde mızrağı ve üstünde kıvıll siyah üniformasıyla kapımın yanında duruyordu.

Of hayır, diye düşündüm. Şimdi olmaz.

Caleb irkildi ve suratında şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Başıyla selam vererek, “Richard, beni mi arıyorsun?” dedi.

Richard boğazını temizledi. “Hayır. Şey için, ımm, biliyorsun ya.”

“Hayır bilmiyorum. Zahmet edip söyler misin?” diyen Caleb’in şaşkınlığı surat asıklığına dönüştü.

Richard bana bir bakış attı ama Caleb’in sorusunu cevaplamadı.

Caleb bana bakarak, "Elizabeth? Richard ne yapıyor burada?" diye sordu.

Konuşamayacak kadar şok olmuş bir halde başımı salladım.

Caleb beni bırakıp Richard'a yöneldi. Duvara sinip yavaş yavaş soğuk taşa bastırdım. Caleb'm ayaklarının kordordaki taş zemini dövmesini duyabiliyordum.

"Tekrar soruyorum, ne yapıyorsun burada?"

Richard yine cevaplamadı. Caleb'in cevap alana kadar onu rahat bırakmayacağını biliyordum.

"Cevap ver!"

"Caleb, dur," dedim kendimi duvardan kazıyarak. Ona doğru yöneldim. Her şey tekrar dönmeye başlamadan ancak birkaç adım ilerleyebildim. Kontrolsüzce öne doğru yalpalayıp yere yığıldım.

Caleb, "Elizabeth!" diye haykırarak yanıma koştu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Ama iyi değildim. Gözlerimi her açışında her şey altüst oluyordu. Hava boğucuydu, duvarlar sanki üstüme üstüme geliyordu.

Caleb beni ayağa kaldırırken, "Seni odana götürelim," dedi. Tekrar odama yöneldiğimizde Richard bizi durdurmak için harekete geçti.

"Benimle gelmesi gerekiyor."

"Seninle hiçbir yere gelmesi gerekmiyor. Eğer yolumdan çekilmezsen pişman olursun," diye çıktı Caleb.

Richard bağırarak, hatta belki bir yumruk savuracak diye sindim, fakat ikisi de sessiz kaldı. Caleb beni bıraktı. Gözlerimi açtığımda, elinde bir avuç otla birlikte yanıma çömelmiş olduğunu gördüm. Ne olduklarını hemen anladım. Dikenli mor yaban fesleğeni ve sarı çiçekli silphi-um. Elim refleks olarak cebime gitti ama boş olduğunu biliyordum.

Caleb ayakları üzerinde doğruldu. "Elizabeth, nereden geldi bunlar?"

"Cebinden. Cebinden düştüler. Gördüm." Richard'ın gözleri büyümüştü.

Caleb bitkileri avucunda çevirerek yakından inceledi. Yüzü asılmıştı.

"Bunlar yaban fesleğeni," dedi ve devam etti. "Ve silphium. Kadınlar bunları şeyde kullanırlar..." Sesindeki rahatsızlığı fark edebiliyordum. "Hamileliği önlemekte. Cadılar kullanır bunu. Neden bunları bulunduruyorsun?" diye sordu bana bakarak.

Sebebini bildiğini ama bilmemeyi dilediğini fark edene kadar uzun, sessiz ve iç sıkıan bir an geçti.

"Hamileliği," diye tekrarladı suratı solgun halde. "Ve sen de onunla gidiyorsun," diye devam etti başıyla Richard'ı işaret ederek. "Gece yarısı. Kralı görmeye."

Başımı salladım. İnkâr etmeye, bahane bulmaya çalıştım. Ama bulamadım.

Caleb, Richard'a bakmak için topukları üzerinde döndü.

"Hiçbir şey görmedin. Burada değildi. Bu otlar da onun değil. Param var. Sessiz kalman için sana verebilirim," dedi.

Caleb cebinden sikkeleri çıkarmaya başladı. Ama Richard, başparmağını ilk iki parmağı arasına koyarak gerilemeye başlamıştı şimdiden. Bu, cadılığa karşı kullanılan eski bir işaretti.

"O bir cadı. Gitmesine izin veremem," dedi kemerindeki kelepçelere uzanırken.

"O bir cadı falan değil," dedi Caleb. "O sadece..."

Lafını yarıda kesti ama ne diyeceğini biliyordum. O bir cadı değil, sadece cadıların kullandığı otlara sahip. Caleb

kanunları en az benim kadar biliyordu. Sahip olduğum şey ve onları kullanma amacım beni işkence masasına, hapishaneye, yakılmam için kazığa götürmeye yeterdi.

Kaçmak için döndüm ama tekrar dengemi kaybedip yere yuvarlandım. Caleb bana uzandı ama Richard onu itip pelerininimden tutarak beni ayaklarımın üzerine kaldırdı. Kollarımı arkama kıvrıp kelepçeleri bileklerime geçirdi.

“Elizabeth Grey, Anglia Kralı Malcolm’ın yetkisine dayanarak seni cadılık suçundan tutuklamakla yükümlüyüm. Norwich Dükü ve Engizisyon Üyesi Lord Blackwell nezaretinde görülecek duruşmanı beklemek ve alıkonmak üzere bizimle Fleet Hapishanesi’ne gelmeniz buyrulmuştur. Suçlu bulunursanız, Kral’ın isteği doğrultusunda asılmak veya yakılmak suretiyle idam edileceksiniz, bundan sonra topraklarınız ve mallarınız kraliyetin malı olarak devredilecek.” Bir an duraklayıp, sözlerine devam etti. “Tanrı yardımcın olsun.”

“Onu hapse götüremezsin!” diye bağırdı Caleb. “Buna yetkin yok, Blackwell’in rızası olmadan olmaz.”

Richard bunu düşündü.

“O zaman onu hapishaneye götürmem,” diye cevapladığında rahatlamayla iç çekiyordum ki, erken davranışımı fark ettim. “Blackwell’in huzuruna götürürüm.”

5

HAPSE GİTSEM DAHA İYİ OLURDU.

Caleb kolumdan tuttu. “Onu götüremezsin. En azından bensiz götüremezsin.”

Richard beni onun kavrayışından kurtardı. “Ben ol-sam buna kalkışmazdım. Zaten başı yeterince belada. Arkasından köpek yavrusu gibi takip etmenin yardımı olmaz,” diye homurdandı.

“Doğru söylüyor, Caleb. Durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Odana git ve beni bekle. Yakında dönerim,” dedim.

Caleb, vereceği kararı kafasında tartarken bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi.

“Pekâlâ. Bekleyeceğim ama odamda değil. Burada bekleyeceğim. Eğer bir saat içinde dönmezsen arkandan geleceğim.”

Richard beni odadan avluya, oradan da bir dizi merdiven yardımıyla odaların olduğu yere çıkardı. Ravenscourt, kral ve kraliçenin ana meskeniydi ama Blackwell'in de burada odaları vardı. Bunun nedeni zorunluluktan çok statüydü. Evi nehirde kısa bir kayık yolculuğuyla ulaşılabilir mesafedeydi ne de olsa.

Richard beni gölgelerin kararttığı koridorun sonundaki geniş ikiz kapılara doğru iteledi. Yıldızlı pirinç tutamaçları olan, parlak ve koyu çamdan yapılmış kapının önünde kıvırmalı siyah üniformalı bir çift muhafız bekliyordu. Yaklaştığımızda mızraklarını çaprazladılar. Mızrakların demiri duvarda asılı mumların oynayan alevlerini yansıtarak tanguşladı ve şimşek gibi parladı.

Kapı savrulurak açıldı ve içeriden fırlayan bir oğlan çocuğu yanımdan geçip gitti. Belki de bir hizmetkârı ama bir çocuktan fazlası gibi görünüyordu. Muhafızlar fark etmiş gibi görünmedi, sanki çocuk orada değilmiş gibi davrandılar. Belki de gerçekten orada değildi ve hayal gücüm bana oyun oynuyordu. Belki de tüm bu olanları kafamdan uyduruyordum.

İçerideki ocağın alevleri hararetle çatırdarken yere serili hasırlardan biberiye kokusu tüm odaya yayılıyordu. Blackwell, önünde evraklar saçılı bir şekilde sanki saat gece yarısı on iki değil de öğlen on ikiymiş gibi masasında oturmuş çalışıyordu. Eğer beni odasında kelepçelenmiş bir şekilde, yanımda Malcolm'ın muhafızlarından biriyle gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Yüzümde dolaşan gözleri önce bağılı ellerime, sonra Richard'a, sonra tekrar yüzüme kayd.

Yaşlı bir adam değildi ama genç de değildi. Aslında yaşını bilmiyordum ama ezelden beridir aynı görünüyordu. Koyu gri renkli, kısa saçları, düzgünce ve kısa

kesilmiş bir sakalı, uzun ve ince bir suratı ve büyük denmesine ramak kalmış bir burnu vardı. Boyu 1.80'nin üzerindeydi. Islak bir kömür parçası gibi soğuk, sert ve siyah gözleri olmasa çekici bir adam bile sayılabilirdi.

"Çöz ellerini," dedi Richard'a.

"Ama onu serbest bırakmadan önce hangi suçtan burada olduğunu bilmek istemiyor musunuz?"

"Burada emirleri ben veririm, soruları ben sorarım. Çöz ellerini," diye cevapladı Blackwell.

Richard yanıma gelip ellerimi çözdü. Kelepçeler sessiz bir klik sesi çıkararak açıldı.

"Neden buradasın bilmek istiyorum," dedi Blackwell dikkatini Richard'ın üzerinden ayırmadan. "Neden cadı avcılarımdan birini gecenin köründe karşıma bir suçlu gibi getirdiğini bilmek istiyorum." Bakışlarını bana çevirerek devam etti. "Ve senin buna neden izin verdiğini."

Richard sanki ilk benim konuşmamı istermişçesine bana baktı. Ben doğrudan ileriye bakarak suskun kaldım. Eğer bu tek kişilik mahkeme önünde kendi kendimi suçlu durumuna düşüreceğimi sanıyorsa yanıliyordu.

Blackwell sakın ama tehditkâr bir sesle, "Sen söyle," dedi. "Şimdi."

Richard, "B-ben onun odasına gittim. Kralın huzuruna çıkarmak için. Gelmesini buyurmuştu," diye kekeleydi. "Üzerinde bunlar vardı. Cebinden düştüler."

Otları çıkarıp Blackwell'in masasına bıraktı. Yeşil, kokulu ve hatta güzellerdi; bir parça sicimle bir oğlanın bir kıza verebileceği tarzda, bir demet halinde bağlanmışlardı. Masum görünümlü ama bir o kadar da tehlikelilerdi.

Birazdan olacaklara karşı teslim olup sessizliği dinleyerek gözlerimi yumdum. Ravenscourt'a dönmenin bunlara yol açacağını hiç tahmin etmemiştim. Önce bir

hizmetkâr olarak kılık değiştirmiş ve krala takdim edilmiştim. Sonra kralın huzuruna çağrıldım ve bir de baktım ki gece yarısında bir kayığın içinde, şifacı bir kadın ve bir tutam otun peşinde hamama gidiyorum. O yaşlı cadıya üç aylık maaşımı ödemiştim. İki si bildikleri, biri sessizliği için. Gerçi bana pek faydası olmamıştı ama...

"Bizi yalnız bırak," dedi Blackwell.

Gözlerimi açtım. Richard bana baktığında suratında anlık bir titreme oldu. Neredeyse suçluluktan diyebilirdim. Blackwell'i başıyla selamladı, topukları üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Blackwell kızıl kadife yastıklı, uzun arkalıklı sandalyesine yaslandı. Bir taht sayılabilirdi. Üzerimde sahip olduğu gücü düşünürsek öyle saysam yeri ydi. Ellerini masasının üzerine koydu ve bana baktı. Hep bu yöntemi kullanırdı. Bir şey söylemekten başka çarem kalmayana dek bana bakacaktı.

Ama hiçbir şey söylemeyecektim, söz vermiştim. Söylemenin bir anlamı yoktu zaten. Başım beladaydı ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Saniyeler dakikalara dönüşürken o hâlâ sessizdi. Ayakta sallanmaya başladım. Yorgundum, bira yüzünden kafam dumanlıydı, midem bulantı ve gerginlikten fokurduyordu.

Belki de konuşmayarak işleri kötüleştiriyordum. Belki de Blackwell sessizliğimi başkaldırı olarak algılıyordu. Ve şu an en son ihtiyacım olan şey Blackwell'in ona muhalefet olduğumu düşünmesiydi. Yeniden...

"İstediuim bir şey değildi. Kralla yaşanan durum yani," diyerek ağzıma ilk gelen kelimelerle sessizliği delmeye başladım. Gerçeği değiştirmenin ya da durumun ağırlığını azaltmanın imkânı yoktu, o yüzden çaba sarf etmedim bile. "Ben teşvik etmedim, eğer düşündüğünüz buysa. O beni çağırtdı. Bir notla."

Bu şekilde, bir notla başlamıştı. Kralın kendi elleriyle yazıp muhafızına, muhafızdan haberciye, oradan bir hizmetkâra verilen ve son olarak da bir akşam yemeği sırasında kucağıma bırakılmak suretiyle bana ulaşan bir notla başlamıştı. Notun Caleb'dan olduğunu düşünüp suratımda bir gülümsemeyle kalın parşömeni açmıştım.

Ama Caleb'dan değildi.

"Gece yarısında odamın dışındaki koridorda beklememi istedi. Ama ben beklemedim. En azından ilk başta. Neden bekleyecektim ki? Bir hata olduğunu, kralın benle ilgisi olamayacağını düşündüm."

Yalandı. Ne istediğini biliyordum. Nasıl bilmezdim ki? Bunu bana açıkça gösterecek kadar çok kaçamak bakiş, yanına oturmam için davet ve gösterilen ilgi vardı ortada. Bunlar olmasa da bilirdim zaten. Caleb'ın bana her zaman hatırlattığı üzere, gece yarısında bir kıza ancak kötü haber gelirdi.

"Notlar gelmeyi sürdürdü, ben de onları görmezden gelmeyi sürdürdüm. Sonra bir gece, muhafızlarından birini gönderdi. Onunla gitmek zorundaydım. Başka ne yapabilirdim ki?"

Blackwell cevaplamadı. Cevaplamasını beklemiyordum da. Yine de devam ettim. Çenem açıldı mı kapanmak bilmiyordu.

"Başıma gelmesini engelleyemezdim ama başka bir şey olmaması konusunda emin olabilirdim. Kralın çocuğunu taşıyamazdım," diyerek yutkundum. İlk kez bu olasılığı; neyi engellemeye çalıştığımı dışa vurmuştum. "Beni süreceğini biliyordum. Bir manastıra kapatıp sonsuza dek duvarlar arasında yaşamamı sağlardı. Herkes duyar, bilirdi. Bunu istemedim, hâlâ da istemiyorum. Burada, sizinle kalmak istiyorum."

Blackwell savunmamdan etkilendiyse de bunu belli etmedi. İfade-siz, soğuk ve sert bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Suratından hiçbir şey okuyamıyordum.

Sonunda konuştu. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Ne zamandır neyi biliyorum?"

"Bir cadı olduğunu."

"Cadı mı?" diye feryat ettim sanki kelimeyi daha önce hiç duymamışım gibi. "Ben bir cadı değilim!"

"Üzerinde. Yasak. Otlar. Vardı." Kelimeler ağzından hurlar gibi çıktı; bağır-sa daha iyiydi. "Cadı otları. Bana kalırsa bu seni bir cadı yapıyor."

"Cadı değilim," diye tekrarlayıp devam ettim. "Yani, üzerimde cadı otları vardı. Ve otları kullandım ama bir cadı değilim." Bana bile uyduruk bir savunma gibi göründü.

"Bu otlardan başka neler saklıyorsun? Balmumundan bebekler? Cadı ilmeği? Büyü kitapları? Büyülü bir hizmetkâr?" dedi Blackwell elinin tersiyle masasındaki otlara vurarak.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey saklamıyorum. Cadılıktan sizin kadar nefret ediyorum!"

"Benim kadar değil." Sesi ensemden aşağı dökülen bir kış yağmuru etkisi yarattı. "Benim kadar değil."

Tekrar sustu. Odadaki tek sesler ateşin çatırdaması, kendi nefes alıp verişim ve kalp atışımdı.

"Ben bir cadı değilim," diye tekrarladım.

Blackwell masasındaki bir çekmeceyi açıp, bir parşömen çıkardı. Kalem-i ni alıp mürekkebe batırdı ve yazmaya başladı. Kalem ucunun kâğıdı çiz-işini duyabiliyordum.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Elizabeth," deyip bir anlığına durakladıktan sonra devam etti. "Hem de çok büyük bir hayal kırıklığı."

Derin bir nefes aldım. Nefesimi dışarı vermedim.

"Benimle yılların geçti, yanlış mıyım? En iyi cadı avcılarımdan biriydin, yanılıyor muyum?"

"Doğru," diye fısıldadım.

"Şüphelerim vardı tabii," diye devam etti yazmayı sürdürürken.

"Caleb seni bana ilk getirdiğinde seni adam edebileceğini söylemişti. Ona inanmamıştım." Kâğıda dalgalı imzasını atmayı bitirirken tekrar durakladı. Mürekkebi kurutmak için kâğıda kum serpiştirip fazlalığı yere döktü. "Ama beni şaşırttın. İlk haftayı canlı çıkaracağını düşünmemiştim."

İç karartıcı analizi, bana biçtiği hayatta kalma ihtimali, başarıp başarmamamın onun için fark etmeyeceğini söylerkenki ses tonu karşısında ürperdim.

"Ama başardın. İşte şimdi buradasın."

Nihayet, Blackwell beni o soğuk, kara gözleriyle süzerrek esir etti.

"Senden daha fazlasını ummuştum. Ummadığım şeyse buydu," diyerek elini salladı. "O otları üzerinde bulundurarak bir kanunu çiğnedin, o ölümbüyücüsünü öldürerek de bir diğerini," dedi ve bildiğini ima edencesine bana baktı. "Böylece taşıyamayacağımız bir yük haline geldin. Cadı avcılarının kanunlarımı çiğnemesine izin veremem. Bunlar benim, senin kralının bu ülkeyi güvende tutmak için yarattığı kanunlar. Bunları çiğnersen, cezalandırılırsın."

Cezalandırılırsın.

Bunun olacağını biliyordum, olmamasının imkânı yoktu zaten. Bana yapabileceklerini hayal ettim: Rütbemi indirebilir, beni mutfak hizmetine geri yollayabilir ya da tam da korktuğum gibi bir manastıra kapatabilirdi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece kafa salladım.

Bir hışımla ayağa kalktı. Ancak o zaman gündüz vaktine göre giyinmiş olduğunu fark ettim. Üzerinde siyah bir pantolon ve bilekleri siyah kürkle kaplı bir ceket, boynunun etrafında makamını temsil eden ağır ve altın rengi bir boyunbağı vardı. Kıyafetleri bana istediği kişiye istediğini yapabilme gücünü, nüfuzunu hatırlatırcasına şatafatlıydı.

Sanki hatırlatılmasına ihtiyacım vardı.

Parşömeni masadan kaldırıp havada tuttu. Yeterince resmî görünüyordu. Uzun ve rulo halindeydi; imzası tam da kraliyet mührünün üzerindeydi. Hanesinin, kralın hanesiyle aynı olan gül şeklindeki simgesini sertleşmiş kırmızı mührün üstünde görebiliyordum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Kafamı salladım.

"Bu bir kişisel hürriyet kısıtlama ve hüküm emri." Bir bilek hareketiyle kâğıdı masaya attı. Kâğıt, pürüzsüz ahşap yüzeyde kayıp yere düşerek kendiliğinden rulo oldu. Onun, ocakta unutulmuş kazan gibi derinden kaynayan öfkesini fark etmemi sağlayan şey işte bu hareket oldu. Şu kişisel hürriyet kısıtlama ve hüküm emrinin, bir af emri olmadığını biliyordum.

"Cezanın hükmünü açıklıyor."

"Cezam mı?" dedim kelimenin adeta boğazıma yapıştığını hissederek. "Ne cezası?"

"Suçun karşılığında sana verdiğim ceza."

Suçum. Nefes almakta zorlandım.

"Cadılıkla suçlandın. Suçunu kabul ettin. Bu, vatana hıyanettir. Cadılığın ve vatana hıyanetin suçu, ölümdür."

"Ölüm mü?" diye fısıldayarak tekrar ettim.

"Evet."

"Ben?"

“Evet.”

“Ama... Ben bir cadı avcısıyım. Senin cadı avcın! Beni öylece hapse, herkesin önünde diri diri yakılmaya gönderemezsin! Yapamazsın!” diye feryat ettim.

Blackwell umursamazca omuz silkti. “Yapabilirim ve yaptım. Oldu bitti. Tyburn’de yakılmak suretiyle gerçekleştirilecek idamını beklemek üzere Fleet’e götürüleceksin.” Eliyle ocakta yanan ateşi işaret ederek devam etti, “Diğer kanun kaçakları ve hainlerin yanına...”

Sanki bir geminin güvertesindeymişim gibi ayağımın altındaki zemin sallandı. Tutunabilecek bir şey bulma umuduyla ileri doğru sendeledim. Ama hiçbir şey yoktu. Beni kurtarabilecek tek bir şey bile yoktu. Bir çuval gibi yere yığıldım.

“Senin için yaşadım,” diye mırıldanabildim ancak, boğazımdaki yumru yüzünden. Ağlayamıyordum. Ağlamayacaktım, yardımı olmazdı. “Benden istediğin her şeyi yaptım. Sana sadıktım. Kendin söyledin, en iyi cadı avcılarından biriydim...”

“Sonra bana ihanet ettin. Karşı geldin. Artık benim için bir hiçsin. Seninle işim bitmiştir.”

Söylemesine gerek olmadan ne düşündüğünü biliyordum. *Olanla ölene çare yok.* Blackwell’in hayatını yönlendiren, değişmez ilkesiydi bu.

Benim uğrunda öleceğim ilke...

Blackwell parmaklarını şaklattı. Ben ayağa kalkmadan iki muhafız içeri dalıp beni ayağa kaldırdı. Çırpındım ama faydası yoktu. Hissettiğim dehşet, gücümü emmiş; utanç da savaşıma isteğimi çalmıştı. Çünkü derinlerde bir yerde hissediyordum, bunu hak etmiştim.

Beni Fleet'e götürdüler.

Bir hapishaneden çok Araf'ta olma hali gibiydi. Burası sürekli bir bekleyiş ve acı çekme hali içinde olan umutsuz insanların ölmeyi beklediği, dünyanın sonuna ulaşmadan önce uğranılan bir yerdi. Son durak, buradaki herkes için aynıydı: Ateş, kül, rezillik ve utanca gömülmek.

Kimseye özel muamele yoktu. Pelerinimi ve ayakkabımı aldılar. Sanki bir suçlu veya hainmişim gibi beni diğerlerinin yanına, bir hücreye taktılar.

Suçlu ve haindim.

Sağdaki pencereye örülmüş demir parmakların arasından küçük bir parça sabah gökyüzü görülebiliyordu. Solumda ise karanlık bir koridora açılan demir parmaklıklı bir kapı vardı. Zemin fare pisliği ve çamurla kaplıydı. Başka hiçbir döşeme veya eşya yoktu.

Hücrede benim dışımda görünüşünden cadı olduğu anlaşılan bir kadın daha vardı. Karşımda, yere yayılmış bir biçimde yatıyordu. Bir bez bebeği andırıyordu. Kolları ve bacakları kırılmıştı;, eklemeleri ise yerlerinden çıkmış vaziyette tuhaf açılarda duruyordu. Nefes alıp verdikçe göğsünden hırıltılar duyuluyordu. Arada bir inliyordu. İşkence tahtasında gerdirilmişti. Parçalanmıştı. Hücrenin bana izin verdiği ölçüde ondan, çektiği acıdan uzaklaştım, sanki bulaşıcıymış gibi.

Bir süre sonra taş döşeli karanlık koridorda ayak sesleri duydum. Biri geliyordu. Üzerime çökmekte olan paniği bastırıp ayağa kalktım ve kapıya ilerledim. Beni almalarına izin vermeyecektim. Bana işkence etmelerine izin vermeyecektim. Ya öldürecek ya da dövüşürken ölecektim.

Yaklaşan kişi gölgelerden çıktığında rahatlama hissiyle neredeyse yere yığılıyordum.

"Caleb!"

Caleb gözleri kocaman halde hücremin parmaklıklarına tutunarak, "Elizabeth. Aman Tanrım," dedi. "İyi misin? Değilsin elbette." Alnına düşen saçlarını çileden çıkmış bir halde yana attı. "Yaralı mısın?"

"Hayır. İyiyim," dedim kafamı sallayarak.

"Olabildiğince çabuk geldim. Söz verdiğim gibi seni odanın dışında bekledim. Sen gelmeyince seni aramaya gittim. Birkaç muhafız buldum ve onlar da olanları anlattılar. Ama burada olduğunu öğrendiğimde içeri girmeme izin vermediler."

İşte o zaman, hâlâ parmaklıklara sarılı ellerinin kanlı, soyulmuş ve yaralı eklemlerini fark ettim.

"Ne oldu?"

Omuz silkti. "Dedim ya. İçeri girmeme izin vermediler."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve ikimiz de sessizliğe gömüldük.

"Ne yapacağım, Caleb?" diyebilirdim sonunda. "Blackwell beni ölüme mahkûm etti. Diri diri yakılmaya. Öleceğim."

Parmaklıklardan uzandı ve omuzlarımdan tutup beni sarsarak, "Hayır, ölmeyeceksin," dedi. "Duydun mu beni? Ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

"Ama Blackwell..."

"Mantıklı düşünmüyor," diyerek lafımı tamamladı. "Şu lanet Reformist protestoları yüzünden son zamanlarda üzerinde çok baskı var," dedi ve başını salladı. "Ne yaptığı kafasına dank edince af emri çıkarır. Eminim."

Kaşlarımı çattım. Blackwell hiç affeden, özür dileyen, hatasını kabul eden biri olmamıştı. Bunu Caleb da biliyordu.

"Bugün onun yanına gideceğim. Senin adına yalvara-
cağım. Ne kadar değerli, ne kadar iyi olduğunu hatırla-
tacağım."

"Ama iyi değilim," deyip devam ettim. "Son zaman-
larda yani. Son dört haftada dört kez arkamı toplamak
zorunda kaldın. Daha önce hiç bunu yapman gerekme-
mişti."

"Hayır, ama bunun da bir sebebi var, değil mi?" dedi
gözleri kısık, dişleri sıkılı bir halde bana bakarak. "Ne-
den bana söylemedin? Kralla ilgili meseleyi yani. Bana
söyleseydin yardım edebilirdim. Belki engel bile olabi-
lirdim."

"Yapamazdın. Bunu sen de biliyorsun," diye cevap-
ladım.

Caleb sustu.

Sonunda kabullenerek, "Sanırım evet," dedi. "Ama
sende bir şeyler olduğunu biliyordum. Sorunun ne oldu-
ğunu anlamak için daha çok çabalamam gerekirdi," dedi
ve gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim."

"Senin suçun yok. Oldu bir kere."

"Dikkat etmiyordum," dedi tekrar bana dönerek.
"Herkesin gördüğünü görmedim ben. *Onun* gördüğünü.
Eğer fark etsem, en azından..." Sanki beni ilk kez görü-
yormuş gibi bana bakarak durakladı. "En azından şey..."

"En azından ne?"

"En azından artık küçük bir kız olmadığını görür-
düm." Eliyle kaçamak bir şekilde beni işaret etti. "Büyü-
dün."

Eğer farklı bir yerde, farklı bir zamanda olsak bir şey-
ler hissedebilirdim. Beni olduğum şey olarak gördüğü
için memnun olurdum. Ya da fark etmesi bu kadar uzun
sürdüğü için sinir olurdum. Artık hakkımda ne düşün-

düğünü, aramızın değişip değişmeyeceğini merak ederdim. Ama ne farklı bir yerde ne de farklı bir zamandaydık. O yüzden bunların hiçbirini yapmadım.

“Eğer ben fark etmediysem, eminim Blackwell de etmemiştir,” dedi. “Seni muhtemelen ilk başladığın zamanki gibi görüyordur. Küçük, cılız, minik bir şey. Yarıardan çok zararı olan bir şey.”

Rahatlatıcı olmaya çalıştığını biliyordum. Ama bu tarif benim kendimi algıladığımı, dahası Caleb’in beni algıladığından korktuğum şekle o kadar yakındı ki, ürktüm.

“Seni ona ilk götürdüğümdeki surat ifadesini asla unutamam.”

Gülümsemeyi başardım. “Dehşete düşmüştü.”

“Sana bir şans vermesi için yalvarmıştım. Senden iyi bir cadı avcısı çıkaracağıma yemin etmiştim,” dedi Caleb.

“Acımasızdın. Eğitim için beni gecenin köründe kaldırırdın. Kusana kadar koştururdun. Ellerim su toplayana kadar bıçak attırırdın. Ben engelleyene kadar bana yumruk savururdun,” dedim.

Ciddileşti. “Biliyorum. Benden nefret etmiş olmalısın.”

“Senden nefret etmedim.”

“Yapmam gerekliydi,” dedi. “Hayatta kalabileceğinden emin olmam lazımdı. Sen de kaldın. Baksana artık ne kadar güçlüsün. Neye dönüştüğüne bir bak.”

Neye dönüştüm?

Caleb sırtınca her şeye rağmen iyi hissetmeye başladım. Ona şüpheyle yaklaştığım, beni bu durumdan kurtaramayacağını düşündüğüm için aptal gibi hissetmeye başladım. Beni eğitimden sağ salim çıkarmıştı. Beni her durumdan kurtarabilirdi.

Ben de gülümsedim.

"İşte benim kızım," dedi pencereden bakıp kolumu son bir kez sıkarak. "Gitsem iyi olur. Blackwell'i görmek için ilk sırada olmak istiyorum."

Bu hücrede bir dakika daha harcama düşüncesine katlanamamama rağmen, "Tamam," dedim. Köşedeki cadıya bir bakış attım. Hâlâ gözleri kapalı, sessiz ve hareketsiz bir halde yatıyordu. Öldü mü diye merak ettim.

"Zor olduğunu biliyorum ama sakın kalmaya çalış," dedi Caleb. "Blackwell'i seni serbest bırakmaya ikna etmek biraz zaman alabilir, ne kadar inatçı olduğunu sen de biliyorsun. Ne yaparsan yap, kaçmaya çalışmak gibi saçmalıklara kalkışma. Başını daha da belaya sokarsın. Olabildiğince çabuk geri döneceğim."

Başımı salladım.

"Senin için geri döneceğim. Söz veriyorum," dedi tekrar.

Sonra da gitti.

BİR GÜN GEÇTİ. SONRA İKİNCİSİ...

Üç.

Dört.

Hücremdeki kasılmış, soğuk ve morarmış ölüyü almaya gelmeleri haricinde ne bir muhafız geldi ne de ziyaretçim oldu. Yanlış saymadıysam yaklaşık bir haftadır hapisteydim. Bu da yarının yeniden cumartesi olduğu anlamına geliyordu. Yani bir başka yakılma olacaktı. Eğer Caleb yakında dönmezse, beni yakıyor olacaktı. Mührüm beni bir avuç küle dönüşmekten koruyamazdı.

Sözümü tutup hiç kaçmaya çalışmadım. Hiç yararı olmadı ama. Caleb vakit alacağını söylemişti ama bençe vakit tükeniyordu. Artık istesem de kaçamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Yaklaşık bir haftadır yemek yememişim. İçebildiğim tek su ise rüzgârın hücremin penceresinden içeri savurduğu yağmur damlalarıydı. Üstüne

üstlük ateşimin çıktığını hissedebiliyordum. Ellerim terliydi ve boğazım acıyordu.

Hastalık, mührümün beni koruyamadığı bir diğer şeydi.

Yağmur, parmaklıkların dışında yağmaya devam ediyordu. Günlerdir durmamıştı. Hücrem ıslaktı, muhtemelen dondurucu derece soğuktu. Benim bilmeme imkân yoktu, çünkü ateşler içinde yanıyordum. Dün gece öksürmeye başlamıştım ve kollarımla bacaklarımı tuhaf bir döküntü kaplamıştı. Terleten hastalık* olmamasını umuyordum. Yoksa yüksek ateşimin bunu yapmasına fırsat kalmadan ölürdüm.

Bitkindim ama uyuyamıyordum. Kendime bunun sebebinin Caleb geldiğinde hazır bulunmak olduğunu söylüyordum ama gerçekte uyumaya korkuyordum. Çünkü gün batarken geçen her dakika, hücremdeki gölgeleri büyüterek umudumun korkuma yenik düşmesine izin veriyordu. Diğer mahkûmların da yardımcı olduğu söylenemezdi. Hücrelerinden gelen acı dolu iniltiler, zayıf ağlamalar, fısıltı halindeki dualar ve arada sırada duyulan panik dolu bağrışlar bende etkisini gösteriyordu. Ben geçen zamanı takip etmesem de onlar etmişlerdi.

Neyin yaklaştığını biliyorlardı.

Hücremin köşesinde çömelip elbisemi olabildiği kadar yukarı sıyrarak serinlemeye çalışıyordum. Terden sıırıslam olmuştum. Saçlarım bile ıslaktı. Ama bunun sebebinin ter mi, odamın penceresinden içeri giren yağmur mu olduğunu bilmiyordum. Soğuk damlalar tenime iğne gibi batmasına rağmen beni biraz rahatlatıyordu.

* 15. yüzyılın son çeyreğinde İngiltere'de ortaya çıkan oldukça bulaşıcı, öldürücü ve adını ölümünden önce görülen terleme belirtisinden alan hastalık. -çn

Bir ara sızmış olmalıyım ki koridordaki ayak seslerine uyandım. Caleb! Sonunda benim için gelmişti! Dizlerimin üzerinde yükseldim ama nükseden bir öksürük nöbetiyle tekrar yere yığıldım. Ayak sesleri hücremin önünde durdu.

Nihayet öksürüğüm geçtiğinde, "Caleb?" diye fısıldadım.

"Maalesef değil," diye karşılık verdi tanımadığım bir ses.

Kendimi oturabilene kadar kalkmaya zorladım. Sarf ettiğim çaba yüzünden nefes nefese kaldım.

"Kimsin sen?" diye sordum hırıltılı sesimle.

Titrek bir ışıltı gördüm. Bu daha önce hiç görmediğim bir adamdı. Üzerinde, bel kısmı kalın siyah halatla tutturulmuş kırmızı bir cüppe olan, ince ve uzun boylu bir adamdı. Omuzlarından aşağı sarkan siyah paltosu ayaklarına kadar uzanıyordu. Kısa saçları tıpkı sivri sakalı gibi siyah ve gri arası bir tondaydı. Koyu renk gözlerinde bir merak ifadesiyle, sert olmayan bir şekilde bana bakıyordu.

Bir muhafız olmadığını biliyordum. Kralın adamlarından da olamazdı zira kraliyet armasını göremiyordum. Neredeyse bir... rahip gibi giyinmişti.

Ah, Tanrım. Bu bir rahipti. Bana son dini ayinimi yapmam için yardım etmeye gelmişti. Bu da uzun bir süre uyuduğum, Caleb'ın gelip beni uyandıramadığı ve ben-siz gittiği anlamına geliyordu.

Sonra ışığı gördüm. Elinden, uzattığı parmağından çıkan titrek bir alevdi. Alev, parmağından havalandı ve yanında yanıp sönen küçük bir güneş gibi süzölmeye başladı. Bu bir büyücüydü.

“Defol buradan!” diye bağırdım. Caleb beni bir büyü-
cüyle konuşurken görürse çılgına dönerdi.

“Canını yakmayacağım. Yardım etmeye geldim.”

“Yardıma ihtiyacım yok!”

“Yaa?” diye cevapladığında sesinde hissettiğim şefkat
beni sinirlendirdi.

“Caleb! Caleb!” diye bağırırken bir başka öksürük nö-
betine yenik düştüm.

Büyücü, hücre parmaklıklarından birini kavradı. Bir
şeyler fısıldamasıyla beraber kapı donuk mavi bir renkte
parlamaya başladı. Titremeye başlayan kapı, kemik kı-
rılmasına benzer kısık bir sesle beraber dumanı tüten bir
avuç toza dönüştü.

Büyücü artık yanımda diz çökmüş halde duruyordu.

“Evlat, hastasın. Benimle gel. Yardım etmeme izin
ver,” dedi.

“Hayır! Uzak dur benden!” diye karşılık verip dizle-
rimin üzerinde sürünerek ondan uzaklaştım. Bacaklarım
iflas edip hasıra yığılmadan önce ancak birkaç metre
uzaklaşabildim.

“Muhafızlar yakında senin için gelecekler. Bu sabah
yakılman kararlaştırıldı,” dedi.

“Yalan söylüyorsun.” Ama kafamı kaldırıp pence-
reden dışarı baktığımda sabah ışıklarının gece göğünü
yırtmaya başladığını gördüm. Keskin bir panik dalgası
gücümü eklemlerime hücum ettirdi ve sendeleyerek aya-
ğa kalkıp destek için duvara tutunmayı başardım.

Caleb nerede?

Büyücü, eli öne doğru uzanmış halde bana yaklaşıp-
ken, “Yemin ederim yalan söylemiyorum,” dedi. Sırtımı
duvara yaslayıp kaydırarak ondan uzaklaştım.

Artık parçalanmış haldeki kapıma ve karanlık koridora açılan geniş boşluğa bakarak, "Ne istiyorsun benden?" diye sordum. Beni durdurabilecek muhafız yoktu ve saklanabilmem için hâlâ yeterli karanlık vardı. Özgürlükle aramda duran tek şey bu adamdı.

Kapıya doğru bir adım attım. Büyücü, hamlemi tahmin ederek beni engellemek için önüme geçti. Yön değiştirip bir adım daha attım, sonra bir adım daha. Tıpkı bir dans gibi takipteydi.

"Emin değilim," dedi büyü. "Ama seni bulmam söylendi. Başta hata olduğunu düşündük ama değilmiş meğerse."

Sesi, kaçmaya çalışmıyormuşum gibi, beni durdurmaya çalışmıyormuş gibi sakindi. "Lütfen Elizabeth. Benimle gel. Benim sana yardım ettiğim kadar sen de bana yardım etmiş olacaksın."

Bir büyü benden ne tür bir yardım isteyebilirdi ki? Kim olduğumu bilmiyor muydu? Ona dikkatle baktım. Solgun ve gergin bir cildi, kanlı ve koyu renk gözlerinin altında göz torbaları ve oldukça kırılgan bir yüzü vardı. Tehlikeli değil, yaşlı ve hasta görünüyordu. Ben de öyle görünüyordum tabii. Bu durumlarda her zaman görünüşe bakılmazdı. Tahminime göre beni öldürmek istese burada olmazdı. Ama işimi şansa bırakmak istemiyordum.

"Orası şüpheli işte," deyip yanından koşacakmış gibi sağa atıldım. Yine hamlemi tahmin ederek bana doğru uzandı. Ama onu yanıltmıştım; geri çekilip sola döndüm ve kapıya koştum. Yeterince hızlı değildim. Büyücü tekrar uzanıp kolumdan yakaladı. Kavrayışı yaşlı bir adama göre şaşırtıcı derecede güçlüydü. Düşünmeden öbür kolumu kaldırdım ve yumruk yapıp savurdum.

Elim yüzüyle buluştu... ve içinden geçip gitti. İleri doğru sendeledim. Neredeyse düşüyordum. Duvar beni yakaladı ve arkamı döndüğümde artık büyücüden iki tane olduğunu gördüm. Birbirinin kopyası kıyafetlere bürünmüş, birbirinin kopyası iki adam, birbirinin kopyası sözlerle konuştu. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

İkisine de kulak asmadım. Duvardan güç alıp tekrar büyücüye doğru atılırken korkumu bastırdım. Tekrar yumruğumu savurdum. Elim hiçbir şeye çarpmadı ama büyücüler bir anda dört kişi oldular.

"Dur," diye mırıldanıp devam ettiler. "Benimle gel."

Gırtlığımdan bir çığlık yükseldi. Onunla, onlarla gitmeyecektim. Bir büyücüyle hiçbir yere gitmezdim. Bana doğru adım attılar. Elimi savurdum ve yine hiçbir şeye vuramadım. Altı, sekiz, on büyücü vardı artık. Kara pelerinler, kara gözler, kara büyü. Etrafımda dönerek bir çıkış aradım. Ama etrafımı saran yirmi elin üzerindeki yüz parmak beni tutmak için uzandı. Dizlerimin üzerine düşüp başımı ellerimin arasına aldım.

"Sana yardım edebilirim, benimle güvendesin," dediler.

Bir büyücü bana yardım edemezdi. Büyü, bana yardım edemezdi. Büyüye bulaşıp da kendini alevlerin arasında veya dizlerinin üzerine çökmüş, başını bir kütüğe dayamış halde bulmayacağın bir dünya yoktu. Yakmak için saman, kanı emmesi için saman...

Saman.

Uzanıp yerden bir avuç kokuşmuş saman aldım ve büyücüye, büyücülere savurdum. İrkilmelerini izledim. Bakışlarını benden çevirmeleri için geçen anlık sürede son gücümü toplayıp ayağa kalktım.

Ve koştum.

Aralarından geçip kapıya ulaşarak koridora çıktım. Göğsüm sıkışıp da nefesimi kesen bir başka öksürük nöbetine tutulana kadar on adım bile atamadım. Dizlerimin üzerine düştüm. O kadar çaresizce nefes almaya çalışıyordum ki çığlık atıyormuşum gibi sesler çıkarıyordum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, sendeleyerek birkaç adım daha attım. Karanlığın içinden, belki on metre kadar ötede taştan bir merdiven dizisi seçebiliyordum. On metre daha yürüyebilirdim...

Dalgalanan kara peleriniyle, tahminimden bile hızlı ortaya çıktı. Önümde ellerini açmış duruyordu. Artık tek başınaydı.

"Hayır," dedim. Sesim sızlanır gibiydi.

Sıcak bir hava dalgası etrafımı sardı ve düşüyormuşum gibi hissettim. Ama sıcaklık ortaya çıktığı hızda yok oldu. Büyüsü ya bozulmuş ya da kendisi durdurmuştu. Tekrar dengemi sağladım. Büyücü sabırsızca bir şeyler mırıldandı. Tekrar elini kaldırdı ama etrafımı yine havayla sarmak yerine bana uzandı. Kolumu yakaladı.

"Benimle gel," diye buyurdu. "*Derhal.*"

Çırpınmaya başladım ama sonra hızlı bir kararla durakladım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Belki bu büyücüyü yakalarsam Blackwell'e hâlâ bana ihtiyacı olduğunu kanıtlayabilirdim, en azından cezamı gözden geçirmeye yetecek kadar.

En azından beni öldürmekten vazgeçmesine yetecek kadar.

Büyücü tekrar kolumdan tuttu. Bu sefer tutmasına izin verdim, ta ki karnıma beni diz çöktürecek kramplar girene dek. Adam yere uzanıp beni kollarına aldı ve kolayca kaldırdı. Karşı gelemeyecek kadar güçsüzdüm. Beni koridor boyunca merdivenlere kadar taşıdı. Hücrelerinde

geçişimizi izleyen diğer mahkûmları görebiliyordum. Yakında bağırmaya, çığlık atmaya başlarlardı. Muhafızlar hemen yanımızda bitecekti.

Ama biz hücrelerin yanlarından geçerken, mecali olan mahkûmlar ayağa kalkıp büyücüyu başlarıyla selamladılar. Bazıları fısıltı halinde şükranlarını sundu, bazılarıysa parmaklıklardan uzanıp ona dokunmaya çalıştı. Saygıların beni ürküttü.

“Kimsin sen?” diye fısıldadım.

Büyücü, “Ben Nicholas Perevil,” diye yanıtladı. “Kendimi tanıtmadığım için affet. Ama bana pek şans tanımadın.”

Kollarında kaskatı kesildim. *Nicholas Perevil! Anglia'nın en çok aranan büyücüsü!* Şansıma inanamadım. Eğer onu ben yakalarsam Blackwell kesinlikle beni affederdi. Bir onur nişanı bile verebilirdi. Hafifçe başımı sallayıp kendimi gevşemeye zorladım. Ona planımı belli etmek istemiyordum.

Koridorun sonuna ulaşıp ana hapishanenin dört yanına kurulu kulelerden birine çıkan dar bir kemerden geçerek, spiral şeklindeki merdivenlerden indik.

Hapishanenin altına varana kadar inmeye devam ettik. Buranın duvarları nemli, havası ise soğuk ve boğucuydu. Kanalizasyon tünellerine varmayı amaçlıyor olmalıydı. Ben de olsam gideceğim yer burası olurdu. Bulması kolaydı ve başlarında bariz sebeplerden dolayı muhafız durmazdı.

Nasıl yapacaktım? Plan üstüne plan yapıyordum. Zayıftım, evet. Ama bir iki tekmeyle onu etkisiz hale getirebilirdim. Peki, getirince nasıl zapt edecektim? İp kemeri bu iş için mükemmeldi. Onu bayıltabilecek bir obje; tuğla, taş, herhangi bir şey bulabilmek için etrafıma bakın-

dım. Zorunda kalırsam başparmaklarımla gözlerini bile oyabilirdim. Ah, hayır.

Midem krampları geri dönmüştü. İşkence gibiydiler. İnlere başlamıştım.

"Elizabeth? İyi misin?"

Öğürmeye başladım. Midemde safradan başka bir şey yoktu. Üstüne kusarken boğazım yandı. Artık kesin beni yere bırakırdı, ben de istediğim şansa kavuşmuş olur-
dum. Ama bunun yerine beni daha sıkı tuttu ve daha hızlı yürümeye başladı.

"Dayan. Birazdan yardım alacaksın, söz. Biraz daha dayan."

Sonunda, kanalizasyon tünelinin girişine ulaştık. Üzerinde ince demir bir ağ bulunan, metrekaresinin beşte biri kadar büyüklükte bir delikten ibaretti. Demir ağ, fareleri içeride tutmak için konmuştu.

Nicholas tekmeleyerek deliği açar açmaz fareler dışarı döküldüler. Yüzlerce, belki de binlercesi yerde ve duvarda gezinmeye başladı. Tırnaklarıyla taşı tırmalayan, ciyaklayan, vıcık vıcık bir tüy ve kuyruk kitlesi. Kanalizasyonun burnumun direğini kıran kokusu da cabasıydı. Tüm vücudum titredi ve tekrar öğürmeye başladım.

"Tekrar tekrar girmemiz gerekecek," dedi uzaktan gelen, derin ama berrak sesiyle. "İlk ben gireceğim, sonra sana yardım edeceğim. Yapabilir misin?"

Başımı salladım. O içeri girer girmez saldıracaktım.

"Cesur bir kızsın." İçeri emeklemeden önce beni duvara yasladı. Birkaç saniye sonra kafasını dışarı çıkarıp kollarını uzattı. "Hadi bakalım."

Tek yapmam gereken onu tekmelemektir. Nefes borusunu ezebilirdim. Burnunu kırabilirdim. Yere düşürüp bağlayarak tutuklayabilirdim. Fırsat bu fırsattı. Bacağıma geri çekip nişan aldım.

Uzaktan bağışlar ve ayak sesleri duydum. Merdiven-
den indiklerini duyabiliyordum. Muhafızlar. Kaçtığımı
biliyorlardı. Sonu gelmeyen fare dalgası onların durumu
çakmalarına yardım etmiş olmalıydı.

"Elizabeth! Şimdi!" diye fısıldadı Nicholas.

Bacağım hâlâ tekme atmaya hazır pozisyondayken
tereddüt ettim. Ona vurmak için yüzlerce sebebim, yüz-
lerce yöntemim vardı. Bunun yerine aklıma asla gelme-
yecek şeyi yaptım.

Ona doğru uzandım.

Beni hafifçe delikten içeriye, kollarına çekti. Bir çocuk
gibi kollarının arasında kıvrıldım. Çok fazla titriyordum.
Nicholas beni kendine çekip daha sıkı tuttu. Başımı om-
zuna koyup gözlerimi kapadım. Yapacak bir şeyim yok-
tu. Çok ama çok yorgundum.

Sonu gelmeyen labirent misali tünellerde farelerin,
pisliğin ve kokunun içinde beni taşıdı. Saatler gibi gelen
bir süreden sonra köprünün altından nehre açılan bir çı-
kıştan çıktık. Çıkışın yanında bizi özgürlüğe taşıyacak
bir at bekliyordu. Nicholas pelerini çıkardı, etrafıma
sıkıca sardı ve beni eyere oturtmak için kaldırdı. Sonra
da kendisi tırmanıp arkama oturdu.

Beni sabit tutup ata yürümesi için komut verirken,
"Artık iyi olacaksın," dedi.

Onu neden yakalamamıştım? Bilmiyordum. Tek
umudum, Nicholas kim olduğumu keşfetmeden önce
kaçabilmek veya bana musallat olan hastalığın, artık her
neyse, beni öldürmesiydi.

Ölürsem Caleb beni özler miydi?

Gözlerimi kapamadan önce son düşündüğümü şey
buydu.

7

ETRAFIMDA KISIK SESLE FISILDAŞMALAR duydum. Ama her şey hâlâ karanlıktı. Gözlerimi açmaya çalıştım, fakat göz kapaklarım bana karşı geldiler.

“Ölecek mi?” dedi bir erkek sesi. Tanıdık geliyordu.

“İyy. Çoktan ölmüş gibi kokuyor,” dedi bir kız sesi bu sefer.

“Fifer...” dedi bir başka erkek kızgınlıkla. “George, şu şişeyi uzat bana.”

“Ne? Korkunç görünmesi benim suçum değil,” dedi kız tekrar.

“Tamam, şimdi bok gibi görünüyor ama pislikle kaplı değilken gayet hoş.” Konuşan kişi duraksadı. “Ne var? Gayet de öyle.”

“Hapishane ateşine tutulduğunu düşünürsek gayet iyi durumda. Ölmediği için şanslı.”

"Ona yardım ettiğin için şanslı, John. Başka kimse yanına yaklaşmıyor! Cidden, nasıl katlanıyorsun bilmiyorum."

"Kokusundan bu kadar rahatsız olduğuna göre, ben-
ce onu temizleyen kişi sen olmalısın."

"Off!"

Bu sefer ilk olarak gözlerim açıldı. Ortama alışmaları biraz zaman aldı. Her şey bulanık görünüyordu. Gözlerimi hızlıca kırparak tavana baktım. Görüşüm yavaşça berraklaştı. Tavan, badanalanmış alçının üzerine boyanmış koyu yeşil sarmaşıklar, beyaz duvarlara doğru inen minik yapraklar ve süslerle kaplıydı. Zincirinden sarkan, mumları sönük bir de demir avize vardı. Sersemliği üzerimden atamadan sarmaşıklardan birini izlemeye başladım. Yeşil kadifeden perdelerle örtülmüş bir pencerenin etrafından dolanıyordu. Perdeler sımsıkı kapalıydı, içeriye ışık girmiyordu. *Peki*, ışık nereden geliyor?

Kafamı öbür tarafa çevirince gördüm. Üzerinde mumdan başka bir şey olmayan masadaki mumun hafifçe titreşen ışığı. Alevden yükselen ince duman sütununu izledim. Nerede olduğumu bilmediğimi fark ettiğimde gözlerim tekrar kapanmaya başladı.

Yerimde doğrulduktan sonra yalnız olmadığımı göerek irkildim. Yatağımın öbür ucundaki sandalyede kralın soytarısı George oturuyordu. Demek sesi bu yüzden tanıdık gelmişti.

Ayaklarını bir sandalyeye uzatmış, üzerinde çenesine kadar çekili bir battaniyeyle oturuyordu. Derin uykundaydı. Düşünmeden yataktan fırladım. Ona doğru mu, ondan uzağa mı gidiyorum bilmiyordum ama bacaklarım düşündüğümde zayıftı ve yere yığıldım.

Açık tek gözünün arasından beni seyrederken, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye mırıldandı.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum," dedim ve dizlerimin üzerinde sürünüp çarşafı ellerimle sıktım. "Ne işin var burada?"

"Ah, evet. Yılların sorusu." Gözlerini yukarıya çevirdi. "Teologlar uzun süredir dünya üzerindeki varlığımızın..."

"O anlamda değil," diye söylenip gülmeye başladım. "Demek istediğim, hep insanların yatağının ucunda mı uyursun?"

"Ha, o anlamda sordun," dedi ve doğrulup ayaklarını yere indirdi. Her yöne doğru dikilmiş koyu renk saçları, onu olduğundan genç gösteriyordu. "John muhtemelen yakında uyanacağını söyledi. Ben de tanımadığın bir yerde yalnız başına uyanmanı istemedim."

"Neredeyim ben?"

"Nicholas'ın evindesin. Seni buraya şeyden sonra getirdi... Biliyorsun işte," deyip kafasını salladı. "Çok inatçıymışsın duyduğuma göre."

Nicholas! Nicholas Perevil'in evindeydim. Tüm olanlar bir anda hafızama hücum edince hatırladım. Tutuklanmamı, Fleet'e tıklanmamı, Caleb'in ziyaretini ve geri dönmeyi başaramayışını, Nicholas'ın ortaya çıkışını ve beni buraya getirmesini.

Bir saniye.

"Sen bir soytarısın," dedim. "Malcolm'ın soytarısı. Nicholas Perevil'in evinde ne işin var?"

George ayağa kalkıp gerindi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Nicholas'ı getirmeye."

"Ne? Olmaz. Neden?"

George bana ne anlama geldiğini anlayamadığım bir bakış attı. "Sadece seninle konuşmak istiyor. Sen uyanır uyanmaz onu çağırmamı istedi." Odada bana doğru ilerleyip üzerime eğildi. Bir anlığına ellerine baktım ve sonra beni ayaklarımın üzerine kaldırmasına izin verdim. "Her şeyi o açıklayacak. Ben hemen dönerim," dedi ve kapıyı arkasından sessiz bir tıkırtıyla kapatıp gitti.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak odada volta attım. *Anglia'daki en tehlikeli suçlunun evindeyim ve o sadece benimle konuşmak istiyor öyle mi? Tabii canıum.*

George, Nicholas'ın beni bir sandalyeye bağlayıp gözlerim yuvalarında fıldır fıldır dönene kadar dövmek istediğini söylese inanırdım. Beni suya daldırıp donana kadar bir köşeye bırakmak istediğini söylese hay hay, buna da inanırdım. Üzerime erimiş kurşun dökmek, dizlerimi parçalamak, parmaklarımı kerpetenle kırmak, uzuvlarımı kesmek istese inanırdım. Cidden, olasılıklar sınırsızdı. Ama konuşmak, içlerinde en imkânsız olanıydı.

Daha da kötüsü, ya bana bir tür büyü yaparsa ne olurdu? Hücremde beni ziyaret edişini düşündüm. Çoğalarak, etrafımı sararak, etkisiz hale getirerek kaçırmıştı beni. Daha önce hiç öyle büyüler görmemiştim. Bunların mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ürktüm. Çünkü kabul etmekten nefret etsem de beni korkutuyordu.

O adam beni korkutuyordu.

Sonra tekrar yatağa oturdum. Etrafıma bakındım. George'un uyuduğu sandalyenin hemen arkasında küçülmüş ama hâlâ sıcak bir ateşin yanmakta olduğu bir şömine vardı. Ahşap zemini yumuşak bir halı örtüyordu. Yatak büyük ve yumuşak, çarşaf lar ise lavanta kokulu ve temizdi. Sonra fark ettim ki ben de öyleyim. Pis elbisem gitmiş, yerine basit keten bir elbise gelmişti. Ne kadar

uzun süredir burada olursam olayım, Nicholas Perevil benden ne isterse istesin, bana kötü davranılmadığı kafama dank etti.

Henüz.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Kaçamazdım, saklanamazdım. İlk dürtüm dövüşmekti ama onu da yapabilecek durumda değildim, en azından kendimi ele vermeden. Benim hakkımda ne bildiklerini, hatta benden ne istediklerini bile bilmiyordum. Ama buradan çıkmak istiyorsam, ikisini de öğrensem iyi olurdu.

Kapıdan hafif bir tıklatma sesi geldi ve ben daha cevap veremeden Nicholas hemen arkasında George ile beraber odaya girdi.

Uyku sersemiydi ve hatırladığımdan bile yaşlı görünüyordu. Üzerinde belinden sıkıca bağlanmış koyu mavi bir gecelik vardı. Beni tepeden tırnağa inceleyip başıyla selamladı. O kadar zayıftı ki boynundaki damarları, elmacık kemiklerinin sivri kıvrımlarını görebiliyordum.

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyi,” dedim. Doğruydı. Belki biraz zayıftım, nefes alınca da göğsüm acıyordu. Bayağı susamıştım. Evet, bir şeyler de yiyebilirdim. Ama bunlar dışında gayet iyiydim.

Nicholas düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi.

“Bunun için John’a teşekkür etmeliyiz. Bu konuda çok yetenekli,” dedi. Biraz inleyerek George’un uyuduğu sandalyeye oturdu. George korumacı bir şekilde onun başına dikildi. “Pekala, Elizabeth, neden burada olduğunu bilmek istiyorsun.”

Bu bir soru değil, gözlemdi. Başımı salladım.

Kapı tekrar hafifçe tıklatıldığında Nicholas konuşmaya başladı. George kapıyı açmaya gitti. İçeriye kalaydan

yapılma iki adet kurşun ve kalay alaşımı kadeh taşıyan genç bir adam girdi. Kadehlerin buharı üstündeydi, havaya küçük beyaz buhar bulutları yolluyorlardı. Genç adam kadehlerin birini Nicholas'a uzattı. Nicholas minnettar bir tavırla kadehi kavradı. Sonra da öbür kadehle bana doğru yürüdü.

"Elizabeth, bu John Raleigh. Şifacımız," dedi Nicholas.

Şifacı mı? Suratım asıldı. Engel olamadım. Şifacı, çoğu zaman *büyücü* yerine kullanılan bir başka kelimeydi. Kadehi bana uzattığında, almadım.

Genç adam bana dönerek, "Mimoza ve dulavrat otu," dedi.

Omuz silktim. Zehirleyebilecek veya öldürebilecek otlardan başkasını bilmezdim.

"Sadece bir kan temizleyici. Ayrıca midene de iyi gelir. Bu kadar," deyip bir anlığına durakladı. "Yani, içine ateşini düşürsün diye biraz salatalık, öksürüğün için de biraz çayırdüğmesi ve karaağaç ekledim. Döküntülerin için yulaf var. Pelinotu da var, çünkü pirelisin. Rahatlamana yardımcı olması için birkaç damla da afyon var. Hepsi bu kadar. Yeminle."

Gülümsedi. Bu güzel, sıcak ve arkadaşça bir gülümsemeydi; beni zehirleyip halıya yığılışımı, ağzımdan köpükler saçıp kasılarak, acı içinde ölümümü izlemek isteyen birinin gülümsemesi değildi. Yine de, kadehi tekrar bana uzattığında almadım.

Ne düşündüğümü anlamış gibiydi, "Eğer sana zarar vermek isteseydim hiçbir şey vermezdim. Buraya geldiğinden beri bunu içiyorsun zaten," dedi.

George'a baktım. Neden bilmiyorum ama bir kadeh dolusu zehir içecek olsam bana söylermiş gibi geliyordu. Ya da en azından öncesinde konu hakkında şaka yapardı.

Başını sallayarak onayladı.

Şifacının elinden kadehi kapıp bir dikişte bitirdim. Tadı kereviz gibiydi.

John sanki komik bir şey yapmışım gibi kıkırdadı. Gördüğüm tipik şifacılara benzemiyordu. Çoğunluğu yaşlı, dişsiz ve gri olurdu. Genelde kadın olmalarından bahsetmeme zaten gerek yok. Ama John gençti, yaşıtımdı. Belki benden biraz büyük olabilirdi. Uzun sayılabilecek kıvrıkcık siyah saçları ve ela gözleri vardı. Uzun boy-luydu. Tıraş olmaya ihtiyacı var gibiydi; pejmürdeydi. Böyle görünmesinin sebebi şu an gece yarısı olması da olabilirdi. Ona kadehi geri uzattığımda gömleğinin yanlış iliklendiğini fark ettim.

Kadehi aldı ve kendi kadehinin içindekilerin açıklamasını istemeyen Nicholas'ı kontrol etmeye gitti. Ama ben ne var merak ediyordum. Elini önce Nicholas'ın alınına, sonra bileğine koydu. Suratı asıldı.

"Çok uzun sürmesin, tamam mı?" deyip bana dönerek devam etti. "Bu senin için de geçerli."

Kaşlarımı kaldırdım.

Nicholas bana bakarak gülümsedi. "Çok katı," dedi başıyla John'u işaret ederek. "Pazar ayınındeki bir rahip gibi," diyerek lafa daldı George.

John, pazar ayınındeki bir rahibe yakışmayacak kabalıkta karşılık verdi. George ve Nicholas kahkahaya boğuldular. Ben de gülümsemeye başlamıştım ama hemen durdum.

Kapıya yürüyerek, "Sabah ikinizi de kontrol edeceğim," dedi.

"Buna hiç gerek yok," diye ağzımdan kaçırdım. Şifacılar beni geriyordu. Ayrıca bu gereğinden fazla genç ve erkek şifacının ben yalnız başıma yataktayken odama gelmesi fikri beni daha da geriyordu.

“Niye ki?” diye sordu George şaşkınlıkla. “Geldiğinden beri saat başı durumunu kontrol ediyor. Eğer günde iki sefere düşürebilsek inanılmaz bir gelişme kaydetmiş oluruz.”

Yanaklarımın yandığını hissettim. Saat başı mı? Elbisemi değiştiren, beni temizleyen de o muydu? Hayır, bunu yapan bir kızdı. Tanrım, bir kız olmasını umuyordum.

“Gereği yok, işte. Ben iyiyim,” dedim tekrar ama John bana bakmıyordu bile. George’a tehditkâr bir bakış atmakla meşguldü.

Sonra suratında minik bir gülümsemeyle bana döndü. “Din adamlarıyla tartışılmaz,” dedi ve kapıyı ardından sessizce kapatarak gitti.

Nicholas sandalyesine yaslanıp elindeki içeceği yudumladı. Bir şey söylemesini bekliyordum ama o orada oturmuş, parmaklarıyla kadehi tıklatıp içine bakıyordu. Bir süre sonra nihayet konuşmaya başladı.

“Elizabeth, şu ana kadar Kral Malcolm’ın sadık ve iyi bir hizmetkârı oldun, değil mi?”

“Evet.”

“Aynı şekilde, şu ana kadar krallığın kural ve kanunlarına uydun, değil mi?”

Biraz tereddüt etmeme karşın başımla onayladım. *Konu-
nuyu nereye bağlayacak?*

“Kurallarının adil olup olmamasına aldırış etmeden uydun, değil mi?”

Demek buraya bağlayacakmış. “Evet.”

İçeceğini bitirip kadehi George’a verdi. “Bildiğin üzere, Kral Malcolm’ın maiyetindekilerin hepsi senin kadar sadık değil. Hepsi kurallara uymuyor. Ben de dahil olmak üzere çoğu kişi, onun kurallarının yanlış olduğuna inanıyoruz. Senin gibi masum bir kızın hapse atılıp ölü-

me mahkûm edilmesi nasıl doğru olabilir ki? Hem de şifalı ot bulundurmak gibi uyduruk bir suçtan.”

Otlar.

Konuyu bilmesine şaşırmamıştım aslında. Adımı ve hapiste olduğumu biliyordu. Neden hapiste olduğumu ve otları ne için kullandığımı bilmesi de akla yatkındı.

Başka kim biliyordu? O şifacı çocuk? Kız? George? Ona bir bakışımı kendine ele verdi. Gözlerime bakmak yerine tırnaklarını incelemeyi seçmişti. Kızarmayla karışık o sıcak his tekrar yanaklarıma hücum etti ve ben de saklamak amacıyla kafamı eğdim.

“Sorun değil,” dedi Nicholas derin ve sakin sesiyle. “Burada tekrar suçlanmayacaksın. Burada sana zarar verecek veya seni yargılayacak kimse yok. Artık güvendesin.”

Güvende. Hapiste de aynı şeyi söylemişti. Tam da kendini büyüyle kopyalayıp üzerime çullanarak beni etkisiz hale getirdikten sonra söylemişti hem de. Bu bana yakılmaları, ölümü, düşmanımın kim olduğunu hatırlatmaya yetmişti. Bir anlığına bile olsa unutmam soytarılıktı zaten.

Soytarı.

“Sen,” dedim George’a dönerek. “Sen soytarı falan değilsin, değil mi? Bir Reformistsin. Casussun.” Anlamamın bu kadar uzun sürmesine inanmamıştım.

George, başını sallayan Nicholas’a baktı. “Doğru, ben bir casusum. Ve de bir Reformist. Ama inan bana, yine de bir soytarıyım,” dedi göz kırparak.

Nicholas’ın, Malcolm’ın burnunun dibine bir ajan yerleştirebildiğine inanamadım. Dahası, George’un bunu kabul etmesine de inanamadım. Bu benim için bile fazlaydı. Buradan çıkmalıydım. Ve bu büyücüyü ne kadar çabuk konuşturabilirsem nasıl çıkacağımı o kadar çabuk çözebilirdim.

Nicholas'a dönerek, "Fleet'teyken beni bulmak için gönderildiğini söylemiştin. Kim gönderdi seni?" diye sordum.

"Arada sırada bir kâhine danışıyoruz. Bize bazı şeyleri söyleyerek yardımcı oluyor. Henüz gerçekleşmiş şeyleri. Bize söylediği her şey doğru çıktı, o yüzden görülerini oldukça ciddiye alıyoruz."

Daha şimdiden söylediklerinden rahatsız olmaya başlamıştım. Ama konuşmaya devam etti.

"Onunla son iki görüşmemizde, özellikle seni bulup buraya getirmemizi söyledi."

"Beni mi?" Önceden hissettiğim korku geri gelmişti. "Neden?"

Başını salladı. "Bilmiyoruz. Şimdilik bize bir sebep söyleyemedi. Kâhinler bazen muğlak olabilirler. Söylediklerinin bir anlam kazanması için birkaç görü gerekebilir. Ama artık burada olduğuna göre durum değişecek. Seni ona götüreceğiz ve böylece bize her şeyi anlatabilecek."

Nicholas durumu anlamamış olabilirdi ama bana göre oldukça açıktı. Bu kâhin cadı avcılarını buluyordu. Çünkü yakılmaları durdurmak istiyorlarsa cadı avcılarını öldürmek iyi bir başlangıç noktasıydı. Cadı avcısı olduğumu anladıklarında da ilk kurbanları olacaktım.

Onu öldüremezdim. Bu Blackwell'in birinci kuralıydı. Ayrıca onunla dövüşemez veya onu yakalayamazdım. Hâlâ zayıftım ve bana daha fazla büyü yapması riskini alacak değildim. Bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu.

Kaçmak.

Upminster'a kaçmalı, Caleb'ı bulup neler olduğunu anlatmalı, sonra da yanımıza tüm cadı avcılarımızı alıp buraya geri gelmeliydik. Blackwell'i lehime çevirmem için tek umudum buydu. Buradan canlı çıkmak için tek

umudum buydu. Bu yüzden George ve Nicholas'ı odadan çıkaracak tek şeyi yaptım. Ellerimle yüzümü kapatıp ağlarmış gibi yaptım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım masum kız sesimle. "Her şey üst üste geldi. Sanırım hâlâ hastayım. Belki de biraz daha dinlenebilsem..."

"Tabii ki," dedi Nicholas ayağa kalkarken. George onun kalkmasına yardım etti. "Bunların senin için çok yorucu olduğunu anlayabiliyorum. Sabahleyin tekrar konuşabiliriz."

"Sanırım o zamana kadar daha iyi hissederim," dedim. Ama asıl kastettiğim, Upminster'a giden yolu yarılamaktı.

George, Nicholas'a kapıya kadar eşlik etti. "İyi geceler Elizabeth," dedi Nicholas kısık bir sesle. "İyi uykular." Ve gitti.

Gülümsememi gizlemek için yere baktım. Reformistlerin yönetimi ele geçirememesine şaşmamalıydı. Karşılarındakine fazla güveniyorlardı.

Başımı kaldırdığımda George'un dikkatle beni izlediğini gördüm.

"Ne?"

İçeriden kapıyı kapatırken, "Hiç," dedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Kalmaya karar verdim. Anlarsın ya. Madem çok üzgünsün." Sandalyeye oturup arkasına yaslanarak ayaklarını tabureye uzattı ve battaniyeyi üzerine çekti. Sonra da gözlerini kapattı. Sırtıttığını gördüğüme yemin edebildim.

Çok da fazla güvenmiyorlardı demek.

ONU ÖLDÜREBİLİRDİM ELBETTE; Blackwell'in soytarılarının öldürülmesine karşı bir kuralı yoktu. Hele de soytarı aslında bir Reformist ve casussa. Burada, hemen şu an işini bitirebilirdim.

Ama George karşı koymadan teslim olmazdı. Yardım çağırırdı ve çağrısına kimin cevap vereceğini söylemeye gerek yoktu. Şüphesiz büyücüler ve Reformistler gelirdi. Casuslar, cadılar, şifacılar ve evde Tanrı bilir daha kimler varsa gelirdi. Sonuç olarak sayıca üstündüler. Hepsiyle aynı anda çatışıp Upminster'a geri dönebilecek kadar güçlü değildim. En azından bu halimle. Kıyafetlerim yoktu, silahlarım yoktu. Hatta ayakkabılarım bile yoktu. Bu şartlar altında kaçmak bir dert, dövüşmek bambaşka bir dertti.

Şimdilik tek yapabileceğim şey gözlemleyip beklemkti. Etrafımı gözlemek, arkamı kollamak, kendimi

toparlamak ve bir fırsatın karşıma çıkmasını beklemektir. Her zaman bir fırsat olurdu.

Planımdan memnun bir şekilde örtülerin sıcaklığına gömüldüm. Dakikalar içerisinde uyudum.

Tekrar uyandığımda gündüz vaktiydi. George şöminenin önünde durmuş ayağıyla bir odunu dürtüyordu. Tümüyle giyinikti. Üzerinde yeşil bir pantolon, kırmızı beyaz çizgili bir gömlek ve bir tür yelek vardı.

"Tünaydın," dedi arkası bana dönükken.

Gözlerimi devirdim. "Senden hiç kurtulamayacak mıyım?"

"Yeni en iyi arkadaşını böyle mi karşılar insan?" dedi bana dönüp sırtarak. Üzerinde devasa kırmızı bir tüy olan, altından bir broş takılı yeleğinin ön kısmı parlak kırmızı, yeşil ve mavi renklerde işlenmişti.

"Bir Noel ağacı gibi görünüyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Bir de şapkamı gör sen," deyip devam etti. "Hadi kalk artık. Açlıktan ölüyorum ve seni beklemekten sıkıldım."

"Saat kaç?"

George umutla havayı kokladı. "Akşam yemeği gibi kokuyor. Aç mısın?"

"Pek sayılmaz," dedim.

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamadığımı hesaba katarsak, ilginç bir şekilde, olmam gerektiği kadar aç değildim.

Başını salladı. "John açlıktan kırılmayasın diye iksirlerin içine bir şeyler ekliyordu. Sanırım hâlâ kahvaltının tokluğu var üzerinde."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Kahvaltı mı? John bu sabah geldi mi yani?"

"Herhalde yani, gelirim demişti. Hatırladın mı?"

"Gelirim dediğini hatırlıyorum. Geldiğini hatırlamıyorum," dedim surat asarak. "Nasıl oluyor da ben anlamadan gelip bana bir şeyler içirebiliyorsunuz? Neden hatırlamıyorum? Hiç hoş değil."

George ciddiyetle bana baktı. "Belki de. Ama buraya geldiğin gün ölü olduğunu düşünmüştük. Öyle görünüyordun, direktten döndün. John seninle kalıp yaşamayı sağladı. Yaklaşık üç gün boyunca uyumadı."

Üç gün mü? Midem minnet, suçluluk ve adını koya-madığım bir duygunun rahatsız edici karışımıyla kıvrandı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Neyse, daha fazla uyanık kalamadığında ben devreye girdim," deyip devam etti George. "Hastalığının tekrar nüksetme ihtimaline karşı birinin seninle kalmasını istedi."

"Bunlar neden hiçbir şey hatırlamadığımı açıklıyor."

"Ah." George'un dudaklarındaki ifade bir gülümsemeye dönüştü. "Dediğim gibi, buraya geldiğinde oldukça kötü görünüyordun, o yüzden John bir karışım hazırladı. Seni tutup içirmeye çalıştı. Kupa dudaklarına dokunur dokunmaz çılgına döndün."

"Hadi ya?"

"Evet. Küfredip sağa sola vurmaya, bağırmaya başladın. Tam bir denizci ağzı var sende, biliyor muydun? Hiç hanımefendi gibi değilsin."

Bir hanımefendinin tam tersi bir tavırla, fikrini alıp bir yerine sokmasını söyledim.

Bir kahkaha patlattı. "Garibim John. Karnını tekmeledin, ilacını üstüne döktün ve kafasına bardağınla vurdun. Karışımdan biraz daha hazırladı ama bu kez içine

seni sakinleştirecek bir şeyler koydu,” dedi sırtarak. “Seni bayılttı sayılır ama işe yaradı.”

“Yapma ya.”

“Ah evet. Pis ağızlı Lizzie’den kurtulduk. İttikten sonra şeker gibi oldun, gülümsemeler falan. O halini kontrol etmenin daha kolay olduğuna kanaat getirdik, o yüzden karışımı vermeye devam ettik. Uykunda konuştuğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedim dehşete düşmüş bir halde.

Başını salladı. “Her akşam seninleydim ve başımı şırdirdin. Seni gidi baygın hizmetçi. Bir oğlanla kaçıp gitmek hakkında sayıklayıp durdun. Caleb miydi neydi?”

Lanet olsun!

“Önemli bir şey değil,” dedim aceleyle.

George sırtarak, “Aşk romanları gibi aynı,” dedi. “Caleb varken kimin parlayan zırhıyla yetişen şövalyelere veya yakışıklı prenslere ihtiyacı olur ki?” İsmini şarkı söyler gibi bir melodiyle tonladı.

“Öyle değil.” Suratımın tekrar kızardığını hissettim. “Bir arkadaşım o.”

Sonra durdum. Eğer George sorup soruşturmaya karar verirse Caleb’ın kim olduğunu öğrenebilirdi. Ve bir cadı avcısıyla arkadaş olduğumu öğrenirse, benim de cadı avcısı olduğumu anlaması uzun sürmezdi. Uykumda onun hakkında konuştuktan sonra yalan söyleyip onu tanımadığımı da söyleyemezdim. Yapabileceğim tek şey onunla arama olabildiğince fazla mesafe koymaktı.

“Ama yıllardır görmedim onu,” diye ekledim aceleyle. “Beraber büyüdük. Mutfaklarda beraber çalıştık. Ben sevdim, o sevmedi; o yüzden yollarımız ayrıldı.” Gerçek bundan pek de farklı değildi zaten. “Sanırım bazen özlüyorum onu. Kendin demedin mi bir arkadaşına ihtiyacın

var diye." Bu da gerçekten çok uzak değildi.

George yürüyüp yanıma geldi ve oturdu.

"Özür dilerim," dedi. "Ağzımı açmamalıydım. Ama endişelenme, burada bir sürü arkadaş edineceksin. Senin gibi cazibeli bir kıza kim direnebilir?"

"Söylediğine göre John'u tekmelemiş ve odadaki herkese küfretmişim," deyip devam ettim. "Ben olsam buna cazibeli demezdim."

"Öyleydi," dedi gülerek. "Küfretmen en iyi kısımdı. Bu kadar sevimli görünen birinden öyle pis şeyler duymak çok eğlenceliydi."

Bir sırtış gelip ağzımın kenarına yerleşti.

George beni ayağa kaldırdı. "Hadi bakalım. Giyin de bir şeyler yiyebilelim. Gardıropta giysiler var. John'u gördüğünde özür dilemeyi ihmal etme. Attığın tekme odanın öbür ucuna savurdu çocuğu," dedikten sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Gardıroba ilerleyip kapaklarını açtım. Tek bir elbise yığının dışında boştu. Soluk yeşil ipekten bir tunik, bronz renkli dar kesim bir pantolon, geniş kahverengi bir kemer, ayağıma büyük gelen bir çift sert kahverengi bot. Bir ucu öldürücü derecede sivri, öbür ucuysa yeşil parlak taşlarla kaplı, bronzdan yapılmış narin bir firkete gardıropta görebildiğim son eşyaydı. Saçımı toplayıp firketeyle tutturdum. Sonra geri bir adım atıp gardırop kapağına tutturulmuş aynada kendimi inceledim.

Gördüğüm şey hoşuma gitmedi.

Hastalığımın kalıntılarını her yerimde görebiliyordum. Cildim o kadar solgundu ki derimin altındaki mavimsi damar ağrı bile görülüyordu. Gözlerimin rengi gitmişti; önceden parlak mavi olan rengin yerini solgun, sulu bir mavi almıştı. O kadar zayıflamıştım ki derin V

yakalı tuniğimden kaburgalarımı görebiliyordum. Saçım bile farklıydı. Zayıf, yorgun görünümlü sarı bir renk almıştı.

Elde etmek için o kadar çalıştığım kuvvetin kırıntısından, antrenmanlarımdan eser yoktu. Bir zamanlar Anglia'daki en iyi cadı avcısı olduğumu gösteren şeylerin hiçbirinden eser yoktu. Bunun yerine hasta ve kırılgan görünüyordum. Eğer şu anda, beni getirdiklerindeki halimden daha iyi görünüyorsam öleceğimi düşünmeleri normaldi. Tekrar şifacıyı düşünüp suçlulukla karışık minnetin ıstırabına kapıldım ve daha önceden adını koymadığım diğer duygunun ne olduğunu buldum.

Tereddüt.

John beni iyileştirmek için büyü kullanmıştı. Eğer kullanmasaydı hücremdeki cadının yattığı gibi kaskatı kesilmiş ve morarmış şekilde o yatakta yatıyor olurdum. Büyü doğru bir şey değildi, bunu biliyordum. Blackwell büyüünün tehlikesini beynimize kazımişti. İki yılım bununla savaşmakla, yedi yılım ise toparlanmaya çalışmakla geçmişti ve hâlâ toparlamış değildim. Beni Fleet'ten çıkaran Caleb olsaydı ve ne kadar hasta olduğumu görseydi, beni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapar mıydı? Büyü kullanır mıydı?

Gardrobun kapağını gereğinden fazla sert bir şekilde kapatıp koridorda George ile buluştum. Burada ne kadar uzun süredir bulunduğumu bilmediğimi fark ettim.

"Aşağı yukarı iki hafta," dedi George merdivenlere yürürken.

İki hafta. Caleb doğal olarak kaçtığımı biliyordu. Sevinmiş miydi? Endişelenmiş miydi? Neden beni almak için gelmediğini bilmiyordum ama bir şeyler olmuş olmalıydı. İlk defa başının dertte olabileceği kafama dank etti.

Blackwell kaçışında bir parmağı olduğunu düşünmüş olabilir miydi? Tutuklanmış ve şu anda işkence görüyor olabilir miydi?

Bu düşünce beni o kadar rahatsız etti ki duvara yaslanarak altın çerçeveli ağır bir tabloya çarptım.

"Sakin," dedi George arkamdan uzanıp tabloyu düzeltirken. "İyi misin?"

"Evet," diye cevapladım. "Sadece biraz gerginim. Anlarsın ya?"

Sözcükler ağzımdan düşünmeden dökülmüştü ama doğru olduklarını fark ettim. Tüm bu insanlarla yüz yüze bakmak, yemek yemek beni germiştii. Beni kurtaran büyüciye, iyileştiren şifacı çocuğa, yıkayan kıza, arkadaş sayan soytarıya bir şekilde borçluydum ama buna rağmen düşmanımıdılar. Bana insaniyet göstermişlerdi ama buna rağmen onları öldürmeye hazırdım. Bütün olanlar o kadar kafa karıştırıcıydı ki düşününce karnımda bir şeyler düğümleniyordu.

"Evet," deyip anlayışlı bir gülümsemeye bana döndü. "Eğer daha kötü hissedersen izin istemen yeterli. İyi hissetmediğini söyle. Herkes anlayışla karşılayacaktır."

"Sorun olmaz."

George bir süre bana baktı.

"Etrafına bir bak," dedi kollarını açıp. "Kralın sarayına alışkın olduğunu biliyorum ama burası da hiç fena değildir. Şu kilim mesela," diyerek koridor boyunca uzanan kilimi gösterdi. Koyu mavi, sarı ve yeşil tonlarında dokunmuş güzel bir kilimdi. "Bunu bir kolu olmayan kör bir kadın dokudu. İnanılmaz, değil mi? Beş yüz yıldan eskidir. Tabii kadının dokuması o kadar uzun sürünce..."

"Öyle miymiş?"

"Ah evet," dedi ciddiyetle. "Evin için güzel eşyalara yatırım yapmanın püf noktası olabildiğince fazla dezaavantajı olan zanaatkârlar bulmaktır. Eşyaların değerini acayip artırır."

Gözlerimi devirdim ama o devam etti.

"Şu portreyi görüyor musun?" dedi neredeyse düşürecek olduğum, ekşi suratlı bir kadını resmeden portreyi göstererek. "Bir cüce tarafından yapıldı. Sırf şövaleye ulaşabilmek için bile merdiven kullanması gerekti. Cüceler tarafından resmedilen tablolar normal boydaki adamların yaptıklarından üç kat değerlidir, bunu biliyor muydun?"

Dudaklarıma minik bir gülümsemenin yayıldığını hissettim.

George kara ahşap duvara tutturulmuş pirinçten şamdanları işaret ederek, "Ve bunlar," dedi. Hepsi de Fleur-de-lis' şeklindeydi. "Demircinin ne kolları vardı ne de bacakları. Düşünebiliyor musun? Bunları dövmek için dişleri ve dili haricinde bir şey kullanmadı. Olağanüstü bir şey. Buna değer biçilemez."

Dayanamayıp güldüm. George elini koluma koydu ve koridorda ilerlemeye başladı. Sağır bir ud yapımcısı hakkındaki hikâyesini yarılamıştı ki alt kata vardığımızı ve devasa bir giriş avlusunun ortasında durduğumuzu fark ettim.

Tam önümde tahta kapılar vardı. Etrafı geniş çerçeveli pencerelerle sarılı bu kapıların vitraylarında tek bir sembol görülüyordu. Bu sembol, etrafı sırayla bir kare, bir daire, bir üçgen ve kuyruğu ağzında bir yılan şeklinde resmedilmiş bir başka daireyle sarılı bir güneşti.

* Fransa başta olmak üzere, İngiltere ve İskoçya gibi Avrupa ülkelerinin armalarında, kraliyet taşlarında ve bayraklarında kullanılan zambak sembolü. -Ç"

Bu, Reformistlerin sembolüydü.

Bu, her birinin farklı bir anlam taşıyan, simyasal bir semboller dizisiydi. Güneş aydınlanmaydı. Yeni bir varoluşun şafağını simgeliyordu. Kare, fiziksel dünyayı temsil ediyordu. Üçgen, değişimin katalizörü olan ateşin bir sembolüydü. Bir Ouroboros* olan yılan ise birliği temsil ediyordu.

Hepsi beraber, sıradan metali altına dönüştürebilen Felsefe Taşı'nın yaratılışını temsil ediyordu. Simyacıların aksine, Reformistlerin elde etmeye çalıştığı şey bu değildi ama son tahlilde amaç aynıydı: Değişim. Anglia'da kafa yapısında, politikada, büyüye bakış açısında değişim yaratmaya çalışıyorlardı.

Ve sıradan bir metali altına çevirme fikri gibi bu da imkânsızdı.

"Udu duyamıyor, o yüzden nasıl akord ettiğini tahmin bile edemezsin," deyip devam etti George. "Şapını alıp şeyine soku — ne var?"

Omzunun üzerinden baktığımda devasa bir yemek masasının etrafında oturduklarını gördüm. Kaç kişi olduklarını, kim veya ne olduklarını göremedim. Zar zor seçebiliyordum. Çünkü o odada, içeride olan şey... Lanet olsun ki büyüydü.

Geriye doğru bir adım attım, sonra bir tane daha. Her avdan önce olduğu gibi kalp atışlarım hızlandı, midem kasıldı. Ama bu sefer kendimi ele vermeden avlayabileceğim kimse yoktu. İstememe rağmen koşamıyordum bile. Buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Olması gereken yerde bir tavan yoktu. Tepemde göz alabildiğine uzanan bir gökyüzü; karanlıkta dönmekte olan bir evren vardı.

* Antik Yunan döneminden beri kullanılan, kendi kuyruğunu yiyen bir yılanın resmedildiği sembol. —çn

BAKTIM.

Tutuklandığım aysız gecedeki gibi karanlık, siyah ve boş gökyüzüne baktım. Kimisi beyaz ve parlak, kimisi küçük ve solgun yıldızların dönüşüne baktım. Parlak, turuncu bir güneşin etrafında dönen, yıldızların arasına renkli bilyeler gibi serpiştirilmiş gezegenlere baktım.

Ve sonra hepsinin altında oturan Nicholas'a baktım. Kolları yukarıya doğru açık, yardımsever bir Tanrı gibi ellerini bir oraya bir buraya sallıyordu; yıldızların ve gezegenlerin müziğine kapılıp dans ettiği bir orkestranın şefi gibiydi.

Gökyüzünde boydan boya bir çizginin belirmesini dehşetle karışık bir hayranlıkla izledim. Çizginin yanında bir dizi minik sayı ve şekil belirdi. Nicholas yanındaki adama döndü. Adam, bir kâtip gibi simsiyah giyinmişti; bir elinde kalın deri bir kitap, diğerinde ise bir kalem vardı.

“Neptün iki derecelik orb ile natal Jüpiter’e üçgen atıyor,” diye mırıldandı Nicholas. Kâtibin yazmasına süre tanımak için durakladı. “Beklemesinin daha iyi olacağını söyle. Daha geç olmamak kaydıyla gelecek ayın on dördü. Ne ıvır zıvır varsa bekletsin. Birkaç günlük dinlendirici sessizlik de iyi olabilir. Eminim karısı bu durumdan memnun kalır.”

Masanın etrafındaki herkes güldü.

Astrolojiden bahsediyorlardı, bu kadarını eğitimimden çıkarabilmiştim. Birçok büyücü astroloji masalarına danışır, gezegen ve yıldızlarda ilahi cevaplar arardı. Bayağı da yaygındılar; tutukladığım büyücülerin evlerinde düzinelercesine rastlamıştım. Ama daha önce bir kez bile, hiçbir büyücünün birebir ölçekte gökyüzünün kopyasını yarattığını görmemiştim. Ve Nicholas’ın Fleet’te kendini çoğaltmasına benzer bir şekilde, bunu da nasıl yaptığını bilmiyordum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum.

Geriye bir adım daha attım. Sonra Nicholas sanki yıldızlar ona emretmişçesine yukarı baktı. Gözleri benimkiyle buluştu. Bir elini kaldırdı ve kâtip yazmayı bıraktı. Sessizlik çöktü. Odadaki herkesin gözleri üzerimdeydi. Bakmama gerek yoktu, çünkü hissedebiliyordum.

“Elizabeth!”

Evren boyunca haykırılan ismim, sersemliğimi üzerinden atmamı sağladı. Bir anda gökyüzü, yıldızlar, gezegenler ve güneş yok oldu. Sanki hiç var olmuşlar gibi göz kırparak hiçliğe karıştılar. Düzenli aralıklarla sıralanmış, masanın üzerinde aşağı sarkan avizelerin olduğu normal bir tavan vardı artık.

Karşıya baktığımda bana doğru yürüyen bir adam gördüm. Adamı tanıyordum. Kıvrıkcık siyah saçları, kısa

bir sakalı vardı. Ağzındaki köpek kafası şeklinde pipo olmadan bile tanırdım zaten onu.

"Sen!" dedim nefesim kesilerek. Bu, Peter'dı. *Bir korsanın burada ne işi var?*

"Ben ya," dedi gülerek. Omuzlarımdan tutarak iki yanağımdan gürültülü bir şekilde öptü. Kızardığımı hissettim. "Beni gördüğüne sevindin mi, tatlım?"

Bilmiyordum. Sevinmiş miydim? Yeterince zararsız, hatta kibar görünüyordu. Ama Reformist bir korsan ne kadar zararsız olabilirdi? Ben cevaplayamadan Peter kolunu omzuma atıp beni yemek odasına sürükledi. Taş duvarları ve taş zemini olan bir odaydı burası. Uzun ve cilalı ahşap masanın bir yanında sıra sıra vitraylı pencereleler, öbür yanındaysa ağzına kadar yemek dolu bir sehpa vardı.

Bana, yüzümdeki kızarıklığa ve hâlâ göğüs kafesimde gümlenmekte olan kalbime odaklanmış bakışlardan rahatsız edici şekilde haberdardım. Sendeleyerek George'un arkasından odaya girdim.

"Ne de güzel görünüyorsun," deyip devam etti Peter. "Son gördüğümünden çok daha iyi. Gerçi, gözlerine kadar absente gömülüyken iyi görünmek zordur, değil mi?" Beni John'un yanındaki sandalyeye oturttu.

"Baba," diye homurdandı John.

Bir anlığına rahatsızlığımı unutup şaşkınlıkla ona döndüm.

"O senin baban mı?"

John başını salladı. Onun da biraz kızardığını fark ettim.

"E herhalde!" diye gürleyen Peter, masanın etrafından dolaşp kendini tam karşımdaki sandalyeye attı. "Yakışıklılığını nerden aldı sanıyorsun?" Elini John'dan tarafa

salladı. "Bu kadar sağlam bir parça ancak bir korsanın kasıklarından çıkar!"

John yine homurdandı ve başını ellerinin arasına aldı.

Yanımda oturan George, "Ulu Tanrım, lütfen *kasık* kelimesini tekrar kullanmasına izin verme," diye mırıldandı.

"Neden tanışma faslına geçmiyoruz?" dedi Peter.

"Bu, Nicholas. Tabii onu zaten tanıyorsun."

Nicholas bana gülümsedi. Sıradan bir kandilin ışığında, daha az tanrısal, daha çok insansı –hem de hasta olanından– görünüyordu. Yüzü süzölmüş ve çökük, cildi ise yarı saydam ve gri görünüyordu. Yine John'un hazırladığını düşündüğüm, buharı üzerinde bir kadehi kavramıştı.

"Hoş geldin, Elizabeth." Sesi sıcaktı. "İyi hissettiğini gördüğüme çok sevindim."

"Teşekkürler," dedim. Sesim kısık ve utangaç çıktı. Bu hoşuma gitmedi. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. "İyi hissediyorum."

"Umarım küçük gösterimle seni ürkütmemişimdir," dedi tekrar kollarını iki yana açarak. "Anladığım kadarıyla önceden çok fazla büyü görmemişsin."

Tuzaklı soru. Büyü gördüğümü söylesem nerede gördüğümü ve kimin yaptığını bilmek isteyecekti. Kral'ın sarayında benden başka cadılar –eğer olduğumu düşündüğü şey buysa– yaşadığını varsayabilirdi. Soru sormaya başlayabilirdi. Bir soru diğerini getirirdi ve...

"Hayır," diye uydurdum bir anda. "Bu ikinci seferimdi. İlkini Fleet'te gördüm."

Nicholas başıyla onayladı. "Seni temin ederim ki evimde yapılanlar zararsız, hatta faydalıdır. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama belki de tekrar hatırlatmalıyım. Buradayken sana hiçbir zarar gelmeyeceğine söz veriyorum."

Sözleri şefkatliydi. Ama onlara bir anlığına bile inanmadım.

Peter ellerini çırparak devam etti. "John ve George'u da zaten biliyorsun ama bu," deyip Nicholas'ın sağındaki kızı işaret etti, "Fifer Birch. Nicholas'ın öğrencisi, yıllardır onunla çalışıyor. En gözde öğrencisi!"

Öğrencisiymiş. Bundan cadı olduğu sonucunu çıkardım. Benim yaşlarımdaydı, belki biraz daha gençti. Koyu kıızıl saçları, çillerle bezeli beyaz bir teni olan ince yapılı bir kızdı. Gözleri, yüzümden saçlarıma, oradan da onun olduğunu fark ettiğim gömleğime ve tekrar yüzüme kayd. Kaşları kalktı, dudakları büzüldü. Kuşkucuydu. Nihayet bakışlarını çevirip Nicholas'a bir şeyler fısıldadı.

Peter kitabı hâlâ açık, kalemi elinde Nicholas'ın tepesinde dikilen adamı işaret ederek, "Son olarak, Gareth Fish," dedi. Gareth uzun, sıska ve pörsümüştü. Gözünde ince çerçeveli gözlükler, ince dudaklarında işinin bölünmesine tepki olarak bir somurtma vardı. "Konseyimizin bir üyesidir ve Nicholas'la, hmm, kalan herkes arasındaki irtibatı sağlar. Başlıcası Tırmık vatandaşları olmak üzere herhangi bir yerdeki herhangi bir kişi diyelim. Yardımına ihtiyacı olan her kim olursa."

Tırmık, yani Tepedeki Tırmık'ın kısaltılmışı, Reformistler, cadılar ve büyüyle dolu bir köydü. Yerini sadece orada yaşayanların bildiği, Anglia'da saklı bir yerdi. Engizisyon başladığında bir sığınma yeri oldu. Ve eğer sürülmediyseniz ya da hapse tıkılmadıysanız, büyülü bir gücünüz veya Reformist eğilimleriniz varsa buraya giderdiniz. Reformist hareketinin merkez noktası olduğundan dolayı Blackwell burayı bulmak için her şeyini verirdi.

Gareth kitabına dönmeden önce başıyla beni kısaca selamladı. Görünüşe göre bundan fazlasını hak etmek için yeterince ilginç veya etkileyici değildim. Böyle düşünmesine sevinmiştim.

Peter bana döndü. "Burada olduğuna göre artık bir şeyler yiyebiliriz. Umarım açsındır," deyip üzerine tabak tabak yemek yığılı olan sehpayı işaret etti.

Standart yemekler vardı; tavuk, ekmek, basit bir yahni. Ama sarayda yapılanlara benzeyen alışılmışın dışında yemekler de vardı. Kavrulmuş ve tüyleri üzerine tekrar giydirilmiş tavus kuşu, incir soslu bir bildircin tabağı, küçük balık kafalarının hamurdan dışarı çıktığı yıldızabakan turtası. Bir meyve tabağı, pastalar ve hatta gül, yonca ve devedikeni gibi şekillerin verildiği badem ezmesi çeşitleri bulunan bir tabak da vardı.

Gözlerim açıldı.

"Aç olabileceğini düşünmüştüm," dedi Peter gülerek. "Başlayalım mı?" dedi Nicholas'a.

Nicholas başıyla onayladı ve hafifçe elini salladı. Tabaklar bir anda havalanıp süzölmeye başladı. Teker teker kibarca masanın üstüne indiler. Yine şoke olmuşum. Bu seviyedeki büyü daha önce gördüklerimin çok ötesindeydi.

Ama bildircin tabağı önüme indiğinde sorun olmadığına karar verdim. Açlıktan ölüyordum. Tabağa uzandım ama John kolumdan tutup çekti.

"Bekle," dedi.

Görgüsüz gibi mi göründüğümü merak ederek, "Neden?" diye sordum.

"Hastings'den dolayı. Kendisi Nicholas'ın hizmetkârı olur. Şey, o bir hayalet. O etraftayken biraz dikkatli olmalısın," dedi boş havayı işaret ederek. "Nerede olduğunu

anlamamız için genelde beyaz bir şapka giyer ama bazen unutuyor. Bir şeye uzanmadan önce her şeyin sabitlenmesini beklerim ben genelde. Daha önce ona dokunma hatasında bulundum da.” Mahcup bir şekilde gülümse-di. “Deli gibi acıtmıştı.”

Cadı avcısı olduğum için bir sürü şey görmüştüm. Hortlaklar, gulyabaniler, iblisler ve evet, hayaletler. Ama daha önce hiç hayalet hizmetkâr görmemiştim. Hayaletler evinizi altüst etmeleri, hayvanların içlerine girmeleri ve yatakta sizi boğmalarıyla meşhurdular, çayınızı doldurup yastığınızı düzeltmekle değil.

“Daha önce hiç hayalet hizmetkâr diye bir şey duymamıştım,” dedim.

“Evle beraber geldi,” dedi John. “Evin önceki sahibi olan büyücü için çalışmış. Çoğunlukla yemek pişirmekle beraber başka şeyler de yaparmış. Bahçıvanlık, temizlik falan gibi şeyler. Görünüşe göre işinde o kadar iyiymiş ki, öldüğünde işine devam edebilsin diye büyücü onu geri getirmiş.”

Fortune Green’deki ceset çıkaran ölümbüyücülerini düşündüm. Yosunlu, çürümüş, kurtlu kemikleri ay ışığında parlayan cesedi...

Zoraki bir şekilde hafifçe gülümsedim. “Eh, ne derler bilirsin. Yardımın iyisini bulmak zordur.”

John güldü. Masanın öbür tarafındaki Peter önce John’a, sonra bana, ardından tekrar John’a baktı. Gülüm-süyordu.

“Nicholas onu geri yollamayı teklif edip duruyor ama o kalmak istiyor,” diye devam etti John. “O harikadır. Cidden. Yani, onu görmeme kısmına alışması biraz zaman alıyor, ayrıca ne dediğini anlamak da zor. Çoğunlukla sadece kulağıma üflüyormuş gibi geliyor.”

Yine gülümsemeyi başardım, üstelik bu seferki gerçekte.

"Neyse, sanırım artık tamamız," deyip masayı işaret etti. "Aç olmalısın."

"Biraz." Bana o iksirleri hazırlamak için geçtiği zahmetler düşünülürse, doğrudan evet demek kabalık olurdu.

"Yumul o halde. Hastings mükemmel bir aşçıdır."

John'un, tabağına yemek yığmasını izledim. Bir süre sonra pasta ve çileklerden büyükçe porsiyonlar alarak ben de aynısını yaptım.

Caleb bunu görseydi, gülerек yemeğe de yer bırakmamı söylerdi. Her zaman tatlıyı önce yerdim.

Masadaki hava rahatlamıştı. Herkes yiyor ve sohbet ediyordu. Kimse benimle doğrudan konuşmuyordu, hatta arada John'dan gelen bakışlar haricinde kimse bana bakmıyordu bile. Biraz rahatlayıp etrafa bakındım. Gördüklerim karşısında hâlâ şaşkındım.

Önceden ne zaman Nicholas Perevil'i düşünsem, onu soğuk ve nemli bir kulübede saklanırken hayal ederdim. Hırpani cübbesi ve yıpranmış saçlarıyla yapraklardan yapılma çay içen, kırıntılarla idare eden bir kaçak, Anglia'nın en çok aranan suçlusu olarak canlanırdı gözümde.

Önümdeki masa ise aksini söylüyordu. Tabağıma baktım. Kalaydan yapılmıştı ve kesinlikle değerliydi. Gümüş sofrta takımı ustaca dövülmüşü ve oldukça süslüydü. Etamin yerine yumuşak ketenden yapılma sofrta örtüsü vardı. Etrafta alevi hayvan yağı kokan, yağa batırılmış hasır yerine balmumundan yapılma kaliteli kandiller yanıyordu.

Yemek için çırpınmıyordu. Bir ordu kurmak için varını yoğunu satmıyordu. Hiçbir şey için açgözlülük yapmıyordu. İşte bunlar Blackwell'in bilmek isteyeceği türden, bilmek için bir servet ödeyeceği türden bilgilerdi. Çünkü benim anladığım gibi o da Nicholas'ın bir yerlerden yardım ve para aldığını anlardı. Ama nereden ve kimden alıyordu?

Kadehimi elime alıp inceledim. Kalın ve ağırdı, muhtemelen kristaldı. Sapı iç içe geçmiş üç yılan şeklindeydi, bardak kısmı ise kafaların üstüne oturtulmuştu. Tartışılır zevki dışında cam ustasının ne gibi bir sakatlığı olduğunu merak ederken Gareth konuştu.

"Henüz ona söylemedin mi?"

Kadehimi bir tangırtyla masaya bıraktım. "Neyi söylemedi mi?"

"Daha sonra yalnız kaldığımızda söylerim, dedim."

Nicholas'ın alçak sesi uyarı doluydu. Gareth fark etmişe benzemiyordu.

"Neyi söylemedi mi?" diye tekrarladım.

Peter boğazını temizledi. "Konu şu ki Elizabeth, Gareth Upminster'dan yeni geldi. Ve oradaki durum, şey, üç hafta öncekinden biraz daha kötü," dedi.

Üç hafta önce protestolar, yakılmalar vardı ve ben cadılıkla suçlanıp ölüme mahkûm edilmişim. İşler nasıl daha kötü olabilirdi ki?

"Nicholas'ın sana kâhinimiz Veda'nın seni bulmanız için bizi yolladığından bahsettiğini biliyorum," dedi Peter. "Ama bize senin ismin dışında pek bir bilgi vermemişti. Nerede olduğunu, görünüşünü falan. Bunları bulmak bize kalmıştı."

"Elizabeth Grey adında iki kişinin yerini tespit etmeyi başardık. Sen ve Yedi Kızkardeşler'den bir cadı. Veda'nın

kesinlikle ondan bahsettiğini düşündük. Ne tür büyü yapabildiğini bilmiyorum ama kesinlikle senden daha... amansızdı. Doksan beş kilo geliyordu."

Yanımdaki George'dan bir homurtu yükseldi.

Kara gözleri ani bir öfkeyle parlayan Peter, "O yüzden gitmene izin verdik. Hatamızı sonradan anladık tabii ama biz de insanları sorgulamak için bulup getirme işi yapmıyoruz sonuçta," dedi. "Ama bu işi yapsaydık, bunların hiçbirini yaşamazdı," dedi elini sallayarak.

"Tutuklanmamı diyorsun," dedim.

"Diğer şeylerle beraber."

"Hangi diğer şeyler?" dedim odaya göz gezdirerek. Gareth'in ilgisi aniden bana, George'un ki ise tavana kaymıştı. John çatalını elinde çeviriyor, Fifer ise sanki biraz neşeli görünüyordu.

Sonunda Nicholas konuştu.

"Tutuklanman, kaçışın. Hikâyen ne yazık ki Upminster'a yayıldı. Daha acı olansa hikâyenin aldığı hâl. Aslında bir mutfak hizmetçisi değil, bir ajan ve cadı olduğun. Benimle işbirliği içerisinde olan, Kral ve Kraliçe hakkında bana istihbarat veren gizli bir Reformist olduğun. Onlara karşı büyüler yapıp çeşitli otlar kullanarak onları zehirlemeye çalışman falan gibi. Artık Anglia'nın en çok aranan kişisisin."

Bu suçlama listesi karşısında nutkum tutuldu.

"Bunları mı söylüyorlar?"

Nicholas başıyla onayladı. "Tam bir skandal. Kraliçe'nin teselli edilemeyecek derecede perişan olduğu söyleniyor." Sonra ironik ve sert biçimde gülümsedi. "Bunun sayesinde epey sempati topladılar. Hükümdarına kızgın olan bu halktan bile. Kan istiyorlar. Ama bu sefer Kral'ın, Kraliçe'nin veya Blackwell'in değil, senin kanını."

Sersemlemiş halde başımı ellerimin arasına aldım. Blackwell'in beni bunlarla suçlaması, Malcolm'ın buna inanması, işin bu kadar hızlı bir şekilde, bu kadar ileri gitmesi beni şoke etmişti. Ve iç karartıcı bir kesinlikle biliyordum ki Blackwell'in gözünde aklanma ihtimalim kalmamıştı. Belki de bunu çoktan anlamalıydim, hatta anlamıştım. Ama umutla beklediğim tek şey de buydu; ölesiye sevdiğim işim değildi; hiç de olmamıştı. Sahip olduğum tek yuvam orasıydı. Artık yuvaya dönme ihtimalim de kalmamıştı.

Hem de hiç.

"Yalan olduğunu biliyoruz," dedi John. Kafamı kaldırdığımda beni gözleri donuk ama anlayışlı bir ifadeyle, dikkatlice izleyen John'u gördüm. "Dikkati yakılmalar-dan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyaçları vardı. Bir günah keçisine. Bizimle güvendesin. Seni koruyacağız."

"Ama bizi kim koruyacak?" dedi Gareth. Herkesin dikkati ona çevrildi. "Bizi büyük tehlikeye atıyor, üstelik daha neler yapabileceğini bile bilmiyoruz." Uzun, beyaz eliyle beni işaret etti. "Ne olursa olsun umarım buna değer, özellikle de başına konmuş ödülü düşünürsek."

"Ne kadar?" diye ağızımdan kaçırdım.

"Bin sovereign."

George sessiz bir ıslık çalıp bana bir bardak şarap doldurmak için uzandı. Blackwell'in Nicholas karşılığında ödemeye hazır olduğu azami miktar beş yüzdü. Bardağıma uzandım.

"Evet, çok değerli," diye devam etti Gareth. "Ama karşılığını verse iyi olur. Yoksa bizi, onu teslim edip George'u ödülü almaya yollamaktan alıkoyan ne? O paraya güzel bir ordu kurulur."

John çatalını gürültülü bir şekilde masaya bıraktı.

“Onu teslim falan etmiyoruz,” diye cevapladı Nicholas sert bir sesle. “Tehditler savurmanın gereği yok.”

“Haritalar...” diye başladı Gareth.

“Kesin bir sonuç sunmuyor,” diyerek tamamladı Nicholas. “Veda bize bilmemiz gerekeni söyleyecektir.”

“Cadı avcıları...” diyerek şansını tekrar denedi Gareth.

“Geleceklerdir,” dedi Nicholas. “Her zaman olduğu gibi. Ve biz de her zaman olduğumuz gibi dikkatli olacağız. Elizabeth’in burada olması bir şey değiştirmiyor. Blackwell asla peşimizi bırakmayacak zaten.”

“O ayrı konu,” dedi Gareth. “Artık peşimizde olan tek kişi Blackwell değil. Başkasını yollamış. Yeni bir Engizisyon üyesi. Caleb Pace adında biri.”

BARDAĞIMI O KADAR SIKTIM Kİ elimde parçalandı. Krem rengi masa örtüsüne çok az kan, epey fazla şarap döküldü ve örtü koyu kızıla boyandı. Ağzımdan çıkan bir iniltiyle elimi kucığıma bastırdım.

Yeni Engizisyon üyesi, Caleb mı?

Gareth ve Fifer dışındakiler korku içinde bana baktılar.

“Elizabeth!” diye haykırdı Peter. “İyi misin?”

İyi miyim? Hayır, kesinlikle değilim. Caleb ne zaman terfi edip Engizisyona katılmıştı? Neden? Ve eğer yeni Engizisyon üyesi oysa, Blackwell artık neydi?

“Bir bakayım,” dedi John masadan temiz bir mendil alıp elime uzanırken. Bir başka sorun. Eğer kan olmadığının görürse...

“Hayır,” deyip elimi geri çektim. “Burada olmaz. Kan görürsem bayılabilirim.” Kötüymüş gibi görünmek için aşağı baktım. Çok da zor değildi.

"John, neden onu yukarı çıkarmıyorsun?" dedi Nicholas. "Hastings, ona ihtiyacı olan şeyleri götürebilir misin?"

John bir ihtiyaç listesi sıralarken karnumda önce bir yanma sonra da bir batma hissi oluştu. Yara iyileşmeye başlıyordu. Kırık cam parçalarını elimde sıkıp derimin içerisine, kemiğe kadar bastırırken suratımı buruşturdum. Ama kanı tekrar akıtmayı başarmıştım. John, mendilini nazikçe elime sarıp kalkmama yardım etti.

"Dur," dedi yemek boyunca oldukça sessiz olan Fifer. Kaba, hatta neredeyse hırıltılı sesi, genç görünümüyle büyük bir tezat oluşturuyordu. "Şu yeni Engizisyon üyesi; Caleb." Adını sanki dine edilen bir küfürmüş gibi söylemişti. "Onu tanımıyorsun, değil mi?"

George'un gözlerini üzerimde hissettim. Uykumda bahsettiğim, çocukluk arkadaşım olduğunu söylediğim Caleb olup olmadığını merak ediyordu. Ondan Nicholas'a da bahsetmiştim Fleet'teyken.

İnkâr etmeyi düşündüm. Sonra Blackwell'in söylediği aklıma geldi. Yakalanırsak, bizi suçlu çıkarmayacak derecede doğruyu söylemeliydik. Ne kadar az yalan söylersek hikâyemizi karıştırma ihtimalimiz o kadar az olurdu. Çok da önemi yoktu ama olsun. Yakalanırsak tek başımıza olacağımızı da söylemişti.

"Evet," dedim. "Tanıyorum."

Masadakiler sessizliğe büründü.

"Ve?"

Derin bir nefes aldım. "Ve arkadaştık, yani bir zamanlar."

"Arkadaş," diye tekrarladı Gareth. "Engizisyon üyesiyle arkadaştın ve bunu bize söylemek aklına gelmedi, öyle mi?"

“Engizisyon üyesi olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Oyun oynama,” diye patladı Gareth. Gözleri elime kaydı. “Bardağı bu yüzden mi kırdın? Hâlâ arkadaş olduğunuz ve iş birliği yaptığınız için mi? Kaçıp onu buraya getirmeyi planlıyorsun, öyle değil mi? O yüzden mi orada öyle şoke olmuş gibi duruyorsun?”

Yanaklarıma sıcak bir kızarıklığın tırmandığını hissettim. Planım buydu tabii ve şimdi kendimi yakalanmış gibi hissediyordum. Yalanlarım düşman tarafından açığa çıkarılmıştı, köşeye sıkışmış bir haldeydim. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Birine ondan bahsettim aslında,” dedim sonunda. “George’a bahsetmiştim. Caleb’la birlikte sarayda büyüdüğümüzü, mutfakta birlikte çalıştığımızı söylemiştim.”

Diğerleri doğrulaması için George’a baktılar.

“Aynen. Bana söyledi. Yalnız...” Rahatsızca boğazını temizledi. “Bana bir cadı avcısı olduğunu söylememiştin.”

Yine bir nefes alıp göğsümde yükselen panik dalgasını bastırdım.

“Hayır,” deyip devam ettim. “Sana bir cadı avcısı olduğunu söylemedim, çünkü söylemek için bir sebep bulamadım.”

“Sebep mi bulamadın?” dedi Gareth tükürük saçarak.

Nicholas bir elini kaldırdı. “Konuşmasına izin ver.”

“Tanıştığımızda çok gençtik,” dedim. “İkimiz de ailemizi kaybetmiştik. Ve uzun süre boyunca sadece birbirimize sahiptik. Sonra büyüdük. Caleb bir cadı avcısı olmak istedi, ben istemedim. Böylece birbirimizden uzaklaştık.”

“Birbirimizden uzaklaştık diyorsun,” dedi Nicholas. “Ama senin için Fleet’e geldiğimde onun adını haykırdın. Neden?”

Nicholas'ın gözlerini üzerimde hissettim ve bakışlarına karşılık vermek için döndüm.

"Çünkü hastaydım. Çünkü bir haftadır hapishanede olmama rağmen kimse benim için gelmemiştii. Çünkü..." derken sesim ağlamaklıydı ve bu yüzden kendimden nefret ettim. "Umuyordum ki edindiğim ilk arkadaş gördüğüm son kişi olsun. Hepsi bu."

Kimse bunun üzerine bir şey söylemeyince devam ettim.

"Bardağı onunla iş birliği içinde olduğum için kırmadım. Bardağı kırdım, çünkü çocukluk arkadaşımın peşime takılıp beni öldürmeye çalışması fikri hoşuma gitmedi."

Masadakilere göz gezdirdim. Nicholas, Peter ve George beni dikkatle izliyordu ama kızgın veya şüpheli görünmüyorlardı. John, kolu benimkine yaslı halde arkamda duruyordu hâlâ. Yerinden kımıldamamıştı. Kızgın veya şüpheli olduğunu düşündürecek bir hareketi de olmamıştı. Sadece Gareth ve Fifer işkillenmiş görünüyorlardı ama onlar zaten odaya girdiğimden beri öylediler.

"Bence kız onlardan biri," dedi Gareth. "Bir casus. Düşman kampına sızmak için kullandıkları bir araç."

"Beş kişi pek de kamp sayılmaz," dedi Peter. "Seni de sayarsak altı ama sen yeni geldin."

Gareth bu sözleri geçiştirdi. "O halde Engizisyon üyesiyle arkadaş olmasını neye yoruyorsun?"

"Elizabeth az önce arkadaş olmadıklarını açıkladı," diye cevapladı Nicholas. "Bunun kanıtı ortada. Hâlâ arkadaş olsaydılar, adam kızı hapishanede ölüme terk etmezdi."

Sözlerinin basitliği, içerdiği çıplak gerçeklik suratıma bir tokat gibi indi.

“Yine de hâlâ düşmanla ilişkisi var...”

Nicholas onun lafını kesip, “Uzun zaman önceymiş,” dedi. Sesi sakın ama tartışmayı bitirir nitelikteydi. “Onu, arkadaşının, hatta eski arkadaşının edindiği ünvandan sorumlu tutamayız.” Gülümsedi. “Şimdi, rica etsem Elizabeth’i yukarı çıkarabilir misin, John? Elinin acil müdahaleye ihtiyacı var.”

Aşağı baktım. John’un bandaj olarak kullandığı beyaz mendil kanla sıırıslıklam olmuştu. Camı hâlâ sıkmakta olduğumu fark etmemiştim.

John beni yemek odasından yukarı kata, oradan da koridor boyunca dizili sayısız tablo ve duvar lambasını geçerek odama getirdi. Hangi kapının odama ait olduğunu bilmiyordum ama o biliyordu. Koridorun yarısını geçmiştik ki bir kapı önünde durduk. Yanımdan eğilip uzanarak kapıyı açtı.

Yatağın yanındaki masada üzeri yığılı bir tepsi vardı: Buharı üzerinde bir kap su, bir demet şifalı ot, bir dizi küçük metal alet, temiz beyaz havlular ve bandajlardan oluşan bir yığın. Bir sürahi şarap ve tabak dolusu yemek bile vardı. Tüm bunlara rağmen oturabileceğimiz bir yer yoktu; yatak haricinde tabii.

Manzarayı hafifçe çatılmış tek kaşıyla izlemekte olan John’a bir bakış attım. Birkaç kalp atımlık süre sonunda boğazını temizleyip yatağı işaret etti.

“Şey, sakıncası yoksa...” Bakışları, sanki bir çift sandalyenin aniden ortaya çıkmasını dilermiş veya kendisi yok olmak istermiş gibi odada gezindi.

"Sorun değil," deyip oda boyunca yürüyerek yeşil örtüsü sıkıca örtülü yatağa gittim. Sanki bu, tanımadığım - veya tanıdığım- bir oğlanla yatağa oturmanın mahremiyetini azaltırmış gibi köşesine tüneyip ayaklarımı sıkıca yere bastım.

Ancak rahatsızlığım, mendilin altında kendi kendine iyileşen, derisi kendi kendine yenilenen elimin yarattığı endişe karşısında hiçbir şeydi.

John kapıyı kapadı, duraksadı ve sonra yanıma oturmak için hareket etti. Yorgan, John'un ağırlığı altında beni de sürükleyerek bozuldu. Artık omuzlarımız birbirine dokunacak kadar yakındı. Bana bakıp tereddüt ederek elimi tuttu.

"Bir bakalım," dedi kanla kaplı mendili derimden kaldırken.

"Büyü olduğunu düşünmüştüm," deyiverdim pat diye.

"Neyin büyü olduğunu dşnmştn?"

"Tabaklar. Aşağıdaki. Sen Hastings'ten bahsetmeden önce büyü olduğunu düşünmüştüm."

"Haa. Öyle görünebilir," Tepsiden bir cımbız aldı. "Nicholas bunu yapabilir zannımca. Ama enerjisini öyle boşa harcamaz, en azından şu an. Sabit dur." İlk cam parçasını çıkardı. Yaranın iyileşmemesini umarak nefesimi tuttum. En azından onun gözlerinin önünde iyileşmemeliydi.

"Neden?" diye sordum Nicholas'ın solgun, çökük yüzünü; hep içtiği iksirleri ve Fleet'te bana yaptığı başarısız olan son büyüyü düşünerek. "Hasta olduğu için mi?"

John cevaplamayıp elimle ilgilenmeye devam etti.

Ama ben de peşini bırakmadım. “Sorunu ne? İyileştiremiyor musun? Yani hapishane ateşine tutulmuş beni iyileştirebiliyorsan onu neden iyileştiremiyorsun? Hapishane ateşi en kötü hastalıklardan biri. Veba hariç belki ama onda da veba yok, olsa şimdiye ölürdü...”

Boşboğazlık ettiğimi biliyordum. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlaması, elimin olması gerektiği kadar kesik içinde olmadığını anlaması an meselesiydi. İki kere ikinin dört ettiğini anlayacaktı ve anladığında onu ortadan kaldırmam gerekecekti. Nedendir bilmem ama bunun pek hoşuma gideceğini düşünmüyordum.

“Hastalık değil. En azından senin sandığın gibi bir hastalık değil,” dedi John nihayet. Cımbızı tepsiye bıraktı ve şifalı otları alıp suyun içine ufaladı. İnanamadım. Hiçbir şeyi fark etmemişti. “Lanet demek daha doğru.”

“Nicholas lanetli mi?” Şaşırmıştım ama belki de şaşırmamalıyım. Nicholas, Reformistlerin başına geçerken birkaç düşman da edinmişti doğal olarak.

“Evet. Onu hasta eden şey bu. Dışarıdan zatürre gibi görünüyor, bu bile tek başına kötü olurdu. Ama içerisi çok daha kötü. Onu yiyip bitiriyor. İyileştiremiyorum,” dedi elimi alıp kibarca kabın içine yerleştirirken. Su, nane gibi kokuyor ve tenimi hoş bir şekilde gıdıklıyordu. “Eğer geçirmenin bir yolunu bulamazsak bu lanet eninde sonunda onu öldürecek.”

Nicholas ölürse, Reformist hareketi de onunla beraber ölürdü muhtemelen. İsyancılar ve protestolar biter, her şey normale dönerdi. Nicholas, Reformistler ve kazıdaki büyücülerle cadılar haricindekiler için tabii.

Ve benim için.

John'un beni izlediğinin ve kâse içindeki sıcak, gıcıklayan sudaki elimi uzun parmaklarıyla hâlâ tuttuğunun farkındaydım.

"Üzgünüm," dedim, çünkü diyecek başka bir şey bulamamıştım. "Ona bayağı sadık görünüyorsun. Hepiniz öylesiniz. Baban..." Lafımı John'un ani sırtışı kesti. "Ne var?"

"Şey, cümleler 'baban' ile başladığında genelde pek hoş bitmezler."

Dediği şey karşısında gülümsedim. Engel olamamıştım.

"Pardon," deyip devam etti. "Ne diyordun?"

"Hiç. Daha önce Reformist bir korsan duymadığımı söyleyecektim."

"Ah," diyen John ellerimizi sudan çıkarıp bir bilek hareketiyle fazlalık suyu savurdu. "Bildiğim tek örnek o. Korsanlar genelde politik olmalarıyla ünlü değildirler, değil mi?"

"Sanırım," dedim. "Ne zaman katıldı? Ve neden?"

Cevaplamakta tereddüt etti.

"Üç yıl kadar önceydi. Bildiğin üzere işler kötüleşmeye başlamıştı. Malcolm yeni kral olmuş, Blackwell de Engizisyon'a henüz atanmıştı. On Üçüncü Yazıt yeni oluşturulmuştu. Yakılmalar henüz başlamamıştı ama çok geçmeden başlayacaktı."

Yutkundum. Konuyu açmamış olmayı dilemeye başlamıştım.

"Korsanlık pek güvenli bir meslek değildi zaten. Çok seyahat ederdi, tek seferde haftalar boyu gelmezdi. O yüzden bıraktı. Durumlar düzeline kadar bizi yalnız bırakmanın güvenli olmadığına kanaat getirmişti."

Durakladı, bir bandaj almak için uzandı. Gözleri yere, elime odaklanmıştı ama gerçekte elimi görmüyorlardı. Uzakta, bu odanın dışındaki bir yere bakıyorlardı. "Biz" dediğinde kimi kastettiğini merak eder halde kalakaldım.

"Durumlar iyiye falan gitmedi tabii," dedi sonunda. "Babam Reformistlerin direnişine yardım etmek istedi ama onun yararlı olacağını düşünmediler. Dürüst olmak gerekirse, güvenilir olduğunu düşünmediler aslında. Babam iyi bir adamdır. Biraz farklı olduğu doğru ama yine de iyi bir adam. Diğerleri fark etmese bile Nicholas onun iyi biri olduğunu anladı."

"Ve şimdi de bir Reformist."

John başıyla onayladı. "Adanmışlardan. Nicholas'ın bu tip bir etkisi var işte. Bir şeyleri değiştirmeyi istiyor. İnsanlara yardım etmeyi. Ülkeyi eski haline döndürüp Malcolm'ın babasının başlattığı şeyi bitirmek istiyor. İnsanlar da bunu yapabilecek kişinin o olduğuna inanıyor. O kadar inanıyorlar ki başarıya ulaştığım görmek için kendi canlarını ortaya koymaya istekliler."

"Yoksa durum tam tersi mi?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Sesi kızgın bir tona bürünen John, "O ne demek öyle?" diye sordu.

"Bilmem."

"Bal gibi de biliyorsun."

"Yani..." deyip başımı salladım. "Nicholas'ın insanlara yardım etmeye çalıştığını söylüyorsun. Ama tek yaptığı insanların kazığa gitmesine yardım etmek." John'un gözleri kısıldı ama devam ettim. "Büyü yasak. Bunu biliyorsunuz. Hayatlarınız büyüye bağlı değil ama yine de

ısrar ediyorsunuz. Bana göre gerçekten size yardım etmek istese, sizi durdururdu.”

John o kadar hızlı ayağa kalktı ki şarap sürahisini devirecek gibi oldu. Bakmadan uzanıp sürahiyi sabitledi.

“O halde dediğine göre Nicholas seni öksürür, titrer, sayıklar halde ölürken bana getirdiğinde, bir şey yapmam daha iyi olurdu, öyle mi? Bir şey yapmadan ölmeni izlemek, yapabileceğim bir şeyler olduğunu bildiğim halde elim kolum bağlı oturmak daha iyiydi yani?”

“Onu kastetmedim.”

“Bence tam olarak bunu kastettin,” dedi çileden çıkmış bir halde elini savurarak. “Büyü öylece bırakabileceğin bir şey değil. Büyü seni tanımlayan şeydir. Onunla veya onsuz doğarsın. Benle Fifer gibi ondan elde edebileceğin azami faydayı sağlarsın veya görmezden gelirsin. Ama kurtulamazsın.” Başını salladı. “Ben büyüü insanlara yardım etmek için kullanıyorum. Bu yüzden, imkânım olsa bile bırakmazdım.”

Aynı anda, meydanda yakılan büyücülerin ve cadıların suratlarındaki ifadeyi onun suratında gördüm: Öfke ve muhalefetle maskelenmiş, neredeyse çaresiz bir üzüntü.

“Peki ya sana ne demeli? O otlarla yakalandın,” deyip ödün vermeyen gözlerini benimkilere kilitledi. O an anladım ki otları ne için kullandığını biliyordu. “Ve Nicholas gelip seni büyüyle kurtarmasa ölmüş olacaktın. Yakılarak olmasa da yüksek ateşten kesinlikle ölecektin. Sence doğru bir şey mi bu?”

“Benim ne düşündüğüm önemli değil. Büyü kanunlara aykırı. Hak ettiğimi buldum,” dedim.

John pencereye yürüyüp perdeyi açtı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Orada uzun bir süre camdan dışarı bakarak dikildi. Nihayet, bana dönmeden konuştu.

“Aşağıda aileni kaybettiğini söylemiştin. Onlara ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Veba. Önce babam, birkaç gün sonra da annem. Dokuz yaşındaydım.”

Caleb’la böyle tanışmıştım. Akla gelen en sıcak yaz ve en kötü salgın sırasında benim ailemi öldüren veba, milyonlarla beraber onunkini de öldürmüştü. Kalabalık, sıcak şehirlerde başlayıp yayılmış; bütün ülkeyi sarmadan önce genci, yaşlıyı, zengini ve fakiri öldürmüştü. Bir haftadan kısa bir sürede Anglia’nın nüfusunun büyük bölümünü yok etmiş, Caleb ve benim gibi çocukları başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmıştı.

Onu ilk gördüğümde rüya görüyorum sanmıştım. Haftalardır kimseyi, en azından canlı birini görmemiştim. Dünyada canlı kalan tek kişi benmişim gibi hissediyordum. Su nadir bulunuyordu, yemek çoktan tükenmişti. Ağaç kabuğu, çimen ve tek tük bulunan çiçekleri yiyerek hayatta kalıyordum. Ve birden fazla kez beni zehirlemelerini, öldürüp sefaletimden kurtarmalarını dilemiştim.

Caleb çalıntı bir atla sarayda iş dilenmek için evimin yanından geçerken beni bulduğunda sefil haldeydim. Annemle babamın cesetleri hâlâ evdeydiler ve sıcaklıkla çürüme kokusunun birleşimi beni dışarıda yaşamaya zorlamıştı. Bana yaklaşıp yaralı bir hayvanla konuşur gibi yavaşça ve kısık bir sesle konuşmuştu. Pislik içinde çamurda çömelmiş, bahçeden kazarak çıkardığım son çiğ sebzeleri yiyordum. Çığlık çığlığa yarısı yenmiş bir

yabani havucu ona fırlattığını hatırlıyorum. Konuşulacak noktayı çoktan geçmişim.

Ama o beni onbir yaşında bir oğlan değil de bir erkekmiş gibi kaldırıp atına bindirdi ve ikimizi de Uppminster'daki saraya götürmeyi başardı. Üç günlük bir yolculuktu ama başımıza bir şey gelmedi. Ve ikimize de iş bulmayı başardı. Veba kralla beraber çoğu hizmetkârı da öldürdüğünden çok zor olmadı.

Kral'ın hayatta kalan tek oğlu Malcolm on iki yaşındaydı ve dört yıl daha ülkeyi yönetemezdi. Bu yüzden Anglia'dan geri kalanları yönetme görevi, Krallığın Korumacı Lordu unvanını alan amcası Thomas Blackwell'e verildi. O zamanlar emrine girebileceğim bir kraliçe yoktu, ama ben o göreve uygun olmazdım zaten. Onun yerine bulaşık yıkadım, yardıma ihtiyaç olduğunda mutfakta çalıştım, şehirdeki küçük işleri hallettim. Bu rutini yapmaktan memnundum ama Caleb'ın bizim için başka planları vardı.

"Ailen için üzgünüm," dedi John yüzleşmek için bana dönerek. "Ama onları kurtarmak için yapabileceğin bir şey olsa, bu büyü kullanmak ve kanuna karşı gelmek anlamına gelse bile yapmaz mıydın?"

Başımı salladım. "Onları öldüren şey büyü. Vebayı bir büyücü başlattı, biliyorsun. Bazıları Nicholas'ın yaptığını söylüyor. Malcolm'ın babasını öldürenin o olduğunu..."

Şöminedeki ateş, alevleri bacaya kadar yükselerek gü-rültüyle harladı.

"Hastings, sorun değil." John elini ateşe doğru salladı ve ateş birdenbire söndü. "Vebayı Nicholas başlatmadı. Kralı da o öldürmedi. Asla öyle bir şey yapmaz o."

"Kimdi o halde?" diye sordum talepkâr bir tavırla. "Ancak çok güçlü bir büyücü öyle bir vebayı başlatıp yayabilir. Ve Nicholas, Anglia'daki en güçlü büyücü."

"Nicholas ülkenin yarısını öldürmekten ne gibi bir kazanç sağlardı ki?"

Omuz silktilim. "Belki de Anglia'daki en güçlü büyücü olmak ona yetmiyordur. Belki daha fazlasını istiyordur. Belki de tahtı istiyordur."

"Nicholas kral olmak isteseydi neden hamlesini Malcolm'ın babasını güya öldürdükten sonra yapmadı? Karşısında sadece bir oğlan ve Koruyucu Lord varken çok daha kolay olurdu bu."

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de fırsat kolluyordur."

John'un gözleri karardı, düşünceli bakışı öfkeyle doldu.

"Ne için? Arkadaşları ve ailesinin ülkeyi terk etmesini oturup izleyebilmek için mi? Tutuklanıp yargılanmalarını ve ölüme mahkûm edilmelerini izlemek için mi? Bu mu fırsat kollamak?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladım.

"Eh, ben biliyorum işte. Bir yakılmaya tanıklık ettin mi hiç?" Ciddiyetle sessizleşti. "Korkunçlar. Olabilecek en kötü ölüm şekli. Onursuzca, sadece işkence ve gösteri..." Sözüünü bitirmedi. "Durdurulmaları gerekli. Pes ederek onları durduramayız."

"Kral, yani Engizisyon yasayı asla değiştirmez. Bunun farkındasın herhalde," dedim.

John cevap vermeden tekrar pencereye döndü.

"Ve evet, yakılmalara tanıklık ettim," diye ekledim sessizce. "Korkunçlar. Korkunç bir ölüm şekli."

İlk gördüğümde on dört yaşındaydım. Tyburn'ün tam ortasında kusmuştum; görüntüler Caleb'ı bile sarsmıştı. Ama Blackwell görmemizi istemişti. Kanunlarını anlayabilmemiz, karşı tarafta olmanın ne anlama geldiğini kavrayabilmemiz için görmemizin gerekli olduğunu söylemişti. O gece uyuyamayıp, uyumaya korkar bir halde Caleb'la nasıl birbirimize sokulduğumuzu hatırlıyordum. Kâbusların sona ermesi aylar sürmüştü. Ama sonunda kâbuslara karşı bağışıklık kazandım. İkimiz de kazandık. Kazanmamız gerekliydi.

John bana bakmak için döndü. Konuşmaya başladı ama kapının vurulmasıyla lafı yarıda kesildi.

George elinde bir kadehle, "Ne durumdayız?" dedi ve sendeleyerek odadan içeri daldı. Sarhoş görünüyordu.

John masaya yürüyüp malzemelerini toplayarak, "İyi," dedi. Her şeyi tepsiye tepeleme doldururken ellerinin titrediğini fark ettim.

"Senden n'aber?" dedi George bana doğru gelerek. John'u izlemeye o kadar dalıncıydım ki yanıma varıp elimi tuttuğunda yaralanmış olduğumu hatırladım.

"Hâlâ acıyor," dedim ama bir önemi yoktu. George fark etmemiştir. Elime bir bakış atıp kucığıma geri bıraktı. Kesinlikle sarhoştur.

"İyi iş, John. Her zamanki gibi," diyerek sürahiye uzandı, kadehini doldurdu ve ateşin yanındaki sandalyeye çöktü. "Gece nöbetindeyim yine," dedi bana.

"Harika," dedim.

"Değil mi ya?" İçkisinden bir yudum alıp John'a baktı. "Seni görmek istiyorlar."

"Kim?"

"Şey, Fifer. Biraz daha şeye," bana bir bakış attı, "ihtiyaç-

yacı varmış. Nicholas için. Her zamankinden. Peter uyu-
masına yardımcı olacak bir şeyler istiyor. Gareth'in de
başı ağrıyormuş."

John gözlerini kapayıp parmak uçlarını göz kapakla-
rına bastırarak kafasını iki yana salladı. Bitkin görünü-
yordu. Aşırı solgundu; gözünün altındaki halkalar o ka-
dar koyuydu ki gözleri morarmış gibi görünüyordu.

John tepsiden bir bandaj alıp George'a attıktan sonra,
"Sorun değil," dedi. "Ben şimdi gidiyorum ama elini sar-
dığından emin ol tamam mı? Kesik sandığım kadar kötü
değilmiş ama iltihaba davetiye çıkarmanın anlamı yok."

Benim olduğum yöne bir bakış daha atmadan kapı-
dan sıvıştı. Ona teşekkür etmediğimi fark ettim, hem de
hiçbir şey için.

GECEYİ BURADA GEÇİRDİM.

Neredeyse kalmıyordum; akşam yemeğindeki münakaşa gerçeğe, hoşuma gitmeyecek kadar fazla yaklaştı. Ama şu anda Anglia'nın en çok aranan kişisi olduğumu öğrenmek işleri epey karıştırmıştı. Buradan kaçıp Upminster'a geri dönmek artık yeterli olmazdı. Çünkü artık peşimde olanlar Blackwell ve muhafızlar değil, şehirdeki tüm paralı askerlerdi. Benim için orası en fazla bu yer kadar güvenli olurdu. Bu da hiç güvenli olmadığı anlamına geliyordu.

Anglia'nın en çok aranan kişisiydim.

İnanması çok zordu. Olayların tümünde inanması zor bir şeyler vardı. Blackwell'in ölmemi istediğini biliyordum ama bunu Nicholas'tan daha fazla mı istiyordu? Bir cadı, casus ve hain olduğumu düşünse bile onun için Nicholas kadar tehlikeli değildim hâlâ.

Upminster'a gidemezdim, hatta Anglia'da da kalamazdım. Sanırım Galya'ya kaçmak zorunda kalacaktım. Yakındı, kanalın öbür tarafındaydı. Kaçak binebileceğim bir gemi bulduğumu varsayarsak oraya gitmek yeterince kolaydı. Kralları Anglikan sürgünlere karşı anlayışlıydı; beni geri çevirmezdi.

Bir de Caleb konusu vardı tabii.

Engizisyon üyeliğine terfisinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Blackwell bunu benim tutuklanmamdan önce mi planlamıştı? Yoksa Caleb ben tutuklandıktan sonra, beni korumanın bir yolu olarak gördüğü için mi bunu istemişti? Ama bu işi beni korumak için kabul ettiyse, neden beni çıkarmak için Fleet'e geri dönmemişti? Beni orada ölüme terk etmemişti. Buna inanmıyordum. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Ne olursa olsun, kaçacağım gün bugündür.

George dün gece, karaborsadan erzak alımıyla ilgili bir şeyler için herkesin sabah evden gideceğini ağzından kaçırmıştı. Evi aramak için ihtiyacım olan fırsat buydu. Galya'ya gitmek için yola eli boş çıkamazdım, hazırlanmam gerekliydi. Yönümü tayin etmem, para ve takasta kullanmak üzere değerli eşyalar çalmam ve bulabildiğim veya yapabildiğim şeylerle kendimi silahlandırmam gerekliydi. Bu gece kâhini görmek için yola çıktığımızda deli gibi koşacaktım. Ve yoluma çıkana öldürecektim.

George hâlâ uyuyordu. Ayağına bir battaniye dolanmış halde yatağımın ucundaki zemine yayılmış, tamamen kendinden geçmişti. Gece bir ara battaniyeye takılıp düşmüş olmalıydı. Ya kalkmak istememiş ya da kalkamamıştı.

Hızlı ve sessizce dün giydiklerimi üzerime geçirdim. Daha sıcak tutacak veya günlük kullanıma uygun giysi-

lerim olsa iyi olurdu. Ama şimdilik bunlarla idare etmek durumundaydım. George'un battaniyesini yerden alıp bağlayarak derme çatma bir çanta yaptım.

George'a bir bakış attım. Uzun bir süre daha uyana-cakmış gibi görünmüyordu. Her ihtimale karşı gitmeden onu bağlamayı düşündüm. Ama bu onu uyandırabilirdi ve onu incitmek zorunda kalırdım. Bunu yapmayı istemiyordum. Bana kendini biraz sevdirebilmişti, o yüzden onu olduğu gibi bıraktım.

Kapıyı ses çıkarmadan yavaşça açtım. Parmak ucum-da dışarı çıkıp merdivenlere giden koridoru geçtim ve dikkatle dinledim. Ortalık sessizdi; ayak sesi, masadaki tabakların sesi veya konuşma yoktu. Hiçbir ses yoktu. Merdivenlerden aceleyle inip giriş avlusuna çıktım.

İlk durak yemek odasıydı. Kalay tabakları, gümüş yemek takımlarını, hatta zorda kalırsam o çirkin, yılanlı kadehleri bile alacaktım. Dün gece yemeklerin yığılı olduğu sehpaye gidip aceleyle ardı ardına çekmeceleri açtım. Hepsi boştu. *Kahretsin!*

Giriş avlusunun öbür ucundaki odaya geçtim. Burası oldukça geniş bir oturma odasıydı. Her biri mavinin farklı bir tonundaki uzun, vitray camlı pencereler oda boyunca sıralanmıştı. Bir duvarı şömine, bir diğerini ise üzerine hoş bir orman resmedilmiş bir duvar halısı kaplıyordu. Halının altında brokar desenli sandalyelerle çevrili bir masa vardı.

Odanın içerisinde aranarak bir oraya bir buraya gittim. Kilimin altında gevşek bir parke, duvar halısının arkasında gizli bir boşluk, masanın altında gizli çekmeceler, duvarların bağlantı yerlerinde gizli bir kapı arayıp durdum. Hiçbir şey yoktu. *Nerede bu silahlar?* Anglia'daki en büyük hainin -pardon, ikinci en büyük diyelim- evindeydim ve

mekânda bir tane bile sivri, kesici ya da yakıcı obje yok muydu yani? İmkânsızdı. Nicholas bir isyanı çıplak elle-riyle yöneterek buralara kadar gelmemiştir.

Bakmadığım tek yer mutfaktı. Ama Mutfak riskliydi. Orası Hastings'in bölgesiydi. Ve hizmetkâr olsun veya olmasın, o hâlâ bir hayaletti. Nicholas'ın onun yıkıcı yanını nasıl evcilleştirdiğine dair bir fikrim yoktu ama bir parça da olsa evcilleşmemiş yanı olduğu kesindi. Hayaletler söz konusuysa, tehlike her zaman vardı. Cadı avcıları bazen musallat durumları için de çağrılırdı ama hiçbir faydası olmazdı. Bir köşede durup kaosu izlemekten başka bir şey yapamazdık. Caleb'la çağrıldığımız son musallat olayında hayalet, bir ağılı yerinden söküp içindeki koyun sürüsünü tıraşlamış ve yünü kilometreler boyunca saçmıştı. Berbat bir durumdu; temmuz ayında kar yağıyor gibiydi. Caleb'la bir tepeye oturup çocuklar gibi kıkırdarak izlemiştik.

Yutkunup onu aklımdan çıkardım. Şu anda Caleb'i düşünemezdim.

Yemek odasının yanında dar ve karanlık bir koridora açılan bir eşik vardı. Emin olmamakla beraber mutfığa çıktığını tahmin ettim. İçeri bir adım atıp duraksayarak dinledim. Sessizdi. Eğer Hastings buralardaysa duymam gerekirdi. Koridor soğuk, rutubetli ve karanlıktı. Bunun sebebi koridorun tamamen taştan yapılması veya Hastings olabilir. Hayaletler her şeyi soğuturdu. Biraz titreyip ilerlemeye devam ettim.

Sonunda koridor mutfığa açıldı. Eşikte durup etrafa bakındım. Ravenscourt'taki mutfığın biraz daha küçüğüydü. Solumda fırın vardı. Devasaydı. Fırının ağzı, Nicholas boyundaki bir adamın eğilmeden içeri girebileceği boyuttaydı. İçinde bir ateş yanıyor ve yukarı asılmış şişte geyik gibi görünen bir şeyler kızarıyordu.

Önümde bir yemek masası vardı. Masanın üzerinde içi sebze, meyve, un ve baharat dolu sepetler vardı. Altında ise içi odundan, soğan ve yumurtaya kadar çeşit çeşit şey barındıran daha fazla sepet vardı. Bir köşede şarap, bira ve salamura balık bulunduran fiçiler, diğer bir köşede ise ayaklarından askılığa asılmış tavuk, ördek, sülün ve tavus gibi ölü kuşlar vardı. Güğüm, kazan ve tavalar ise her yerdeydi. Güzelce düzenlenmiş bir mutfaktı. Bu da bir yerlerde bıçak, satır, et çatalı ve makasların olduğu anlamına geliyordu. Şu durumda bir peynir rendesine bile razıyım.

Odayı birkaç dakika izledim. Hareket yoktu. Ne havada süzülen bir şey ne de kendi kendine karışan bir kazan vardı. Ayrıca John, Hastings'in genelde beyaz bir şapka taktığını söylememiş miydi? Şapkayı da görmüyordum. Buralarda olmadığına ikna olunca masaya koşup her şeyi karıştırmaya başladım. Unu karıştırdım, bir elma yığınına dağıttım. Üç kollu bir çatal ve bir kaşık haricinde bir şey yoktu. Yine de cebe attım. Masanın altına sürünüp diğer sepetleri de yağmaladım. Hiç ama hiçbir şey yoktu ve lanet olsun ki birkaç yumurtayı kırmıştım. Ellerimi pantolonuma silip etrafa bakarak ayağa kalktım. Ve mutfağın altına, kilere inen merdiveni gördüm.

Kilerler et, peynir, tereyağı ve taze yakalanmış balıkların depolanmasında, bozulmamaları için soğukta tutmanız gereken şeylerin saklanması için kullanılırdı. Buralar karanlık ve dondurucu odalardı. Genelde evlerin kuzeyinde, en az güneş alan yerlerinde ve yeraltında bulunurlardı. Her zaman korkutucuydular. Küçük ve karanlık yerlerden nefret ederdim ama kilerler et tütsülenmek için mükemmel yerlerdi. Ve bir yerde et varsa, bıçak da olurdu. Çantamı alıp merdivenden inmeye başladım.

Karanlık ve küçük odaya inerken kalp atışlarım hızlandı. Hafifçe mırıldanarak derin nefes almaya başladım. Burada bulacağım güzel, sivri silahlarla dolu sandığı hayal ettim. Bu düşünceler bana iyi geliyordu.

Merdivenin sonuna ulaştığımda gözlerimin kapalı olduğunu fark edip açtım. Gözlerimin karanlığa alışması için bekledim. İçeri sadece duvardaki havalandırmadan bir ışık huzmesi giriyordu. Çok geçmeden karanlığa alışan göz bebeklerimin büyüdüğünü hissettim. Orada, duvar boyunca düzenli bir şekilde asılmış, gördüğüm en güzel et doğrama araçlarını gördüm. Küt ağızlı satırlar, eğimli deri yüzme bıçakları, kısa kemik ayırma bıçakları ve hatta bir kemik baltası vardı. Neredeyse neşeli bir şekilde ciyakladım.

Kemerime olabildiğince fazla bıçağı asıp kalanı çantama tıktım. Birkaç çift eldiven de vardı; onları da aldım. İşe yarayabilirlerdi. Çantayı omzuma atıp merdivenden çıkmaya başladım. Kapacak ve gümüş yemek takımları için yeterince yerim vardı hâlâ. Onlar giysi, yemek ve silah karşılığında takas etmeye yeterdi. Planım işliyordu.

Kafamı delikten çıkarıp mutfaktan içeri bakındım. Hâlâ sessizdi ama yine de her şeyi kontrol ettim. Yıgılı elmalar, hafifçe ezilmiş soğan sepeti, masanın üstündeki bir tutam un; her şey bıraktığım gibiydi. Ayaklarım üzerinde doğrulup geldiğim kapının zıt yönündeki kapıya, bulaşıkhaneye yöneldim. Tüm o değerli kalay tabakların yıkanıp saklandığı yer orasıydı. Üç adım atmıştım ki bir şey oldu.

Odanın sıcaklığı bir anda dibe indi. Şoke olmuş bir halde nefes aldım ve nefesimi verdiğimde dışarıya beyaz bir buhar olarak çıktı. Soğuk bir rüzgâr etrafımda dönmeye, saçlarımı omuzlarımdan alıp yüzüme gözüme

çarpmaya başladı. Sonra bir fısıltı duydum. Başta, çaydanlıktan yükselen buhar gibi yumuşaktı. Rüzgâr sertleştikçe ses yükseldi. Kelimeleri anlayamıyordum ama ardındaki öfkeyi duyabiliyordum.

Hastings.

Bulaşıkhaneyi unutup kapıya fırladım. Kalay tabaklar buradan çıkmak kadar önemli değildi. Hastings'in neler yapabileceğini bilemezdim. Bir sepet bana doğru uçtuğunda ancak yemek masasına kadar gidebilmiştim. Sepetin içinde ne olduğunu birkaç saniye geç anladım.

Un.

Beyaz un havada dönüp gözlerime, ağızma ve yüzüme girdi. Unla kaplanmıştım. Gözlerimi temizlemeye çalışırken çantamı yere bırakıp öksürmeye, öğürmeye başladım. Gözlerimi temizlemeyi başardım ve bir sülünün bana doğru uçtuğunu tam zamanında gördüm.

Kemerimdeki bıçaklardan birini kapıp kuşa doğru fırlattım. Kuşu doğrudan vurarak bıçakla beraber yere düşürdüm. Daha fazla kuş bana doğru uçmadan önce bir adım daha atabildim. Üç ördek, iki tavuk, bir tavus, bir gergi dolusu bıldırcın bana doğru uçmaya başladı. Kemerimdeki bıçakları ardı ardına fırlattım.

Sonunda Hastings'in kuşları bitti. Dizlerimin üzerine çöküp bıçakları toplamak için zemin boyunca emekledim. Çoğunu bulmayı başardım ve kuşlardan çekip çıkardım. Ama ayağa kalktığımda ekmek fırınının kapıları açıldı ve sıcak somunlar bana doğru uçmaya başladı. Çoğunu savuşturmayı başarsam da birkaçı suratıma çarparak sıcak izlerini bıraktılar. İzler yeterince hızlı iyileşse de sinirlenmeye başlamıştım. Sayısız silah kaybetmiş, una bulanmış bir haldeydim ve tüm bu yemeklerin kokusu beni acıktırıyordu.

Topuklarımın üzerinde dönüp şömineye doğru depar attım. Geyik hâlâ şişin üzerinde güzel bir şekilde kızarıyordu. Hastings işiyle övünen cinsten bir hizmetçiydi. Eğer haklıysam, güzel bir et parçasını bana sataşmak için ziyan etmezdi. Şiş en yukarıya kaldırıp ateşten aldım. Sonra arkamı döndüm.

“Hadisene!” diye bağırdım. “Bir şeyler fırlat! Fırlat da göreyim!”

Etrafıma baktım. Havadaki un bulutu hâlâ yere inmemişti ama bana doğru uçarak gelen bir şey yoktu. Her şey durulmuştu. Sırıtarak fırından indim. Ağır ağır oda da ilerleyip çantamı yerden aldım. Sonra manzarayı inceledim.

Her yerde un vardı, kuş leşleri sıra sıra yere seriliydi. Parçalanmış ekmek somunları, kırılmış yumurtalar, tüyler her yerdeydi. Tam bir faciaydı. Ama bir hayalete karşı koyabilmişim ve bu küçümsenebilecek bir başarı değildi. Caleb görse benimle gurur duyardı. Kapıya doğru hareket ettim. Sonra havada salınan un bulutunun arasından onu gördüm. Kollarını kavuşturmuş, kaşları kalkık bir şekilde kapı eşiğinde duruyordu.

George.

“Vay vay,” dedi sırtarak. “Bizim küçük hizmetçi mutfığa dönmüş meğer.”

Kalbim, bana büyük gelen botlarıma kadar indi. Ne zamandır orada duruyordu acaba?

“Sende tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum,” dedi bana doğru ilerleyerek. “Ne olduğunu tam çıkaramıyordum. Bana doğruyu söyleyecek misin artık? Yoksa zorla benim almam mı gerekecek?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim ve çantamı yere bırakıp öteye tekmeledim.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Sen bilirsin," dedi. Ceketinden bir hançer çıkardı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Yapma," dedim.

"Yakala," deyip bıçağı bana fırlattı.

HAVADA ISLIK ÇALARAK UÇAN bıçak doğrudan kafama geliyordu. Bıçağı iki avcumla havada yakaladığımda gözüme girmesine bir-iki santim kalmıştı. Ben tepki vermeden George yanıma geldi.

“Konuşmamız gerek,” diyerek kolumdan tuttu ve beni mutfaktan sürükleyerek çıkardı.

Üst kata çıktığımızda beni odama soktu ve başıma çörekledi.

“Kralın sarayında çatıda gezinen fareler gibi geziniyorsun.” Bir parmağını havaya kaldırdı. “Elinde bir bardak parçaladın ama bir çizik bile yok. Her ne hikmetse yeni Engizisyon üyesi olan şu Caleb hakkında da hayran hayran konuşuyorsun.” Artık üç parmağı havadaydı. “Ayrıca, kuşlara öyle bıçak fırlatmayı nerede öğrendin? Sirkte mi?” Gözlerini kıstı. “Sen bir cadı avcısısın.”

Dilimin ucunda bir bahaneyle ağzımı açtım.

"İyi ki de öyleyim işte," diye patladım. "Yoksa bir açıklama yapman gerekecekti. Gözümü kör edebilirdin."

George homurdanarak beni itti. Elleri arkada bağılı, odada volta atmaya başladı.

"Biliyordum," dedi. "Sende bir numaralar olduğunu biliyordum. Görünüşün, yüzün ve tüm bunlar," dedi elinin bir savuruşuyla beni göstererek. "Galyalı bir casus olduğunu düşünmüştüm." Şöminenin yanındaki sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı. O kadar perişan görünüyordu ki neredeyse ona acıyacaktım. "Bir cadı avcısı ha," diye mırıldandı. "Lanet olası bir cadı avcısı!"

"Bırak gideyim," dedim. "Dakikalar içerisinde o kapıdan çıkıp gidebilirim. Kimsenin bilmesine gerek yok. Sana dokunan bir şey de yok."

"Bana dokunan bir şey var," dedi parmaklarının arasından bana bakarak. "Sanki yanlışlıkla buraya gelmişsin gibi konuşuyorsun. Hata falan yok. Burada olmanın bir sebebi var."

"Evet. Çünkü kâhininiz cadı avcılarını görüyor," dedim. "Onları bulup öldürebilesiniz diye."

"Burada olmanın nedeni bu değil," dedi George.

"Bunu bilemezsin," dedim. "Nicholas neden burada olduğumu bilmediğini söyledi."

"Bu tam olarak doğru değil."

Gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun?"

"Söyleyemem."

"O halde kalamam," deyip kapıya yöneldim.

"Dur." Bacağını önüme koyarak yolumu kesti. "Söyleyeceğim. Buradasın, çünkü Nicholas'ın bir şeyi bulması gerekli. Her ne ise önemli bir şey. Veda'ya göre o şeyi alabilecek tek kişi sensin."

"Ne?" Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. "Sence onun için ne bulabilirim? O bir büyücü, bense bir cadı avcısıyım ve... ah..." Nihayet durumu çakmıştım. "Üzerindeki lanetle ilgili, değil mi?"

George kaşlarını çatı. "Onu nereden biliyorsun sen?"

"John söyledi." Cevabıma karşılık kaşları kalktı. Ama devam ettim. "Bu yani, öyle mi? Nicholas'ı lanetleyen bir büyücü var ve onu bulup öldürmemi mi istiyorsunuz?"

Omuz silkti. "Bilmem. Yani, artık ne olduğunu bildiğimden dolayı en muhtemel olasılık bu gibi duruyor. Bu gece kesin olarak öğreneceğiz."

Başımı salladım. "Üzgünüm," dedim. "Büyücünüzü bulamam. Fark etmediyseniz diye söylüyorum, başım epey belada. Buradan çıkmam lazım."

"Nasıl yapmayı planlıyorsun bunu?" dedi George. "Ülkedeki en çok aranan kişisin. Peşinden geleceklerdir."

"Biliyoruz herhalde!" dedim. "Neden Nicholas'ın eşyalarını almaya çalışıyordum sanıyorsun?"

"Züccaciye dükkânı açma hayalini gerçekleştirmek için mi?"

Pis pis baktım. "Buna ayıracak vaktim yok." Tekrar kapıya yöneldim. "Büyücünüzü bulması için başkasını ikna etmeniz gerekecek."

George ayaklanıp önüme geçti. "Bunu yapmana izin veremem, biliyorsun."

İç çektim. "Seni incitmek istemiyorum George. Ama yoluma çıkarsan bunu yaparım."

Ellerini kaldırdı ama hareket etmedi. "Gitmek istiyorsun. Anlıyorum. Ben olsam ben de isterdim. Ama ne giysin, ne silahın, ne de bunları alacak paran var."

"Sayende," diye mırıldandım.

"Olsaydı bile güvenli bir şekilde yolculuk yapma imkânın yok. Başına koydukları ödül yüzünden insanlar her gittiğin yerde peşinde olacaklar. Korsanlar, paralı askerler, uşaklar..."

"İcaplarına bakabilirim."

"Evet, ama ne kadar süreliğine? Ülke sınırlarına ulaşana kadar mı? Galya'ya kadar mı? Oraya gidiyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Sana yardım edebiliriz," diye devam etti George. "Eğer Nicholas'ı lanetleyen büyücüyü bulup durdurmamıza yardım edersen, bunu bizim için yaparsan, Nicholas sana her istediğini verecektir."

Cazip bir teklifti. Yine de tereddüt ettim. Büyücüyü bulmak mesele değildi, çünkü bunu kolaylıkla yapabildim. Blackwell'in peşimde olması da mesele değildi, çünkü zaten hep peşimde olacaktı. Mesele Caleb bile değildi.

Canımı sıkın başka bir şey vardı. Sonunda ne olduğunu çıkardım.

"Neden ben?" dedim. "İstediğinizi yapabilecek başka cadı avcıları var. Hapisten kaçırmak zorunda kalmayacağınız veya suçlu olmayan cadı avcıları. Eminim bunu yapmaya gönüllü birini bulabilirdiniz." Caleb değil tabii ama bunu yapabilecek bir düzine başka isim aklıma geliyordu. Uygun ücret karşılığında her şeyi yaparlardı.

"Nedenini ben de bilmiyorum," dedi George. "Peter'ı duydun işte. Bir hata olduğunu düşünmüştük. Seni ele geçirmemiz gereken zamanda ele geçirmiş olsaydık bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Bu durum bizim için de işleri kolaylaştırmadı yani."

"Nicholas neden bunları söylemedi bana?"

George'un gözleri büyüdü. "Bir cadı avcısı olduğunu bilmiyordu, değil mi? Masum bir kız olduğunu düşünüyordu, değil mi?" Başını sallayıp devam etti. "Diyorum ya, hepimizi kandırdın. Casus olduğunu düşünmüştüm. Fifer ve Nicholas cadı olduğunu düşünüyor. Ve John..."

"John ne?"

"Senin sadece bir hata olduğunu düşünüyor. Hepsi bu."

"Ah..." Söylediği şey bir anlığına aklımı kurcaladı ama savuşturdum.

"Dediğim gibi, Nicholas ne bulman gerektiğini bilmiyor," dedi. "Sana bildiklerini söylemedi, çünkü bu bilgileri hazmetmek için fazla narin bir durumda olduğunu düşündü."

"Narin mi?" dedim alaycı bir şekilde. "Seni başparmağımı kullanarak hemen şu anda öldürebilirim."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu dediğim onu güldürdü. "Son zamanlarda aynaya baktın mı hiç?"

Duymazlıktan geldim. "Bu kadar mı yani? Sadece bu büyücüyü bulmasına yardım edeceğim, öyle mi?"

Başıyla onayladı.

Durumu kafamda tarttım. Kabul etmekten nefret etsem de, yardıma ihtiyacım olduğu doğrudu. O konuda bir değişiklik yoktu. Hâlâ ülkeden ayrılmak için bir yola ve bunu yapmak için paraya ihtiyacım vardı. Nicholas'ın korumasına sahip olma fikri de çok kötü değildi. Uzun süredir sürgündeydi ve Blackwell'i uzak tutabilmişti. Belki aynını benim için de yapabilirdi. Tahminen ben de uzun bir süre sürgünde olacaktım zaten.

"Pekâlâ. Yapacağım. Şu büyücüyü sizin için bulacağım." George rahatlamayla karışık iç çekti. "Hemen rahatlama bakalım," diye ekledim. "Birkaç şartım var."

“Öyle mi?”

“Birincisi, istediğınızı elde etmek için beni kullanıp sonra başıma konan ödülü almak için beni teslim etmeyeceğinize garanti vereceksiniz.”

“Nicholas asla öyle bir şey yapmaz.”

Bence Nicholas kesinlikle bunu yapardı ama tartışmaya girmedim. “Peki. Sonra da iş bitince, nereye gitmek istersem isteyeyim, bana eşlik edecek.”

George başıyla onayladı. “Nasıl istersen.”

“İkinci olarak da, hakkımdakileri senden başka hiç kimsenin bilmesini istemiyorum.”

Bu, suratını ekşitmesine neden oldu. “Nicholas eninde sonunda öğrenir. Kendi başına anlamasa bile kâhin söyler,” dedi.

“Biliyorum. Ama hakkında endişelendiğim kişi Nicholas değil.”

Diğerlerini düşündüm. Peter kılıç yeteneği olan bir korsandı. Fifer, Nicholas’ın “yıldız öğrencisi” idi. Beni kaç farklı şekilde lanetleyebileceğini bilmemin yolu yoktu. Bir de John vardı tabii. Beni incitmezdi, biliyordum. Ama hakkımdaki gerçeği öğrenirse durum şimdikinden biraz daha farklı bir şekilde tatsızlaşırdı.

“Anlaştık mı?”

George başını salladı. Sonra tekrar sandalyesine oturup elinin bir hareketiyle beni işaret etti. “Görebilir miyim o halde? Mührünü yani. Daha önce hiç mühür görmemiştim.”

“Görecek bir şey yok,” dedim bir elimle karnıma dokunarak. “Sadece yaralandığımda ortaya çıkıyor, iyileşince kayboluyor.”

George sırttı. “Seni bıçaklayabilirim...”

Başparmağımı gözüne doğru kaldırdım.

Bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum. Ama kaybolması akılcıcaymış. Yakalanmanı önler. Bu, Fifer'in seni temizlerken veya John'un muayene ederken mührü neden görmediğini açıklıyor."

John'un çıplak karnıma bakması ve de muhtemelen dokunması fikri beni titretti.

"Neye benziyor peki?"

"Ne?"

"Mührün," dedi George. "Kötü mü?"

"Ah. Hayır. Yani, düşündüğün kadar kötü değil." Mühürleneceğimizi öğrendiğimde paniklemişim. Aklıma en kötüsünü getirmiştin: Bir damga, bir yara izi, kabarmış ve çirkin görünen bir iz. Ama güzel bir kalemle yazılmış el yazısı gibi küçük ve nazik, hatta zarifti.

"Acıdı mı?"

Hemen cevap vermedim. Mühürleme töreni bir çaylak olarak son sınavıma girdikten sonra gerçekleşmişti. O sınav hakkında konuşmak bir yana, onu aklıma getirmeyi bile sevmiyordum. Bittikten sonra şokta olmalıydım, acıyıp acımadığını hatırlamıyordum.

"Biraz." Artık mührüm hakkında konuşmak istemiyordum.

George ısrar etti. "Büyüyle yapılıyor değil mi? Yani, öyle olması lazım. Sence de tuhaf değil mi? Bir cadı avcısının büyü kullanması. Sana da doğru gelmiyordur herhalde? Kim verdi mührünü ayrıca?"

"Evet. Hayır. Sanırım. Bilmiyorum."

Gerçekten de bilmiyordum. Mührüm hakkında başım dönene dek düşünmüştüm. Blackwell neden büyüden nefret ettiği halde bize büyü vermişti? Gözlerimizi bağlayıp kapalı kapılar ardında bizi mühürlediğinde, bunun işe yarayacağını nasıl bilmişti? Caleb bunu yakaladığımız

büyücülerden birinin yaptığını söylemişti ama Blackwell mührün bizi öldürmeyeceğini nasıl bilmişti?

Genelde bu noktada sorgulamayı bırakırdım, çünkü Caleb'in da bilmediğinin farkındaydım. Bizler onun ko-baylarıydık. Mühürleme işlemi birimizi öldürseydi bile her zaman yaptığı gibi yerine çabucak başkasını bulurdu.

George bir süre bana baktı. "Tam olarak nasıl bulaştın bu işe? Cadı avcılığı çok ciddi bir iş. Sen de sadece bir kızsın." Suratını astı. "Nasıl oldu?"

Caleb'in cadı avcısı olma fikrini açtığı günü düşündüm. Gayet sıradan başlamıştı ama gün batarken dönüşü olmayan bir yola girmek için korku dolu ilk adımlarımı atmıştım bile. Ama Caleb'in ben olmadan bu yola girdiği düşüncesi beni içinde bulunduğum durumdan daha fazla korkutmuştu.

"Caleb onunla gitmem için beni ikna etti. En iyi arkadaşım, sahip olduğum tek aileydi."

George kuşkulu göründü. "Aileye iyi davranmanın bir örneği. Rızaları dışında onları böyle bir şey yapmaya zorlamak."

Başımı salladım. "Öyle olmadı. Zorlamadı beni."

"Cadı avcısı olmayı mı istedin?"

"Ben... Hayır. Caleb'la olmak istedim. Cadı avcısı olmayı o istedi. Ben de en iyisini bildiği konusunda ona güvendim."

George'un suratı değişti. "Senin için mi en iyisi, onun için mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bana göre asıl işine gelen şey, seni korumaktan çok kendini yukarılara taşımakmış."

"Ne dediğini bilmiyorsun," dedim. "Hep benimle ilgilendi. Hep güvende olmamı sağladı."

"Pek de iyi bir iş çıkaramamış, değil mi?" diye yanıtladı George. "Güvende olan kızlar hapse atılıp ölüme mahkûm edilmezler. Seni orada ölüme terk etti."

"Beni ölüme terk etmedi. Geri dönecekti," dedim.

"Yaa evet, dönecekti. Sana kazıklara kadar eşlik etmek için."

"Yeter."

"Haklı olduğumu biliyorsun. En azından o kadarının farkındasın."

"Yeter," diye tekrarladım. "Ciddiyim, George. Caleb hakkında bir tek kötü kelime daha söylersen giderim. Ne teklif ettiğin veya Nicholas'a ne olacağı umurumda değil."

"Elizabeth..."

"Tek bir kelime daha etme!" Artık bağırıyordum. "Yemin ederim..."

Boğazını temizleyen birinin sesi lafımı böldü. Kafamı çevirdiğimde John'un kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Üzerinde kalın, siyah bir seyahat pelerini vardı. Omzuna büyük, bez bir çanta atmıştı. Saçında ve yüzünde hâlâ yağmurun izleri vardı.

George ayağa kalktı. "Geldiğini duymadım."

John omuz silkti. "Böldüğüm için kusura bakmayın. Birkaç kez kapıyı tıklattım gerçi," dedi önce bana, sonra tekrar George'a bakarak. "Nicholas seni görmek istiyor. Alt katta."

George dikkatle beni dikizleyerek kapıya doğru hareket etti. Muhtemelen tekrar kaçmaya çalışacağını düşünüyordu.

"Önce yıkanırım diye düşünmüştüm," dedim.

"Hastings'ten banyoyu hazırlamasını isterim," dedi George. Ardından odadan çıktı. John suratında en tuhaf

ifadeyle bana bakarak oyalanıyordu. Gözleri, unla kaplı olduğunu bildiğim saçımdan yumurta lekeli pis pantoloma, oradan tamamen iyileşmiş ve artık sarılı olmayan elime, sonra tekrar yüzüme kaydı.

“Beşte çıkacağız,” dedi. “Sıcak tutacak bir şeyler giydiğinden emin ol.”

13

TAM VAKTİNDE, SAAT BEŞTE ÇIKTIK. Peter ve Gareth geriden geliyordu, çünkü söylediklerine göre Veda, Nicholas haricindeki yaşlı adamlardan korkuyordu. Nedenini merak ettim.

Geceleyin dışarısı soğuktu, bu yüzden Hastings'in giymem için getirdiği giysiler için minnettardım. Dar kesimli yeşil bir pantolon, yumuşak beyaz bir gömlek, siyah kadifeden uzun bir ceket ve diz boyu siyah çizmelerim vardı. Fifer'in giysileriydi bunlar. Giysilerini vermekten ne kadar nefret ettiğini asık suratı sayesinde anlamıştım.

Nicholas evin, hiçbir kısmı açık yolda geçmeyen bir saatlik yürüyüş mesafesinde olduğunu söylemişti. Yolu iyi bildiği, bizi ağaçların etrafından, kırık dalların üzerinden ormanın derinliklerine dalana kadar yönlendirmesinden belliydi. Ay bu gece ortalarda görünmüyordu; bize yol gösterecek tek bir ışık huzmesi bile yoktu.

George'un yanında yürüyordum. Karanlıkta yürümeye alışkındım ama o zorlanıyordu. İki üç adımda bir sendeliyor, çukurlara ve yerdeki kütüklere takılıyordu.

George, "Veda'nın gözlerinin gün ışığında görmemesi büyük şanssızlık," deyip tekrar tökezlerken, kolundan tutup düşmesini önledim. "Cidden, işin ay kısmı o kadar önemli mi?"

"Ay kısmı mı?" dedi Fifer yanımda ciyaklayarak. "Aynın karanlık evresi öngörünün en önemli kısmıdır. Kâhinlerin en güçlü olduğu zamandır. Ve sen de buna 'ay kısmı' diyorsun."

"Eh, hepimiz cadı değiliz," diye cevapladı George.

George'un cevabı sırasında Fifer'ın gözlerinin bana kaydığını hissettim.

"Bu evrenin üç gün sürdüğünü söyledin," diyerek devam etti George. "Veda bu üç gün boyunca görebilir, değil mi?"

"Mantıken evet," diye cevapladı Nicholas. "Ama enerji, ilk birkaç saat içinde en güçlü seviyesinde olur. Bunu lehimize kullanmak istiyoruz. Öngörü yeteneği olan herkes bu üç günde bakıyor olacaktır. Enerji zayıflamadan önce yapmak en iyisi olur."

Bunların bazılarını önceden biliyordum. Cadı avcılarının ayın karanlık evresi sırasında göreve yollanırlardı hep. Sadece kâhinleri aramak için değil, cadıları ve büyücüleri lanet ve kara büyü yaparken bulmak için de ideal bir zamandı. Büyüler en iyi etkiyi bu zamanda gösteriyorlardı. Bir anda kafama dank etti.

"Bizi arıyor olacaklar, değil mi?" dedim.

"Şüphesiz," dedi Nicholas. "Ama ben tüm önlemleri aldım. Veda'nın evinde koruyucu bir büyü var. Ne büyüü ne de içerdeyken bizi görmeleri mümkün değil."

Fifer'in da yardımıyla büyüünün alanını genişlettim, böylece fark edilmeden ormanda yürüyebiliyoruz."

"Yine de niye risk alalım ki?" dedim. "Oraya gitmenin başka bir yolu yok mu? Yürümek zorunda kalmayacağımız bir yol." Onun da yürümekte zorlandığı çok açıktı. Destek için John'un koluna girmiş, yavaş ve aksak adımlar atıyordu. George'un aksine, bunun sebebi karanlık değildi.

"Büyüyü seyahat için kullanmanın yolları var," dedi Nicholas. "Nadir bulunuyor olsalar da mıknatıslar bu yollardan en bilineni. Elde etmenin zorluğuna değinmiyorum bile. Çok daha azı için ölen insanlar var."

"Ölmek mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evet. Merakın fazlası zarar demek istiyor," diye mırıldandı Fifer.

John ona pis bir bakış attı. Fifer da ona dilini çıkardı.

"Mıknatıslar, belli minerallere yıldırım düştüğünde oluşurlar," diye devam etti Nicholas. "Genelde patlarlar, bu yüzden elde etmek zordur. Ama bazen bir büyücü kendine yıldırım çekip minerali tek parça halinde tutmaya çalışır. Sonra ne olduğunu tahmin edebiliyorsundur."

"Edebiliyor muyum?"

John beni dürtüp boştaki eliyle bir patlama hareketi yaptı.

Elimle ağzımı kapatıp kahkahamı bastırdım.

"Hiç komik değil," diye patladı Fifer.

"Değil," diye onayladı John. "Ama yıldırımla oynarsan başka ne sonuç umabilirsin ki?"

Nicholas'ın attığı hoşgörölü kahkaha, korkunç ve hırıltılı bir öksürüğe dönüştü. John ve Fifer endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Çok doğru," diyebildi Nicholas sonunda. "Ama bazı başka sınırlamalar da var. Tek bir mıknaş sadece bir kez ve en çok iki kişi tarafından kullanılabilir. Oraya gidip gelmek için altı mıknaşa ihtiyacımız olurdu. Hayatım boyunca toplam altı tanesine rastlamadım sanırım." Bana gülümsedi. "Endişelenme Elizabeth. Bizimle güvendesin."

Beşimiz de sessizliğe gömülüp yürümeye devam ettik. Ortamdaki tek ses ayaklarımızın altında ezilen yaprakların ve dalların sesiydi. Sorun etmedim. Çok da konuşasım yoktu zaten. Bu kâhinle buluşmak konusunda, görebileceği şeyler hakkında endişeli ve gergindim. Diyebileceği şeylerden korkuyordum.

Benim bir cadı avcısı olduğumu söyleyeceğinden neredeyse emindim. İntikam yemini etmiş bir oda dolusu Reformist içinde o şekilde ifşa edilmek... Ne olurdu o durumda? Hiçbiri de iyi olmayan birkaç tahminim vardı. Üstelik yanımda kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne bir bıçağım ne bir baltam vardı; üç uçlu küçük bir çatalım bile yoktu. George hepsini almıştı.

Tüm bunlara rağmen, geçmişte daha kötü durumlara düşmüş ve alnımın akıyla çıkabilmişim. Bunun farklı olacağını düşünmek için bir sebep yoktu. O yüzden gevşemeye çalıştım. Kafamı geriye yatırıp gökyüzünü izledim. Gökyüzü bu gece açıktı, binlerce yıldızla doluydu. Yürürken onları izleyerek bildiğim takımyıldızları bulmaya çalıştım. Biraz vakit aldı ama birkaç tanesini bulmayı başardım.

Önce Cygnus'u buldum. Bir kuğuydu ama aslında devasa bir haç şeklinde olduğundan tanınması kolaydı.

Onun solunda kanatlı at Pegasus vardı. Devasa bir yengece benziyordu. Onun yukarısında Andromeda vardı; annesinin küstahlığı yüzünden bir taşla zincirlenip kurban edilen kız. Andromeda'nın üstünde annesi Cassiopeia vardı. Onun dizilimi ise basitçe W şeklindeki beş yıldızdan ibaretti. Caleb bana bu şeklin, Cassiopeia'ya verilen cezayı simgelediğini söylemişti. Andromeda'ya yaptıkları için tanrılar Cassiopeia'yı bir sandalyeye bağlayıp gökyüzüne yollamıştı. Gökyüzünde sonsuza kadar kısılmıştı.

Kolumda, beni sıkıca ama kibarca yan tarafa çeken bir el hissettim.

"Dikkat," dedi John. "Neredeyse bir ağaca tosluyordun."

"Ah," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Teşekkürler."

"Yıldız gözlemliyorsun ha?" dedi adımlarını benimle eşleştirerek.

"Biraz."

Başını salladı. "Sanırım bunu sarayda pek yapmıyordun?"

"Pek sayılmaz," dedim. Doğru değildi ama ne kastettiğini anlamıştım. Malcolm'ın sarayında yıldızlara ilgi göstermek iyi bir fikir değildi. Çünkü astronomi bilmek, astrolojiye ilgin olduğu anlamına gelebilirdi. Yıldız haritası çıkarmak, gezegenlerin konumlarını bilmek, Zodyak'ı anlamak... Bunların hepsi kâhinlikle yakından ilgiliydi. Nicholas'ın yaptığı gibi tavanınızda tam ölçekli bir evren modeli yaratamasanız bile yasaktı.

Ancak tuhaf bir şekilde, Blackwell bunları teşvik ederd. Cadı avcısı eğitimimizin bir bölümü öğretime ayrılmıştı. Tabii bu öğretimin de büyük kısmı kurnazlık, silahlar ve zehirlemenin sinsî sanatından ibaretti ama daha

yumuşak bir yanı da vardı. Krallığın en iyi öğretmenleri emrindeydi ve onları bizi sanat, edebiyat, aritmetik, lisan, coğrafya ve hatta astronomi konusunda eğitmeleri için getirtmişti.

Blackwell'le yaşamaya başladığım ilk zamanlar bu durum beni şaşırtmıştı. Bizi eğitime arzusunun bizle ilgilenmediği, bizi umursadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm. Bir süre sonra bunun söz konusu olmadığını anladım. Bizi giydirmiş, beslemiş, barındırmış ve eğitmiş olabilirdi ama onun çocukları değildik. Askerleriydik. Vazgeçilmez, fakat yerine yenisi koyulabilecek askerler. Bizim akıllı olmamıza ihtiyacı vardı, çünkü ona canlı halimizle lazımdık. Ama birimizi eğitimde kaybetse ardından tek kelime etmezdi. Yemek masasında bir tabak eksik olurdu, sonra da o kişinin adını bir daha asla duymazdık.

Ancak Caleb bunun sorun olmadığını söylerdi. Öğrenme imkânlarını kaçırmazdı. Blackwell olmasa, asla öğrenim göremezdi. Çalışabildiği her konu üzerine çalıştı; benim de çalışmam konusundaki ısrarını eksik etmedi. Başlarda sinir olmuştum ama şimdi minnettardım. En az krallıktaki her adam kadar eğitimliydim. Bununla gurur duymaktan kendimi alamıyordum.

Hâlâ yanımda yürümekte olan John'un bir süredir konuşmadığını fark ettim.

"Pardon," dedim sonunda. "Konuşmadığım için yani. Sanırım endişeliyim."

"Sorun değil," dedi. "Ama endişelenecek bir şey yok. Veda çok tatlıdır."

Tatlı mı? Ortamı yumuşatmak için şaka yapıyor olmalıydı. Çünkü daha önce hatırı sayılır sayıda kâhinle karşılaşmıştım ve hepsi de şirret, söylenip duran, yaşlı ve tatsız kedilere benziyorlardı.

Cevap vermeye yeltendim ama Nicholas kısık sesiyle lafımı kesti.

"Geldik."

Ağaçların boş bir alana açıldığı orman sınırına varmıştık. Uzaktaki küçük bir köyü zar zor seçebiliyordum.

"Orada bir yerde mi?" diye fısıldadım elimle işaret ederek.

John elimi beş altı metre mesafedeki eski taş bir kuyuya doğru yönlendirerek, "Biraz daha yakında," dedi. Kuyunun bir tarafı yaklaşık bir metre yükseklikteydi ama öbür tarafı çökük bir taş yığını halindeydi.

"Ne yani, oraya mı girmemiz gerekiyor?" diye sordum. O kadar karanlık ve dar bir yere girme fikri karşısında göğsüm sıkışmıştı.

Nicholas, "Tam olarak değil," dedi ve yanıma geçip pelerinininden beze sarılı küçük bir obje çıkardı. İçinde ne olduğunu görebilene dek bezi katman katman açtı. Görünüşüne bakılırsa kuyuya ait taşlardan biriydi. Elini taşın üstüne koydu.

"Göster."

Bir anda yıkıntı kuyu ortadan kayboldu. Kuyunun yerinde küçük bir ev ortaya çıktı. Ev, kuyudaki ve Nicholas'ın elindekiyle aynı kaba taştan yapılmıştı. Küçük ve yıkık döküktü ama arka tarafında tek bir domuza ve tavuklara ev sahipliği yapan bir kümesin bulunduğu küçük bir bahçesi vardı. Etraf o kadar sessizdi ki domuzun çamurda gezinirken çıkardığı homurtuları duyabiliyordum.

"Harika," diye mırıldandı George. "Hep diyorum, bunu yapışını izlemekten asla sıkılmam."

Gizleme büyüğü çok zor büyülerdendi. Bir değil, iki obje üzerine güçlü büyüler yapmayı gerektirirdi: Gizlenen obje ve onu yanılsamaya bağlama görevi gören obje.

Çoğu büyücünün bu tür bir büyüyü icra etme yeteneği yoktu. Eğer Nicholas lanetlenmiş; hatta ölüyor olmasına rağmen böyle bir büyüyü yapabiliyorsa...

Aniden tekrar silahlarımın yanında olmasını diledim.

"Geldiğimizi bildireceğim," dedi Nicholas. "Ben çağırana kadar burada kalın."

Dar, ahşap giriş kapısına yürüdü ve kapıyı hafifçe tıklattı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Nicholas içeri girerek gözden kayboldu. Dakikalar geçti. Nihayet geri döndüğünde gerginleşmeye başlamıştım. Parmağını kıvrarak içeri gelmemizi işaret etti.

İÇERİSİ LOŞ BİR IŞIKLA AYDINLATILMIŞ, az eşyayla döşenmiş küçük bir oturma odasıydı. Bir köşede yanına birkaç tabure atılmış, üzerinde yanmakta olan birkaç mum bulunan bir masa ve tek bir bank duruyordu. Odanın öbür ucunda ise içine odun atılmış ama şu anda yanmayan bir şömine vardı. Kollarımı sıkıca gövdeme sardım.

“Ritüel gereği evin olabildiğince soğuk olması gerekiyor,” dedi Nicholas yanmayan şömineyi göstererek. “Sonrasında tekrar yakarız. Gel. Veda’yla tanış. Siz üçünüz burada bekleyin.”

Bana kulübedeki tek kapıyı işaret etti. Kapı hafifçe aralıktı; boşluktan bir başka loş oda daha görülüyordu. Fifer masaya oturdu, George ise banka yayılıp bir deste kart çıkardı. Hâlâ yanımda durmakta olan John’a bir bakış attım. Başıyla, gidebileceğimi anlatan bir işaret yapıp suratına cesaretlendirici bir gülümseme yerleştirdi.

Nicholas'la beraber odaya girdiğimizde bir kadın bize yaklaştı.

"Avis, bu Elizabeth. Elizabeth, bu Avis. Veda'nın annesi."

Veda'nın *annesi mi*? Kadına bir kez daha baktım. Arkadan toplanmış saçları kahverengiydi; içlerinde tek bir gri bile yoktu. Bana yavan bir şekilde gülümsediğinde gözlerinin etrafında kırışıklık da olmadığını fark ettim. Yirmi beş yaşında gibi görünüyordu, hatta belki daha genç.

"Ve bu da Veda," dedi Nicholas. Etrafa bakındım ama kimseyi göremedim. "Aşağı bak," diye uyarınca bakışlarım aşağı kaydı. Önümde, beş yaşlarında görünen küçük bir kız duruyordu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Ona daha iyi bakabilmek için çömeldim. Uzun kahverengi saçları, kocaman kahverengi gözleri vardı. Bana gülümsediğinde iki alt dişinin eksik olduğunu fark ettim.

"Selam," dedi tiz sesiyle. "Seni zaten biliyorum! Kafamın içinde görmüştüm! Nihayet bulabilmelerine sevindim. Çirkin, yaşlı bir kadını arayıp durdular. Ama sen hiç de çirkin değilsin!"

"Şey... teşekkür ederim," dediğimde Nicholas güldü.

"Veda, Elizabeth artık burada olduğuna göre ne yapması gerektiğini söylemene ihtiyacımız var." Kelimelerini dikkatlice seçmişti. Onun için bir şey bulmam gerektiğine dair bir imâ yoktu. "Yapabilir misin?"

Veda başını evet anlamında salladı.

İçeride, köşeye yaslanmış bir yatak ve onun yanında da üzerine temiz, beyaz bir örtü serili bir masa vardı. Masanın üzerinde, etrafına alevleri titreyen altı mum dizilmiş bir öngörü aynası duruyordu. Süslü gümüş çerçevesi

sıkıcı ve pasla kaplıydı ama cam berraktı. Derin, karanlık, sonsuz.

Nicholas pelerininden beş adet yuvarlak ve yassı obje çıkarıp dördünü masanın köşelerine, birini aynanın önüne koydu. Her taşın üzerine runik yazı oldukları belli olan farklı birer sembol işlenmişti. Sonunda, küçük bir kum saatini çevirdi.

“Hazır mısın?” diye sordu Veda’ya.

Veda neşeyle bir sandalyeye hoplayarak, “Evet,” dedi.

“Elizabeth.” Nicholas bana döndü. “Lütfen geride dur. Veda’nın aynada hiç gölge görmemesi lazım.”

Odanın benden uzakta kalan, pencerenin yanındaki duvarına yürüdüm. Nicholas, Veda’nın yanındaki sandalyeye kurulduğunda Avis ona bir demet parşömenle kalem uzattı.

“Mutlak sessizliğe ihtiyacımız olacak,” dedi bana.

“Ne duyarsan duy, sessiz kalman lazım. Anladın mı?”

Midem huzursuzlukla buruldu. “Evet.”

Nicholas boğazını temizleyip konuşmaya başladı. Ezberden bir tür şiir okuyordu. Kısık ve monoton bir sesle defalarca tekrar etti. Odanın soğukluğuna rağmen ısınıp gevşediğimi hissettim. Şiir, Veda üzerinde de aynı etkiyi göstermiş gibiydi. Kızın küçük kafası neredeyse masaya değecek kadar öne düştü. Bir süre bu şekilde oturmaya devam edince, dalgınlıkla uykuya dalıp dalmadığını merak ettim. Sonra tüm vücudunun seğirmesiyle beraber kafasını kaldırdı. Aynaya bakan gözleri tamamen açıktı.

“Adın ne?” diye sordu Nicholas.

“Veda,” dedi monoton bir sesle.

“Kaç yaşındasın?”

“Beş.”

“Ben en son buraya geldiğimde bana ne demiştin?”

"Gördüğünün ötesine, kör edilene bak.

Senin aradığını yalnız o kız bulacak.

*İhanete uğrayıp geri dönüşü olmayana gönderilmiş,
Elizabeth Grey, yakılmaya terk edilmiş."*

Söyledikleri karşısında nefesim kesildi. Ama Nicholas parmaklarını dudaklarına götürerek bana döndü. Ve sonra kum saatini çevirdi. Kum zerreciklerinin aşağıya kayışını izledim.

"Ne bulması gerekiyor?"

Sessizlik.

"Nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Sessizlik.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye bastırdı Nicholas. Kalemî kâğıdın üzerinde gezindi ama tek bir şey bile yazmamıştı. Saatin üst kısmında kum tanelerinin dörtte biri kalmıştı artık. Tüm bu sahneyi bir şaka olarak geçiştireceğim sırada kız tekrar konuştu.

"Bu taş kazılıdır, ölümün kendi yolu.

Senden alacaktır göğsündeki son soluğu.

Gel üçüncü kışın gecesini, gir yeşilin altındaki yere.

Onu ölü tutan şey, götürecektir seni on üçe."

Bunların hiçbirini bana bir anlam ifade etmiyordu. Ama Nicholas kamburunu çıkararak masaya eğilmiş, hararetle kafasını sallıyor ve yazıyordu. Oda o kadar sessizdi ki kaleminin parşömeni tırmalamasını duyabiliyordum.

"En azından, duyduğu kadar görenlere güven,

Çünkü hep bulamazsın olduğu gibi görünen.

Üçten ağzı yanmış, dörde ise minnettar,

İkiyi kaybeden, kurtuluşu birde arar."

Bu sözler karşısında Nicholas'ın kaşları oynamasına rağmen yazmayı sürdürdü. Veda devam etti.

*"Karanlık çöker, çember yavaş yavaş kapanır.
Birleştiren düğümler, hem çözülür hem bağlanır.
Görünmeyen sayılı izi üzerinde taşıdığından,
Hayat iksiri de geçip gider aralarından."*

Nicholas, suratında bir şaşkınlık ifadesiyle kafasını benden tarafa çevirdi. Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. *Görünmeyen numaralı işaret*: Benim mührümdü. Veda, tam da yapacağını düşündüğüm gibi bir cadı avcısı olduğumu ifşa etmişti az önce.

İlk anda içgüdüsel olarak camdan dışarı atlayıp arkama bakmadan kaçmak istedim. Ama nereye gidebilirdim ki? Bu sebepten dolayı kendimi olduğum yerde kalıp birazdan ne olacaksa yüzleşmeye zorladım.

Kum saatindeki son tanecikler düşünce Veda masanın üzerine yığıldı. Nicholas onu omuzlarından tutup kibarca sandalyesine geri yasladı. Veda birkaç saniye sonra gözleri tekrar eski haline gelirken kımıldandı ve Nicholas'a baktı.

"Nasıldım?"

"Harikaydın," dedi Nicholas şefkatle gülümseyerek. "Şimdi bir koşu gidip Fifer'i görmeye ne dersin? Sana bir hediyesi var." Veda neşeyle sandalyesinden inip öbür odaya koştu. Nicholas, Avis'e baktı. "Rica etsem bir dakikalığına Elizabeth'le özel konuşabilir miyim?" Avis başını sallayıp odadan çıktı. Bana bakmaktan kaçındığını fark ettim.

Kapı yavaşça kapandı ve Nicholas sandalyesine yaslandı. Parmak uçları dudaklarına değecek şekilde ellerini

ağzının önünde kenetleyip beni incelemeye başladı. Bakışları sertti; önceden gördüğüm nezaket veya şakacılıktan eser yoktu.

"Bir cadı avcısısın," dedi nihayet.

Cevap vermedim. Kalbim neredeyse yerinden çıkarmış gibi atıyordu, ellerim terden sırlıslıkladı. Fark etmeyeceğini umarak pantolonuma sildim.

"Hayatta aklıma gelmezdi," diye devam etti. "Hiç öyle görünmüyorsun. Gerçi, püf noktası da o olsa gerek." Tekrar sessizliğe büründü. "Beni Fleet'te öldürmek istedin, değil mi?"

Yine yanıtlamadım. Kendimi koruyabileceğim bir şey bulabilmek için odayı hızlıca gözlerimle taradım. Şamdanlar ve masanın üzerindeki taşlar işe yarayabilirdi. Aynayı kırıp parçalarını bıçak olarak kullanabilirdim...

Ayağa kalkıp bir sandalye çekerek, "Sanırım biraz konuşmamız gerek," dedi. "Otur."

Hareket etmedim.

"Otur," diye tekrarladı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Sandalyeye oturmak için hareketlenmeden önce bir anlığına tereddüt ettim. Bir hamle yapmasını bekleyerek dikkatle onu izliyordum. Ama o yerine oturup bana bakmaya devam etti.

"Bir cadı olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Eğitilmemiş bir cadı. O otları bu şekilde ele geçirdiğini, hapiste bu şekilde hayatta kaldığını sandım. John ölmüş olman gerektiğini söylemişti."

"Biliyorum," dedim.

"Mührün mü korudu seni?"

"Hayır. Yaralara karşı korur, hastalığa değil. Daha uzun süre dayanabilmem için beni güçlendiriyor. Ama sen beni bulmasaydın ve John iyileştirmeseydi, çoktan ölmüş olurdum."

Nicholas buna cevap vermedi. Belki de ölmüş olmamı diliyordu. O zaman dünyadaki cadı avcılarından bir tane eksilmiş olurdu. İsteddiği kadar dileyebilirdi ama hayatta kalmak istiyorsa ona canlıyken lazımdım, tıpkı onun da bana canlıyken lazım olduğu gibi.

"John senin lanetli olduğunu, yavaş yavaş öldüğünü söyledi." Kelimelerimi incelikli bir şekilde süslemeye gerek duymadım. Nicholas belki benim münasebetsizliğimi, belki de John'un boşboğazlığını tasvip etmeyerek homurdandı ama devam ettim. "Veda aradığın şeyi sadece benim bulabileceğimi söyledi. Bir büyücüyü arıyorsun, değil mi? Seni lanetleyen büyücüyü bulup öldürmemi istiyorsun."

"Büyücü değil," dedi. "Bir lanet yazıtı."

Şaşıрма sırası bendeydi. "Lanet yazıtı mı?"

"Evet. Ne olduklarını biliyor musun?"

Kafamı evet anlamında salladım. Daha önce birkaç büyü yazıtıyla karşılaşmıştım. Temellerinde yatan mantık basitti: Düz bir taş, kurşun veya bronz parçasına bir lanet kazı, sonra da bulunamayacak bir yere at. Kuyular, göller ve ırmaklar popüler tercihlerdi. Ama mantığı basit olsa da uygulanışı değildi. Laneti oluşturmak için belirli malzemeler kullanmalı, onu belirli bir kazıyıcı uçla ve runik yazıyla yazmalıydınız. Tek bir adım bile hatalı olursa lanet çalışmazdı.

Ve çoğunluğu da çalışmıyordu. Gördüğüm lanet yazıtlarının çoğunluğu yarım yamalak, işlemin bir basamağında terk edilmişlerdi. Ama doğru yapıldığında, diğer bir insanı öldürmenin bildiğim en etkili yollarındandı. Laneti kırmanın tek yolu yazıtı bulup yok etmekti. Bu da neredeyse imkânsızdı.

"Bir lanet yazıtı arıyor olabilirsin. Ama bu benim bir büyücüyü bulmamla aynı kapıya çıkıyor. Yazıtı lanetleyen de, saklayan da bir büyücü. Sanırım senin düşmanlarından biri," dememle Nicholas'ın kaşları kalktı ama devam ettim. "Onu bulup nerde olduğunu söylemeye ikna ederim. Sonra da yok ederim. Çok da zor değil."

"Kendine epey güveniyorsun," diye belirtti Nicholas.

"Bir şeyleri bulmada iyiyimdir."

"Belki de onun On Üçüncü Yazıt olduğunu bilsen kendine bu kadar güvenmezdin."

"Ne?" Ağzım açık kalmıştı. "İmkânsız. On Üçüncü Yazıt yıllardır kayıp. Eğer onun tarafından lanetlenseydin çoktan ölmüş olurdun." Kimse bir lanete karşı o kadar uzun süre dayanamazdı.

"On Üçüncü Yazıt iki yıl önce ortadan kayboldu," dedi Nicholas. "Bendeki belirtiler o dönemde başlayıp gittikçe kötüleşti. Hasta olduğumu düşündüm. Veda birkaç ay önce söyleyene kadar üzerimde bir lanet olduğundan hiç şüphelenmemiştim."

"Ama neden?" dedim. "Fazla zahmetli. O yazıtı çalıp Ravenscourt kapılarından geçirme ve sonra ortadan kaldırma sorunu var..."

"Evet. Alışıldık şekilde bir lanet yazıtı oluşturmak çok daha kolay olurdu ama bu ölçekte bir lanet için oldukça büyük olması gerekirdi zaten."

Haklıydı. Eğer bir adamın köpeğini öldürmek veya saçının dökülmesini sağlamak istiyorsanız laneti yazmak için küçük yazıt kullanabilirdiniz. Ama lanet büyüyüp karmaşılaştıkça, gerekli yazıtın boyutu da büyüyordu.

"Bunun dışında, On Üçüncü Yazıt'ın kullanılması'nın sembolik olduğunu düşünüyorum," diye devam etti

Nicholas. "Bir büyücüyü, bizzat cadılığa karşı kuralların yazıldığı yazıtı kullanarak lanetlemek? Bu durum laneti yapan büyücüyü biraz eğlendirmiş olsa gerek."

"Kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum. "Mutlaka bir fikrin vardır. Böyle bir işin altından kalkabilecek insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez herhalde."

Nicholas, tekrar çelik gibi sertleşen bakışıyla bana baktı. "Bildiğim kadarıyla böyle bir laneti yapabilecek tek cadı ya da büyücü yakalandı, yargılandı ve yakıldı."

İşte o anda içimde bir şeyler kabardı. Korku muydu, utanç mıydı, yoksa suçluluk duygusu mu bilmiyordum. Ama her neyse içimi burktu ve yanaklarımı ısıttı. Bu uyarının geleceğini biliyordum ama yaratacağı etkinin nasıl olacağını tahmin etmemiştim.

Hoşuma da gitmedi.

"İşimi yapıyordum," dedim bakışlarına aynı sertlikte karşılık vererek. "Bana Kral tarafından verilen; krallığın kanunlarına uyulmasını sağladığım işi yapıyordum. Kanunların var olmasının bir sebebi var," dedim ve elimi savurup onu göstererek devam ettim. "Senin de görebildiğin üzere."

"Bu kanunları savunman ilginç aslında," diye cevapladı Nicholas. "Kendinin de onların bir kurbanı olduğun düşünülürse." Benim hareketimi taklit edip devam etti. "Senin de görebildiğin üzere."

İçimdeki öfke hızlı ve keskin bir şekilde kabardı. "Sen olmasan burada olmazdım!"

"Kesinlikle, olmazdın."

"Senin yüzünden yargılanmadım," diye devam ettim. "Senin yüzünde müsamaha görmedim. Senin yüzünden Anglia'daki en çok aranan kişiyim!"

"İroni böyle bir şey işte."

"En azından ne yaptıysam ülkem için yaptım," diye patladım. "Sen yaptıklarını kendin için yaptın."

"Sen vatansever falan değilsin Elizabeth. Öyle olduğunu söylemekle ikimize de zarar veriyorsun."

"Vatansever mi? Sen kendine böyle mi diyorsun?"

"Ben kendime Reformist diyorum."

"Kanun çiğneyici, yani öyle mi?"

"Amacım kanunları çiğnemek değil. Kanunları değiştirmeyi istiyorum. Hak istiyorum. Hoşgörü istiyorum. Hem de seçtikleri safa bakmaksızın herkes için."

Kafamı salladım. "İmkânsız."

Nicholas elini salladı ve mumlar aniden söndü. "Oldukça zor," dedi. Elini bir kez daha salladı ve mumlar tekrar yandı. "Ama imkânsız değil."

Birbirimizle baktık.

"Doğru mu anlıyorum söyle," dedim. "Lanetli bir büyücünün, bir başka büyücü tarafından lanetlenen yazıtı bulmak için bir cadı avcısına ihtiyacı var, çünkü o laneti engellemek için koyulmuş ülke kanunlarını ortadan kaldırmayı istiyor." Sırıttım. Kendime engel olamadım. "Evet. İroni böyle bir şey işte."

Nicholas'ın dudakları seğirdi.

"Şartlarım var."

"Şart mı?"

"Yazıtı bulmak için."

"Ah..." Nicholas bir parmağını kaldırdı. "Henüz senden bir istekte bulunmadım."

İçimden, gözlerimi devirdim. Bu yaşlı büyücüler çok bağınaz ve gelenekçiydiler. Muhtemelen cüppeli şahitler önünde, tüylü bir kalemle beyanname imzalamamı istiyordu.

"Prosedürle uğraşmaya gerek yok," dedim. "Doğrudan isteyebilirsin."

"Korkarım o kadar basit değil."

Bu defa onun da görebileceği şekilde, gözlerimi devirdim.

"Eğer senden yardım istersem, bir cadı avcısının evime girip değer verdiğim insanların etrafında bulunmasını kabul etmiş oluyorum. Onları tehlikeye atmayı yani. Senin de gördüğün gibi bunu zaten yaptım. Ama daha fazla devam etmesine izin veremem."

İşte bunu beklemiyordum.

"Kendim için onların hayatını tehlikeye atmaktansa benim ölmem çok daha iyi olur." Nicholas sandalyesini kenara kaydırıp ayağa kalktı. "Korkarım ki burada yollarımız ayrılıyor."

"Ciddi olamazsın," dedim. "Bir cadı avcısı olduğum için mi yazıtını bulmamı istemiyorsun? Asıl cadı avcısı olduğum için bulabilirim." Kafamı salladım. "Bilgisiz bir cadının bunu başarabileceğini dűřünmedin hakikaten, değil mi?"

Nicholas'ın bir kaşı kalktı. "Neden bana yardım etmeye bu kadar heveslisin?"

Omuz silktim. "Amacıma ulaşmamın tek yolu bu."

"Para diye tahmin ediyorum."

"Bařlangıç olarak, evet. Ülkeden gűvenle kaçıp bir sűre hayatımı devam ettirebilecek kadar."

Durakladım.

"Ve?"

"Ve ne?" dedim. "Bu kadar işte. Canım karşılığında canın. Adil bir anlaşma."

Nicholas cevap vermedi. H    ayakta, Veda'nın kehanetini yazdığı parşömene bakıyordu. Tamamını anlamamıştım; aslında hiçbirini anlamamıştım ama ölçüm kelimesini görebiliyordum. İki kere yazılıydı. Başka kelimeler de gz  me çarptı: *karanlık, son, ihanete uğramış,*

kırılıyor. Son nefes. Anlık bir korku dalgası hissettim. O kelimeler benim için mi yazılmıştı, yoksa onun için mi?

"Onlara zarar vermeyeceğim," dedim. "Umurumda bile değiller." Gerçi bu pek doğru değildi. George'u sevmeye başlamıştım ve Peter nazik biriydi. Fifer olmasa da olurdu ama onu öldürmek için girmem gereken zahmete değmezdi. Ve John hayatımı kurtarmıştı. Ona zarar verme fikri beni kabul edebileceğimden fazla rahatsız ediyordu. "Veda, zarar verebileceğimi mi söyledi?"

"Hayır," dedi Nicholas. "Söylemedi. Hatta tam tersini ima etti. Aslında..." Veda'nın kelimelerini parmaklarıyla takip ederken düşünmeye daldı ve konuşmayı kesti. "Bunu göz önüne alsak bile garantisi yok. Ayrıca tehlike..."

"Tehlike olmaktan çıkıp kesinliğe dönüşüyor," dedim. "Benim yardımımı geri çevirirsen ölürsün. Senin koruman olmadan Blackwell onları bulur. Onlar da ölür."

Nicholas kaşlarını çattı. Ama doğruyu söylüyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Blackwell her zaman asıl amacımızı hatırlamamızı tembihlerdi," dedim. "Büyük zafer. İyi bir tavsiye bence. Sen de hatırlamalısın."

Bana bakıp, beni anlamamış veya benim hakkımda ne yapacağını çözememiş gibi kafasını salladı. "Tam olarak nasıl karıştın bu işe?"

George'un bana sorduğu sorunun aynısıydı. O yüzden Nicholas'a da işin doğrusunu anlatarak aynı cevabı verdim. Ondan saklamamın bir anlamı yoktu artık.

Vebayla başladım; Caleb'in beni bulup Ravenscourt'a götürmesini anlattım. Mutfakta çalışmamdan, Blackwell'in Caleb'dan cadı avcılığı yapmasını istemesinden, benim ona katılmamdan bahsettim. Ona hakkın-

da hiç konuşmadığım bir şey olan eğitimimizden bile bahsettim.

“Bir yıl boyunca eğitim gördük,” dedim. “Bu süre çeşitli testlerden geçtik. Testlerde başarılı olamayanlar ilerleyemiyordu.”

“Ne tür testler?”

“Çoğunlukla dövüş. Kılıçlar, bıçaklar, okçuluk, silahsız dövüş. Başta birbirimizle dövüştük, sonra Blackwell dövüşmemiz için yaratıklar getirdi. Başta gayet olağandılar. Yılanlar, akrepler, leylekler...”

“Bir leylekle mi dövüştün?”

“Evet. İki metreden uzun, parlak kırmızı gözleri, çelik bir gagası olan bir leylekti. Akrep muhtemelen üç buçuk metre uzunluğundaydı ve dokunduğunda öldüren cinsten bir zehir damlatan iğnesi vardı. Yılanın kafasını kestiğindeyse yerine iki tane çıkıyordu.”

“Bu yaratıklar senin deyimle gayet olağandı yani?”

“Ne olduklarının anlaşılabilir olduğunu kastetmiştim. Bundan sonra isimlendiremediğim şeylerle dövüşmek zorunda kaldık. Devasa kemirgenler gibi görünen ama altı bacağı ve timsaha benzeyen kafası olan yaratıklar vardı. Veya vücudundan fırlayıp seni olduğun yere mıhlatabilen metal tüyleri ve kanatları olan sürüngenler vardı. Öldürmeye başladığında görünüşünü değiştirdiği için ölmeyen bir şey vardı. Mesela gözünü oymaya kalktığında, gözü başka bir şeye dönüşüyordu, anladın mı?”

“Anlamaya başlıyorum,” diye mırıldandı Nicholas.

“Sonra dayanıklılık testleri vardı. Perili bir evde bir gece geçirmek gibi.”

Özellikle o testten nefret etmiştim. Geceyi cenin pozisyonunda, kötü kokulu bir rüzgâr üzerimde dönerken, hayaletlerin nefret dolu sesleri etrafımda yankılanırken

ve duvara yine hayaletler tarafından kanla korkutucu mesajlar yazılırken geçirmiştim. O testtekinden daha kötü bir durumda olamayacağımı düşünmüştüm. Ama sonradan öğrendiğim üzere yanılmışım.

"Çıkışını bulmak zorunda olduğumuz çalılıklardan oluşan bir labirent vardı. Duvarları değişirdi. Peşine bir şeyler takılırdı. Ne yemeğimiz ne suyumuz ne de erzakımız vardı. Çıkamam üç gün sürmüştü." Benden daha kısa sürede çıkan tek kişi Caleb'di. İki buçuk gününü almıştı.

"Çıkamayınca ne oluyordu?" diye sordu Nicholas.

Cevaplamadım. Ne olduğunu sanıyordu ki? Labirent testinde gelecek vaat eden üç cadı avcısı kaybetmiştik. Onları bir daha asla görmedim.

Bir süre sessiz kaldı. Gözleri benden masanın üzerindeki parşömene, sonra tekrar bana kaydı.

"Eee?" dedim. "Anlaşmaya varabildik mi, varamadık mı?"

Nicholas tam konuşmaya başlamıştı ki kapının çalınmasıyla konuşması bölündü. Gelen George'tu.

"Bir sorunumuz var."

Nicholas onu iterek diğer odaya geçti, George ve ben de arkasından takip ettik. Anında sorunun ne olduğunu gördüm. Veda, iki yanındaki kolları kaskatı kesilmiş halde, odanın ortasında duruyordu. Minik bedeni kasılmıştı ama kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor, gözlerinin akı görünüyordu. Avis ve Fifer onun yanında diz çökmüştü.

Nicholas emreder bir ses tonuyla, "Ne oldu?" diye sordu.

Korkmuş görünen Fifer, "Bilmiyorum," dedi. "Yerde oturmuş ona getirdiğim bebekle oynuyorduk. Sonra ayağa fırlayıp bunu yapmaya başladı."

Nicholas kızın önünde çömeldi. Boyu çok uzun olduğundan göz hizasına gelebilmek için emekleme pozisyonuna geçmesi gerekti.

“Veda? Beni duyabiliyor musun?” Elini kızın yanağına koyup anlaşılamayan bir şeyler fısıldadı. Hiçbir şey olmadı. Daha iyi görebilmek için ona doğru bir adım attım ama Nicholas bakışlarıyla beni durdurdu.

“Geride dur, Elizabeth!”

Adımı duyar duymaz Veda’nın kafası kalktı ve gözleri normale döndü. Dümdüz ileriye bakıp yumuşak sesinde bir meşumlukla konuştu.

“Geliyorlar. Onun için geliyorlar. Geliyorlar.” Bana baktı. “Buradalar.”

TEPKİ BİR AN BİLE GECİKMEDİ. Fifer ve George pencereye koşup dantel perdeyi açtılar. Veda gözyaşlarına boğuldu. John onu kucağına alıp Avis'i kolundan tutarak ikisini de yatak odasına götürdü. Nicholas, penceredeki George ile Fifer'e katıldı ve hep beraber karanlığa baktılar.

Uzaktan erkek sesleri duydum; bağrışlar, gülüşmeler ve ısıklık öttürmeler. Başta alçaktılar ama her geçen saniyeyle yükseliyorlardı. Köyde ardı ardına iğne ucu kadar ışıklar titreşmeye başladı. Meşaleler yanıyordu.

Pencereye koşup hızla saymaya başladım. İki, altı, on, on dört tane titreşen ışık vardı. On dört. Rahat bir nefes aldım. Kralın muhafızlarıydı sadece. Her zaman on dörtlü gruplar halinde devriye gezerlerdi. Ama burada ne işleri vardı? Rotalarının üzerinde olabilmek için Upminster'dan fazla uzaktaydık.

Sonra, bir evin arkasından boş sokağa çıkan on beşinci meşale karanlığı aydınlattı. Kafasının üzerinde tuttuğu meşalenin parlak ışığı adamın hatlarını ortaya çıkardı. Onu duyabilmem için hâlâ çok uzaktaydı. Ama karıştırmama imkân yoktu.

"Caleb," diye fısıldadım.

Nicholas'ın tek elini kaldırmasıyla bir anda küçük oturma odası Caleb'in sesiyle doldu.

"Tüm köyün aranmasını istiyorum," diye bağırdı. "Kız bulunana kadar tüm evleri altüst edeceksiniz."

Artık pencereye dayanmış, parmaklarımla pencere eşiğini kavramış haldeydim. Caleb ve diğer cadı avcıları lambalarla aydınlatılmış dar yola girdiler. Ardı ardına kapıları tekmeleyip evlere dalmalarını seyrettim. Tehditlerini, taleplerini ve içerideki insanların korku dolu seslerini dinledim. Benim adımları tekrar tekrar haykırırken sesindeki öfkeyi duydum. Bunun, diğer cadı avcıları için sergilediği yalandan bir gösteri olduğunu biliyordum. Korkmamı gerektiren bir sebep yoktu.

Ama güm güm atan kalbim aksini söylüyordu.

Nicholas'a döndüm. "Bizi bulamazlar demiştin."

Nicholas bana baktı ama cevap vermedi.

"Eee?" dedim.

"Kapa çeneni," diye tısladı Fifer. "Ne cüretle onu sorgularsın?"

"Bana ne yapacağımı sakın söyleme," diye karşılık verdim. "Kimi istersem onu sorgularım."

"Sessiz olun," dedi Nicholas. "İkiniz de. Bu tarafa geliyorlar."

Pencereye döndüğümde cadı avcılarının Veda'nın evine yaklaştığını gördüm. Caleb en öndeydi; Marcus, Linus ve diğerleri onu takip ediyordu. Kulübenin olduğu yönü gösterip işaretleştiler.

“Biliyorlar,” diye fısıldadı George.

Haklıydı. Belki komşulardan birini yerimizi söyletecek kadar korkutmuşlardı, belki de tahminde bulunuyorlardı. Her iki durumda da yürümeye devam ederlerse bizi bulacaklardı. Yanılsama bir perde gibi davranıyordu. Ev bu perdenin arkasında kaldığı sürece görünmezdi. Ama perdeyi geçmeyi başarırlarsa evle beraber biz de görünür hale gelirdik.

Odada sessiz bir koşturmaca başladı. Nicholas pencereden çekilip köşedeki masayı işaret etti. George ve Fifer koşup masayı kaldırarak kenara çektiler. Masanın altındaki zeminde küçük bir kapı vardı. George’un uzanıp çekmesiyle birlikte kapı gıcırdayıp ardında bir toz bulutu bırakarak açıldı. Karanlığa inen dar bir merdiven görünüyordu. John, kucağında Veda’yla yatak odasından geldi. Avis parmak ucunda yürüyordu. Teker teker aşağı inmeye başladılar.

Pencereye döndüm. Caleb artık o kadar yakındı ki yüzünü görebiliyordum. Mavi gözleri kısılmış, alnı hafifçe kırışmıştı. Ne düşündüğüne dair fikrim yoktu. Benim için endişeli miydi? Beni bulursa olacaklardan mı korkuyordu? Ya da bulamazsa olacaklardan mı?

“Elizabeth.” Kulağıma ulaşan fısıltıyla irkildim. Fısıldayan John’du. “Gitmeliyiz.”

Kulübe Fifer ve Nicholas dışında boşalmıştı. İkisi de pencerede durmuş, bir tür büyü mırıldanıyorlardı. Caleb ve diğerleri yürümekte zorlanıyordu artık, hızlı adımları sanki suda yürüyormuşçasına yavaşlamış ve ağırlaşmıştı.

John, beni kolumdan tutup zemindeki kapıya, merdivenlerden aşağıya yönlendirdi. Gönüllü bir şekilde gittim ama dibe ulaştığımda kilitlendim. Bir tüneldeydim.

Daracıktı; iki metre boyunda, bir metre genişliğinde, toprağa kazılmış bir tüneldi. Bir mezardaymışım gibi hissettim.

Kolumu silkeleyerek kavrayışından kurtuldum ve merdivenlere doğru atıldım. Nicholas ve Fifer da tünele girip kapıyı kapatarak sürgülediklerinde en alt basamağa ulaşmıştım. Karanlığa gömülürken toprağın ve çürümüşlüğün soğuk, rutubetli kokusu etrafımı sardı.

Bir anda, cadı avcısı olarak eğitimimizin son gününe geri döndüm. O gün ölmüş olmam gerekirdi. Ama mucizevî bir şekilde hayatta kalmıştım.

Yere çömeldim, kafamı dizlerime bastırdım ve zihni-me akın eden hatıraları durdurmaya çalıştım.

Bu bizim acemiler olarak son testimiz; son sınanışımızdı. Sadece on sekiz kişi bu kısma kadar gelebilmişti ve başarılı olursak mühürlerimizi alacak, Kral'ın muhafızlarının en seçkinlerinden olacaktık. Cadı avcıları olacaktık.

Hiçbirimiz bizi neyin beklediğini, neyle dövüşeceğimizi bilmiyorduk. Frances Culpepper cadılarla karşılaşacağımızı düşünüyordu. Marcus Denny ise iblisler görmeyi umuyordu. Linus Trew'ün tahminine göre birbirimizle dövüşmek zorunda kalacaktık. Sadece Caleb tüm bunlardan daha şeytani bir şey düşünmüştü. Blackwell, bizi neyin beklediğine dair neredeyse hiçbir ipucu vermeyen son konuşmasını yaparken suratındaki ifadeyi izlemiştim.

"Sizi en çok korkutan şeyle dövüşeceksiniz," dedi Blackwell. "Bir cadı avcısı olarak başarılı olabilmeniz için en büyük korkunuzla yüzleşip onu kontrol altında

tutmayı öğrenmelisiniz. Ancak o zaman en büyük duşmanınızın dövuştüğünüz şey değil, korktuğunuz şey olduğunu anlayacaksınız.”

Caleb neredeyse hiçbir duygu emareci göstermedi. Onu, dudaklarını birbirine bastırış şeklini ve kınnetlenmiş çenesini görüp bunun ne anlama geldiğini anlayabilecek kadar iyi tanıyan tek kişi bendim. Korkuyordu. Ve Caleb bile korkuyorsa, benim de korkmam için her türlü sebebim vardı.

Blackwell’in muhafızlarından biri olan Guildford beni testime götürdü. Konuşamıyor, zorla nefes alıyordum ve beni bekleyen şeyden ödüm kopuyordu. En büyük korkum ne olabilirdi?

“Geldik,” diyerek sessizliği bozdu Guildford. Ormanın kıyısında durduk. Etrafımda ölü ağaçlar, ayakımın altında çatırdayan yapraklar ve uzaklarda güröldeyen suyun sesi vardı. Kuşluk vaktinin puslu ışığı her şeyi olduğundan uğursuz gösteriyordu.

Guildford eğilip pirinçten devasa bir halkayı topraktan çıkardı. Halka, ormanın zeminine inen dar bir çift tahta kapıya bağlıydı. Halkaya iki kez asıldı ve üçüncüde kapılar aşağıya inen dar basamakları gözler önüne serek açıldı. Dipte, en az merdivenler kadar çürük ve harap görünen bir kapı daha vardı. Kapının kulpu yoktu, bunun yerine kapıya çakılı bir avuç demir çivinin başı görünüyordu. Üzerlerindeki pas, kapı ahşabını kan gibi lekeliyordu.

İçimden sayarak merdivenlerden inmeye başladım. İki. Dört. Altı. Dibe ulaştığımda ellerimi kapıya dayayıp omzumun üzerinden Guildford’a baktım.

Başını devam et dercesine salladı.

Bir itişimle beraber kapı, mafsallarının gıcırtılı karşı çıkışıyla beraber açıldı. Odanın öbür ucunda hiçbir şey göremiyordum ama bir koku vardı. Keskin, ekşimiş, çürümüş bir şey. Burnumu kolumun yeniyle kapatıp ilerlemeye başladım. Guildford konuştuğunda yolu yarılamıştım.

“Aşağıdayken, neyle dövüştüğünü hatırlamaya çalış.”

Bir anlığına duraksadıktan sonra devam ettim. Kapı, sanki tereddüdümü sezmiş, kaçmaya çalışabileceğimi biliyormuş gibi kendi kendine hızla ve sertçe kapandı.

Karanlık, üzerimi bir örtü gibi örttü. Ellerim önüme uzanmış şekilde ileriye doğru ihtiyatlı bir adım attım. Sonra bir tane daha attım. Yumuşak, dağılan bir şeye dokundum. Topraktı. Etrafımı yokladım. Yukarıyı, çevremi, aşağıyı yokladım. Her tarafta toprak vardı. Neredeydim? Bir mahzende miydim? Yoksa bir tünelde miydim? Yeniden merdivenlere yöneldiğim anda dünya, açıklamadığım bir şekilde aniden tersine döndü.

İleri fırladım ve sertçe karnımın üstüne düştüm. Ağzımdaki toprağı silip yuvarlanarak sırtüstü duruma geçtiğimde bir şey gördüm. Oldukça yukarıda, tepemde, çerçevesinden sızan güneş ışığı sayesinde görünür halde olan bir kapı vardı. Bu kapı kulpsuz, çürüyen, paslı ve kanayan ahşap kapı değildi artık. Taş bir blokta.

Bir mezarın içindeydim.

İlk toprak öbeği kafama düşerken doğruldum. Ardından çılglık atmaya başladım. Büyüyüdü bu, biliyordum. Blackwell daha önceki testlerimizde de büyü kullanmıştı. Ama bu sefer bir şeyler ters gitmişti. Bir yanlışlık vardı; öyle olmak zorundaydı. Beni bir mezara koymak istemiş olamazdı. Blackwell beni diri diri gömmeye çalışmazdı.

Ağlamaya, dışarı çıkmak için didinmeye başladım. Ama toprak tutunmak için çok yumuşak, duvarlar tırmanmak için fazla dengesizdi. Her denememde toprak daha hızlı ufalandı, daha çok döküldü. Çıkmanın bir yolu olduğunu biliyordum. Yapamadığım şeyse bunu keşfetmekti.

Blackwell'in sesi kulaklarımda yankılandı: *En büyük düşmanınız dövüştüğünüz şey değil, korktuğunuz şeydir.*

Neden korkuyordum? Artık göğüs seviyeme ulaşmış, dökülen topraktan mı? Normal bir tüneli bir mezara çeviren büyüden mi? Bilmiyordum. Ama yakında keşfetmezsem ölecektim. Bunun farkına varmamla yerime çakıldım. Toprak, dudaklarıma ve göz kapaklarıma yapışa yapışa yüzüme dökülürken orada, o şekilde öldüğümü düşünüp korkudan yerime çivilendim.

Sonsuza dek yalnız başıma olacaktım.

Annemi, ben küçük bir kızken bana söylediği ninniye düşündüm. Topraktan, mezarlardan, büyü ve ölümden değil, gök gürültüsünden ve yatağımın altındaki hayali yaratıklardan korktuğumda söylediği ninniye düşündüm. Bütün bunlara karşı ninninin ne faydası vardı? Ama sahip olduğum tek şey oydu. Bu yüzden gözlerimi kapatıp söylemeye başladım.

Uyku ve huzur bana gelsin, tüm gece boyunca.

Melekler bana gelsin, tüm gece boyunca.

Mayışılan saatler yaklaşıyor; tepe ve vadi pinekleyerek uyuyor.

Sevgi dolu bir nöbetçi başımda bekliyor, tüm gece boyunca.

Toprak dökülmeye devam etti. Artık dudaklarımı aşmıştı. Parmak ucumda durup ağzıma giren öbek öbek toprağı sildim. Ninni söylemeye devam ettim.

*Ay'ın bekçisi nöbette, tüm gece boyunca.
Yorgun dünya uyuyor, tüm gece boyunca.
Bir ruh nazikçe çalışıyor, mutluluğun görüntüleri açığa
çıkartıyor.*

Saf ve huzurlu bir duyguyu, tüm gece boyunca.

Sonunda toprak yavaşladı ve durdu. Ama ninniye yarım bırakmayı göze alamadım.

*Düşüncelerim sana odaklanıyor, tüm gece boyunca.
Kalbim seni istiyor, tüm gece boyunca.
Kötü kader yollarımızı ayırabilir, ayrılık sonsuza dek
sürmez lâkin.*

Beni hiç terk etmeyen bir umudum var, tüm gece boyunca.

Beni çevreleyen toprak omuzlarımın, bacaklarımın, belimin etrafından dökülerek alçalmaya başladı. Ben de toprakla beraber çömeldim. Zeminde yumak gibi kıvrılmış yatan ben hariç başka bir şey kalmayana kadar çömelmeye devam ettim.

Nihayet Guildford geldiğinde, beni dışarı çıkarmak için bir başka muhafız daha çağırması gerekti. Muhafız beni kollarında taşıırken hâlâ küçük bir yumak gibi kıvrılmış haldeydim. Kulaklarım ellerimle örtülü, gözlerim sımsıkı kapalıydı. Ninniye söylemeye devam ettim. *Tüm gece boyunca.* Ardı ardına tekrarlardım. Duramıyordum. Korkmanın da ötesine geçmiştim ve geri dönmek istemiyordum.

Bir çift el bileklerimi kavradı. Nazikçe ellerimi başımdan ayırmaya çalıştılar ama karşı koydum. Sesler duyuyor-

dum. Zayıflılar ve uzaktan geliyorlardı. Sesleri dışarıda tutmak için ellerimi kulaklarıma daha sıkı bastırdım. O ninni dışında hiçbir şey duymak istemiyordum.

Sırtıma ve dizlerimin arkasına eller sokuldu. Kaldırıyor, taşınyordum. Ben böyle yumak olmuşken, bunu yapmak kolay olmasa gerekti. Bir ölü kadar ağırdım. Ama muhafız güçlüydü. Kafamı, toprak ve çürümüşlükten başka bir şeyi koklayabilmenin minnettarlığıyla üniformasına gömdüm. Güzel kokuyordu. Temiz, lavantaya benzer bir kokuydu. Baharatlara benzer bir sıcaklığı vardı. Kafamı omzuna yaslayıp kokuyu içime çektim.

Hâlâ ninniye söylüyordum ama sesim artık fısıltı gibiydi. Çok yorgundum. Yanağımı, onun yastığım olmasını dileyerek muhafızın yumuşak keten gömleğine sürttüm. Etrafımdaki kolları sıkılaştı, beni kendine yaklaştırdı.

Sonunda kendimi güvende hissediyordum.

UYANDIĞIMDA İLK GÖRDÜĞÜM ŞEY sarmaşıklardı. Loş ışıktan dolayı buğulu bir görünümle tavan boyunca devam ediyor, duvarları dolaşıyorlardı. Suratımı ekşit-tim. Blackwell'in mekânındaki odamda sarmaşık yoktu. Önce bir kez, sonra bir kez daha gözlerimi kırıştırdım. Derken hatıralar üzerime çullandı ve her şeyi hatırladım. Veda'yı ve kehanetini, testimi, toprağı ve karanlığı aklı-ma getirdim.

Bir nefes alıp hatıraları bana izin verdikleri kadar uza-ğa ittim. Asla yeteri kadar uzak değillerdi. Aklımın bir köşesinde, karanlıkta sinmiş bir kedi gibi saldırı şansı kollayarak bekliyorlardı.

Caleb bana mutlu bir şeyler düşünmemi, güzel bir hatıra hatırlamamı söylerdi. Ama tüm hatıralarım onun hakkındaydı. Ve şu anda onu düşünmek beni mutlu etmi-yordu. Blackwell'i aklıma getiriyordu. Onun beni bulma

konusundaki kararlılığını, bunu yapmak için Caleb'ı kullanmasını hatırlatıyordu. Eğer başarırsa neler olacağından emin olmadığımı hatırlatıyordu.

Nicholas, Caleb'ın bizi bulmasına en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Ama hiç olmazsa benim onun yardımına, onunsa benim yardımına ihtiyacı olduğunun bir başka kanıtıydı. Kendi başıma silahsız, parasız, ülkeden çıkma imkânım olmadan kesinlikle yakalanırdım. Bir kez yakılmaktan kurtulmuştum. İkinci sefer bu kadar şanslı olacağımı sanmıyordum.

Ayağımın dibinde hafif bir hışırtı hissettim ve George'un burada olduğunu fark ettim. Yine. Bu sefer umursamadım. Belki burada kalmak için Nicholas'ı ikna etmeme yardım edebilirdi. Çarşafı savurup, dilimin ucunda ikna edici birkaç sözcükle dimdik doğruldum. Ama karşımdaki George değildi.

John'du.

Yatağımın ayakucundaki bir sandalyede oturmuş, uyuyordu. Kafası ve göğsü yatağıma yaslı, bir kolu kafasını sarmış, diğeri yana açılmış bir haldeydi. Parmakları, sanki bir şeyi tutmak istermiş gibi battaniyemi kavrayıp bırakıyordu. Hissettiğim hışırtı bu olmalıydı. Elinin hemen yanında sayfaları aşağı bakacak şekilde açık duran bir kitap vardı. John burada ne yapıyordu ki?

Tabii ya.

Beni taşıyan kişi bir muhafız değil, John'du. Kollarında kıvrılışımı düşününce midem düğümlendi. Cömleğinin kokusunu içime çekişim, kafamı omzuna yaslayıp uykuya dalışım aklıma gelince biraz kızardım.

Beni buraya çıkarmış ve sonra sebebi her neyse burada kalmaya karar vermiş olmalıydı. Neden buna karar vermişti? Benim tehlike arz ettiğim konusundaki nutkundan

sonra Nicholas şifacısının; ya da Peter oğlunun benimle aynı odada yalnız kalmasına neden izin vermişti?

Yataktan çıktım. John tepki bile vermeyince pencereye gidip perdeleri araladım. Güneş ufuk çizgisi boyunca yükselmiş, neredeyse sabah olduğunu müjdeliyordu. Nicholas'ın benim icabıma bakmak için sabahı beklemiş olabileceğini düşündüm ama bu ihtimal yine de John'un neden burada olduğunu açıklamıyordu. Ya da beni bağlayıp kilere hapsederek Hastings'in bütün gece bana işkence etmesine izin vermektense geceyi sıcak bir odada, rahat bir yatakta geçirmeme neden izin vermişti? Ben olsam öyle yapardım.

Tabii Nicholas benim hakkımdaki gerçeği anlatmadıysa iş değişirdi. Caleb ve cadı avcılarının peşimden geldiğini görünce aklı başına gelmiş olabilirdi. Kendisi ölürse, Blackwell'in diğerlerinin peşinden geleceğini anlamış olabilirdi. Ve bunu durdurmanın tek yolu yazıtını bulmam için benimle anlaşmasıydı.

Belki de henüz benim için her şey bitmiş değildi.

Nicholas'ı bulma ve plan yapmaya başlama hevesiyle pencereden uzaklaşıp kapıya yöneldim. Sonra durdum.

Nicholas yazıtını bulmama ihtiyaç duysa bile fazla uzlaşmacı olmak işime gelmezdi. Ondan bir şeyler istemeliydim ve ucuza gitmek istemiyordum. Blackwell'i atlatmak, dün gece olanlardan sonra düşündüğümünden de zor olacaktı. Sürgüne gitmek yetmeyecekti. Sürekli hareket halinde olmak, ondan hep bir adım önde olmak için bir yol bulmalıyım. Eğer yaşamak istiyorsam asla duramaz, asla dinlenemezdim.

İkimiz de ortaya canımızı koymuştuk. Tek fark, Nicholas'ın kendininkini feda etmeye çok daha fazla gönüllü olmasıydı.

John'u uyandırmamaya dikkat ederek yatağa geri döndüm. Hâlâ yatağa yayılmış bir şekilde derin uykundaydı. Şifacılık yorucu olmalıydı; bir fikrim yoktu. Bu iş için çok genç görünüyordu zaten. Tahminimce on dokuz yaşlarındaydı ama hâlâ bir oğlan çocuğu gibiydi. Bunun nedeni belki de her zaman hırpanî görünmesiydi, tıpkı şu anki gibi.

Beyaz gömleği kırış kırıştı, düğmeleri aşağıya kadar açtı ve kolları dirseklerinden yukarıya kadar sıvanmıştı. Tıraş olmamıştı. Saçları dağınıktı; o siyah kıvrıkcık buklelerinin her biri farklı yöne bakıyor, alnını ve gözünü örtüyordu. Saçları altı ay önce kesilmiş olmalıydı. Kestirmeyi unuttuğu barizdi.

Caleb'a da sürekli saçlarını kesmesini hatırlatmak zorunda kalırdım. Erkeklerin sorunu ne bilmiyordum ama etraflarında hatırlatacak biri olmazsa en basit görevleri bile unutulardı. Saç kesmek veya tıraş olmak veya lanet giysilerini değiştirmek gibi. Sanırım John'un da bunları ona hatırlatacak kimsesi yoktu.

O anda elini yatağın üzerinde gezdirdi ve kolunun iç tarafında bir dövme fark ettim. İçerisinde bir haç bulunan yaklaşık beş santim çapında bir çember. Bir güneş haçı. Çember hayatı, haç ise ölüme karşı kazanılan zaferi temsil ediyordu.

Dövmenin şeklini parmak uçlarımla yatak örtüsüne çizmeye başladım. Çizgilerin battaniyede ortaya çıkışını ve sonra kayboluşunu izledim. Bunu defalarca tekrarladım. Sonra tavandaki sarmaşıkların şekillerine geçtim. Kalp şekilli yaprakları ve duvardan aşağı kıvrılarak inen uzun sarmallı sarmaşıkları çizdim. Yaptığım şeye o kadar dalmıştım ki John'un parmağı benimkine dokunduğunda nefesim kesildi. Uyandığını fark etmemiştim.

"Selam." Bana yarı açık tek gözüyle baktı.

"Selam."

"İyi misin?" Sesi derin ve sessizdi.

Omuz silktim. "İyiyim."

Gözlerini benden ayırmadan kırıştırdı. Muhtemelen dün gece olanların bir açıklamasını bulmaya çalışıyordu. Neden o şekilde yere yığıldığımı ve beni taşımak zorunda kaldığını anlamaya çalışıyordu. Düşüncesi bile yanaklarımın ateşler içinde kalmasına neden oluyordu.

"Kapalı alanları sevmiyorum," dedim sonunda. "Çocukluktan kalma bir şey." Yalan da değildi hani.

Dirsekleri üzerinde doğruldu. "Açıklamana gerek yok. İyi olup olmadığını sorayım demiştim sadece."

"Peki," dedim. "Şey, beni taşıdığın için teşekkürler. Ve sanırım özür dilemem gerek." Yanan yüzümü saklamak için kafamı eğdim.

"Özür dilemene de gerek yok. Bir yeraltı tüneline seksen kilometre boyunca bir kız taşımak her gün nasip olmuyor." Ses tonu ciddiydi ama kafamı kaldırıp bakınca gülümsediğini gördüm.

"O kadar uzak değildi."

"Uzaktı. Ayrıca çok ağırsın," deyip devam etti. "Bir çuval tüy gibi. Mesela."

Başımı salladım ama gülümsemeye başladığımı hissedebiliyordum.

John sandalyesine geri yaslanıp bir elini saçlarında gezdirdi. "Neyse, özür dilemesi gereken benim. Niyetim burada kalmak değildi, yani en azından tüm gece boyunca. George'un geri gelmesini bekliyordum, okumaya başladım ve," kitabı işaret etti, "sızmışım."

Kitabın kapağına baktım. *Felsefi Uygulamalar: Dönüşüm için Simyasal Formüller.*

"Neden acaba," dedim.

Güldü. "Neden dönmedi bilmiyorum. Öğrensem iyi olacak sanırım." Ayaklandığı anda kapı çaldı. Gelen George'du. Her zamanki kaygısız ifadesinin yerine, çok daha ciddi bir görünüşle odaya girdi.

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum," dedi John. "Neler oluyor?"

George kafasıyla beni işaret etti. "Nicholas'ın ona ihtiyacı var."

Midem tedirginlikle burkuldu.

"Sana da ihtiyacı var. Pek iyi değil. Dün gece ona pahalıya patladı."

John yarım ağızla bir küfür savurdu. "Hemen gidiyorum. Onu sen götürebilir misin?"

George başıyla onayladı ve ikisi de kapıya yöneldiler. "Hazır olduğunda gideceğiz."

Üzerimde hâlâ dün gece giydiğim giysiler vardı; koyu yeşil pantolon, beyaz gömlek. Kadife yelek, John'un sandalyesinin arkalığine asılıydı, botlarım ise sandalyenin altındaydı. Giyindim, ellerimle düğüm olmuş saçlarımı düzelttim ve renk gelsin diye yanaklarımı çimdikledim. Biraz önce Nicholas'ın beni evden atmayacağına ve ikinci bir şans vereceğine neredeyse emindim. Ama şu anda buna o kadar da emin değildim.

George beni kapının hemen dışında bekliyordu. Kafasıyla kısaca selamlayıp tek kelime etmeden koridor boyunca, merdivenlerin tersi yönünde yürümeye başladı.

"Ne oluyor?" diye sordum geride kalmamak için acele ederek.

Cevap vermedi.

"Hakkımdakileri biliyor. Veda söyledi. Biliyor muydun bunu?"

George yine cevap vermedi. Koridorun sonundaki çift kapılara ulaşana kadar yürüdük.

"George, sorun ne?"

"Söylemek benim haddime değil. Zaten yakında öğreneceksin." Kapıyı hızlıca ve kesik kesik tıklattı. Kalbim biraz fazla hızlı atıyordu, avuçlarım biraz fazla terliydi. Avuç içlerimi pantolonuma sildim.

"Durumu nasıl?"

"Lanetli," dedi George kısaca. Sonra kapıyı açtı.

İçeride devasa bir yatak odası vardı. İçerisi karanlık olduğundan gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Görebilecek duruma geldiğimde Nicholas'ın şöminenin yanındaki bir sandalyede oturmakta olduğunu, John'un ona doğru eğilmiş, kısık bir sesle konuştuğunu gördüm. Nicholas çok çelimsiz ve kırılgan görünüyordu. Buradan bile titrediğini seçebiliyordum. Midem rahatsız edici bir biçimde buruldu.

"Lütfen, içeri gel," dedi Nicholas. Sesi hırıltılı ve incedi. George geçmeme izin vermek için yana çekildi. John doğrulup kapıya doğru yöneldi ve tam önümde durdu.

"Seninle yalnız görüşmek istiyor," dedi sessizce. "Önemli, biliyorum ama kısa tutmaya çalış, tamam mı?" Sonra George ile beraber, kapıyı arkalarından sessiz bir gümlemeyle kapatıp gittiler.

Nicholas eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Gel. Otur."

Devasa yatak odasında ilerledim. Oda tümüyle kırmızı tonlarında döşenmişti. Kırmızı halı, kırmızı duvarlar, kırmızı yatak örtüsü vardı. Duvar boyunca alevleri uyum içinde titreşen mumlar bile kırmızı renkteydi. Kendimi atmakta olan bir kalbin içindeymişim gibi hissettim.

Sandalyeye yayıldım. Nicholas yakından daha da kötü görünüyordu. Teni kül rengiydi, saçları dün gecekinden daha griydi. Hatta kara gözleri bile gri görünüyordu. Bir süre bana baktı.

"Seninle dün gece olanlar hakkında konuşmak istiyorum," dedi sonunda.

"Peki." Bir nefes aldım. "Hangi bölüm hakkında?"

"Caleb ve diğerlerinin geldiği bölüm."

"Bizi nasıl bulduklarını kastediyorsun sanırım?"

Başını evet anlamında salladı. "Bizi nasıl buldukları ve orada olduğumuzu nasıl bildikleri. Bu tahminle olacak bir şey veya tesadüf değildi. Orada olacağımızı saatine, dakikasına kadar biliyorlardı. Sence nasıl öğrendiler?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Blackwell her zaman, her şeyden haberdarmış gibi görünür. Nasıl bildiklerine gelince, basit açıklaması bir casus kullanmaları, karmaşık açıklaması ise büyü kullanmaları olabilir."

"Karmaşık açıklaması büyü kullanmaları ha," diye tekrarladı Nicholas. "Hayatını büyüü ortadan kaldırmaya ve yapanları cezalandırmaya adanmış bir adamın, bir Engizisyon üyesinin; ya da eski bir Engizisyon üyesinin bizzat büyü kullanması ne kadar tuhaf, hiç düşündün mü?"

"Blackwell büyüü kendisi yapmıyor," dedim. "İhtiyacı olduğunda, büyüü... yapanları kullanıyor."

"Arada bir fark göremiyorum."

"Büyük fark var. Blackwell bize bazı şeyleri öğretmek için büyü kullanmak zorundaydı. Bizi eğitmek için. Büyüye sahip olmamız, ona karşı savaşmayı öğrenebilmemiz için gerekiyordu. Büyü olmadan bizi en iyi şekilde eğitemezdi. Bu tıpkı ellerine silah vermeden bir ordu dolusu askeri eğitmeye çalışmak gibi olurdu."

Defalarca sorduğum sorulara Caleb'in verdiği cevapları tekrarlardım. Ama Nicholas sadece kafasını salladı.

"Anlattığın şeyler, yaşadığın tecrübeler, basit birer büyü ya da sıradan efsunlar değildi. Gerektireceği güç benimkiyle boy ölçüşürdü. Fakat vicdansızlığı... o yaratıklar..."

"Blackwell onlara melezler diyordu; Caleb ise buçukluklar. Bense eskiden mutfakta yaptığım bir yemeğe benzettiğim için kokatrisler' diyordum."

Başını salladı. "O tür canlılar şakaya gelmez. Yapılmaları için gereken büyü, yıllar süren pratik ve denemeler, yanılma yöntemiyle ulaşılabilen karmaşık ve oldukça zor bir büyüdür. Herhangi biri tarafından yapılmış olmaz. Blackwell o tür bir büyüyü nasıl elde etmiş?"

Kabul ediyorum, Blackwell'in o şeyleri nasıl yarattığını hiç sorgulamamıştım. Sorgulasam da bana söylemezdi zaten. Her işini gizlilikle, kapalı kapılar ardında yapardı. Mührümü bana veren kişiyi bile görmemiştim. O zaman umursamamıştım.

"Caleb, yakaladığımız bazı büyücüleri istediğini yaptırmakta kullandığını söylemişti. Yakıldığını hiç görmediğim bir sürü büyücü yakaladık," dedim.

Nicholas durgunlaştı.

"Neden peşinde?" diye sordu bir süre sonra.

"Nasıl yani?" dedim. "Nedenini biliyorsun."

Cevabımı savuşturdu. "Onu, seni bulma konusunda bu kadar kararlı hale getiren ne? Ben, on altı yaşında bir kızıdan çok daha büyük bir ganimetim. Neden seni yalan yanlış şeylerle suçlama zahmetine girdi? Cidden cadı

* Horoz kafasına ve yılan, kurbağa gibi başka bir hayvanın gövdesine sahip olan, çoğunlukla İngiliz mitolojisinde rastlanan melez yaratığın adı. -çn

olduğunu düşündüğüne inanıyor musun? Bir casus? Bir hain?"

"Bir yük olduğumu söylemişti."

"O konuda doğruyu söylüyor olabilir. En azından kendi bakış açısı hakkında doğruyu söylemiş. Veya önceden öngörülen şeyleri."

"Ne demek o?"

"Yazıttan bahsediyorum."

Suratım asıldı. "Blackwell'in senin yazıtını bulabileceğimi bildiği için mi beni tutuklattığını söylüyorsun?"

"Evet."

Kafamı hayır anlamında salladım. "Bunu bilmesinin mümkün olabileceğini sanmıyorum."

"Öyle mi? Blackwell'in işine geldiğinde büyü kullandığını kendin söyledin. O halde, bir kâhin kullanmış olması mümkün olamaz mı?"

Tekrar kafamı salladım ama bastırmaya devam etti.

"Bu durum bizi Veda'nın evinde nasıl bulduğunu, senin orada olduğunu nasıl bildiğini açıklar. Belki de kâhini onun odasında görmüşsündür, bir hizmetkârla karıştırmışsındır. Bir çocuk bile olabilir."

Richard'ın beni Blackwell'e götürdüğü gece koridor-da gördüğüm çocuğu düşündüm. Veda gibi aşağı yukarı beş yaşlarındaydı. Kafamı kaldırdığımda Nicholas'ın beni izlediğini gördüm. Sadece başını salladı.

"Diyelim ki bir kâhini var. Bu yine de hiçbir şeyi açıklamıyor," dedim.

Nicholas, az sonra söyleyeceği kelimeler, kaldırmak üzere olduğu ağırlıklarmış gibi iç çekti.

"Elizabeth, ben Blackwell'i uzun zamandır izliyorum. Kral'ın kardeşi ve dük unvanlarından, neredeyse kral olmakla eşdeğer Koruyucu Lord unvanına yükselişini izle-

dim. Malcolm da vebadan ölseydi, Blackwell kral olurdu. Buna hayıflanmadan bir gün bile geçirdiğini sanmıyorum.”

Katılmamam imkânsızdı. Malcolm, Blackwell’in ondan nefret ettiğini biliyordu ama sebebini anlayamıyordu. Bende de Malcolm’a amcasının ondan, ölmesini istediği için nefret ettiğini söyleyecek yürek yoktu.

“Blackwell söz konusuysa, ufak dalgalar her zaman en büyük dalganın kıyıyı dövmesinden önce ortaya çıkma eğilimine sahip. Bir kral ölür, bir dük Koruyucu olur. Bir prens kral olur, Koruyucu da Engizisyon üyesi. Şimdi de o unvanı arkadaşın Caleb’a devretti. Sence Blackwell düklüğe geri dönmekle yetinecek mi?”

Nefesim şaşkınlıkla kesildi. “Kral olmak istediğini mi söylüyorsun?”

“En büyük zaferin peşinden gidiyor,” diye cevapladı Nicholas. “Bu kral olmak veya kraldan daha kötü bir şey olmak olabilir.”

Kraldan daha kötü bir şey. Kelimeler, baştan ayağa ürpememe neden oldu.

“Planı her neyse, gerçekleştirmek için yolundan çekilmemi istiyor,” deyip devam etti Nicholas. “Senin planı tehdit edeceğini biliyordu o yüzden hamle yapmak zorunda kaldı. Bu yüzden peşinde olduğuna inanıyorum. Beni bu yüzden lanetlediğine inanıyorum.”

“Lanetlenmeni sağladığına demek istedin sanırım.”

“Hayır. Beni *lanetlediğine*.”

Kelimeleri, Blackwell’in kanatlı sürüngenlerinden biri gibi üzerimde dolanıp uçuşarak havada asılı kaldı. İnişe geçtiklerinde beni metal tüyler gibi delip geçtiler. Sert, keskin, oyup geçen türdendiler.

“Seni o lanetledi,” diye tekrarladım.

Nicholas başıyla onayladı.

"O halde... onun..." Devamını getiremedim.

Benim yerime tamamladı. "Blackwell'in bir büyücü olduğunu düşünüyorum."

Cümlesini tamamlayamadan ayaklanmıştım.

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır." Başımı o kadar sert sallıyordum ki boynum acıyordu. "Blackwell bir büyücü değil. Hayır. Çok saçma. İmkânsız. Akıl almaz."

"Seni büyü kullanarak eğitti. Seni büyü kullanarak işaretledi. Büyü kullanarak bir şeyler yarattı. Büyü yapan kişi kendisi." Nicholas delillerin üzerine mahkemedeki bir avukat gibi gidiyordu.

"Onların hiçbirini yapmadı," dedim hırçınca. "Diğer büyücüler yaptılar. Yakalayıp yakmadıklarımız. Onlar yaptılar. Blackwell değil." Bu ihtimale, uçurumdan düşmemek için tutunulacak bir kaya parçası gibi tutundum.

"Hayır." Nicholas'ın sesi yumuşak ama kendinden emindi. "Söyledim ya. O tür büyüleri yapabilecek cadı ya da büyücüler şu an ölü. Öldüklerini kendi gözlerimle gördüm."

"Doğru değil. Değil. Değil, değil işte," diye geveledim.

"Hayatını yalanlar üzerine kurdu," dedi Nicholas sesizce. Sesinde neredeyse anlayış vardı. "Zorbalarla dolu bir evde büyüyen genç bir büyücü olarak, öyle yapmak zorunda kalmış olmalı. En iyi ihtimalle onu kapı dışarı ederlerdi; en kötüsü de, eh işte. Cadılara ve büyücülere neler yaptıklarını biliyoruz."

Hâlâ kafamı sallıyordum.

"Kardeşi kral olduğunda; Zorbalar ve Reformistler arasında uzlaşma sağlamanın kapısı açıldığında Blackwell kararını vermişti. Sonunda gücünü kullanabilecek

olmak ona yetmezdi. Gücünü kullanarak yönetmek istedi. Gücünden vazgeçtiği onca senenin ardından kontrolü ele almak istedi. Vebayı bu yüzden başlattığına inanıyorum. Kralı öldürmek, Malcolm'ı öldürmek, tahta geçmek için."

Yer yerinden oynadı; her şey sarsıldı. Kaya kırılmıştı ve uçurumdan düşüyordum artık. Sert toprağa ve oradan da sert gerçeğe doğru çakılıyordum.

Vebayı başlatan Blackwell'di.

Ailemi Blackwell öldürmüştü.

Blackwell bir büyücüydü.

Kadife sandalyeye tekrar gömülüp başımı ellerimin arasına aldım. Bu kırmızı, nabız gibi atan odada ne kadar oturdum bilmiyordum. Dakikalarca da olabilirdi, saatlerce de.

"Ne yapmam gerekli?" dedim sonunda.

Ona yeterince belaya battığımı, yardım etmemin durumu benim için daha da kötüleştireceğini, yazıtı bulmasına yardım edemeyeceğimi söylemenin anlamı yoktu. Bundan daha kötü bir şey olamazdı.

Nicholas kafasını salladı. "İlk olarak, ki en önemlisi de bu, kimseye cadı avcısı olduğunu söylememelisin. George'un bildiğini biliyorum. Ama ondan başkası bilmemeli."

Yüzümü ekşittim. "Mutlaka öğreneceklerdir," dedim. "Eğer yaralanır da iyileşirsem, bir kavgaya karışırsam... onlardan bunu saklamak epey zor olacaktır."

"O halde bunun sır olarak kalması için fazladan çaba sarf etmeni istiyorum," dedi. "Hiçbir kavgaya karışma ve yaralanma." Durakladı. "Onlara cadı olduğunu söyledim zaten."

"Ne? Neden?"

“Çünkü yazıtı bulacak kişinin neden sen olduğuna dair bir gerekçeye ihtiyaçları vardı. Hapishaneden sağ çıkmanın nedenini bilmek istediler. Ve cebinde o otlarla tutuklandığın için en mantıklı açıklama da buydu.”

“Peki ya Blackwell? Onun bir...” Yutkundum. Hâlâ söyleyemiyordum.

“Bence bunu şimdilik kendimize saklamamız en iyisi. Gerçekler yakında ortaya çıkacaktır.”

Başımı evet anlamında salladım.

“İkinci olarak, seni gönderiyorum. Bugün. Diğerleriyle birlikte Humbert Pembroke’a bir ziyarette bulunmak üzere Stepney Green’e yolculuk edeceksin.”

Gözlerimi kırptım. Humbert Pembroke, kraldan sonra Anglia’daki en zengin adamdı. Tacın büyük bir destekçisi ve Blackwell’in çok iyi arkadaşıydı. Onu uzun bir süredir görmemiştim ama yıllardır sarayın demirbaşlarındandı. *Neden o?*

“O bizden biri,” dedi Nicholas ben sormadan.

Bu beni o kadar şaşırttı ki cevap vermem biraz zaman aldı.

“Neden Stepney Green?” diye sordum. “Yazıt orada mı?”

“Hayır,” dedi Nicholas. “Ama orada tableti arıyor olmayacaksın. Veda’nın ne dediğini hatırladın mı? *Kışın üçüncü gecesinde yer altına git, yeşiller içindeki yere. Ölüyken tutan şey seni götürecektir on üçe.* Stepney Green’de aradığın şey yazıt değil, seni yazıtı götürecektir şey.”

“Vereceğin bilgi bu kadar mı?”

“Evet. Ama şimdilik bu kadar yeterli.”

“Nasıl?” dedim. “Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Veda ondan sonra bir sürü şey daha söyledi. Söyledikleri ne anlama geliyordu?”

Nicholas tereddüt etti. "Sana söyleyebileceğim veya kendi kendine öğrenemeyeceğin hiçbir şey yok."

"O halde biliyorsun. Ne olacağını biliyorsun." Ne bildiği ancak o zaman kafama dank etti. "Öleceğimi biliyorsun."

"Hepimiz öleceğiz," dedi Nicholas. "Bu bir kehanet değil, kesinlik."

"Gevelemesene," diye bağırdım.

"Elizabeth, bu senin kehanetin. Nasıl gerçekleşeceği tamamen senin elinde. Sana ne yapacağını ya da bulacağını söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Tek yapabileceğim seni doğru zamanda doğru yere koymak ve senin doğru şeyi yapacağına güvenmek."

Ani bir öfkeye kapıldım. Kaderimi bir çocuğun anlamsız sözlerine bıraktığım için sinirlenmiştim.

"Bunun sana biraz zorlama görüldüğünün farkındayım," dedi Nicholas.

"Ben tam olarak o kelimeyi kullanmazdım," diye mırıldandım.

"Uzun zamandır kehanetleri deşifre ediyorum," diye yanıtladı Nicholas. "Konuşabilmeye başladığından beridir Veda'nınkileri, ondan önce de sayısız kâhinlerinkini. Bazıları basit, bazıları karmaşıktı. Bazıları kehanetten çok bilmece gibiydi. Ama istisnasız hepsi bir miktar var sayım gerektirdi."

Kapı hafifçe çalındı ve John içeri girdi. Ağır, siyah bir ceket giymiş, çantasını omzuna atmıştı.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi. "Gitmeye hazırız. Gitmeden önce seni son bir kez kontrol etmem gerek."

"Biz de neredeyse bitirmiştik," dedi Nicholas. John başını tamam dercesine salladı, bana baktı ve kapıyı kapadı.

Ellerimi açtım. "Peki, Stepney Green'e gittim. Beni yaza götürecek şeyi buldum. Sonra?"

Nicholas gülümsedi. "Sana bunu da söyleyemem. Cevap, zamanı gelince kendini gösterecektir."

Hüsranımı bastırdım. "Peki bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Sağduyunu kullan. Bu çok önemli. Kendini hangi durumda bulursan bul, imkânsız veya mümkün görünmese bile sana doğru geleni yap. Ve inançlı ol. Gerisi kendiliğinden gelir."

BİR SAAT SONRA PETER BİZİ GEÇİRDİ. Humbert'ın Stepney Green'deki evine altı saatlik yürüyüş mesafesindeydik. At süremezdik; bu çok fazla dikkat çeker, istenmeyen misafirimiz olduğunda saklanmamızı zorlaştırırdı. Aslında istesek de süremezdik. Nicholas'ın yalnızca bir atı vardı zaten.

Peter yüzünü iki eliyle birden ovuşturup iç çekti. "Ana yoldan olabildiğince uzak durun. Birlikte hareket edin ama grup halinde seyahat etmeyin. John, sen önden git. Arkanızı George kollayabilir. İz bırakmayın. Eğer bela baş gösterirse ya da izlendiğinizi düşünürseniz..."

"Baba." John kolunu Peter'in omzuna attı. "Bir şey olmaz."

Peter başını salladı ve bir dizi kısa ısıklık öttürdü. Devasa bir şahin, gökyüzünden inip John'un uzattığı koluna kondu.

"Humbert'in evine varır varmaz geri yolla onu," dedi Peter. "Yollamazsan başınıza bir şey geldiğini varsayayım. Ama bir şey olmamasına rağmen yollamazsan..." John'a sert bir bakış attı. "Sana yemin ederim ki, John Paracelsus Raleigh, seninle işim bittiğinde başına bir şey gelmiş olmasını dilersin."

George ağzı açık bir şekilde John'a baktı. "Göbek adın Paracelsus mu?"

"Kapa çeneni," diye söylendi John. Yüzü biraz kızarcınca Peter'a döndü.

"Horace'ı geri yollarım. Sorun çıkmaz. Lütfen endişelenmemeye çalış."

"Peh," diye homurdandı Peter. John'a sıkıca sarılıp sırtına vurdu. Sonra onu bırakıp bize baktı. "Oradaki şifacıların ona göz kulak olabilmesi için Nicholas'ı Tırmık'a götürüyoruz. Onu yerleştirip Avis ve Veda'yı güvenli bir yere bırakınca sizinle Humbert'in evinde buluşacağım. Elimden geldiğince çabuk orada olurum."

Kapının sürgüsünü açıp araladığı anda içeriye bir kar bulutu akın etti. Mevsimin ilk karıydı bu. Ceketimi sıkıca kendime çekip dışarı adım attım.

"Dikkatli ol," dedi Peter suratında hâlâ endişeli bir ifadeyle. "Bir şey görürseniz, ne olursa olsun, sadece kaçın."

Dördümüz geniş çakıl yoldan çimenliğe, oradan da ormana doğru ağır ağır yürümeye başladık. Fifer ve John, kafaları birbirlerine dönük bir şekilde fısıldaşarak önümüzde yürüyordu. Bu sırada benim kulağıma ise Nicholas'ın sesi fısıldıyordu: Blackwell bir büyücü. Blackwell bir büyücü.

Blackwell bir büyücüydü.

"Neyin var senin?" dedi George adımlarını hızlandı-

rı bana yetişerek. "Nicholas'ın odasından çıktığından beri en fazla üç kelime ettin." Durakladı. "Sana büyü falan mı yaptı? Şey, yani şey yapmanı engellemek için..." Elleriyle saplama ve boğma hareketleri yaptı.

O anda bir gülme krizine girdim. Kendime engel olamıyordum. Belki sinirlerim boşalmıştı. Belki delirmiştım. Tüm dünya delirmişti; ben neden onlara katılmıyordum ki? Kahkaham sessiz ormanın derinliklerinde, ağaçların arasında yankılandı. John bana dönüp sırtıttı. Fifer onu kolundan yumruklayınca John ona yüzündeki sırıtişla yer değıştiren bir somurtmayla geri döndü.

Kendimi toparladım. "Yok. Ben sadece... şey, bilmiyorum."

"Mmm. Şu zihin açıklığı da fazla abartılıyor."

Ona keskin bir bakış attım. "Ne demek istediğimi anladın. Kim olduğumu herkesten saklamadan bu yazıtı bulmak zaten yeterince zor olacak."

George başını evet anlamında salladı. "Aynen. Ama bu önemli bir konu. Öyle olmasa Nicholas istemezdi."

"Neden? Sen biliyorsun ve ima etmekten kaçınmıyorsun..." Onun yaptığı boğma ve saplama hareketlerini taklit ettim. "Diğerlerinin bilip bilmemesi ne fark eder ki?"

Gözlerini kısarak John ve Fifer'den tarafa, ileriye baktı. Şu anda tartışıyor gibi görünüyorlardı; John kafasını sallıyorken Fifer öfkeli el kol hareketleri yapıyordu. Fifer bakışlarını bana çevirip suratını astı.

"Fifer beni pek sevmiyor, değil mi?"

George omuz silkti. "Kişisel algılama. John hariç, hiç kimseyi sevmiyor. Ona katlanabilen tek kişi de John zaten. Adam bir aziz kadar sabırlı."

Bunun üzerine dikkatimi, ağaçların arasında yürümekte olan John'a çevirip onu izlemeye başladım.

Boyu çok uzun olduğundan en yukarıdaki dallar haricindekilere takılmadan ilerleyemiyordu. Yapraklar ve dallar siyah saçlarına takılıyor, yüzüne sürtünüyorlardı. Bir öbek yapraktan saçını kurtarmak için durakladığında onu izlediğini gördü. Hızlıca bana el sallayıp yüzünde bir sırıtişla yapraklardan kurtuldu. Aniden midemin düğümlendiğini hissettim. Düşünmeden ben de ona gülümsedim.

George beni dirseğiyle dürtükledi. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"Gülümsemeyi. Sürekli öyle sağa sola gülümseyemezsin. Çok..." Doğru kelimeyi ararken bir anlığına dalıp gitti. "Dikkat dağıtıcı."

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Bak, bilmen gereken bir şey var." John'un dikkatinin bizde olmadığından emin olmak için ona bir bakış attı. Dikkati bizde değildi; Fifer'le fısıldaşıyordu yine. "John'un annesi ve kız kardeşi cadı avcıları tarafından yakalanıp cadılık suçuyla yakıldılar. İkisi de şifacıydı."

"Ne?" Midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. "Ne zaman?"

George iç çekti. "Geçen sene. Bir sabah Anne ve Jane, yani annesi ve kız kardeşi bir hastaya bakmak için Tırmık'tan çıktılar. John ve Peter, onların gittiğini bile bilmiyorlardı. Neyse, bir daha geri dönmediler. Bunun ne anlama geldiğini bilirsin."

Kafamı salladım. Elbette biliyordum.

"John ve Peter da biliyordu. İkisi de Upminster'a gidip ellerinden geleni yaptılar. Ama Anne ve Jane yine de kurtulamadı. Yakılma sırasında bir ara John onlara ulaşmaya çalıştı..." George'un sesi çatallandı. "Aklından ne geçiyordu bilmiyorum. Onu da tutuklamadıkları için

şanslı. Aslında neden tutuklamadılar anlamadım. Muhafızlar onu yaka paça götürüp iyice benzettiler. Çamurda her tarafı kanlar içinde yatarak, annesi ve kız kardeşinin ölmelerini izledi.”

Yürümeyi bıraktım. Nicholas’ın evinde John’un bana yakılmalarla ilgili söylediği şey aklıma geldi. Kendi annesi ve kız kardeşinden bahsettiğini anlamamıştım. Bunu izlemek zorunda bırakıldığı hiç aklıma gelmemişti. Terlediğimi ve midemin bulandığını hissettim. Kusup kusmayacağımı düşündüm.

“Ben yapmadım,” diye mırıldandım. “Onları ben yakalamadım yani. Tutukladığım herkesi hatırlıyorum. Ben değildim.”

“Öyle bile olsa,” deyip devam etti George. “Bilmemesi lazım. Bilseydi seni öldürmezdi ama endişelendiğim şey bu değil zaten. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Hadi devam o halde.”

Yürümeye devam ettik. Gözlerimi ayağımın altında çıkırdayan, üzeri ince bir kar tabakasıyla örtülü yapraklar ve dallardan ayıramıyordum. George’un beni dikkatle izleyen gözlerini üzerimde hissediyordum. Görmezden geldim.

Ama beni boğmakla tehdit ederek sinsice ilerleyen bir sarmaşık gibi göğsüme yerleşen o huzursuz edici suçluluk duygusunu görmezden gelemiyordum. John’un annesi ve kız kardeşini yakalamamış olabilirdim ama onlar gibi bir çoğunu yakalamıştım. Onların ölümlerinden, tıpkı John’unki gibi mahvolan ailelerinden sorumluydum. Hem de ne için? Ülkem için en iyisini yaptığımı, ülkemi güvende tuttuğumu düşündüğüm için.

Hepsi koca bir yalandı.

Birkaç saat sonrasında ağaçlar seyrekleşip yerlerini düzlük, açık alana bıraktı. Göz alabildiğine yeşil tepeler, biçilerek koca yığınlar halinde bırakılmış kuru otlar, etrafı alçak taş duvarlarla çevrili erken açmış kış çimenleri ve kalm kürkleriyle araya serpiştirilmiş gibi duran koyunlar vardı. Arasından sadece dar, toprak bir yolun geçtiği bu alan önümüzde kilometreler boyunca uzanıyordu. Kar artık yağmura dönmüş, yanına eşlik etmesi için boğuk gökgürültüsünü almıştı. Ormanın nispeten daha güvenli kollarından çıkıp böyle açık bir alanda olmak bana kendimi savunmasız hissettiriyordu.

"Ayrıalım bence," dedi John. "Ben önden giderim. George, sen arkadan takip et. Umulmadık bir şey olursa Horace bizi uyarır. Yani onu görürseniz kaçın. Saklanın. Güvende olduğumuzu düşündüğümde ben gelir bulurum sizi."

Yolculuğun büyük kısmını üzerimizde daireler çizerek geçiren şahin şu anda John'un ileriye doğru uzanmış kolunda dinleniyordu. Onayladığımızı belirtince, Horace'ı salıp yavaş tempoda bir koşu tutturdu ve önümüzdeki ilk tepeyi aşip gözden kayboldu.

George, Fifer'la benim önden yürümeme izin vermek için geride kaldı. Fifer, bariz bir şekilde beni görmezden geldiği için sonraki birkaç kilometre boyunca yalnızca önümüzdeki patikaya odaklanıp sessiz kaldık. Hâlâ yağmakta olan yağmur, yolu bir çamur nehrine çeviriyordu. Bilek seviyesindeki çamura bata çıka, yavaş yavaş ilerlediğimiz bir yürüyüş oluyordu.

Soğuktan dolayı dudakları neredeyse maviye dönmüş olan Fifer, ıslak pelerinin altında titriyordu. Bir çukura girip tökezlediğinde düşmesini engellemek için ko-

lundan yakaladım. Bir saniyeliğine minnettar göründü. Sonra kolunu çekerek kurtarıp anlaşılmaş şekilde mırıldanarak hiddetle uzaklaştı.

"Bir şey değıl," dedim.

Suratında bir tiksinti ifadesiyle bana döndü.

"Ne işin var burada?"

Sırıttım. Kendime engel olamadım. "Teologlar uzun süredir dünya üzerindeki varlığımızın..."

"O anlamda değıl, aptal," diye parladı. "Demek istediğim, yapabildiğın herhangi bir şey var mı? Nicholas bir cadı olduğunu söyledi, ben de yapabildiğın bir büyü olup olmadığını soruyorum."

"Ah," dedim. "Hayır."

"Hiç büyü yapmadın mı? Ya lanet?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Kazayla bile mi? Mesela, birinin incinmesini diledin ve gerçekleşmedi mi hiç?"

"Hayır," diye tekrarladım.

"Peki, şansın sürekli yaver gider mi? Eğitilmemiş cadılara hep öyle olur ya. Fark etmeden büyü yaparlar ve bunun şans olduğunu düşünürler."

"Oradan şanslı gibi mi görünüyorum?"

Fifer homurtuyla karışık kıkırdadı, yüzü biraz yumuşamıştı. "Sanırım hayır. Hapishane ateşini atlatıldın gerçi. Sanırım artık bunun nasıl olduğunu biliyorsun." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Yapabildiğın bir şeyler olması lazım. Yoksa..."

Lafı, kanatları açık halde bize doğru süzölerek kafamızın üzerinden teğıet geğıen Horace tarafından bölündü.

"Kaçın!"

Çamurlu yoldan koşarak geğıip saklanacak bir yer aramak için duvarın üzerinden tarlalara atladık. Çimen, bizi

saklayabilmek için fazla kısıydı. Görebildiğimiz ağaçlar uzaktaydı ama yeterince hızlı olursak yetişebilirdik.

Sesi duyduğumda, Fifer'ı kolunun yeninden tutarak ağaçlara doğru yönelmiştim. Başta yumuşak ama gittikçe şiddetlenen bir sestti: Toynakları gök gürültüsü misali çamuru döverek ilerleyen atların, karıştırılması imkânsız sesleri. Her kim geliyorsa, bize epey yakındı. Fark edilmeden ağaçlara yetişemeyecektik.

Fifer kolumdan tutup beni yere çekti.

"N'apıyorsun?" dedim. "Görecekl..."

"Hayır." Pelerinine uzanıp üzerine üç düğüm atılmış uzun, ipekten bir sicim çıkardı. Görür görmez tanıdım. Bu bir cadı merdiveniydi. Cadılar bunu, zor veya uzun süren büyüleri çabucak yapmak için kullanırlardı. Güçleri sicime depolanırdı ve bir düğümü çözdüklerinde bu güç açığa çıkardı. Blackwell, eğitimimiz sırasında bize bunun ne olduğunu ve nasıl çalıştığını göstermişti.

Ne olduğunu en iyi o bilirdi zaten.

Fifer yerden bir avuç çimen yoldu ve sicimdeki düğümlerden birini titrek parmaklarıyla çözmeye başladı. Toynakların gürültüsü gittikçe yaklaşıyordu.

"Genişle." Çimenleri havaya attı. Yapraklar genişleyip ileri doğru fırladı ve kocaman bir çalı oluşturdu. En azından bir metre yükseklikte ve iki buçuk metre uzunlukta ydı. Çalı o kadar yüksekti ki kendi üzerine kıvrılıyor, altında saklamamıza olanak tanıyacak sıklıkta bir korunak oluştuyordu.

Pelerinlerimizi ve çantalarımızı kendimize iyice çekerek çalının altına süründük, böylece yoldan görünmezlerdi. Uzakta bir hareketlilik gördüm. Kralın sancağı altında at süren dört adam vardı. Fifer gözleri fal taşı gibi açık halde onları izledi. İkimiz de hareketsiz kalarak ge-
çip gitmelerini bekledik.

Gitmediler. Atlar önce dörtnala gidiyorlardı, sonra tırıs gitmeye başladılar ve nihayetinde bizden on beş metre kadar uzakta tamamen durdular.

“Kaç kilometredir işemem lazım!” diye homurdandı adamlardan biri. Atından inerken ayağının çamurda çıkardığı sesi duydum.

“Acele et de işe o zaman. Durduran yok ya.”

“Ben de geliyorum,” dedi bir diğeri eyerinden kayarak.

İki adam, bizim doğrultumuzda tarlada ilerlemeye başladı. Doğrudan saklandığımız çalıya geldiler, durdular ve pantolonlarını çözdüler. Fifer yüzünü ekşitti; dehşete düşmüş görünüyordu. Bense gülümsememe engel olamadım. İşeyen adamlar beni hiç rahatsız etmemişti. Yirmi erkek cadı avcısı arasındaki tek kızdım. Görülebi-
lecek her şeyi görmüştüm.

“Ee, ne diyorsun?” dedi muhafızlardan biri.

“Bilmem,” dedi diğeri. “Belki on beş kilometre daha gideriz.” Kafasını salladı. “Koduğumun Stepney Green’i, Tanrı’nın siktir ettiği yerde...”

“Onu demiyorum. Kızı diyorum.”

Kız. Benden bahsediyorlardı. Fifer bana bir bakış attı. O da farkındaydı. Çalılığın arasından, daha fazlasını söylememelerini umarak muhafızlara baktım.

“Ha. Çok da kafaya takmaya gerek yok,” diye devam etti muhafız. “Kızın orda olma ihtimali olsa Pace bizi gönderir miydi oraya sence?”

Fifer’in yüz ifadesinde kafa karışıklığı vardı.

Sus, diye yalvardım sessizce. Sus, sus...

Diğer muhafız tereddütlü görünüyordu. “Öyle diyorsan madem.”

"Diyorum. Bak, kız aynı anda üç yerde birden olamaz. Ve eğer bana sorarsan, içlerinden en az mümkün olanı Stepney Green."

Üç yer mi? *Caleb başka nerelerde olduğumuzu düşünüyordu?*

"Olsun. Yine de yanımıza bir cadı avcısı verebilirlerdi."

"Niçin? Küçük bir kızı halledemez miyiz sence?"

"Sadece küçük bir kız değil o."

Fifer bana bakarak gözlerini kıstı. Buna benzer şeyleri her gün duyuyormuşum gibi omuz silktilim. Ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki diğerlerinin duymaması şaşkınlık vericiydi.

"Kız tehlikeli," diye devam etti muhafız. "Artık Nicholas Perevil'la olduğuna göre neler yapabileceğini kim bilir? Bence aramamız gereken yeri arayalım ve gidelim. Bulursak Pace'in çaresine bakmasına izin veririz."

"Tamam, kafama kakmana gerek yok." Adamlar pantolonlarını bağlayıp uzaklaşmak üzere döndüler.

Rahatlama hissiyle nefesimi dışarı verdim. *Az kalmıştı,* diye düşündüm. Çok az kalmıştı.

Adam, "İnanması zor, değil mi? Hem bir cadı avcısı hem de bir cadı olduğuna yani," dedi hayretle. "Blackwell gelecek sefer kimi işe aldığına daha çok dikkat etmeli."

Lanet olsun.

Fifer'a baktım. O da balık misali ifadesiz bir suratla bana baktı. Ne söyleyeceğimi bilmememe rağmen ağzımı açtım ama korkuyla veya tiksintiyle bana yüzünü çevirdi. Muhtemelen ikisi birdendi. Muhafızlar yolda bekleyen diğerlerine katılırken Fifer bana bakmadan, hareket etmeden orada durdu. Adamlar atlarına binip arkalarında bir çamur fıskiyesi bırakarak uzaklaştılar.

Dilleri kopasica düşük çeneli aptallar! Fırsatım varken onları öldürmem gerekirdi. Eh, artık çok geçti. Nicholas, Fifer'ın hakkımdaki gerçeği öğrenmesinden pek mutlu olmayacaktı, tabii George da. Sahi, o neredeydi? İçinde olduğu şoktan çıktığında Fifer'ı zapt edebilmek için ona ihtiyacım olacaktı. Fifer hâlâ boş bir ifadeyle çalılığın arasından bakıyordu. George'u bulmak için çalılığın altından geçtim. Ben geçer geçmez Fifer yerinden fırladı.

"Bir cadı avcısısın!" Beni yere devirip üzerime çıktı. "Lanet olası bir cadı avcısı!"

"Fifer! Dur!" Artık kollarımı, karnımı ve suratımı yumrukluyordu. Gerçek anlamda karşılık veremezdim. Onu sadece yaralardım. Daha da kötüsü, öldürebilirdim. Durdurmayı denemek için bileklerinden tuttum ama kurtulup suratıma önce bir tokat patlattı, sonra da tırnaklarını yanağıma geçirdi.

"Seni öldürebilirim! Hatta öldüreceğim! Seni..." O kadar tuhaf ve coşkulu küfürler savurmaya başladı ki gülesim geldi. Ta ki saçımın bir tutamını tutup sertçe çekene kadar.

Ağzımdan bir feryat çıktı ve bir anlığına onunla dövüşmemem gerektiğini unuttum. Omuzlarından tutup onu üzerimden attım. Çimenlere yuvarlandı ama anında kalkıp kulaklarımı çınlatacak sertlikte bir yumruk indirdi kafama. Üzerine atladım ve yerde yuvarlanmaya başladık. İkimiz de birbirimizin saçını çekiyor, birbirimizi tokatlıyor ve çığlık atıyorduk.

Uzakta bir hareketlenme oldu ve George suratında dehşete düşmüş bir ifadeyle yanımızda belirdi.

"Oha!" dedi etrafımızda turlayıp yuvarlanan vücutlarımızdan kaçınarak. "N'oluyor kızlar?"

Kavgaya devam ettik.

"Keser misiniz şunu? Durun diyorum yahu!" George beni belimden tutup Fifer'in üzerinden aldı. Fifer ayaklanıp elleri pençe misali açık bir şekilde üzerime uçu. Bileklerinden yakaladım ve üçümüz birlikte kavga sırasında kafalama çitlere dalmak üzere olan sarhoşlar gibi sendelemeye başladık.

"Ateşkes, Tanrı aşkına!" diye bağırdı George bizi ayırmaya çalışırken. "N'oluyor ya size?"

Fifer ayağa fırladı. "O bir cadı avcısı!" deyip ellerini yumruk yaparak tekrar üzerime atıldı.

Bana ulaşmadan George onu yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Fifer. "Gidip John'u getir! Onu öldürmeliyiz. Hem de hemen! Ya John, ya sen. Yoksa onu bizzat kendim öldürürüm!" Cadı merdivenini çıkardı.

"Onu öldüremezsin," dedi George.

"Bal gibi de öldürürüm!" Parmakları bir düğümün etrafına sarıldı. "Onu öyle bir lanetleyeceğim ki bin parçaya bölünecek..."

George merdiveni elinden çekip aldı. "Nicholas'ın ölmesini mi istiyorsun?"

"Ne?" dedi Fifer dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Hayır!"

"Onu öldürürsen tam da bu olacak. Yazıtı bulabilecek tek kişi o. Bunu sen de biliyorsun. O yüzden kim olduğu seni ilgilendirmemeli. Cadı avcısı, iblis, hatta şeytanın ta kendisi olsa n'olur?"

"Öyle zaten. Şeytan o," dedi Fifer hırsla. "Ve sen," dedi parmağıyla George'u dürterek. "Bu konu hakkın-da fazla sakınsın. Eğer cadı avcısı olduğunu bilip de bize söylemediysen..."

George ve ben birbirimize kaçamak bir bakış attık.

"Biliyordun," diye fısıldadı Fifer. "Biliyordun ve bana söylemedin. Neden? Bunu bana nasıl yaparsın? Peki ya John'a?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nicholas..."

George elini kaldırdı. "Biliyor. Tabii ki biliyor. Sana söylemedim, çünkü söylemememi tembihledi. Bilmen için bir sebep görmedi."

"Sebep görmedi mi?" diye haykırdı Fifer. "Bize pis, yalancı, barbar bir..."

"Fifer." George kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten bize yardım edeceğine inanmıyorsun, değil mi?" dedi Fifer. "Bizi Nicholas'ın ölmesine yetecek kadar bir süre oyalayıp arkadaşlarına teslim edecek!"

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedim.

"Öyle bir şey yapmayacak," diye tekrarladı George.

"Sana inanmıyorum," dedi Fifer. "Ona inanmıyorum. Bunların hiçbirine inanmıyorum." İleri geri yürürken kafasını sallıyordu. Nihayet durduğunda, "John'a söyleyeceğim," dedi. Dönüp çamur yola doğru yöneldi.

"Hayır," dedi George kolundan yakalayıp. "Bu aramızda kalacak."

"Hayır!" diye itiraz etti Fifer. "Bilmesi gerekli. Öğrenirse ne yapar biliyor musun?"

"Evet. Biliyorum. Bu yüzden bilmemesi daha iyi." Fifer tartışmak için ağzını açmak üzereyken George kafasını salladı. "Asıl amaç yazıtı bulmak. Bunu biliyorsun. Şu anda amacımızdan sapmayı göze alamayız. Ona söylersek olacak şey de tam olarak bu."

Fifer cevap vermedi.

"Bak, Humbert'a vardığımızda Nicholas'a yazabilirsin," diye devam etti George. "Ona bizzat kendin sor. Aynısını söyleyecektir."

"Bunu niye bizden sakladı ki?"

"Kendince sebepleri var." George cadı merdivenini salladı. "Anlaştık mı?"

Fifer merdivene doğru atıldı ama George sicimi geri çekti.

"Peki," dedi Fifer çileden çıkmış bir şekilde. "Anlaştık!"

"Güzel. Şimdi o suratındaki canı ifadeyi sil. John geliyor."

Çalının üzerinden baktığımda John'un bize doğru hafif tempoda koştuğunu gördüm. Tamamen çamura bulanmıştı.

"Çüş be. Ne oldu sana?" dedi George onu baştan aşağı süzerek.

"Bir çukura atladım," dedi John yüzünü koluyla sileyerek. Fifer'a dönüp, "Güzel çalı," dedi. Fifer cevaplamadan omuz silkti.

"O muhafızlar bizim gittiğimiz yere gidiyorlar. Sanırım bizi arıyorlar." Sırayla hepimize baktı. "Ne söylediklerini duyabildiniz mi?"

Hiçbirimiz cevaplamadık.

"Bunu dışımdan sorduğuma yemin edebilirim," dedi John alaycı bir şekilde. "Fifer?"

"Bana sorma! Ben bir şey bilmiyorum!"

John'un kaşları kalktı. "Neyin var senin?"

"Her şeyim! Hiçbir şeyim! Bilmiyorum!" Elindeki cadı merdivenini salladı. "Ben... sadece üzüldüm, çünkü düğümlemlerimden birini kullanmak zorunda kaldım. Zaten üç taneler. Böyle aptalca bir şey için ziyan etmek istememiştim," dedi çalıyı göstererek.

"Aptalca değil. Sizi kurtarmış," dedi John.

"Sonumuzu getirdi!"

“Lütfen drama kraliçeliği yapma,” dedim sinir olmuş bir şekilde kafamı ovarak. Saçımı çektiği yer acıyordu. “Bir düğüm kullandıysan ne olmuş yani? Humbert’ta başka bir tane yaparsın.”

Fifer bana baktı ve tek bir kelime etmeden yola doğru yürümeye başladı. George aceleyle peşinden gitti.

John’a baktım. “O neydi şimdi?”

“O düğümleri Fifer değil Nicholas attı,” diye yanıtladı John. “Bunu yapmak için yeterince güçlü değil henüz. Nicholas daha fazla düğüm yapacaktı ama... biliyorsun işte.”

“Ah. Kötüymüş,” dedim. O düğümlerin ne kadar kullanışlı olabileceğini anlayabiliyordum.

Ama Fifer’in rol kestiği kadar güçlü olmadığını bilmek iyiydi.

BİR SAAT DAHA GEÇİP GİDERKEN gökyüzü kararmaya başladı. Gün boyu bizi sıırıslıkılam eden yağmur kara dönüşmüş, rüzgârıa beraber suratımıza vuruyor ve etrafımızda dönüyordu. Derken, yolun çatallandığı bir kavşaa vardık. Geniş ve taş döşeli taraf kasabaya gidiyordu. Diğier taraf ise yol bile sayılmazdı; diz seviyesindeki çimenlerin arasında belki de son bir aydır üzerinde birkaç kez yürünmüş, ayak izlerinden ibaret bir patıkaydı. John tekrar haritasını kontrol etti. Tabii ki o yolu seçtik.

Kar yağışı hızlanıp sertleştikçe zaten zor görünen patikamızı da kar ve karanlığın ellerine verdik. Arada bir, karanlık gökyüzünde kıvıl bir yıldız misali çakan bir parlama görüyordum. Ölü ışıkları* olduğunu varsaydım; bir

* Genelde bataklıklarda rastlanan bir ışıık fenomeni. Sebebinin açığa çıkan sıkışmış gazların yanması olduğı söylenir. Halk arasında, bu ışıık toplarının ölülerin ruhları olduğuna inanılır. -ç11

bataklığa veya benzeri bir yere yaklaşıyor olmalıydık. Umudum, bataklığı geçmek zorunda kalmamak yönündeydi. Bataklık öcöleri tehlikeli olmasalar da oldukça sinir bozucuydular. Suyu rahatça geçmenize izin vermeden önce sizi binlerce aptal oyun oynamaya zorlardı. Şu an bununla uğraşmak için çok yorgundum.

Bir süre sonra her biri bir sonrakından daha sarp bir dizi tepeye vardık. Buzlu zeminde dengemi birkaç kez kaybettiğim için, John dengede kalmamı sağlamak amacıyla kolumdan tutarak yanımda yürüyordu.

"Daha ne kadar var?" diye hayıflandı Fifer. "Üşüdüm, açım, ayaklarım ağrıdı..."

"Birazdan varmış oluruz," dedi John. Şimdilik en dik görünen bir başka tepayı aştık. Zirveye vardığımızda John aşağıdaki vadiyi işaret etti. "İşte orada."

Humbert'in evi daha çok bir kaleyi andıran, tamamen taştan yapılmış ve etrafı kare bir hendekle çevrili bir yerdi. Evi karaya sadece bir çift eğimli köprü bağılıyordu. Kış yüzünden kızarmış yapraklarıyla taşı saran sarmaşıklar olmasa bir kale gibi görünürdü. Araları su birikintileri ve daha fazla eğimli köprülerle ayrılmış birden çok bahçe duvarların içini dolduruyordu. Tüm yapı ince bir kar örtüsüyle kaplanmıştı, rüya gibiydi.

Aceleyle tepeden inip iç avluya çıkan köprüyü geçtik. Evin bu kısmı daha az gösterişli, daha fazla ev gibiydi. Yarı ahşap duvarlar, elmas şeklinde çerçeveleri olan pencereler ve büyük, taştan bir şadırvan vardı. Ön kapıya vardığımızda kapı hemen açıldı ve kapıcı bizi etkileyici giriş avlusuna yönlendirdi. Parıldayan pirinç ve kristalden avizeler, parlak siyah beyaz damalı zemin, gösterişli ahşap lambri kaplı duvarlar ve duvarlarda asılı bir dizi yağlı boya tablo vardı. Çıplaklığın zevkli bir şekilde iş-

lendiği tabloları, şiddet içeren hiçbir şey yoktu. Venüs ve Cupid'in işlendiği, tüm bir duvarı kaplayan bir tanesi özellikle güzeldi.

"Mörhobo!" dedi bir ses gümbürdeyerek. Arkamı dönüp baktığımda elinde büyük bir kadeh brendiyle bize doğru paytak paytak yürüyen Humbert Pembroke'u gördüm. Onu son gördüğümünden beri pek değişmemişti. Çok kısa, çok şişman ve parlak ipekten ceketiyle yakıştırdığı kadife pantolonu sayesinde çok şık görünüyordu. "N'oldu size böyle?"

Bizi sırayla süzdü. John hâlâ çamurla kaplıydı. Fifer'in suratında çamur izleri ve saçlarına yapışmış çimenler vardı. Eminim ben de en az o kadar kötü görünüyordum. Kabul edilebilir seviyede temiz görünen tek kişi George'tu. Nasıl becerebiliyordu ki bunu?

John absürt derecede yüksek bir sesle onu muhafızlarla karşılaşmamız hakkında bilgilendirdi. Humbert başını sallayıp dinlediğini belirten sesler çıkarıyordu ama dikkatini dağıttığım çok belliydi. Gözlerini benden ayıramıyordu. John konuşmasını bitirir bitirmez bana döndü.

"Demek o sensin?" diye kükredi Humbert.

"Kim?" dedim.

"Ne?"

John ağzının kenarında asılı bir gülümsemeyle bana döndü.

"Humbert biraz ağır işitir, o yüzden yüksek sesle konuşman gerekli," diye fısıldadı. "Ve sanırım Nicholas'ın bahsettiği kız olup olmadığını bilmek istiyor."

"Ah..." Bağırarak zorunda kalmamak için Humbert'a doğru yürüyüp tam önünde durdum. "Evet," dedim. "Ben oyum."

Humbert gülümseyip parmaklarını şaklattı. Anında bir hizmetçi geldi. Pis suratlarımıza ve çamur kaplı giysilerimize bir bakış atıp banyo yapmamız ve bir saat içinde yemeğe hazır hale gelmemiz için bizi üst kata yolladı.

Kısa bir süre sonra üst kattaki bir yatak odasında durmuş, bir hizmetkârın banyomu hazırlamasını bekliyordum. Etkilenmiş bir şekilde etrafı inceledim. Odalar güzel döşenmişti. Şık perdeler vardı. Halılar bilek seviyesine gelecek derecede pelüştü. Cibinlikli karyolalar, kaz tüyüyle dolgunlaştırılmış yataklar, kat kat tül çarşaflar ve etrafı yumuşak kürkle kaplı battaniyeler vardı. Bu ev en az Malcolm'ın sarayları kadar şatafatlı, hatta Blackwell'inkinden daha iyiydi. Blackwell, Humbert'ın bir Reformist olduğunu bilse kellesiyle beraber her şeyini alırdı.

Soyunup banyoya girdiğimde Humbert'ın hizmetkârlarından yaşlı bir kadın olan Bridget elinde bir yığın çamaşırla geldi.

“Yemeğe uygun bir elbise tercih edersiniz diye düşündüm,” dedi elbiseyi kaldırıp. Tercih etmezdim ama yakınmak da yersizdi. Elbise koyu mavi kadifeden, eteği zarif altın kumaş parçalarıyla süslü, gövde kısmında ise gümüş rengi iplikten bir tür kuşun nakşedildiği güzel bir şeydi. Elbiseyi onunla uyumlu bir çift terlik ve küpeyle birlikte yatağın üzerine bıraktı. Altın ve safirden küpenin yanında uyumlu bir yüzük bile vardı. Gözlerim fal taşı gibi açık bakakaldım. Hayatımda bu kadar hoş bir şey hiç giymemiştım. Giymek için sebebim de olmamıştı.

Banyodan sonra Bridget elbiseyi giymeme yardım etti. Saçımın halini ayıplayıp, düzeltmek için ısrar etti. Önce bir banyo havlusuyla kurulayıp düğümleri açtı, sonra da

saçımın asi dalgalarını iki yandan mavi mücevherli firketelerle tutturmadan önce düzleştirdi.

“İşte bu kadar cicim,” dedi beni aynanın önüne itekleyerek. “Çok güzel oldun.”

Aynadaki yansıma baktırmamla beraber gözlerim büyüdü. Yüzümün, gözümün hatta saçımın rengi geri gelmişti. Elbisenin gövde kısmı dar ve düşük kesimliydi ve baktığımda bir deri bir kemik halimden başka bir şey görmeyi ummamıştım. Umduğum yerine bulduğum şey beni şoke etti. Kıvrımlarım vardı.

Daha önce hiç kıvrımlı bir vücudum olmamıştı. Kıvrımlar yumuşaklık ve kırılğanlıktı ve bu da benim için ölüm anlamına geliyordu. O yüzden eğitim programım onları yok edecek şekildeydi. Şimdiye dek kıvrımlı olmak yerine ince, sırim gibi ve güçlü olmuştum. Hastalığım beni perişan etmişti ama toparlamıştım, hem de zorlamayla değil, bakımla. Yumuşak yataklar, tatlı iksirler, kibar eller ve büyü yardımıyla.

Bütün bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemez haldeydim. Büyü, ailemi öldürmüştü; Blackwell de büyüü öldürmeye çalışmıştı. Öte yandan Blackwell büyüydü; bense artık Nicholas'ı kurtarmak için büyüü öldürmeye çalışıyordum. Bu durum şu ana kadarki öğretilerimin hepsine tersti, hatta ihanet sayılırdı.

Ama ilk ihanet kime aitti?

Bridget beni aşağı kattaki yemek odasına götürdü. Son gelen kişi bendim. Herkes, üzerinde sürahi sürahi şarap ve kadehin saçılı olduğu masanın etrafına dizilmişti. Ben içeri girerken John ayağa kalktı ama Humbert sandalyesinden hoplayıp hemen bana koştu.

“Elizabeth!” diye kükredi. “Lütfen içeri gel!”

Bana kendi sandalyesinin yanındaki yerime kadar eşlik edip beni yerime oturttu. Masa devasaydı; en az yirmi insanı ağırlayabilirdi. Ama nedense beni yanına oturtma gereği duymuştu. Gece bitmeden en az onun kadar sağırlaşacakmışım gibi bir his vardı içimde.

Yanımda Fifer oturmaktaydı. O da, nakışlı yeşil gövdesi olan bakır rengi ipekten bir elbise giymişti. Ama so-murtmasına bakınca, elbisenin metalden yapıldığını ve çivilerle işlendiğini düşünürdünüz. Kabul etmem gerekir ki yine de güzel görünüyordu.

Karşımda ise ikisi de temizlenip yemek için özel giyinmiş John ve George vardı. George her zamanki gibi korkunç görünüyordu. Sarı bir gömlek, mor yelek ve turuncu renkte, palyaçoların giydiği türden kısa bir ceket giymişti. Onun yanındaki John ise cenazeye gelmiş gibi görünüyordu. Şimdiden kırışmış beyaz bir gömlek ve yine kırışık, koyu yeşil bir palto giymişti. Saçıysa banyo-dan yeni çıktığını gösterir biçimde hâlâ nemli olmasına rağmen şimdiden başına buyruk hareket etmeye başlamıştı. Ellerimi saçında gezdirmek için inanılmaz bir istek içimi doldurdu. Saçı kesilse nasıl görüneceğini merak ettim. Gerçi uzun halini seviyordum. Ayrıca biraz daha kısa olsa iyice karman çorman olabilirdi ve...

Bana sırtıttığını gördüğümde ona gereğinden uzun baktığımı fark ettim. Kızarıp Humbert'a döndüm.

"Beklettiğim için kusura bakmayın."

"Gördüğüm kadarıyla beklediğimize değmiş," diye gürlledi. "Gönderdiğim elbiseyi giymene sevindim."

Eh, bana pek de seçenek bırakmamıştı.

"Güzel bir elbise," dedim.

"Değil mi ya? Değerli bir arkadaşım olan Rotherhithe Düşesi'ne ait. Bir yaz, ailesiyle beraber yanlarında on

sandık dolusu elbiseyle burada kalmaya gelmişlerdi. Elbiselerinden birkaçını burada unuttu. Kayıp olduklarını fark ettiğinden bile emin değilim.”

Rahatsızca yerimde kımıldandım. Düşesi tanıyordum. O ve kızı, Kraliçe Margaret’ın yakın arkadaşlarıydılar. Onlara bir kere yemek servisinde bulunmuştum ve ikisi de korkunçtular. Daha da kötüsü, kadının torunu Caleb’in yeni arkadaşlarından biri olan Cecily Mowbray’di. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar onun kıyafetlerini giyme fikri hoşuma gitmemişti.

“Üst kısımdaki o kuşu görüyor musun?” diye devam etti Humbert. “Rotherhithe hanesinin sembolüdür, gerçek gümüşten yapılma iplikle nakşedilmiştir. Fiyatını düşünmek bile istemiyorum. Gerçi Düşes pek de tutumlu biri değil...”

Kuştan bahsedilmesi hafızamı harekete geçirdi. “Böldüğüm için özür dilerim efendim...” Ona nasıl hitap etmem gerektiğini bilmediğimi fark ettim.

“Bana Humbert de.”

“Olur, Humbert. Ama aklıma bir şey geldi. John...” Dikkatini çekmek için John’a döndüğümde zaten dikkatinin bende olduğunu gördüm. “Horace’ı babana geri yolladın mı? İyi olduğunu haber vermek için? Endişelenmesini istemiyorum.”

George ve Fifer bakıştılar.

“Yolladım, evet,” diye cevapladı John. “Hatırladığın için teşekkürler,” dedikten sonra elini saçında gezdirdi ve işte o anda bu akşam gözlerinin ne kadar da yeşil görüldüğünü fark ettim. Genelde gözleri yeşilden çok kahverengiydi, etrafı griydi ve ortasına doğru biraz altın rengi vardı ve...

Humbert boru gibi sesiyle “Elizabeth” deyince kendime geldim. “Umarım bu gece için hazırlattıklarımı beğenirsin. Sanırım saray mutfağı konusunda uzmanmışsın.”

O anda içeriye birkaç tabak taşıyan iki hizmetkâr girdi. Tabaklarda Manchet ekmeği, sığır tuzlama, meyveli turtalar, peynirler ve ne tesadüftür ki iki hayvanın yan yarıya birleştirilip kavrulmasıyla yapılan bir yemek olan kokatris vardı.

Bu, sarayda yeterince sık rastlanan bir yemektir; özellikle Malcolm bayılırdı. Aşçıları gittikçe tuhaflaşan kombinasyonlarla birbirlerini geçmek için yarıştırdı. Tavuk bedeniyle kunduz kuyruğu, geyik kafasıyla domuz poposu, örneklerden birkaçıydı. Önümüze gelen kokatris ise yarı tavus yarı kuğuydu. Ön tarafı kar beyazı ve uzun boyunlu, arka tarafı ise tüylerle süslü ve turkuaz renkliydi.

“Eee?” diye sormaya niyetlendi Humbert. “Bunun hakkında ne düşünüyorsun, küçüğüm?”

Eğilip dikkatle inceledim.

“Oldukça iyi,” dedim. Kuğunun beyaz tüyleri tavusla kusursuzca kaynaşüyor, altındaki dikişi hiç belli etmiyordu. Bir kokastrisi sunmanın en zor noktası tüyleri veya kürkü düzgün dikebilmektir. Bu ayrıntı, yeme isteğiyle kaçma isteği arasındaki farkı oluştururdu.

Hizmetkârlar tabakları almak için tekrar ortaya çıktıklarında gözlerimi açık tutmak için mücadele veriyordum. Yürüyüş nedeniyle yorulmuş, şarap ve kokatris nedeniyle şişmiştim ve tüm gece kulağıma kulağıma bağırان Humbert nedeniyle korkunç bir baş ağrım vardı. Tekrar bağırmaya başladığında müsaade isteyip kalkmayı düşünüyordum.

"On Üçüncü Tablet," diye haykırdı Humbert. "Lanetlenmek için ne kötü bir araç. Ve bulmak için de tabii." Kafasını sallayıp beşinci brendisini doldurdu. George'tan daha fazla içtiğine yemin edebilirdim ve bu birçok anlama geliyordu. "Nerede olduğuna dair cidden hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır," dedim. "Gerçekten yok."

Bana ümitle baktı. "O halde sanıyorum, sıradaki soru bu konuda hakkında ne yapmak istediğindir?"

Oda sessizliğe gömüldü. Herkesin gözlerini üzerimde hissettim. Bineği üzerindeki bir aziz misali ani bir açıklama yapmamı bekler gibi hepsi topluca derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum," dedim.

Odadaki hayal kırıklığı dokunularak hissedilebilecek seviyedeydi.

"Yarın dışarı çıkabilirim," diye devam ettim sessizliği daha fazla kaldıramayıp. "Yani, gezinirim biraz. Bölgeyi bilmiyorum, o yüzden haritaya ihtiyacım olur ama ne zararı olabilir ki? Tabii yerimde çakılı kalmamı istiyorsanız başka..."

"Hayır!" diye gürledi Humbert. "O hiç olmaz işte! Bu bir kehanet, Elizabeth. Tahmine bırakılacak iş değil. Kem küm edilecek iş değil!" Masayı yumrukladı. "Kararlı olmalısın! Ne olursa olsun kararının arkasında durmalısın, tatlım. Buraya işlemelisin. *Tam buraya.*" Yumruğuyla göğsünü dövdü.

"Ayrıca," dedi George gözlerini Humbert'a devirerek. "O muhafızlar seni arıyorken öylece gezmeye çıkamazsın."

"O halde Peter buraya gelene kadar ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

“Uyuyalım?” diye mırıldandı Fifer.

“Şimdilik, size katedralimi gösterebileceğimi düşünmüştüm,” dedi Humbert.

Fifer, John’un attığı tasvip etmeyen bakışı görmezden gelip aniden ayaklanarak gerinmeye başladı. Geceleyin yapılacak bir hac yolculuğuna sürüklenmektense yukarı çıkıp uyumak benim de işime gelirdi. Ama itiraz edemezdim.

“Kulağa harika geliyor,” dedim. Fifer bana pis pis baktı. Humbert’ın gözlerinin içi güldü.

“Bir katedralinizin olduğunu bilmiyordum,” dedi George.

“Eh, yani. Tam olarak bir katedral sayılmaz,” dedi Humbert. “Ben öyle diyorum sadece.”

“Ne o halde?” diye sordu George esnemesini kibarca bastırarak.

“Hela olamaz herhalde, değil mi? Ya da bir şarap mahzeni? Şimdi ikisi de çok iyi giderdi ha...”

“Tabii ki değil, evladım. Katedral benim tüm eserlerimi sakladığım yer.”

“Eserler mi?” diye soran George’un esnemesi daha da coşmuştu.

“Ah evet. Hakiki bir koleksiyon! Doğal olarak, şimdiye kadar bir sır gibi sakladım. Büyü kitaplarım, simya aletlerim ve hatta bir zamanlar Artephius’un ta kendisinin sahip olduğu bir imbiğim bile var! Balina kemiğinden yapılmış bir tören hançeri ve diğer başka nadir silahlar. Bu konuda uzman sayılırım, söyleyeyim. Mızraklarım, asalarım, kılıçlarım ve bıçaklarım...”

“Kılıçlar mı?” dedi Fifer birden dönerek. “Bıçaklar mı?”

Humbert şaşırmış göründü. "Silahlara ilgin olduğunu bilmiyordum, hayatım."

"Tabii ki ilgim var," dedi Fifer.

John'un kaşları kalktı. "Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren." Fifer omuz silkti. "Ne zaman kendini savunmak zorunda kalacağını bilemezsin." Bana pis pis baktı. "Nicholas'ın her zaman dediği gibi: Düşman her yerde."

HUMBERT BİZİ YEMEK ODASINDAN dışarı yönlendirip damalı zemini olan giriş avlusuna çıkardı. Doğrudan portrelerin en büyüğüne, benim gelirken beğendiğim Venüs ve Cupid'i resmedene yöneldi. Tablonun en altında bir çift maske vardı. Maskelerin boş gözleri ifadesiz bir şekilde uzakta bir yere bakıyordu. Humbert uzanıp parmağıyla maskenin göz boşluğunu dürtünce nefesim kesildi. *Bu paha biçilemez tablonun tuvalinde gerçekten bir delik mi var?* Bir klik sesi duydum. Avlunun diğer tarafında bir kapı hafifçe aralanarak açıldı. Etkilenmişim. Kapı ufacık ve dardı; bağlantı yerleri özenle oyulu duvarda o kadar iyi gizlenmişti ki neredeyse görünmüyordu. Ya da benim yeteneklerim paslanmıştı.

Humbert avluyu geçip kapıyı iterek açtı. Menteşeleri iyice yağlanmış olan kapı hiç ses çıkarmadı.

“Gelin bakalım.” Girmemiz için işaret etti. Kapıdan içeri önce Fifer, ondan sonra George girdi. Sırada ben vardım. Ama diğer tarafta gördüğüm şey durmama sebep oldu. Aşağıdaki karanlığa inen dar bir merdiven sahanlığı vardı. John kapıdan girip önce merdivene, sonra bana baktı.

“Humbert, belki Elizabeth ve ben burada beklesek...”

“Yok, sorun değil,” dedim.

“Emin misin?”

Başımı evet anlamında salladım. Humbert’ın koleksiyonu merakımı cezbetmişti. Ayrıca Fifer’in ne haltlar karıştırdığı konusunda hissettiğim şey, meraktan biraz fazlasıydı. Benim tahminimce, Humbert’ın silahlarından birini çalmaya çalışacaktı. Beni yaralayamazdı tabii ama yine de eline bir şeyler geçirmesinden endişeleniyordum. İsteyebileceğim en son şey, onları bana karşı gereksizce korumaya kalkışırса John’u, George’u ve hatta kendisini yaralamasıydı.

John’a baktım. “Benimle yürüsen?”

Başıyla onaylamasıyla beraber, küçük merdivenden birlikte inmeye başladık. Ardımızdan Humbert kapıdan sıkışarak geçti ve kapıyı kapatıp sürgüledi. Ellerim anında terlemeye başladı.

“Canın istediği an şarkı söyleyebilirsin,” diye mırıldandı John. Gülmeye çalıştım ama sesim daha çok homurtu gibi çıktı.

Merdivenlerin sonuna vardığımız anda Humbert’ın buraya neden katedral dediğini anladım. Kemerli kubbe tavanı olan geniş, dairesel bir odaydı burası. Duvarın bir kıvrımı tamamen vitraydan yapılmaydı, diğerinde ise büyük bir dolap vardı. Kalan duvar boşluğunda ise üzeri hareketli objelerle dolu raflar sıralanmıştı. Fokurdayıp

tıslayan kavanozlar, vızıldayıp tıklayan saatler, dönen küreler. Üst üste yığılmış kitapların bazıları deri ciltliydi, bazılarının sayfalarıysa sadece iple birbirine bağlanmıştı. Bahsettiği aletler her yana saçılmıştı: Kâseler, havanlar ve tokmakları, tartılar, ot keseleri ve içindeki solüsyonda tuhaf bir balık gibi çeşitli hayvan parçalarının yüzdüğü kavanozlar. Odanın ortasında ise içinde minik mavi bir ateşin dans ettiği kiremitten bir ocak vardı.

"Ee, orada durmasanıza," dedi Humbert. "Bakının etrafa."

Fifer ve Humbert doğrudan dolaba yönelirken George dönen küreleri incelemek üzere yürüdü. Silahlar dolapta olmalıydı. Arkalarına takıldım ama John beni ocağa yönlendirdi. Ateşin üzerindeki kaidelerde, içleri fokurdayan parlak renkli sıvılarla dolu birkaç cam beher vardı.

"O ne?" diye sordum.

John, içinde koyu kırmızı bir sıvı kaynayan en büyük beheri inceledi.

"Görünüşüne bakılırsa Aqua vitae*."

Kaşlarımı kaldırdım. "Humbert bir simyacı mı?"

Gülümsedi. "Eh, kurşunu altına dönüştürmeye çalıştığını falan söyleyemeyiz. Sadece şarap yapıyor. Daha doğrusu, şarabı daha kuvvetli yapıyor. Şu beherde," turuncu bir sıvıyla dolu olan küçük bir tanesini işaret etti, "brendi var. İşlemi tamamladığında duvarlardaki boyayı eritecek kadar kuvvetli olacak." Sıvının kaynamasını bir süre izleyip uzanarak ateşi kıstı. "Midesini eritecek kadar güçlendirmenin de anlamı yok tabii."

Güldüm ve odamda uykuya daldığı gece okumakta olduğu kitabı hatırladım.

"Sen de simyacı mısın?"

* Sıvı etanol çözeltisinin kullanılan en eski adlarından biri. -Ç"

"Pek sayılmaz," dedi. "Gelecek sene üniversitede simya üzerine çalışmayı düşünmüştüm ama."

"Nerede?" Simya, büyüye Anglia'da izinli olamayacak kadar benziyordu.

"Muhtemelen Iberia*. Veya belki Umbria". Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"O halde korsan çıraklığı etmeyeceksin?"

Güldü. "Hayır, ama babam buna bayılırdı. Yürümeye ilk başladığım zamandan beri beni buna ikna etmeye çalışıyor."

"Başarısız oldu herhalde?"

"Hayır. Yani, sorun değil. Ben sadece şifacılığı tercih ediyorum."

"Korsanlıkta zamparalık imkânları daha geniş," diye takıldım.

Bir kahkaha patlattı. "Evet. Ben de zamparalıktan başka şey düşünmüyorum zaten." Tekrar güldüm. Hayvan parçalarının olduğu rafı işaret etti. "Bir bakalım mı, ne dersin?"

Başımı sallayarak onayladım ve çabucak rafa gidip kavanozları indirmeye başladık.

İçinde kuru üzüme benzeyen minik, gri bir şeylerin olduğu kavanozun etiketini okudum. "Fare beyinleri!"

"Oo, iyiymiş." Yakından baktı ve sonra görmem için bir kavanoz uzattı. "Buna baksana."

"Kurbağa gözleri," dedim. "Şunlara bak. Bize bakıyorlar. Çok şey görünüyorlar..."

"Peşin hükümlü?"

* Dönemin Iberia krallığının bulunduğu, Portekiz, İspanya, Galiçya ve Cebelitarık gibi bölgeleri içine alan Iber yarımadasının adı. ~n

** Orta İtalya'da yer alan bir bölgenin adı. ~n

Kıkırdamaya başladım. John kavanozu yerine bırakıp, içi yumuşak ve sarı bir şeyle dolu olan daha büyük bir tanesini aldı.

“İnek pankreası.” Burnumu kırıştırdım.

“İyy, peynir gibi görünüyor.”

“Emin ol, peynirin aksine bunu hiçbir şeyin üzerinde erimiş olarak görmek istemezsin,” dedim. Ve sonra ikimiz de gülmeye başladık. O bana baktı, ben de ona. Birden aramızdaki mesafe aşırı kısalmış gibi göründü ve heyecanlandığımı hissettim... Ta ki George’un bana onun annesi ve kız kardeşi hakkında söylediklerini hatırlayana kadar. İşte o zaman, hissettiğim heyecan bambaşka bir şeye dönüştü ve bir adım geriledim.

John fark etmiş gibi görünmüyordu. Raftan art arda kavanozları alıp incelemeye kendini kaptırmıştı. Muhtemelen gidip Fifer’ın ne haltlar karıştırdığına baksam iyi olurdu. Ona bir bakış attım, silah dolabının yanında –*Amma çok silah var!*– Humbert’la koyu bir muhabbete dalmıştı. George hâlâ kürelerin yanında güya bana dikkatle *bakmıyordu*. Bu, durumun tam tersi olduğunu gösteriyordu tabii. Kesinlikle gitmeliydim.

“Nasıl şifacı oldun?” diye soruverdim gitmek yerine.

John, tuttuğu kuzu bağırsağı kavanozunu özenle yerine bırakıp bana döndü. “Annem bir şifacıydı,” dedi. “Tırmık’taki evimizin yakınında bir eczanesi vardı. Babamın beni denize sürüklediği zamanlarda ona yardım ederdim. Bazen kardeşim de yardım ederdi ama o genelde Fifer’la beraber belaya bulaşmakla meşguldü.” Ağzının kenarında yarım bir gülümseme belirdi.

“Neyse, dokuz yaşıma geldiğimde annem, bende de şifacı olmak için gerekli büyüünün var olduğundan şüphelendi. O yüzden bir gün beni dükkânına götürüp hastalarından ikisi için iksirler hazırlamamı istedi. Bir

tanesinde yeşil humma vardı, diğerinde ise pemfigus. Oldukça nahoş bir deri hastalığı,” diye ekledi kalkık kaşımı görünce. “Ve sonra dükkândan gitti.”

“Gitti mi?” Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. “Ne yaptın?”

“Panikledim tabii.” Gülümsedi. “Ona yıllardır yardım ediyordum ama daha önce hiç kendi başıma iksir yapmamıştım, hem de böylesine karışık olanlarını. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Üst raflara merdiven olmadan yetişemiyordum. Ocağı nasıl yakacağımı bile bilmiyordum. Ya dükkânı yakarım ya da onu beceremezsem iksirim zehirli olur, hastalarını öldürürüm ve hayatımın sonuna kadar bunun yükünü taşıyım dedim. Ama sonra...” Bir anlığına düşüncelerinde kaybolmuş gibi tavana bakarak dalıp gitti.

“Sonra ne?”

“Ne yapacağımı bildiğimi fark ettim.” Tekrar bana baktığında gözleri parlıyordu. “Açıklaması zor. Ama dükkânda isimlendiremediğim bir şeyler vardı; otların kokusu, pencereden içeri sızan ışık, her yerin toz içinde olması ve tüm o aletler, kavanozlar ve kitaplar.” Önümüzdeki rafları gösterdi. “Sanki büyü beni ele geçirdi ve ne yapmam gerektiğini söyledi.”

Bir şeyin beni eli geçirip içime yerleşmesi, bana mutlak bir kesinlikle kim olduğumu ve kaderimde ne yapmam gerektiğinin yazılı olduğunu söylemesi fikriyle büyülendim ve bir süre sessiz kaldım.

“Harika olsa gerek,” dedim ve bunu gerçekten kastederek söylediğimi fark edince şaşırdım.

“Ama muhtemelen harika görünmemiştir.” Hafifçe güldü. “Dükkân perişan haldeydi. Tezgâhın üzerinde ve yerde otlar, bitki kökleri, çeşitli tozlar vardı. En az üç beher kırmıştım, o yüzden her yerde cam kırıkları da

vardı... Ocağı yakarken gömleğimin manşeti alev almıştı, ben de kendimi gülsuyuyla söndürmüştüm. Her tarafında ıslak gül yaprakları vardı... Kesin delinin teki gibi görünmüştümdür."

Ben de gülmeye başladım.

John, "Artık bir ben varım işte," deyince gülmeyi kestim. "Bırakmayı düşündüm ama büyü öylece bırakabileceğin bir şey değil. Ayrıca birisinin devam ettirmesi gerekirdi. Annem..." Arkasını dönüp tekrar kavanozlarla haşır neşir olmaya başladı.

Bir süre ne söyleyeceğimi bilemeyip sessiz kaldım.

"George olanları anlattı," diyebilirdim nihayet. "Çok üzgünüm. Nasıl hissettiğini biliyorum." Biliyordum. Onu daha iyi hissettirmek için söyleyecek bir şeylerimin olmasını diledim. Ama pek de bir şey yoktu. Olan olmuş diyebilirdim ama onun gibi biri için asla yeterli olmazdı. John bir şifacıydı. Yarayı tamamen iyileştirmekle sarmak arasındaki farkı biliyordu.

John bana dönüp sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi kafasını hafifçe salladı. Bir süre ikimiz de tek kelime etmeden bakıştık. Az önce hissettiğim heyecan hızla geri geldi. Hareket etsem iyi olacaktı. George etmemi isterdi. Ben de istemeliydim.

Ama istemiyordum.

Birisinin boğazını temizlediğini duyunca döndüm. Humbert bize gülümsüyordu ama Fifer hışımla bizi kesiyor, George ise sadece kafasını sallıyordu.

John, "İçecek bir şeylere ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Humbert, turuncu sıvının olduğu behere yürüyüp kaideden aldı. "Aradığın şey tam da burada."

ERTESİ GÜN PETER'DAN HABER alamadan geçti. Yazıtı, daha doğrusu beni yazıtı ulaştıracak şeyi aramaya başlamak için sabırsızlanıyordum ama Humbert, Peter'ın koruması olmadan etrafta gezinmemize katiyetle karşı çıkıyordu. Muhafızlar yüzünden endişeliydi. Bizim için, hatta benim için endişeleniyordu. "Küçük, kırılgan şey," diyordu bana.

Üstelemedim. Endişeli olduğumdan değil, ne yapacağımı bilmediğimden dolayı üstelemedim. Sabahı, John'la birlikte Humbert'ın mekânını gezerek geçirdik. Sonsuz sayıda gibi görünen odalarını gezdik ama elimiz boş döndük.

Bulmam gereken şeyin burada olduğunu, en azından bu evde olduğunu düşünmüyordum. Bu kadar basit değildi. Eğer söz konusu Blackwell ise, bu kadar basit olamazdı. Ne olursa olsun, peşimde Peter ve diğerleri

varken bulmam söz konusu değildi zaten. Kendi başıma araştırmanın bir yolunu bulmalıyım.

O akşam, yemekten sonra Humbert'ın oturma odasına geçtik. Geçen yüzyıldan kalmışa benzeyen bir müzisyen çağırttı. Pamuğa benzer beyaz saçları, iskeleti andıran bir fiziği olan bu adam, bir sandalyenin ucuna tüneyip kemikli ellerinde tuttuğu luth* eskiden kalma bir melodi çalmaya başladı.

George ve Humbert saçma bir şekilde dans etmeye başladılar. Fifer pencerenin önüne gidip, geldiğimiz gece gördüğüm ölü ışıklarını izlemeye koyuldu. Ama ışıklar bu akşam kırmızı değil yeşildi. Ara sıra John'a bir bakış atıp bir şeyler mırıldanıyor ve tekrar pencereye dönüyordu.

Çaldığı yanlış nota sayısı doğrusundan daha fazla olan müzisyen udunun tellerini titretmeye devam ediyordu. Karşımdaki sandalyede oturan John'a baktım. Kafası geriye yatık, gözleri kapalıydı ve suratında yoğun bir acı ifadesi vardı. Sonunda kafasını kaldırdı ve onu izlediğimi gördü.

İmdat, dedi ses çıkarmadan oynayan dudakları.

Elimi ağızıma kapatıp gülmemi bastırdım. O da sırtıp kapıyı gösterdi. Kafamı salladım. Bir bacağını diğerinin üstünden indirdi, ayağa kalktı ve odadan sıvıştı. Dayanabildiğim kadar; belki otuz saniye bekleyip ben de aynıını yaptım. John beni, zemini damalı avludaki vitray camlı büyük çift kapının önünde bekliyordu. Kütüphane girişiydi burası. Temizlik ve düzenleme nedeniyle kapalı olduğundan dolayı bu sabah gezemediğimiz tek odaydı.

"Of, ortam korkunçtu." Kapıyı işaret etti. "Girmek ister misin?"

"Başımız belaya girmez mi?"

* Eski telli bir çalgı.

"Sorun olmaz bence," dedi. "Ayrıca, en kötü ne olabilir ki? Humbert bizi tutuklayacak değil ya."

"Bu kadar yaramaz olduğunu fark etmemiştim," dedim ama gülümsüyordum.

"Daha bir şey görmedin," dedi gülümseyerek. "Hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum." Eliyle kapıyı itince kapı ağır bir gıcırtyla açıldı. "Önden buyurun."

İçerisi en az odanın kendi genişliği kadar yüksek, kemerli duvarları ve bu duvarlara gömülü meşe raflarda yığınla kitap olan, mağarayı andıran devasa bir odaydı. Zemin, karmaşık bir geometrik düzene sahip parlak mavi ve yeşil parkelerle döşenmişti. Tavan, bir göz misali yıldızlı gökyüzüne açılan camdan bir kubbeydi.

Ama en çok ilgimi çeken şey odanın ortasındaki devasa ağaçtı. Kökleri zeminde kaybolan bu ağacın gövdesi en az bir buçuk metre çapındaydı ve yapraksız dalları gece göğüne birer kol gibi uzanıyordu.

"Bana göstermek istediğin bu muydu?"

John başıyla onayladı. Beni dikkatle izliyordu.

"Burada olduğunu nereden bildin?"

"Babam söyledi. Ama abarttığını düşünmüştüm," dedi.

Adımlarımız sert parke zeminde yankılana yankılana ağaca doğru ilerledik. Duvardaki sıra sıra mumlar uçlarında titrek bir alevle yanmaya başlayıp karanlık odayı ışığa boğmadan önce ancak birkaç adım atmıştım. İrkildim.

"Ufak bir büyü," dedi John. "Işıklar, oda güvenliyken yanıyor. Eğer tehlike sezerse sönüyorlar veya hiç yanmıyorlar. Bir tür güvenlik önlemi diyebiliriz."

"Burası bir kütüphane," diye belirtme gereği duydum. "Niye güvenlik önlemine ihtiyacı olsun ki?"

“Çünkü burası içinde oldukça büyülü bir ağaç olan bir kütüphane,” cevabını verdi John.

“Ağaç büyülü mü?” Artık ağacın önünde duruyorduk.

Yakından bakınca tüm kabuğu soyulmuş ağacın tuhaf bir gri renkte olduğu görülüyordu. Neredeyse kemiğe benziyordu.

John, evet anlamında başını salladı. “Eğer Humbert’ın şu düşes arkadaşı gibi misafirleri bu odaya girmiş olsalar...” Omuz silkti. “Kütüphane bu sabah muhtemelen bu yüzden kapalıydı, Bridget büyüü yenileyebilsin diye. O bir cadı, biliyorsun herhalde.”

Şaşırdım ama belki de şaşırmamam gerekirdi.

“Ne yapabiliyor?” dedim sonunda. “Ağaç yani.”

“Ah.” Bir elini saçında gezdirdi John. “Tam emin değilim.” Ama suratındaki ifade tersini söylüyordu.

Aniden ağaca dokunmak istedim. Büyüyle ilgili bir şeyle, hele de John’un önünde haşır neşir olmayı istemek cesurcaydı, hatta aptalca. Ama ne yapabildiğini görmek istiyordum. Ve o büyülü ışıklar tehlikesiz olduğumu düşündüğüne göre belki de güvendeydim.

Tereddütlü bir şekilde uzanarak solmuş gri gövdeye dokundum. Elimin altındaki ağacın yumuşaklığını hissettim. Ağaç, dokunuşum karşısında hafifçe irkildi ve kibrit çakması gibi bir sesle canlandı. Binlerce yaprak önce filizlendi, büyüdü sonra da yeşilin gerçek değilmişçesine parlak tonlarında açtı.

Bir hayret nidası koyuverip gülmeye başladım. Ağaç, bir yaz günündeki gibi canlı görününe kadar yapraklar, dallar boyunca hızla yayılmaya devam etti. John’a döndüm.

“Niye böyle oldu?” dedim. “bu ne anlama geliyor?”

John eliyle saçını taradı. "Onlar... Bilmiyorum." Sura-
tındaki ifade yine tam tersini söylüyordu.

"Sen dokunsan ne olurdu?"

Kafasını benden ters yöne çevirdi cevaplamadan. Kızardığına yemin edebilirdim.

İşin peşini bırakmadım. "Hadisene."

Bana yarı gıcık olmuş, yarı eğlenmiş bir bakış attı. Çok geçmeden elini kaldırıp ağacın gövdesine bastırdı. Başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra, ani bir patlama ve yaprakların hafif hışırtısıyla beraber en tepedeki dallarından birinde minik bir kuş belirdi. John, aynı anda hem rahatlamış hem de heyecanlanmış bir ifade takınarak gözlerini kapattı.

O an kıkırdamaya başladım. Kendime engel olamamıştım.

"İşte şimdi söylemek zorundasın," dedim. "Bildiğin kesin. Ben de..."

Kuş ötmeyi kesip hareketsiz kaldı. Sonra, duvardaki mumlar hiçbir uyarı olmaksızın odayı neredeyse zifiri karanlığa gömerek söndüler. Düşünmeden John'u kolundan yakalayıp çevirdim ve ikimizi de ağacın arkasına çektim.

"Kıkırdama," diye fısıldadım.

"Tamam," dedi. "Ama... n'apıyorsun?" Sırtı ağacın gövdesine sertçe bastırılmıştı ve ben de ona dayanmıştım. Parmaklarım gömleğinin önüne gömülmüştü. O kadar yakındı ki lavanta ve baharatlardan oluşan temiz, sıcak kokusunu alabiliyordum.

"Şey... Sen demiştin ya güvenli değilse ışıklar söner diye," dedim. Bu sefer kızarma sırası bendeydi.

"Ah." Dudakları bir gülümseme şekline kıvrıldı. Benimle alay etmesini, onu ağaca dokundurttuğum için

benden intikam almasını bekledim. Ama yapmadı. Gü-lümsemesi kayboldu ve öylece bana baktı. Bakışları göz-lerimden dudaklarıma indi, orada bir süre oyalandı ve sonra tekrar gözlerime çıktı. Ben de ona bakıyordum ve bir an beni öpmek istediğini düşündüm. Bu düşünce karşısında bir sıcaklık dalgasının içimde yayıldığını his-settim. Hemen ardından bu his yerini soğuk bir korkuya bıraktı.

Kendimi geri çektim. Bir adım geriledim, sonra iki. John hareket etmiyordu, beni durdurmaya çalışmıyordu. Ama gözlerini de benimkilerden ayırmıyordu. Bende sa-bitlenmişti gözleri; bir süre sonra sadece başını salladı. Üzerimde yakalattığım otları ve onları ne için kullandığı-mı biliyordu. Bundan çok daha fazlasını çözmüş olabile-ceği kafama dank etti.

Kütüphanenin kapıları sessiz odada yankılanan gök gürültüsü gibi bir gümbürtüyle açıldı. Fifer, bir hiddet ve kırmızı saç yumağı halinde ayaklarını yere vura vura bize doğru ilerledi.

“Şimdi tehlike geliyor işte,” diye mırıldandı John.

“Oooo! Burada neler oluyor bakalım?” Ellerini beline koyup ayağını yere vurmaya başladı. “Karanlık kuytu köşelerde mi saklanıyoruz?”

John gözlerini devirdi. “Saklandığımız yok.”

“Ve karanlık değil. Ya da kuytu,” diye ekledim. Ama iki tanım da doğruydü. Fifer hışımla bana baktı; John ka-fasını eğip kıs kıs güldü. Bir tutam saçı alnına düşünce yine saçını düzeltme isteği hissettim.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” dedi John, Fifer’a bakarak. “Canın sıkkın gibi görünüyorsun.”

“Sıkkın mı?” diye ciyakladı Fifer. Üzerimizdeki yap-raklar hışırdadı ve minik kuş öfkeli bir şekilde öttü. “Bir

kuş mu o?" dedi Fifer sanki ejderha görmüş gibi parmağıyla işaret ederek. "Ne yapıyor burada? Ve bu ağaç neden yaprakla dolu?"

"Yapraklar hakkında bir şey bilmiyorum," dedim biraz yüksek sesle. "Biz sadece ışıklara bakmaya gelmiştik." Tepemizdeki kubbeden dışarı taşan yeşil parlaltı yağmurunu işaret ettim.

John irkildi.

"Evet. *Işıklar*." Fifer ona döndü. "O konuda konuşmamız gerekiyor."

John, "Hayır gerekmiyor," diye cevapladı birdenbire sesinde beliren yorgunlukla.

"Evet gerekiyor. Ne anlama geldiğini biliyorsun. Kehanet..."

"O anlama gelmiyor."

"Ne olmuş kehanete?" dedim.

"Diyorsun," diye devam etti Fifer beni duymamazlıktan gelerek. "Yanlışın varsa ne olacak?"

"Yanlışım yok," diye karşılık verdi John. "Sen doğru düşünmüyorsun..."

"Lütfen ya! Akli bir karış havada olan sensin, şeyden beri..." John'un suratındaki uyarı ifadesi karşısında durakladı. "Peki. Ama o yüzden değilse neden buradayız? Amaçsızca etrafta gezinmek veya Humbert'ın katedralini kurcalamak için değil. Ayrıca, kütüphanelerde kızlarla saklanıp *kuşları*..."

"Yeter, Fifer."

Birbirlerine dik dik baktılar.

"Peki. Ama yine de benimle gelmek zorundasın," dedi Fifer. "Humbert'ın sana ihtiyacı var. Şu mezar kaçkını müzisyeni için bir tonik mi lazım mı neymiş."

"Bir zehir kadar tatlısın, biliyorsun değil mi?"

Fifer, John'a dilini çıkardı.

Fifer'ın peşinden oturma odasına gittik. Luth çalan adam elleri kucağında birleşik halde kanepeye uzanmış, hızlı hızlı nefes alıyordu. George ise onun yanında oturmuş, dudaklarını sicim gibi görünecek kadar büzerek inceltmişti. Gülme isteğini bastırıyor gibi görünüyordu.

John gözlerini kırptırdı. "Ne oldu?"

"Ufak bir nöbet geçirdi, o kadar," dedi Humbert. "Kendi sanatsal performansı onu ondan aldı."

John'un ağzının kenarı seğirdi. "Ben ilgilenirim."

"Ben yatmaya gidiyorum," diye ilan etti Fifer. Odadan dışarı hızla çıkarken neredeyse elinde çay tepsisiyle içeri giren Bridget'a çarpıyordu. Bridget tepsiyi masaya bırakıp çay doldurmaya başladı.

Fifer kapı eşiğinde durdu. Arkasını döndü. Önce çaya, ardından John'a ve sonra tekrar çaya baktı.

"Çantan lazım olacak mı, John?" diye sordu. Sesi nazik, yardımsever tondaydı... Fakat hiç ona benzemiyordu. John fark etmiş gibi görünmedi. Çalgıcıyla ilgilenmekle meşguldü.

"Şey, evet. Sağ ol."

Fifer koridorda gözden kaybolup birkaç dakika sonra John'un çantasıyla geri döndü. Çantayı onun önüne bırakıp gülümsedi.

"Ben de bir çay içerim o zaman." Masaya yürüdü. Tepsinin etrafında dolaşıp durdu. Bir bardağa uzandı ama almadı. Aynı şeyi bir daha yaptı. Sorunu neydi? Tuhaf davranıyordu, kendi standartlarına göre bile. "Tekrar düşündüm de, sanırım içmeyeceğim. Sabaha görüşürüz." Kızıl saçlarını uçuşturarak merdivenlerden yukarı fırladı.

"Ne tatlı kız!" diye gürlledi Humbert.

Hayır, tatlı falan değildi. Üstelik beni şüphelendir-mişti. Hizmetkârların kaldığı kısımdaki hizmetçi kızla-rın böyle davrandığını görmüştüm daha önce. Sebebi, genelde odalarına bir oğlan almaları ve yakalanmaktan korkmalarıydı. Tabii burada olan şey bu değildi ama Fi-fer her ne halt karıştırıyorsa, yorganı altında saklanan bir oğlandan daha kötü olduğu kesindi.

Ayaklandım. "Ben de yatmaya gidiyorum."

John bana baktı. Şansa bak, diye mırıldandı dudakları.

Sırtıp, doğruca Fifer'in odasına gitmek üzere merdi-venlere yöneldim. Kapısının önüne geldiğimde durup elimi kapı koluna koydum. Sonra duraksadım. Belki ne yaptığını bilmek istemiyordum. Belki de öğrenmeye ça-lışırsam aramız daha da kötüleseycekti. Halihazırda zaten yeterince kötüydü.

Kapıdan bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz kapı açıldı ve Fifer beni odasına çekti. Kapıyı çarpıp beni oraya yasla-dı. Elinde Humbert'in dolabından bir silah vardı. Yaylı kurma mekanizması olan bir üçlü hançerdi bu. Silahı bo-ğazıma tuttu.

"Nasıl kullanacağını biliyor musun onu?" dedim.

"Kes. Neden odamın önünde geziniyordun?"

"Bir şeyler karıştırıyorsun diye düşündüm. Ne oldu-ğunu öğrenmek istedim."

Fifer hançerle boynumu dürttü. "*Benden hiçbir şekilde şüphelenme hakkına sahip değilsin.*"

"Ama bir şeyler dönüyor, değil mi? Dışardaki ölü ışıkları. Ve aşağıdaki çay. Ne oluyor?"

Benden uzaklaşıp kendi kendine mırıldanarak odada volta atmaya başladı. "Ona söylemeli miyim? Ama keha-net... ve kana susamış bir manyakla ortaya da çıkamam yani..."

"Ben kana susamış bir manyak falan değilim."

"Kes."

"Nerede ortaya çıkacaksın?"

"Kes dedim."

Tırnağını kemirerek kapıdan pencereye ve tekrar kapıya yürüdü. Sonunda bana döndü. "Senden hoşlanmıyorum."

"Farkındayım."

"Ve sana güvenmiyorum. Ama kehanete bakılırsa güvenmeliyim."

"O ne demek öyle?"

Fifer yatağına yürüyüp çantasından bir parça parşömen çıkardı ve elime tutuşturdu. Parşömeni hemen tanıdım; Veda'nın kehanetiydi bu.

"Üçüncü satırı oku."

"Kışın üçüncü gecesinde yer altına git yeşiller içindeki yere. Ölüyken tutan şey seni götürecektir on üçe." Parşömeni geri uzattım. "Ee, ne olmuş?"

Bir süre bana baktı. "Sana bir şey söyleyeceğim ama cevap vermeden önce beni dinlemen lazım. Bunu yapabilir misin?"

Her nedense, duyacağım şeyin hoşuma gitmeyeceğini düşündüm. Ama yine de başımla onayladım.

"Kış gecesi. Nicholas, John ve diğer herkes bunun bir tarih olduğunu düşünüyor. Bir hafta sonraki kış dönüşümünden sonra gelen üçüncü gece. Ama bence başka bir şey." Durakladı. "Kış gecesi sadece bir tarih değil. Bir parti."

"Bir parti," diye tekrarladım.

Başını salladı. "Her sene yapılır. Farklı yerlerde, farklı zamanlarda. Üç gece sürer. Bu senenin partisi Stepney Green'de. Tam da Nicholas'ın bizi gönderdiği yer. O gör-

düğün ışıklar var ya?" Pencereden dışarıyı, uzakta yanıp sönen yeşil ışıkları gösterdi. "Onlar ölü ışığı değil, su perisi ışıkları. Kış gecesi boyunca her gece gökyüzüne gönderilirler. İlk gece mordur, ikincisi kırmızı, üçüncüsü yeşil. *Kışın üçüncü gecesinde yer altına git yeşiller içindeki yere. Anladın mı?"*

"Sanırım," dedim. "Ama Veda bir partiye gitmek hakkında hiçbir şey söylemedi."

Fifer gözlerini kıstı. "Şimdi de kâhinlikte mi uzman oldun?"

"Sen mi uzmansın?"

"Tesadüfe bak ki evet. Benim uzmanlık alanım." Bunu biraz kibirle söyledi.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Sen John'un bu partiye gitmesini istedin ve o istemedi. Buraya gelirken o yüzden kavga ediyordunuz. O yüzden bu akşam çok kızgındı."

Fifer omuz silkti. "İhtimal olmadığını düşünüyor. Benim sadece partiye gitmek istediğimi ve kehaneti bunun için bahane ettiğimi düşünüyor."

"Ediyor musun peki?"

"Eğer ediyor olsaydım sana söylüyor olmazdım," diye cevabı yaptırdı Fifer.

Duymazlıktan geldim. "Ne tür bir parti bu?"

"Ufak bir toplantı. Şey, belki o kadar ufak değildir. Biraz yemek, biraz içki, bolca kaos. Eğlenceli. Herkes gi-diyor."

"Herkes mi?" Kulağıma hiç hoş gelmemişti. "Kimmiş bu herkes?"

"Cadılar tabii ki. Büyücüler. Hortlaklar, acuzeler, iblisler... çoğunluğu tehlikesiz tipler ama her zaman değil. Hayaletler. Onları dışarıda tutmaya çalışıyoruz ama biliyorsun ki bu zor bir iş. Çok geç olana dek orada olduklarını anlamıyorsun bile."

"Gitmemi istediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki gitmeni istemiyorum," diye patladı Fifer. "Öyle bir partiye bir cadı avcısını götürür müydüm sanıyorsun? Düşündüğümde daha delisin."

"Deli değilim. Kimseye zarar vermeyeceğim."

Geçti. "Partiye gitmeni istemiyorum. Ama sana anlattıklarımın sonradan orada bir şeyler bulabileceğini hissediyorsan," kelimelerdeki vurguyu fark ettim, "seni durduramam."

Boşvermesini söyleyecektim. John haklıydı. Bu küçük bir ihtimaldi. Söyledikleri mantıklıydı ama Veda'nın kehanetinin bir parti daveti anlamına geldiğine inanmakta zorlanıyordum.

Yine de... doğruymuş hissi uyandırıyor. En azından tesadüflerin sayısı oldukça fazlaydı. Ve Blackwell tesadüf diye bir şeyin olmadığını söylerdi.

"Evet," dedim. "Sanırım gitmeliyiz."

Fifer suskunlaştı. Sonra gözleri, neredeyse rahatlama ifadesine benzer bir şekilde kapandı.

"İyi," dedi sonunda. "Kararlıydın. Gerçekten hissederek karar verdiğini görebildim. *Tam burada.*" Humbert'ı taklit ederek göğsüne vurdu.

"Kem küm yok," dedim onaylayarak. Fifer neredeyse gülümsedi.

"Diğerleri konusunda ne yapmalıyız?" dedim. "John gitmeni istemediyse ve ikimizin de gittiğini öğrenirse... ne oldu?" Fifer'in suratına bir suçluluk ifadesi yayılmıştı.

"Öbür mesele de bu." Durakladı. "Onlara uyuşturucu verdim."

"N'aptın?"

"John'un çantasından bir şeyler araklayıp çaylarına koydum."

"Bu çok tehlikeli!" dedim. "İnsanların içkilerine öylece ot koyamazsın. Her dozun ölçüsü olması lazım! Humbert boyutlarında birini uyutmak için gerekli miktar zavallı George'u öldürebilir..."

"Daha önce çok insan zehirledik galiba, öyle mi?"

"Ne? Hayır. Yani, sayılır. Ama demek istediğim o değil."

Fifer kafasını salladı. "Bir şey olmaz. Biraz sersemlemler belki ama ne yaptığımı biliyorum ben. Ayrıca onları niye umursuyorsun ki? Belki de sadece içlerinden birini umursuyorsundur."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Fifer sırttı. "Tabii tabii."

Sırtımı ona döndüm. "Gitmeliyiz. Tüm geceyi burada dikilip konuşarak geçiremeyiz." Yürüyüp pencereyi açtım. "Bak, orada bir parmaklık var. Ona tutunarak aşağı inebiliriz."

"Dur," dedi Fifer. "Bu kıyafetlerle olmaz."

Elbiselerimize bir göz gezdirdim. Düşesin elbislerindendi: benimkisi soluk pembe ve kabartmalı kumaştan, onunkilerse hardal sarısı ve kadifedendi. "Neden olmasın?"

"Çünkü birinin küflü ninesi gibi görünüyoruz." Yatağına ilerleyip bir elbise yığınına karıştırmaya başladı. "Yola çıkmadan partiyi düşünmüştüm, o yüzden yanıma uygun bir şeyler aldım. Ne giyeceğime karar veremediğimden dolayı birden fazla şey var. Gel bak." Bir elbise çıkarıp bana uzattı. "Denesene bunu."

Üzerinde siyah, mavi ve turuncu minik çiçekler olan, beyaz ipekten, uzun ve vücudu saran bir elbiseydi. Boyun kısmı, omuzları ve beli parlak mavi ve siyah boncuklarla bezeliydi. Daha önce böylesini görmemiştim.

"Güzelmiş," dedim.

"Senin için fazla güzel, orası kesin." deyip burnunu kırıştırdı. "Pekâlâ. Takılar. Geçen gece yemekte taktığın şeyler nerede?"

"Odamda."

Bir koşuda koridorda gözden kaybolup elinde safir küpeler ve yüzükle geri döndü.

"Bunları tak." Bir adım geri gidip beni inceledi. "Bu elbiseye bayılıyorum," deyip suratında hülyalı bir ifadeyle iç çekti. Sonra somurttu. "Eğer kirletirsen seni kendi ellerimle öldürürüm. Anladın mı?"

"Kirletmem."

Fifer kafasını salladı ve giyinmeye başladı. Üzerine bir gömlek geçirdi. Gömlekten çok korseye benzeyen dar, siyah, straplez bir şeydi. Sonra uzun siyah bir etek ve uzun siyah botlar giydi. Aynada kendine bir göz atıp yansımasına onaylar biçimde başını eğdi ve pencereye yürüyüp dışarı eğildi.

"Bu kadar uzun süren nedir?"

"Ne?" dedim irkilerek. "Ne uzun sürmesi?"

"Sakin ol yahu," dedi dışarıdan bir ses. Bir erkek sesiydi. *Neler oluyor be?* Yaprakların hışırtısını duydum ve ses arttı. "Her çağırdığında tüm işimi gücümü bırakıp ayağına mı koşmamı bekliyorsun?"

"Aynen öyle," diye cevapladı Fifer pencereden uzaklaşıp. Oğlan çocuğunun teki bir çırpıda pencere pervazına tutunup sallanarak Fifer'ın yanına zarafetle kondu.

"Ben de seni gördüğüme çok mutlu oldum." Sırıttı ve Fifer'ı yanağından öptü.

Tamam, Fifer yorganı altında bir erkek saklamıyordu. Ama dışarıdaki çalılıkta sakladığı bir tane vardı, bu da en az o kadar kötüydü. Nedendir bilinmez ama aniden yoğun bir korkuyla doldum.

“Schuyler, tanışmanı istediğim biri var.”

Fifer oğlanı kolundan tutup benimle yüzleşmesi için döndürdü. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Hızından, yerden iki kat yüksekteki pencereye zıplayışından anlamam gerekirdi. Ama onu ele veren şey gözleri olmuştu. Benim gözlerimle buluşur buluşmaz anladım. Yırtıcı, sert ve bilmiş, hatta çok bilmiş gözlerinden bu çocuğun kim olduğu anlaşılıyordu, daha doğrusu ne olduğu.

Bir hortlaktı.

Ve başım büyük dertteydi.

21

NE TÜR BİR HORTLAK OLDUĞUNU anlamaya çalışarak ona baktım. Zararsızlardan olan bir yedinci oğulun yedinci oğlu muydu? Ya da cadılık kullanılarak geri getirilmiş ve onu çağıran ölümbüyücüsü kime zarar vermesini isterse ona zarar verenlerden miydi? Yoksa toprağın lanetlendiği bir yere gömülen, herkese karşı tehlike arz eden lanetli ölülerden miydi? Bilmiyordum. Sadece bakarak anlaması zordu.

Görünüşüne bakarak söyleyebileceğim tek şey muhtemelen gördüğüm en çekici ölü veya diri erkek olduğuydu. Parlak mavi gözleri, muzip bir sırıtışı ve çenesine kadar inen birbirine karışmış sarı saçları vardı. On sekiz yaşlarında görünüyordu ama yüz on sekiz de olabilirdi.

* Herhangi bir kimsenin yedinci oğlunun yedinci oğlunda doğaüstü güçler olduğuna inanılan bir folklör unsuru, batıl inanç. -çn

Hortlaklar genelde hayatta oldukları zamandan kıyafetler tercih ederlerdi ama onunkiler bir ipucu sunmayacak kadar sadeydi. Siyah pantolon, siyah gömlek, uzun siyah ceket ve bir çift aşırı yıpranmış siyah bot.

“Bu Elizabeth,” dedi Fifer.

“Memnun oldum, hayatım.” Schuyler bana elini uzattı ama karşılık vermedim. Hortlaklar sırf dokunarak birisi hakkında çok şey söyleyebilirdi. Bu yönleri kâhinlerle benzeşiyordu ama daha kötüydüler. Çünkü bir hortlağın tek dokunuşu düşüncelerinize ve duygularınıza sonsuza dek erişim sağlardı. Ve bana dokunduğu an göreceği şeyin ne olduğunu adım gibi biliyordum.

Fifer da biliyordu tabii. “Hadisene Elizabeth. Elini sık.” Gözleri beklentiyle ıslıl ıslıldı.

Lanet olsun.

Elimi uzattım.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Parmaklarını benimkilerin etrafına kıvırdı. Hafifçe sıkışından bile muazzam kuvvetini hissedebildim. “Fifer’ın arkadaşı...” Elini çekip gözlerini kıstı, bakışları karnıma kaymıştı.

Biliyordu.

İstemsizce bir adım geriledim. Ne yapacaktı? Saldıracak mıydı? Ona karşı kendimi savunmanın bir yolu yoktu. Ne bıçağım, ne kılıcım vardı, zaten bunlar ona çentik dahi atamazdı. Tuz, yeni kaldırılmış ölümlere karşı etkiliydi ama ne kadar uzun süre dünyada kalırlarsa o kadar yok edilemez olurlardı. Ve kuvvetine bakılacak olursa, bu çocuk epeydir buralardaydı. Ben çığlık atamadan boğazımı kesebilir veya eklemlerimi parça parça edebilirdi.

Kolumu eklem yerinden ayırmak yerine bana doğru eğilip gözlerime baktı Schuyler. Suratına yerleşen bir dizi

farklı ifadeyi seyrettim. Somurttu, kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü, kafasını salladı. Birisinin bir kitabı tam da parçalarına ayırmadan önce okumasını izlemek gibiydi. Sonunda beni bırakıp Fifer'a döndü.

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Ne yazık ki hayır. Ona ihtiyacım var."

"Aa?" Memnun olmuş bir şekilde sırttı. "Anlat hadi."

Fifer ona her şeyi anlattı. Nicholas'ın laneti. Kehanet. Yazıt. Caleb'in bizi Veda'nın evine, muhafızların ise Humbert'in evine kadar takip etmesi. Partide bulmayı umduğumuz şey.

Schuyler bir süre sessiz kaldı.

"Madem onu öldürmemi istemiyorsun, beni ne diye çağırdın?"

Fifer gücenmiş göründü. "O ne demek şimdi? Bu partiye her zaman beraber gitmiyor muyuz?"

"Yanlış hatırlamıyorsam en son benimle bir yere gitmektense heladan zehir yalamayı tercih edeceğini söylemiştin."

"Ben yanlış hatırlamıyorsam, değiştiğini söylemiştin," diye cevabı yapıştırdı Fifer. "Yoksa o konuda da mı yalan söyledin?"

"Benim için tek sen varsın, biliyorsun hayatım."

Fifer gözlerini devirdi. "Peki. Ama şöyle bir sorun var. John gitmemizi istemedi, o yüzden şafak sökmeden dönmemiz lazım. Şafaktan bayağı önce aslında..."

"Acele etsek iyi olur o halde," dedi Schuyler. Pencerenin çerçevesine atladı. Hareketleri o kadar zarif ve hızlıydı ki kanatları var gibiydi. Sonra çerçeveyi de aşip bir cıva damlası gibi karanlığa aktı.

Fifer'a döndüm. "Bir hortlak?" dedim. "Niye bir hortlak çağırdın?"

"Beni duydun," dedi Fifer. "Bu partiye hep beraber gideriz. Ayrıca seninle hiçbir yere yalnız gitmem. Sana karşı beni koruması için ona ihtiyacım var."

"Bana karşı seni koruması için mi?" diye tekrarladım. "Bu bir kurttan, seni bir fareye karşı korumasını istemeye benziyor."

"Kendine fare mi diyorsun?"

"Ya boş ver! Demek istediğim, o tehlikeli. Sırf cebime soktum diye elimi koparabilecek biri."

"Ellerini görebileceğimiz bir yerde tutman hayrına olur o halde."

Çileden çıkmış bir şekilde homurdandım.

"Tüm gün burada dikilmeyeceğim," diye seslendi Schuyler dışarıdan. Sesindeki alaycılığı duyabiliyordum. Muhtemelen söylediğim her şeyi kelimesi kelimesine duymuştu bu lanet olası hortlak. Fifer'a buraya bir hortlak getirdiği için lanet okudum.

Fifer, yerden çantasını alıp omzuna attı. Sonra gözünde habis bir parıltıyla bana döndü. "Seni bu partiye götürmem senin hakkındaki fikrimin değiştiği anlamına gelmiyor."

"Neymiş o fikir?"

"Ölmeni yeğlerim," dedi doğrudan. "İşkence görmeni, asılmanı, yakılmanı. Hak ettiğin bu çünkü. Eminim kimse seni özlemezdi."

Sözlerindeki nefret ve doğruluk payı karşısında irkil-dim.

"Ama sen Nicholas için şu yazıtı bulana kadar bize diri lazımsın. Ve önümüzdeki birkaç saat için seni can-

lı tutmak da benim görevim. O yüzden partiye vardığımızda yanımdan ayrılma. Millete nazik davran ama çok konuşma. Ne büyüden ne lanetlerden ne de cadı avcılardan bahset, Tanrı muhafaza. Nicholas veya hastalığı hakkında hiçbir şey söyleme. Humbert'tan bahsetme. Ya da John'dan. Ya da George'tan."

"Belki hiç konuşmam," diye mırıldandım.

"Ve ne yaparsan yap, diğer hortlaklardan uzak dur," diye devam etti. "Seni Schuyler'dan koruyabilirim. İnsanları ne kadar hızlı çözdüklerini gördün. Eğer başka bir hortlak ne olduğunu anlarsa başına ne gelir bilmiyorum."

Ben biliyordum. Bir başka cadı avcısına olmuştu daha önceden. Tek başına üç hortlakla kapışmaya çalışmış ve sonuçta lime lime edilmişti. Gömmeye yetecek parçası bile kalmamıştı.

"Korktun mu?" dedi Fifer sırtarak.

"Çok beklersin. Şimdi çekil önümden." Onu itip pencereye ilerledim, bu elbise içindeyken zor bir işti ama eşiğe tırmandım ve aşağıya baktım. Schuyler sırtarak aşağıda duruyordu.

"Hadi o zaman küçük fare. Bu kurt seni incitmeyecek."

Suratım asıldı. Schuyler gülerken aşağıya atladım.

Kısık bir gümbürtüyle güvenli bir şekilde Schuyler'ın kollarına indim. Yere bırakmadan önce bir süre beni süzdü. "Göründüğün kadar ağır değilsin, ha?"

Bu lafla ne demek istediğini anlamadım ama üzerine kafa yoracak vakit yoktu. Beni ayaklarımın üzerine bırakıp, pencereden tereddüt etmeden atlayan Fifer'ı yakaladı. Sonra üçümüz birlikte Humbert'ın devasa arazisini geçip peri ışıklarına doğru yola çıktık.

Bir yanımda Fifer, diğer yanımda Schuyler olmak üzere birkaç kilometre yürüdük. Bir mahkûm gibi hissediyordum; hem de ikisinin budala budala flörtleşmesini dinlemek zorunda bırakılan, işkence mağduru bir mahkûm gibi. Schuyler kadar uzun yaşamış bir erkeğin kızlarla konuşacak daha ilginç şeyleri olmasını beklerdim.

"Nerelerde saklanıyordun, hayatım?"

"Saklanmıyordum."

"Niye seni görmedim o halde?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum."

"Evet biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum."

Böyle inatlaşmaya devam ettiler. Bir süre sonra onu öldürmenin farklı yollarını hayal etmeye başladım. Bir ağaç dalı, bıçak, halat ve içi çakıl dolu bir çorap içeren bir yöntemin yarısına geldiğimde Schuyler bana döndü.

"Ee, Elizabeth," ismini Elizabef diye telaffuz ediyordu, "bir cadı avcısı için biraz fazla şirinsin, hmm?"

Ne demek istediğine dair en ufak fikrim yoktu ama Fifer yanımdan eğilip koluna vurdu.

"Sen ona şirin mi dedin az önce?"

Omuz silkti. "Biraz ufak görünüyor. Sanki kimseyi incitemezmiş gibi."

"O canı, kafadan kontak, deli bir katil!"

Schuyler güldü. "Ben de öyleyim. Ama yine de şirin olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır düşünmüyorum."

"Evet düşünüyorsun."

"Hayır düşünmüyorum."

Schuyler'in ölümünü planlamaya geri döndüm.

Bir süre sonra peri ışıkları yaklaşıp parlaklaşmaya başladı. Bir düzinesi tepemizde gökyüzünü aydınlatarak patladığında Schuyler bir çığlık atıp koşmaya başladı.

Ona yetiştiğimizde suratında kocaman bir sırıtışla, bir ağaca dayanmış haldeydi.

“Umarım hazırsındır, Elizabeth. Çünkü bu, gözlerini yuvalarından fırlatacak.” Beni omuzlarımdan tutup ileri itti. Nefesimin kesilmesine engel olamadım. Hayatımda çok şey görmüştüm. Ama böylesini hiç görmemiştim.

Ağaçlıktan ormanın ortasına oturmuş, kâseye benzeyen bir vadiye çıkılıyordu. Baş döndürücü çeşitlilikte insan, büyü ve yaratık vardı. Ve her nasılsa burası karanlık değildi. Bir yaz günü gibi aydınlıktı etraf. Mavi bir gökyüzü ve içine serpiştirilmiş parlak renkli kuşlarla beyaz bulutlar vardı.

Önce nereye bakacağımı bilemedim. Gölde takılan çıplak güzellere mi, gölün etrafında büyüyen harika çimenler ve çimenlerde yer yer büyüyen, sadece baharda açtığını bildiğim müthiş renkli çiçeklere mi, yoksa limon, yemiş ve burada yetişmediğini bildiğim diğer meyvelerle dolu ağaçlara mı?

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen güzellikteki müzik havada yayılıyordu. *Şunlar kelebek mi yoksa?* Kelebeklerden bir tanesi, doğal olmayan mavilikteki gökyüzüne kıyasla bile parlak mavi olan kanatlarını çırparak yanımdan geçti. Fifer, onaylar biçimde kafasını sallayarak etrafa baktı.

“Nasıl oluyor bunlar?” diye sordum.

“Su perileri,” dedi hâlâ sırıtmakta olan Schuyler. “Decorasyondan onların sorumlu olmasına bayılıyorum.”

Tepeden aşağı indik. Aşağıdaki boş alan kabalıktı; her yerde cadılar ve büyücüler vardı. Hepsi nereden gelmişti ki? Bir yerlerde saklanıyor olmaları gerekmiyor muydu? Nasıl korkmuyorlardı? Ayrıca tek bir yerde bu kadar büyüünün olduğu bu partinin varlığını neden daha önce duymamıştım?

“Kimse yakalanmaktan korkmuyor mu?” diye sesli düşündüm.

Schuyler omuz silkti. “Hangi akli başında kişi bu grubu tutuklamaya kalkışır?” Gevşemiş görünüyor, parmaklarının ucunda sekerek etrafa bakınıyordu. Ama Fifer temkinliydi. Sanki bir depar atıp saldırmaya başlayacakmışım gibi bir bana, bir Schuyler’a, bir kalabalığa ve sonra tekrar bana baktı.

“Sakin ol hayatım,” dedi Schuyler ona dönüp. “Milleti bıçaklayacak hali yok, endişelenmeyi bırak.”

“Yapmasa iyi olur zaten. Ama eğer kalkışırsa,” bana gözlerinde tehditkâr bir parlamayla baktı, “onu parçalarına ayırmana izin veriyorum.”

Schuyler bana göz kırpıp bir öpücük yolladı.

Fifer nihayet bir grup tanıdık insan gördü. Onlar da onu görüp el salladılar.

“Fifer, nerelerde saklanıyordun?” dedi bir oğlan bize yaklaşırken. Siyah saçları ve birkaç kez kırılmış gibi görünen bir burnu vardı. “Başına bir şey geldiğinden endişelendik.”

Fifer güldü. “İyiyim ben, iyiyim. Ortalıkta görünmüyorum sadece.”

“Çalışıyorsun galiba,” dedi kısa boylu ve sarışın bir başka kız.

“Nasıl gidiyor? Görüldüğü kadar sert biri mi?” diye

sordu balık etli, kahverengi saçlı kız. Fifer'a hayranlıkla bakıyordu.

"Sağlığı yerinde mi?" diye sordu başka bir oğlan. "Hasta olduğu dedikodularını duyduk..."

Fifer kolumdan tutup beni yanına çekti. "Şey... arkadaşımı tanıştırmadım." Kelime neredeyse boğazında kalıyordu. "Bu, Elizabeth." Onlara beni yarım akıllı gibi gösteren bir hikâye anlatmaya koyuldu. Bir cadı olduğunu yakın zamana kadar keşfedemeyecek kadar salak, bunu herkesten saklayamayacak kadar şapşal biriydim. Onlara verdiği tek doğru bilgi Upminster'dan geldiğimdi ama görünüşe göre Nicholas bana rastlayıp beni kurtarana kadar orada sokaklarda gerzek bir büyülü serseri gibi gezinip durmuştum.

Bana şefkatle baktılar.

"Seni bulduğuna çok sevindik," dedi sarışın kız. Adı Lark'tı. "Yakalandığını düşünsene! Yakılmaların gittikçe kötüleştiğini duydum."

"Üstelik tüm o ayaklanmalar," diye ekledi yamuk burunlu Bram. "Deyim yerindeyse yangına körükle gidiyorlar."

Geldiğimizden beri Fifer'a dik dik bakan başka bir kız konuşmayı böldü.

"John nerde?" diye sordu emir verir gibi.

"Sana da merhaba, Chime," diye cevapladı Fifer soğuk bir bakışla. "Bu sene gelemedi. Bazı hastalarıyla ilgileniyor."

Kızın suratı gölgelendi ama sonra gülümsedi. "Tam da onun yapacağı şey. Çok sorumlu çocuk! Kötü olmuş. Geçen sene çok güzel vakit geçirmiştik."

Kıza baktım. Düz, uzun, siyah saçları olan; uzun boylu ve büyük, mavi gözlü güzel bir kızdı. John'u öpmek istese parmaklarının ucuna yükselmesine gerek kalmayacak derecede uzundu. Bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırdım.

"Ona bir mektubum var," diye devam etti Chime. "İletmende sakınca var mı?" Dikkatlice katlanmış bir kâğıt çıkarıp Fifer'a uzattı. Üzerinde kalp şeklinde parlak kırmızı bir mühür vardı. İyy.

"Mektup mu?" Fifer kâğıdı ölü bir fareymiş gibi iki parmağının arasında ihtiyatla tuttu.

"Evet. Geçen yıldan beri yazıyoruz. Sana söylemedi mi?"

Fifer'ın kaşları kalktı.

"Hayır mı? Eh, John önce öpüp sonra övünen tiplerden olmadı hiç. Dediğim gibi, çok sorumlu çocuk!"

Aklımın bir köşesinden kızı siyah saçlarından tutup ormana sürüklemek ve o mektubu ağzından içeri tkmak geçti ama Fifer konuştu.

"Oh, Chime. John'un sana söylemediğine inanamıyorum. Eh, çok fazla iş güç var, hazırlıklar falan. Çok baş döndürücü... ama işi bu kadar romantik yapan şey de bu!" Bana gözlerinde bir parıltıyla baktı. "Hadisene, ona mutlu haberi ver!"

Boş boş ona baktım. Konuşmamı istemediğinden emindim. Özellikle de ne söylediğine dair hiçbir fikrim yokken.

"Oh, Elizabeth," dedi Fifer. "John'la evlenmenizden bahsettiğimi sen de biliyorsun!"

Ağzım bir karış açık kaldı. O parlak mavi kelebeklerden bir tanesi gırtlığımdan aşağı mideme inmiş, kanat-

larını çırpıyor gibi hissettim. Lark ve Reverie sevinçle ciyaklayıp beni kucaklamaya başladılar.

Chime saklamadığı bir nefretle bana baktı. "Buna inanmıyorum."

"Öyle mi? Elizabeth, ona yüzüğü gösterebilirsin!" Fifer elimi kapıp suratının önünde salladı.

Chime nefret dolu bir hareketle uzanıp mektubu geri aldı ve hışım ile uzaklaştı. Lark ve Reverie bizi soru yağmuruna tuttular.

"Düğün ne zaman?"

"Biz de davetliyiz, değil mi?"

"Tüm sırları da dökmem ya!" deyip güldü Fifer. "Söz, hepiniz yakında öğreneceksiniz. Şimdi izin verirsiniz Elizabeth'i bazı insanlarla tanıştırmak istiyorum!"

Fifer koluma girip beni uzaklaştırdı.

"Öff, nefret ediyorum o kızdan," diye mızıldandı duyuma mesafesinden çıkınca. "Onu John'la beraber gördüm geçen sene ama yazıştıklarını bilmiyordum. Hem de tüm sene boyunca." Fifer titreyip gülmeye başladı. "John'un evlendiğini söylediğime inanmıyorum. Fikri yüzükten kaptım. Öğrenince gebertecek beni! Oh olsun ama, bana anlatmazsa böyle olur."

"Evlilik olmadığı ortaya çıkınca ne diyeceksin onlara?"

Fifer gülmeyi bırakıp, kimle konuştuğunu hatırlamış gibi beni itti.

"Boş ver sen. Ayrıca o yazıtı bulmazsan sahte bir evlilikten daha büyük sorunlarımız olacak." Bana sırtını döndü. "Schuyler nereye gitti?"

Onu, kalçalarına stratejik olarak bağlanmış bir parça kumaş dışında tamamen çıplak olan su perileriyle konuşurken bulduk. Kıkırdayıp saçlarını ona doğru savuruyorlardı.

"Bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor!" Fifer hışımla ona doğru ilerledi. Schuyler onun geldiğini görüp gruptan ayrıldı.

"Niye onlarla konuşuyorsun?"

"Niye, konuşamaz mıyım?"

"Neden konuştuğun kızlar hep çıplak olmak zorunda?"

"Hep değil. Sen değilsin."

"Bugün değilim!"

"Fifer, ben sadece onların şeylerine hayranlığımı..."

"Sakın söyleme!"

"Dekorasyonlarına. Dekorasyon diyecektim ya."

Tartışmaya devam ettiler. Ben de kıpırdanarak, ikisinin durmasını beklerken Bram ve bir başka oğlan yanıma yaklaştılar. İkisinden de mor buharlar çıkan birer kupa taşıyordu.

"Yine başladılar ha?" dedi Bram gülerek. "Bir süre burada dikilebilirsin. İçkiye ihtiyacın olabilir diye düşündüm ben de." Bir kupayı bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim bir yudum alıp.

"Tadı nasıl?" diye sordu Bram'ın arkadaşı hevesle.

Anında içmeyi bıraktım. "Neden, nedir bu?"

Bram güldü. "Rahat ol. Herkese tadının farklı gelmesini kastetti. En çok istediğin kişinin veya şeyin esansı olması gerekiyor. Mesela benimkinin tadı tarçın gibi." Söylerken gözlerinin tarçın rengi saçları olan Fifer'a kaydığını fark ettim.

"Peki ama ne bu, bir çeşit aşk iksiri mi?" diye sordum kupanın içine bakarak.

"Doğruluk iksiri demek daha doğru. Asıl eğlenceli kısım doğruyu keşfetmek." İkisi de büyükçe birer yudum

aldı. "Dikkatli iç ama. Bayağı güçlüdür, birazı bile çarpar."

Omuz silktim. Güçlü içkiler hakkında tecrübeli sayılırdım. On bir yaşmdan beri Joe'nun birasını içiyordum. Ama doğruluk iksiri deyince iş değişirdi. Onun yerine zehir içmeyi yeğlerdim. Yine de kibarlıktan bir yudum daha aldım.

"Evliliğinizi tebrik ederim," dedi Bram ve iki oğlan beraber uzaklaştılar.

"Teşekkürler," deyip bir yudum daha aldım. İtiraf etmem gerekir ki tadı güzeldi. Tıpkı Joe'nun bazen servis ettiği, zencefil birası ve limon karışımı Shandygaff'e benzeyen, baharatlı ve keskin bir tadı vardı. Caleb dalgasına menüdeki en normal şeyin o olduğunu söylerdi.

Caleb. İksirin bana anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Onu her şeyden çok istediğim miydi? Bu, bir zamanlar doğru olabilirdi. Ama artık doğruymuş gibi hissetmiyordum. Veda'nın evindeyken hakkımda söylediklerini veya Fleet'e benim için geri dönmemesini bir türlü unutamıyordum. Ona en çok ihtiyacım olduğunda ortalıkta görünmemesini unutamıyordum.

İksirin geri kalanını çimenlere döktüm.

Beklemek için yere oturdum. Yüzüğümü ışığa doğru kaldırdım ve güneşin koyu mavi yüzük taşını delip geçmesini izledim. Işığın altında ileri geri oynattıkça dibinde bir işaret olduğunu fark ettim. Çıkarıp tersine çevirdim ve iç tarafında, taşın hemen altındaki minik kalbi gördüm. Sonra tekrar parmağıma taktım. Fifer'ın yüzükteki işaretten haberdar olmaması kötü olmuştu. Bu, Chime'ı deliye döndürürdü.

Fifer öfkeyle bana doğru yürüdüğünde içtiğim iksiri düşünmeye geri dönmüştüm.

"N'oldu?" diye sordum ayaklanıp üstümü silkelerken.

"Tam bir hödük," dedi hiddetle. "Kütük gibi herif! Hep değişeceğini söylüyor. Ama hiç değişmiyor." Boş kupama baktı. "Ne içtin?"

"Bram verdi. Bir tür doğruluk iksiri olduğunu söyledi."

"Oo. Tadı nasıldı?"

"Limon. Ve baharat." Fifer bana keskin bir bakış attı. "Neden? Daha önce içtiğin bir şey mi?"

"Evet." Yüzünü ekşitti.

"Ve?"

"Ve, bir şey yok. Benimkisinin tadı hep korkunç oluyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Korkunç demişken, Schuyler nereye gitti? Etrafa bakınmamıza yardım etmeyecek miydi?"

"Kim bilir," dedi asabice. "Sanki neyi neden yapacağını tahmin edebiliyorum. Bana mantıksız olduğumu söyledi."

"Sen? Mantıksız?" Gülme isteğimi bastırdım. "Akıl alır şey değil."

"Ben de öyle dedim!" dedi Fifer. "Dedim ki, eğer bir kızla partiye gidip eve başka bir kızla dönmek mantıklıysa görürsün sen. O da dedi ki, sen geçen sene eve niye başka bir oğlanla döndün? Ben de dedim ki, John başka bir oğlan değil. Schuyler'ın da çok iyi bildiği üzere, kardeşim gibi. Sonra o da dedi ki..."

Fifer coştukça coşarken, kalabalıkta Schuyler'a bakın-

dım. Buradaki oğlanların çoğu normal giyimliydi ama o, kendi cenazesinden henüz dönmüş gibi görüldüğünden bulmak çok uzun sürmezdi. Bir ateşin etrafına toplanmış siyah giyimli birkaç çocuk görüyordum ama yakından bakınca hortlak değil de bir çeşit iblis olduklarını kan kırmızısı gözlerinden anladım...

Tam pes etmek üzereyken bir başka siyah figürün, su perisi dolu gölün yanındaki tepeye tırmanırken rüzgârda dalgalanan siyah ceketini gördüm.

Schuyler.

Fifer'a döndüm.

"Sonra dedim ki, eğer eve bir su perisiyle gitmek istiyorsan bir daha beni aramaya zahmet etme. Sanki su altında neler yapabildikleri çok umurumda!"

"Fifer."

"Ne?"

"İşte orada." Tepeyi işaret ettim. Bir süre Schuyler'in ağaçları soluna, gölü sağına alıp yürümesini izledik.

"Nereye gittiğini zannediyor?" diye mırıldandı Fifer.

Omuz silktim. "Kim bilir. Ama etrafı araştırmaya başlasak iyi olacak. Bizimle gelmiyorsa kendi bilir ama sadece birkaç saatimiz var ve burası devasa bir yer. Ayrıca... ne?"

Fifer kafasını sallayıp yarım ağızla bir şeyler mırıldanıyordu. Suratı sinirden gerilmişti.

"Sorun ne?"

"Oh, yok bir şey. Chime hakkında düşünüyordum yine." Hiddetle çantasını açıp içeri karıştırmaya başladı. "Uzmanlık alanı ne biliyor musun? Aşk büyülerini. İnana-biliyor musun ya?" İçinden iki kolye çıkardıktan sonra çantasını kapattı. "Tam bir büyü israfı. Bahse girerim

John'a yazdığı o mektupta bir aşk büyüğü vardı. Eh, ona bulaşmaması için John'u uyarmıştım. Üç soyadı olan bir kıza asla güvenmemelisin."

Gözlerimi kırptırdım. "Fifer, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Uzanıp kolyelerden birini boynuma geçirdi, diğerini ise kendisi taktı. Rahatlamış bir nefes verdi.

"Sonunda. Artık konuşabiliriz."

"Nasıl yani? Ne bu?" Kolyeyi kaldırdım. Ucunda bir dizi tuhaf görünümlü muska asılı olan uzun ve narin bir kolyeydi.

"Bir hortlakla ilişki yaşamak nasıl bir şey fikrin var mı?" diye sordu Fifer.

"Şey, hayır."

"Düşündüğün her şeyi bilir, söylediğin her şeyi duyarlar. Daha sen yapmadan ne yapacağını bilirler. Hareketlerini manipüle bile edebilirler. Tüm güç onlardadır, sendeyse zırnık yoktur. Eminim sen de bunun adil olmadığına katılıyorsundur, değil mi?"

"Evet."

"Ben de bu yüzden bu çözümü buldum." Kolyesini kaldırdı. "Pirinç zincir. Ampuller tuz, cıva ve külle dolu. Kendi başlarına hiçbir numaraları yok, özellikle de Schuyler gücündeki bir hortlağa karşı. Ama beraberken bir tür kalkan gibi davranıyorlar. Ya da bir bariyer. Bu takılıyken beni duyamaz, hissedemez veya düşüncelerime giremez. Seninkilere de."

"Peki... neden şimdi ihtiyacın var buna? Yani, neden sürekli takmıyorsun?"

"Sürekli takmıyorum, çünkü böyle bir şeyim olduğunu bilmesini istemiyorum. Ve şimdi takıyorum, çünkü onu takip edeceğim."

"Neden?"

Ağaçların arasında kaybolana kadar tepeye tırmanan Schuyler'ı izledik.

Fifer somurttu. "Çünkü bir şeyler çeviriyor. Ne çevirdiğini bilmek istiyorum."

FİFER GÖLÜN ETRAFINDAN DOLAŞMAYA başladı. Ben de aceleyle peşine takıldım.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Onu bu şekilde takip etmenin yani?” Bir dala takıldım, neredeyse düşüyordum. Elbisem o kadar dardı ki ona ayak uydurmakta zorlanıyordum.

“Bizim açımızdan iyi ama onun açısından pek sayılmaz,” dedi.

“O ne demek yani?”

Fifer cevaplamadı.

Artık suyun öbür yakasına ulaşmıştık. Buraya tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Kalabalığın gürültüsü, sık ağaçlar tarafından susturulmuştu. Hava da kararıyordu. Tepemizdeki güneşin haresi ormanın içlerine ilerledikçe solgunlaşıyordu.

"Bir işler çevirdiğini söyledin," diye devam ettim. "Ne işi?"

Her şey olabilir. Hortlakların çok da faydalı hobileri olduğu söylenemezdi. Blackwell cadı avcılarını işe alıp eğitmeden önce cadıları bulmak için hortlakları kullandı. Sonuç felâketi. En iyi ihtimalle güvenilirmez, en kötü ihtimalle vahşi sayılabilecek yaratıklar olan hortlaklar, buldukları cadıları parçalarına ayırıp ödül olarak bu parçaları geri getirirlerdi. Blackwell onların takdir için avlarını kapı önüne bırakan kedilere benzediklerini söylemişti.

Fifer nihayet konuştu. "Çalma işi."

"Ah," dedim her nedense rahatlamış bir şekilde.

"Bana bırakacağına dair söz vermişti. Bir süre bıraktı da. Ama sonra ondan aylar boyu haber alamadım ve tutuklandığını öğrendim. Onu Fleet'e koydular." Bana büyüyen gözlerle baktı. "Onu asla tekrar göremeyeceğimi düşündüm. En kötüsü için kendimi hazırladım... ama sonra salıverildi. Yani, kaçtığını söyledi ama buna inanıyor muyum, bilmiyorum."

Ben de buna inandığımdan emin değildim. Kimse Fleet'ten kaçamazdı. Ben hariç tabii. Ayrıca Blackwell asla bir hortlağı serbest bırakmazdı. Tabii eğer...

"Bir şey çalması için serbest bırakıldığını mı düşünüyorsun?"

Başıyla onayladı.

Bir süre düşündüm. "Blackwell'in, onun bir şey çalmasını istediğini mi düşünüyorsun?"

Tekrar başıyla onayladı.

"Ne mesela?"

"Kim bilir. Schuyler söz konusuysa her şey olabilir. Para çalmışlığı, at çalmışlığı, hatta bir keresinde, bir sandık tavuk çalmışlığı bile var."

"Bence Blackwell ona tavuk çaldırtmaz."

"Hayır," diye yanıtladı. "Benim de korktuğum bu zaten." Schuyler'ın olduğu yöne baktı. Artık sadece parlak saçları görünüyordu; geri kalanı etrafını saran ağaçların karanlığına karışmıştı.

Fifer tekrar bana döndü. "Schuyler'ı buraya sadece beni sana karşı koruması için getirmedim. Bir sebebi daha var." Derin bir nefes aldı. "Kehanet. *En az duyduğu kadar görene güven* cümlesini hatırlıyor musun? Bence o cümle Schuyler hakkında. Ve bence Blackwell'in ondan çalmasını istediği şey her neyse, biz de o şeyi bulmak için buradayız."

Konuşması sanki sözünü kesmemden, tıpkı John'un yaptığı gibi haksız olduğunu ve ona inanmadığımı söylememden korkuyormuşçasına hızlanmıştı.

Ama bunları söylemedim.

"Başlarda emin değildim. Ama sonra onu o su perileriyle konuşurken görünce..." Durakladı. "Onlar da bir şeyler biliyor. Toprağa hortlakların bağlı olduğu gibi bağlıdırlar. Buralarda gizli, olağandışı bir şey varsa mutlaka bilirler."

"Bu yüzden mi iki kolye getirdin?" dedim. "Çünkü onu izlememiz gerekeceğini biliyordun ve fark etmesini istemedin?"

Fifer omuz silkti. "Ben hep iki kolye taşırım. Onun dokunduğu bir başkasıyla konuşmam gerekirse tek bir kolye pek işe yaramaz değil mi? Schuyler yarım ağızla edilen bir sohbetten bile ne dediğimi çıkarabilecek kadar akıllıdır."

Fifer'ın ondan bazı şeyleri saklamak için girdiği zahmet karşısında gülümsedim.

“Neyse, Schuyler’ın kehanetin bir parçası olduğu hakkındaki görüşüm yanlış olsa bile, ki değil, Blackwell ona her ne yaptırıyorsa, her ne çalmasını istiyorsa, bu şey hayra alamet olamaz, değil mi?” Sustu. Tekrar konuştuğunda sesi oldukça kısıktı. “Her zaman Schuyler’ın yenilmez olduğunu düşünmüşümdür. Ama bu sefer boyundan büyük belaya bulaştı sanırım.”

O anda, Schuyler’ın Blackwell’in sırrını bilip bilmediğini merak ettim. Sonra bu düşünceyi savuşturdum. Hortlakların insanların düşüncelerine erişmek için dokunmaya ihtiyaçları vardı. Bir insanla bağları ne kadar fazlaysa onu o kadar iyi okuyabilirlerdi. Oysa Blackwell’in el sıkışmaya bile yanaşacağından şüpheliydim.

Bu düşüncelerden sonra Fifer’a Blackwell’in bir büyücü olduğunu söylemeyi düşündüm. Ama Nicholas yapmamamı, gerçeğin zaten zamanı gelince açığa çıkacağını söylemişti. Ve Fifer, Schuyler konusunda haklıysa doğru zamanın gelmesi yaklaşmıştı.

“Sanırım haklısın,” dedim.

Fifer ona hak vermeme şaşırdıysa da belli etmedi. Sıklaştıkça ağaçların arasındaki patika önce daralıp sonra tamamen yok olana kadar tepeye tırmanmayı sürdürdük. Schuyler görüş alanımızdan çıkmıştı ve etrafımızda ağaçlardan başka bir şey yoktu. Ne yöne gitmiş olabileceğini bilmemizin bir yolu da yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Fifer.

Etrafa bakındım. Gece avlanmaya alışkın olsam da, yanımda her zaman bir tür ışık kaynağı olurdu. Ay yoksa, bir meşale taşıyor olurdu. Ama şu anki ay, işe yaramayacak kadar soluk ve küçük bir kıymık parçası gibiydi. Yine de yürümeye devam ettim. Fifer da sessizce peşimden geliyordu. Ama hiçbir şey görmüyordum.

Yosunlu, ıslak yapraklarla ve kırılmış dallarla kahverengiye boyanmış tipik bir orman zeminiydi. Dikkate değer bir şey yoktu.

Fifer'ın kolyesinin çalışıp çalışmadığını merak ettim. Schuyler'in bizi duyup kasıtlı olarak uzağa çekip çekmediğini düşünürken ayağım bir taşla çarptı ve taş, yakındaki bir ağaca uçtu. Yere eğilip taşı elime aldım. Yosunluydu ama yeşildi, hem de parlak yeşil. Buraya ait değil gibiydi.

Buraya ait değildi.

Bir süre sonra bir başka yeşil taş gördüm, sonra bir tane daha. Orman zemini altlarında görünmez olup kaybolana kadar taşlar irileşip çoğaldılar. Tepenin kenarına düzgünce oyulmuş küçük bir tünel girişine varana kadar taşları toplayıp takip ederek yürüdük.

Fifer bana bir bakış attı. Bakışında meydan okuma vardı.

Omuz silktim ama kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Derin bir nefes alıp arkamda Fifer'la içeriye bir adım attım. Tünelin sonunda hafifçe parlayan yeşil renkli bir ışık vardı. Işığın görünümünü pırıltılı ve tuhaftı, neredeyse suya benziyordu.

Tüneli, sert bir şekilde sağa sapılan yolun sonuna kadar takip edip dikkatlice köşeden baktık. Yaklaşık beş metre önümüzde, yana hafifçe itilerek bir kapı gibi açılmış devasa bir taş blok vardı. İçeriden sesler geliyordu, taşın taşla sürtmesine benzeyen bir ses ve ayak seslerine benzeyen bir hışırtı.

Schuyler.

Fifer'a döndüm. "Arkamda kal. İçeride her ne yapıyorsa yapsın, baskına uğramaktan hoşlanmayacaktır." Bana öyle geliyordu ki Schuyler, Fifer'ı incitmese bile, bana zarar vermesine engel bir durum yoktu.

Fifer çantasına uzandı ve Humbert'in yaylı hançerini çıkarıp bana verdi.

"Bunun yardımını olacağını sanmam," dedim.

"Olmayabilir," dedi. "Ama elimiz boş girmenin de bir anlamı yok."

Hançeri alıp kabzasındaki düğmeye bastım. Ufak bir tık sesiyle tek bıçak üçe ayrıldı. Fifer çantasından keten bir çuval çıkarıp beline doladı.

"Tuz," diye fısıldadı. "Her ihtimale karşı. Onu durduramaz ama kaçmamız gerekirse yavaşlatır."

Dar açıklıktan içeriye girdiğimizde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen küçük bir odayla karşılaştık. Yeri ve duvarları kalın bir yosun tabakası kaplamıştı. Tavandan yosunlar sarkıyordu ve hava, fırtına sonrasındaki bir orman gibi nemli ve topraksı kokuyordu. Odanın merkezinde, üzeri yosun kaplı tek bir lahit vardı. Schuyler, elinde devasa bir kılıçla lahtin önünde duruyordu. Biz odaya girer girmez kafasını çevirdi ve kılıcını savurdu.

Fifer çılgılık attı, bense kafamı sıyırıp geçen kılıcın rüzgârını hissederek kendimi yere attım.

"Tanrım, Elizabeth!" dedi Schuyler kılıcını indirip. "Seni öldürebilirdim. Ve seni!" Fifer'a baktı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Ne mi yapıyorum burada? *Sen* ne yapıyorsun burada?" Fifer yanımdan geçip ona doğru ilerledi ve parmağını suratına doğrulttu. "Açıklama bekliyorum!"

Schuyler'in suratına, suçluluk olduğu su götürmeyen bir ifade yerleşti.

"Ah. Evet. Zaman öldürüyorum aslında..."

"Bence gayet açık." Fifer kılıcı gösterdi. "Bunu çalışıyordun, değil mi?"

Schuyler ensesini kaşıdı. "Göründüğü gibi değil."

"Nasılmış peki?"

Schuyler yanıtlamadı.

"Söylesene," dedi Fifer.

"Söyleyemem," dedi Schuyler.

"Çabuk söyle," diye tekrarladı Fifer. "Yoksa yeminle buradan çıkıp giderim ve beni bir daha asla göremezsin." Cümleleri kızgınlık içeriyordu ama sesi kızgın değil, üzgündü.

Schuyler bir süre onu süzdü, sonra ileri adım atıp elini tuttu. Fifer hareket etmedi. Orada olmamam gerektiğini hissettiren bir şekilde el ele dikilip bakiştılar.

Fifer parmak uçlarına kalkıp öpecekmiş gibi ona doğru eğildi. Schuyler'in gözleri en az benimkiler kadar büyü müştü; kızı oracıkta yiyip bitirecekmiş gibi bakıyordu. Sonra bir anda Fifer kılıcı onun elinden kaptı.

Schuyler'in şaşkınlığından sıyrılması için biraz zaman geçmesi gerekti.

"N'apıyorsun sen ya?"

Fifer kılıcı göğsüne doğrultarak geri çekildi.

"Bunu alıyorum. Niçin buna ihtiyacın olduğunu söyleyene kadar."

Schuyler'in gözleri kızgınlıkla parladı ve korkunun göğsüne iğne gibi battığını hissettim. Fifer'in aptallık derecesinde cesur mu, yoksa sadece aptal mı olduğuna karar veremiyordum.

İşte o anda Schuyler süratle arkasını döndü. Hareketleri o kadar ani ve hızlıydı ki yerimde zıpladım. Lahtin içine uzandı. İçeriden bir kın çıkardı. Bir zamanlar kah-verengi deriydi muhtemelen ama şimdi etrafımızdaki diğer her şey gibi yeşildi.

"Buranın neresi olduğunu biliyor musun?" Kını beline yerleştirdi.

Fifer kafasını salladı. Artık bana yakın duruyordu; titrediğini hissedebiliyordum.

"Yeşil şövalye'nin mezarı," dedi Schuyler. "Duydun mu hiç?"

Fifer tekrar kafasını salladı.

"Peki ya onu biliyor musun?" Schuyler kılıcı işaret etti. "Adı Azoth. Hakkında bir sürü masal anlatılır. Elizabeth, sen mutlaka birkaçını duymuşsundur."

Fifer bana baktı; sonra ikimiz de kılıca baktık. Kılıç devasaydı, gümüştendi, bronz helezonlar tarafından enine kesiliyordu ve en az bir metre boyundaydı. Kabzası yekpare bronzdandı, üzeri her boy ve şekilden yeşil zümrütlerle kaplıydı.

"Blackwell beni yatağıma yatırıp masal okumakla pek vakit harcamadı, o yüzden hayır. Hiç duymadım."

Schuyler kaşlarını kaldırdı. "İlginç. Çünkü beni bunu çalmam için kiralayan Blackwell'di."

Fifer'le birbirimize kaçamak birer bakış attık.

"Belki de kiralamak yanlış kelimedir," diye devam etti Schuyler. "Tam olarak 'kılıcı bana getir, yoksa seni darağacına zincirler içinde sürükler, ölüme yaklaşana kadar boynundan asar, sonra gırtlğından karnına kadar kesip sen izlerken iç organlarını ateşe veririm' diy..."

"Yeter," diye fısıldadı Fifer kireç gibi suratıyla. "Yeter."

"Blackwell niye bu kılıcı istiyor?" diye sordum.

"Bu kılıcın türü içerisindeki en güçlüsü olduğunu söylüyorlar," diye yanıtladı Schuyler. "Her şeyi kesebiliyor. Taş, çelik, kemik..." Pis bir gülümsemeyle konuşmasını böldü. "Her kim ona sahip olursa asla yenilmezmiş. Ne silahla ne büyüyle ne de başka bir şeyle."

"Türünün en güçlüsü mü?" Fifer kılıca baktı. "Neymiş ki türü?"

Schuyler ona hızlıca bir bakış attı. "Lanetli tabii ki."

Fifer çığlık attı.

"Sırf tutarak lanetlenmezsin," dedi. "Kullanman lazım. Kılıç bu şekilde çalışıyor. Ne kadar kullanırsan o kadar güçleniyorsun, yenilmez olana kadar. İşte o zaman lanet başlıyor."

"Ne gibi?" dedim.

"Kılıç, gücünü geri almaya başlıyor. Güçleniyor, güçlenirken de kullananı zayıflatıyor, kullanan kişi hayatta kalmak için kılıca bağımlı hale gelene kadar. Buradaki şövalyemiz bunu fark ettiğinde iş işten geçmişti. Çünkü lanetten kurtulmanın tek yolu kılıçtan kurtulmak. Bunu yapmanın tek yolu da kılıcı bir dövüşte kaybetmek. Tek sorun, şövalyenin bunu yapamamış olması. Fazla güçlüydü."

Fark etmeden kendimi hikâyeye kaptırmıştım.

"Peki, kılıç nasıl buraya geldi?"

"Kılıçla ölmek laneti kırmanın diğer tek yolu," dedi Schuyler. "İşte bu yüzden şövalyemiz bir cadı bulup kendini buraya hapsedtirdi, hatta hayatta olduğu sürece kimse-
nin onu serbest bırakamaması için üzerine büyü bile yaptırdı. Sanırım fikrini değiştirirse diye yaptı bunu."

İstemsizce titredim.

"Blackwell'in lanetli bir kılıçla işi ne?" diye sordu Fifer.

Schuyler omuz silkti. "Lanetlenmeyi umursadığını sanmıyorum. En azından yenilmez olmayı umursadığı kadar umursamıyor."

"Almasına izin veremezsin," dedim.

"Enteresan bir istek, bir cadı avcısından geldiğini düşünürsek," dedi Schuyler.

"Haklı. Bunu yapamazsın," dedi Fifer.

"Ölmemi mi istiyorsun?" diye karşılık verdi Schuyler.

"Hayır tabii ki!"

"Ne yapayım o zaman?"

"Bırak! Burada bırak ve git."

"Nereye gideyim? Kılıcı ona götürmezsem..."

"Yaşayabilirsin," dedi Fifer. "Ama götürürsen zaten öldürecek seni. Bunun farkındasındır eminim."

"Bana söz verdi," dedi Schuyler.

Fifer bana döndü. "Elizabeth, ne diyorsun bu konuda? Blackwell'in sözünün değeri ne?"

Tereddüt ettim. Blackwell'e çok uzun süredir sadık kaldığımdan şimdi bile; beni hapse attırıp sırtını bana döndükten, bana yalan söyledikten sonra bile aleyhinde konuşmakta tereddüt ediyordum.

Bu sebepten sadece kafamı salladım.

Schuyler sessizce küfretti.

"Ayrıca, gerçekten bunu istiyor musun?" diye devam etti Fifer. "Blackwell'in yenilmez olmasını?"

"Ne istediğimin önemi yok," dedi Schuyler. "Bunu yapmak zorundayım."

"Hayır değilsin!"

Schuyler bize doğru yürüdü. Gözlerini kısarak kılıca uzandı. Fifer'in belinde asılı çantaya uzanarak bir avuç tuz alıp Schuyler'in suratına savurdum. İçimi bir korku dalgası kapladı.

Schuyler acı içinde haykırdı ve yere düştü. Haykırışı rahatsız edici bir şekilde, gulyabaniye tuz attığımda çıkardığı sese benziyordu. Eliyle yüzünü kapayıp yerde yuvarlanırken yaptığı hareketler tuzdan dolayı yavaş ve beceriksizceydi.

Fifer bir anlığına afallamış göründü. Bir avuç tuz da

o savurduktan sonra hortlağın yanına çömelip tatlı kokulu ve yeşil renkli bir şeyden bir avuç çıkarıp –*Nane mi o?*– Schuyler’in gömleğinin, botlarının ve hatta pantolonunun içeri sokuşturdu. Schuyler bir süre sonra inlemeyi bırakıp hareketsizleşti.

Ağzını hortlağın kulaklarına yaklaştırıp fısıldadı. “Bunu senin iyiliğin için yapıyorum.” Sonra doğrulup bana baktı. “Kendine gelmeden önce yirmi dakikamız var. İnan bana, kendine geldiğinde gitmiş olmamız şart. O yüzden kap o meşaleyi de gidelim.” Kılıcı kavrayarak kapıya koştu ve aralıktan geçti.

Üçlü hançerimin bıçaklarını geri çekip botuma soktum. Meşaleyi almak için lahtin yanından geçerken bakmak için durakladım. İçeride bir şövalyenin mükemmel bir şekilde korunmuş bedeni vardı. İsminin hakkını verircesine tümüyle yeşildi. Yeşil saç, yeşil ten, hatta zırhı bile yeşildi.

Büyüleyiciydi.

Fifer kafasını kapıdan içeri soktu. “Elizabeth!”

“Geldim.” Duvardan meşaleyi kapmamla beraber meşalenin ateşi şövalyenin lahtinin taş kapağını aydınlattı. Önceden görmediğim bir şeyi fark ettim: Yazılar. Taşa oyulmuş gibiydiler. Bazıları harf, bazıları semboldü. Çok eski büyü türlerinden olan runik büyü olmalıydı. Anlamam mümkün değildi ama anlamları yeterince açıktı. Bu şövalye lanetli bir yazıtın altına gömülmüştü.

Kapıdan sıvıştım ve Fifer’la tünelin dışına, yerdeki taşlardan öteye, tepeden aşağıya koşmaya başladık.

“Hızlı düşündün,” dedi Fifer. “Tuzu yani. İşimiz bitti sanmıştım.”

“Pantolonuna sokuşturduğun şey neydi? Nane miydi o?”

Başıyla onayladı. "Korkunç kızarıklıklara sebep olur. Haftalar boyu kurdeşen dökecek. Hem de oldukça acı veren yerlerinde."

İşte o zaman gülmeye başladım. Kendime engel olmadım. Bir süre sonra Fifer da bana katıldı.

Yönümüzü anlamak için kısa bir süreliğine durduk. Tepenin yarısında bir yerlerdeydik şu an. Altımızda göl ve onun ötesinde tüm haşmetiyle sürmekte olan parti vardı.

"Ee?" Fifer, Azoth'u kaldırdı. "Bu, değil mi? Bulman gereken şey?"

Kafamı salladım. "Hayır. Nicholas gördüğümde anlayacağımı söyledi ve bu kılıç benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Fifer bir bana bir kılıca baktı. "Emin misin? Bir daha bak bakayım." Kılıcı bana doğru savurdu; hızla geriye bir adım attım.

"Dikkat et," dedim kızgınlıkla.

"Üzgünüm," dedi hiç de üzgün olmayan bir ses tonuyla. "Ama kehanet. *Ölüyken tutan şey götürecektir seni on üçe*. Şövalye kılıcı tutuyordu. Ve Schuyler'in burada olma sebebi de buydu." Fifer sabrının taşığını belirten bir ses çıkardı. "Bu olması lazım."

"Üzgünüm ama bu değil," dedim. Fifer o kadar hayal kırıklığına uğramış göründü ki, neredeyse onun için üzüldüm. "Bak," diye devam ettim. "O kadar da kötü bir durum değil, haksız mıyım? Blackwell bunu istedi ve artık alamayacak. Hele ki bu Schuyler'in dediği gibi bir kılıçsa."

"Sanırım." Fifer omuz silkti. "Ne yapacağız bununla? Aramayı sürdürmemiz lazım ama insanların arasına bunu sürüklemek istemiyorum. Ne olduğunu bilmesen-

ler bile sırf mücevherlerden dolayı ilgilerini çekebilir." Azoth'u elinde çevirdiğinde soluk meşale ışığına rağmen zümrütler parıldadı.

"Hadi onu Humbert'ın evine geri götürelim," dedim. "Katedrale bırakıp geri gelebiliriz. Parti ne kadar sürüyor?"

"Uzun," dedi Fifer. "Özellikle de son gecede. En azından şafağa kadar devam eder."

"Peki," dedim. "Schuyler konusunda ne yapacağız bilmiyorum..."

"Bende daha nane var," dedi Fifer. "Ve tuz. Bir hortlak ordusunu sersemletecek kadar getirdim. Ve cinlerim tepemde. Eğer akli varsa uzak durur."

YÖNÜMÜZÜ HUMBERT'IN EVİNDEN tarafa çevirip ormanı geçmeye başladık. Meşaleyi yere atıp üstüne basarak söndürdüm. Eğer Schuyler kendine gelirse, bizi takip etmesini kolaylaştırmanın gereği yoktu.

Fifer, Azoth'u ileri geri savurarak yanımda yürüyordu. Belki Blackwell'i, kılıca olan ilgisini ve Schuyler'ın iddia ettiklerini yapıp yapamadığını düşünmeliydim. Ama bir sebepten dolayı aklım sabit ve yemyeşil bir şekilde mezarında yatan şövalyede idi.

"Sence neden o kadar yeşildi?" dedim. "Şövalyeyi diyorum yani. Daha önce öylesini görmemiştim."

"Ben de," dedi Fifer. "Ama kesinlikle bir lanetti. Ya kılıçtan ya da cadının üzerine yaptığı büyüden kaynaklanan bir lanet. Lahtin üstündeki taş bloğu gördün mü? Üzerindeki yazıları?"

“Evet,” diye karşılık verdim dikkatimi önümüzdeki ağaçların tepelerine yönelterek. Gözüme gece gökyüzüne havalanan bir çift baykuş takılmıştı. Bir şey olmayabilirdi; baykuşlar gece avlanırdı. Ama ağaçlardan havalanan kuşlar doğanın size yakınlarda bir insan olduğunu anlatma yoluydu. Belki de sadece biz vardık. “Bir lanet yazıtıydı.”

Fifer kafasını salladı. “Normalde öylece kenara atıldıklarını göremezsin. Genelde kuyulara, ırmaklara, göllere atılırlar. Okyanusa falan. Anladın işte. Ama bir lahte koymak...”

Omurgamdan aşağı inen bir ürperti uyandı içimde.

“Lahit?” Durdum ve Fifer’in kolunu tuttum. “Lahte koyunca ne oluyor?”

Fifer somurttu. “Bu durum en basitinden, laneti daha etkili hale getirir. Yazıt, ölünün kötücül enerjisini emer ve büyüyü güçlendirir. Hele ki kişi vahşice öldürüldüyse.”

“Vahşice mi?” Midem bulanır gibi oldu ve buz kestim.

“Ama çok saçma,” diye devam etti Fifer. “Demek istediğim, teoride tamam. Bir lanet yazıtını bir cesetle gömmek yani. Ama iş pratiğe gelince çok başka.”

“Pratik mi?” Bazı korsanlarda olan o tuhaf konuşan kuşlara, papağanlara benzemeye başlamıştım. Tam konuşamıyorlardı tabii. Tek yapabildikleri onlara söylediğiniz son birkaç kelimeyi tekrar edebilmektir. İşe yaramaz, aptal yaratıklardı hakikaten.

“Evet. Düşünsene. Yapabilmek için neredeyse en başından beri planlamalısın. Laneti hazırlaman, birini öldürmen ve sonra yazıtı öldürdüğün kişiyle gömmen lâzım. Başka türlü nasıl yapabilirsin ki? Şehirde gezinip yazıtlarını koymak için yeni kazılmış mezar arayacak ve gömülü kişinin vahşice ölmüş olması için dua edecek çok

insan tanımıyorum. Kimse elini o kadar pisliğe bulaştırmaz.”

Başım dönüyordu. İçeride, birbirinden bağımsız ve anlamsız kelimeler süzülüyordu. Lanet Yazıtı. Lahit. Vahşi bir ölüm. Plan. Ceset. Mezar. Kirli eller. Ama sonra kelimeler bir halı gibi örülerek birbirlerine bağlanmaya başladılar ve ortaya keşke görmeseydim dediğim bir resim çıkardılar.

Kışın üçüncü gecesinde yer altına git yeşiller içindeki yere. Ölüyken tutan şey seni götürecektir on üçe.

Fifer hem haklı hem hatalıydı. Kast edilen şey ölü şovalyenin tuttuğu şey değil, onu tutan şeydi. Bahsedilen şey ne kılıç ne de yazıtı. Onu lahitte tutan taş bloktan bahsediliyordu. Tıpkı neredeyse beni de hapsedecek olan taş blok gibi.

Aniden her şeyi çözdüm. On Üçüncü Yazıt'ın nerede olduğunu biliyordum.

“Fifer,” diye fısıldadım. Ağzım, toprak gibi kuruydu. On Üçüncü Yazıt. Yerini biliyorum. Ben...”

Suratıma inen yumruğu hissetmeden önce havada öttürdüğü ışıltı duydum. Burnum, sıcak bir kan çeşmesini serbest bırakıp kırılırken mide bulandırıcı bir çatırdama sesi çıkardı.

Yanımda duran Fifer çığlığı bastı.

Muhafız beni yana itip Fifer'ın peşinden gitmeden önce, “Fazla kolay oldu ya,” diye mırıldandı. Elbisemin eteği çok dar olduğundan dengemi kaybedip tökezleyerek yerdeki çamur ve yaprak yığınının yüzüstü düştüm. Burnum eski haline gelirken karnımdaki mührümü ateş gibi yandı. Burnumun acısını neredeyse hissetmedim.

Ben daha kalkamadan, iki muhafız beni sırtımın üstüne çevirip bileklerimden yakaladı ve bir üçüncüsü

bileklerime kelepçeler geçirdi. Onları hemen tanıdım. Humbert'a giderken yolda rastladığımız muhafızları bunlar.

"Artık pek tehlikeli sayılmazsınız, di mi?" diye mırıldandı içlerinden biri.

Ayağa kalkmak için çılgınca çırpındım. Ama ellerim demirle hapsedilmişti, bacaklarım ipekle. Muhafızlar beni zorla tekrar yatırdılar ve içlerinden biri diziyile omurgama sertçe vurdu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. "Ait olduğun yer olan hapishane hariç tabii."

Biraz daha çırpındım. Muhafız, başımı döndüren bir kuvvetle yüzümü yere çarptı. "Biz onunla kalacağız," diye seslendiğini duydum. "Sen gidip diğerini zapt et."

Önce yaprakların hışırtısını, sonra Fifer'in panikle çığlık atışını duydum. Kafamı yana çevirdiğimde muhafızların onu çembere aldığını, ona gülerek sataştıklarını gördüm.

"Uzak durun benden!" diye feryat etti Fifer kılıcı önünde tutarak. Silahı iki adama savurdu ama sürekli iskaliyordu.

"Şuna bakın hele, kılıcı boyundan büyük!"

"Cadı, sana Blackwell'in adamlarından önce biz yetiştiğimiz için şanslısın. Yoksa o güzel yüzün güneşin doğuşundan önce ateşte kızarıyor olurdu."

"Zaten öyle olmayacak mı?" dedi öbür muhafız.

Biraz daha güldüler.

İkimizi buradan çıkarmam lazımdı. Muhafızlardan biri sırtıma bastırıyor, diğeri yanımda dikiliyordu. Botumda o üçlü hançer vardı ama ellerim göğsümün altında sıkışırken ne işe yarardı? Schuyler'a seslenmemek için kendimi zor tuttum. Sonra kolyeyi hatırlayıp bizi duy-

mayacağını fark ettim. Bu, kendi başıma olduğum anlamına geliyordu. Kelepçelerden kurtulmak zorundaydım ama nasıl yaparım bilmiyordum.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Sessizce, yavaşça baş parmaklarımı kırdım. Acı yüzünden dişlerimi sıkarak önce birini, sonra diğerini kırdım. Ellerimi kelepçelerden kurtarıırken kırılan kemiklerin eski yerlerine oturduğunu anlatan sessiz bir çatırtı duydum. Sonra hareketsiz kaldım. Muhafızlar fark etmiş miydi? Hayır, Fifer'la alay eden diğerlerini gaza getirmekle meşguldüler. Ne aptal heriflerdi. Şimdi de bedelini ödeyeceklerdi.

Vücudumun altındaki ellerimi düzleştirdim. Göz açıp kapayınca kadar arkamdaki muhafızdan kurtuldum. Eğilip hançeri botumdan çıkardım. Beni yüzüstü çeviren muhafızı saçından yakalayıp ensesinden hançerledim. Diğer şaşkınlıkla ağzını açamadan hançeri ölü muhafızın ensesinden çıkarıp ona fırlattım. Hançer doğrudan iki gözünün arasına saplandı ve muhafız yere yığıldı. O da gebermişti. Tüm bunlar saniyeler içinde olup bitti.

Aniden çöken sessizlik diğer muhafızların dikkatini çekti. Gözleri önce ölü iki adama, sonra tekrar bana odaklandı. Afallamışlardı. Hançeri ölü muhafızın kafasından çıkarıp onlara doğru ilerlemeye başladım.

"Fifer, arkama geç."

Fifer olduğu yerde şoke olmuş bir şekilde duruyordu.

"Fifer! Hemen!"

Kılıcı hafifçe indirip yavaşça muhafızların etrafından dolaştı.

"Yapma!" diye bağırdım ama çok geç kalmıştım. Muhafızlardan biri ileri atılıp Fifer'ı saçından yakaladı ve suratına yumruğu indirdi. Fifer ardından karnına yediği yumrukla yere yığıldı. Kılıç tangırdarak elinden düştü.

Diğer muhafız düşen kılıcı alıp arkama geçmeye çalıştı.

İleri atılarak, muhafızın boştaki kolunu yakalayıp sertçe arkasına kıvırdım. Karşılığında aldığım ödül kemiğinin gürültülü bir şekilde kırılma sesiydi. Kolunu bırakmadan muhafızı kendime çektim ve hançeri midesine sapladım. Diğer muhafız ileri atılarak ben yetişmeden yere yığılan adamdan kılıcı aldı ve bana doğru savurdu ama geri çekilebildim. Sonrasında kılıcı başarısız bir şekilde iki kez daha savurdu.

Kendimi yere atıp bacağıma savurarak ona çelme taktım. Muhafız dizlerinin üzerine çökerken ayağa fırlayıp diz kapağına tekmeyi geçirdim. Bir çatırtıyla beraber acı içinde çığlık attı. Bana doğru yığılırken kılıcı son bir kez savurdu.

Kılıcın soğuk gümüşü karnımı kor gibi yakarak kesti. Kanım anında fışkırmaya başladı. Karnumdaki yanma hissinin o tanıdık, gıcıklayıcı iyileşme hissini takip etmesini bekledim. Ama gelmedi. Aksine biraz daha yandı ve çok daha fazla kan akmaya devam etti. Elimi karnıma bastırdım ve parmaklarımın arasından fışkıran kanı hissettim.

İyileşmiyordu.

Yaralı bacakları vücudunun altından çıkan muhafız yerde eğreti bir şekilde yatıyordu. Ona doğru tökezleyerek ilerledim ve kılıcı elinden alıp göğsüne gömdüm. Boğuk bir homurdanma eşliğinde çimenlere yuvarlandı. Ölmüştü.

Fifer'ın inlemesini duyunca sendeleyerek yanına koştum.

“İyi misin?” Gözü şişmeye başlamıştı ve suratına şafak öncesi soluk ışıktaki bile görülebilen bir şişkinlik yerleşmişti.

Bana baktı. Göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

"Yaralanmışsın."

Başımla onayladım. "Demek kılıcın hakikaten biraz gücü varmış."

"Geri dönebilecek misin?"

"Sanırım." Sıcak kan, parmaklarımın arasından dökülerek hızlı bir şekilde akıyordu artık. Titremeye başladım. Fifer kolunu omuzlarıma sardı ve yavaşça Humbert'a geri dönmek üzere yola koyulduk.

Hiç konuşmadım. Acıdan mı, korkudan mı bilmiyordum. Tek bildiğim mührümün beni iyileştirmediydi. Bunun anlamı ne olabilirdi? Sadece bu yara mı iyileşmiyordu? Yoksa Azoth mührümü kalıcı olacak şekilde tamamen etkisiz hale mi getirmişti? Eğer mührümü kaybettiysem yazıtı alma şansım sıfırdı.

Şuracıkta ölsem yeriye.

Kalın bulut örtüsünü delip geçen zayıf ışık huzmeleriyle beraber şafak söktü. Humbert'm arazisine girmek üzereyken Fifer'in beni taşıdığını söylemek yanlış olmazdı. Çok kan kaybetmişim ve zar zor yürüyebilecek derecede başım dönüyordu. Zemin büyük dalgalar halinde ayaklarımın altından kayıyordu ve bulanık görmeye başlamıştım.

Bir süre sonra ağaçların arasından, Humbert'ın evinin küçük dişleri andırarak yükselen kulelerini gördük. Yaklaştıkça avluda günlük işlerini gören hizmetkârlar belirginleşti. Ve Humbert'ın bağırıldığını duydum.

"Gözünüzü dört açın! Bulursanız hemen bana getirin onları! Bir daha güllerimi mahvettirmem! Duvardan atlamışlar bir de..."

Fifer bana baktı. Partiden ayrıldığıımızdan beri ilk kez, bizi içeride bekleyen şey hakkında endişelenmeye başlamışım. Bunun sonu kötü olabilirdi.

Avluya adım attığımızda Bridget'ı gördük. Bana bir baktıktan sonra çığlığı bastı.

"Efendi Pembroke! Çabuk gelin!" Bana koştu. "Aman Tanrım, hanımım, ne oldu size? Çok kan var..." Etrafımda fazlaca heyecanlanmış bir tavuk gibi koşuşturdu.

Humbert, tombul yüzünde öfkeyle kapıda belirdi. Üzerinde hâlâ dün geceki giysileri vardı: Kırışık, tüylü keten bir yelek üzerine yine kırışık, ipek bir yelek. Bir tu-tam kalmış gri saç her yöne bakacak şekilde bozulmuştu ve kelleşmeye başlayan kafasını ele veriyordu. Akıl has-tasına benziyordu. Bayılmak üzere olmasam gülebili-rdim bile.

Bize bir bakış attıktan sonra yerine çivilendi.

"Tanrım," dedi kekeleyerek. "N-ne oldu? Tanrım," diye tekrar etti gözlerini bir bana, bir Fifer'a kaydırarak. Fifer'ın elinde tuttuğu devasa kılıcı fark etmiş benzemi-yordu.

İkimizi şöyle bir incelersek, dehşete düşürecek yete-rince şey vardı. Fifer'ın kızıl saçları kirli ve matlaşmıştı; saç yaprak, dal parçaları ve çimenle kaplıydı. Gömleği çamur içindeydi ve eteği lime lime olmuştu. Ama bun-ların hiçbirisi suratıyla boy ölçüşemezdi. Gözü neredeyse kapanacak derecede şişmiş, morun parlak bir tonuna bü-rünmüştü; solgun teni üzerinde ben buradayım der gibi bağırıyordu.

Ama ne kadar kötü görünürse görünsün ben yüz kat daha kötüydüm. Kendi yansımamı Humbert'ın elmas şeklinde çerçeveleri olan pencerelerinden birinde görüp irkildim. Suratım çamur ve kanla kaplıydı, kollarım ise

yosun ve çamurla. Ama karnım en kötüsüydü. Fifer'ın güzel beyaz elbisesi, karnımdaki kan sızan devasa yarığı gösterecek şekilde yırtılmıştı. Elbisesini berbat edersem beni öldüreceğini söylemişti ama yaranın bunu Fifer'dan önce başarıp başaramayacağını merak ediyordum. Karnım kasıldı ve zemin dengesizce ayaklarımın altından kaydı.

"John!" Humbert yanıma koştu. "George! Çabuk gelin! Yardım lazım!" O ve Fifer beni yavaşça eve soktular.

John ve George koridora koştu. Onlara bakmak için kafamı kaldırdım. Humbert'ın aksine, çünkü giysileri yerine yenilerini giymişlerdi. İkisinde de uzun yün ceketler, ağır eldivenler ve botlar vardı. Yüzleri, sanki uzun süredir dışarıdalarmış gibi soğuktan kızarmıştı.

"Oh," diye fısıldadım. Sesimin güçsüzlüğüne şaşır-mıştım. "Siz de mi tüm gece boyunca dışarıdaydınız?"

"Sizi arıyorduk," dedi George. Gözlerini karnımdan ve Humbert'ın temiz, damalı parkelerine damlayan kandan ayıramıyordu. Sonra Fifer'a ve elindeki kılıca baktı. "Sen mi yaptın bunu?"

Fifer, "Saçmalama," diye patladı. Bir adım daha attık ve tökezledim. "John, yardım et ona."

John bana doğru bir adım atıp beni kollarına aldı.

"Onu yemek salonuna götür," diye talimat verdi Humbert. Hayal meyal Bridget'ı çağırışını duydum. Koşarak geldiğinde John ihtiyacı olan şeyleri hızlıca sıraladı. Pek dikkatle dinlemedim. Ne yapacaksa üst katta yapamaz mıydı ki? Öyle olsa dinlenebilirdim. Çok yorgundum. Kafamı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım. Dışarı gibi kokuyordu. Yapraklar ve soğuk, temiz hava...

"Bana elindeki dikiş iğnelerini ve en güçlü dikiş ipliğinden bir makara getir. Ne renk olduğu umurumda

değil," diye ekledi. Beni yemek odasına taşıdı. Fifer ile George hemen arkasından geliyorlardı.

"Elbisemi mi dikeceksin?" Tek gözümü açıp ona baktım. "Ne iyisin."

"Hayır. Derini dikeceğim."

"Ne?" Fifer'la birbirimize baktık panik içinde. Yaram, mührümün hemen üzerindeydi. Eğer John bana yardım etmeye kalkarsa görürdü. Mührün tenimde işleyen sıcaklığını hissedebiliyordum, hâlâ yaramı iyileştirmeye çalışıyordu. "Hayır. Yapamazsın."

"Zorundayım," dedi.

"Hayır, değilsin. Sen beni yere bırak. Ben iyileşirim." Kollarında çırpınmaya başladım. Ama acı o kadar yoğundu ki nefesim kesildi.

"Debelenmeyi bırak," diye buyurdu. "Daha da kötüleştiriyorsun."

John beni, şu anda üzerinde temiz, beyaz bir örtü olan yemek masasına yatırıp silkinerek ağır paltosunu çıkardı. Bridget üzerinde John'un istediği şeyler olan bir tepsiyle, aceleyle içeriye geldi. Fifer ve George, suratlarında tıpatıp aynı korku ifadesiyle onun etrafında dolanıyorlardı.

"Hayır," dedim tekrar. "Bunu yapamazsın." Yan dönerek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama John beni omuzlarımdan masaya bastırıp üzerime eğildi. Suratı suratımdan santimlerce ötedeydi.

"Eğer bunu yapmama müsaade etmezsen kan kaybından öleceksin," diye fısıldadı. "Anladın mı beni?" Kara gözlerine baktığımda yüzeyin hemen altında bekleyen korkuyu gördüm. Ve doğruyu söylediğini anladım.

Yarım yamalak bir nefes verdim dışarı. "Peki. Ama sana söylemem gereken bir şey var."

“Sonra söylersin.” Masadaki içki şişesini alıp ipek elbisemin yırtıldığı yeri araladı. “Bu biraz yakabilir,” dedi. Sonra da berrak, soğuk sıvıyı karnıma boca etti.

Acı keskin ve deliciydi. İnlememi bastırmak için dudağımı o kadar sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. Temiz bir bezi yanıma bastırıp çamur ve kanı silmeye başladı. Mührümü görmesi an meselesiydi.

Fifer’a bir bakış attım. O da suratında pes etmiş bir ifadeyle bakışıma karşılık verdi. Sonra kafasını salladı.

“John.” Fifer yanıma gelip John’un bileğine dokundu.

“Fifer, lütfen. Şimdi olmaz.” John bezi kaldırdı.

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Fifer, sana dediğimi...” Karnıma baktı. Suratı çarpıldı. Yakından baktı. Sonra boğulur gibi nefes aldı. Ne gördüğünü anlamak için bakmama gerek yoktu. Soluk tenimde ateş gibi parlayan, karnıma kazınmış siyah bir XIII.

John sendeleyerek masadan uzaklaştı. Gözleri büyümüş, beti benzi atmıştı.

“O bir... sen bir...” Kelimeler bir türlü ağzından dökülemedi.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama durum benim için de aynıydı. Ona uzanmaya çalıştım ama sonra bunu yapmanın daha iyi olacağını düşündüm.

“Üzgünüm,” dedi Fifer yumuşak bir ses tonuyla. “Öğrenmemen gerekiyordu.”

John cevaplamadı.

“Hiçbirimizin öğrenmemesi gerekiyordu,” diye ekledi George. “Nicholas’ın emri. Fifer’la ben kazara öğrendik.”

John hâlâ tepkisizdi. Orada öylece durmuş, görmeyen gözlerle yere bakıyordu. Sonu gelmeyen bir sessizlik

içerisinde acaba çekip giderek beni bu odada ölüme mi terk edecek diye düşündüm.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Fifer. "Ama o diğerleri gibi değil. Bu gece hayatımı kurtardı." Onları çabucak muhafızlarla yaşadıklarımız konusunda bilgilendirdi. "Eğer orada olmasa beni yakalarlardı. Ya da öldürürlerdi. Ya da daha kötüsü."

Beni savunuşu karşısında ona şaşkınlıkla baktım.

"Ve yazıtın nerede olduğunu biliyor," diye devam etti Fifer.

"Öyle mi?" dedi Humbert ve George aynı anda.

George yanıma geldi. "Nerede?"

"Şeyde... *ahh*." Bir acı dalgası nefesimi keserek içime çivi gibi saplandı. "Blackwell'in elinde."

"Ne?" Humbert afallamış görünüyordu. "Nasıl olabilir?"

Tekrar ağzımı açtım ve tekrar acı içinde inledim.

"Sonra anlatır," dedi Fifer. "Ama ölürse anlatamaz." John'a baktı. Fakat John dişlerini sıkmış, suratında yanaklarını kızartan bir öfke ifadesiyle bana bakıyordu. Gözleri tamamen siyah görünecek derecede kararmıştı.

"İğne ipliği verin."

George rahatlamayla iç çekti.

Bridget özür dileyerek John'un yanına geçti. "İpliği kendim geçirmeye çalıştım ama ellerim çok titriyordu. Kan görmeye pek dayanamıyorum." İğne ve ipliği onun ellerine bıraktı ve sanki masadan kalkıp ona saldıracaktım gibi alalecele masadan uzaklaştı.

John, sanki önceden binlerce kez yapmışçasına, bir kez bile teklemeyen ipliği iğneden geçirdi ve iki ucu sıkıca birbirine düğümledi. Ellerinin çok hafifçe titrediğini gördüm. Daha önceden bu konuda ne kadar usta oldu-

ğunu görmesem fark etmeyebilirdim. Tek kelime etmeden içki şişesini tekrar aldı ve bana uzattı.

İki kocaman yudum aldım. Keskin, güçlü sıvı ağzımı ve boğazımı yaktı. İçki, boş ve fokurdayan mideme ulaştığında titredim.

John, arkasında uzunca bir iplik salınan iğneyi havaya kaldırdı. İplik yeşildi. Tıpkı mezarında yatan şövalyenin rengi gibi.

Sivri iğne etimi delip geçerken gözlerimi kapadım.

GÖZLERİM KENDİ KENDİNE AÇILDI. John, avuç içleri masaya dayalı, kafası öne eğilmiş bir halde üzerime eğilmiş duruyordu. Bir süreliğine kendimden geçmiş olmalıydım ama bence fark etmemişti. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. Sanki kontrol etmeye çabalıyormuş gibi uzun, yavaş ve derin nefeslerdi bunlar.

"Üzgünüm," dedim. Sesim hırıltılı ve zayıftı ama bunu söylemem gerekiyordu. "Çok üzgünüm."

Kafasını kaldırdı. İplik makarasını masadan kapıp odanın öbür ucuna fırlattı. Makara duvara çarpıp takırdayarak yere yuvarlandı. Sonra topukları üzerinde dönerek odadan hışımla çıkıp gitti.

George peşinden gitmeye yeltendi ama Fifer kolundan tuttu.

"Boş ver," dedi. "Kendi haline bırak."

Fifer ve George bana döndüler. O anda Humbert da yanlarında bitti. Sessizce başımda dikilip beni izlediler. Masada öylece yatarken kendimi savunmasız hissettim. Giysim parçalanmış, karnım; sırrım açığa çıkmıştı. Soğuk, korku, kan kaybı ve ne olduğunu tahmin etmek için fazla yorgun olduğum yüzlerce başka şey yüzünden titriyordum. Ama onlara yazıtı anlatmalıydım. Nasıl yok edeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını anlatmalıydım. Ve Blackwell'i anlatmalıydım.

"Yazıt," diye başladım.

"Cidden Blackwell'de mi?" dedi George.

Başımı salladım.

"Bu çok ciddi bir suçlama." Humbert'ın suratı ekşimişti. "Blackwell'i uzun zamandır tanırım. Çok nahoş şeyler yapabilir, kesinlikle. Ve Nicholas'tan kurtulmak için yeterli sebebi var. Ama bunu yapmak için yeğeninin kurallarını, kendi yarattığı kuralları çiğnemek... kesinlikle emin misin?"

"Evet." Derin bir nefes aldım. Dikişlerimi acıtmadan bunu yapmak zordu. Hepsine sırayla göz gezdirdim. "Onun hakkında bilmeniz gereken başka bir şey daha var."

"Ne?" Konuşan kişi Fifer'dı. "Neymiş?"

"Blackwell bir büyücü."

Kelimeler ağızımdan çıkarken değişiyor gibiydi. Eğilip bükülerek korku, gerçek, dehşet ve yalanlardan oluşan canavarlara dönüştüler. Uzandılar, yakalamaya çalıştılar, titrediler ve feryat ettiler. Kimse konuşmadı. Hareket etmedi. Orada öylece durup kelimelerin onları yutmasına izin verdiler.

"Nicholas... sanırım bir süredir bundan şüpheleniyor-

du,” diyerek devam ettim. “Ve Veda’nın evinde olanlardan, bir cadı avcısı olduğumu Nicholas’a açıklamasından ve benim tüm yaptıklarımı anlatmamdan sonra...” Duraklayıp boğazımdaki yumruyu yutkunarak aşağıya indirmeye çalıştım. “Emin oldu.”

Sonra onlara her şeyi anlattım.

Caleb’i, eğitimimi, Blackwell’in mekânındaki final testi... Hayatta kalacağı bile meçhul olan bizleri nasıl birer birer karanlığa götürdüklerini... Guildford’un beni nasıl ormanın içinden mezara götürdüğünü ve Blackwell’in beni korkumla baş başa bırakarak diri diri gömdüğünü anlattım.

“Toprak alçalıp mezar düzeldiğinde, yani her şey bittiğinde sabah olmuştu bile. Kapının kenarlarından sızan ışığı fark edip, farklı göründüğünü düşündüm. Önceki kapıdan farklı bir kapı olduğunu düşündüm. Tahta değildi bile, taştı. Ama ne fark eder dedim kendi kendime. Önemli olan dışarı çıkabilmektir.” Bir nefes daha çektim içime. “Nihayetinde Guildford gelip beni aldı. Gözlerim kapandı. Hâlâ yumak gibi kıvrılmış bir şekilde şarkı söylüyordum. Aklım başımda değildi.”

“Tıpkı Veda’da olduğu gibi,” diye fısıldadı George sonunda. Gözleri tabak gibi yusuvarlak açılmıştı. Fifer’ın suratı kâğıt gibi beyazdı; uzun bir süre gözünü kırpmamıştı.

Başımla George’u onayladım. “Çıktığımızda son bir kez bakmak için gözümü açtım. Niye bilmiyorum. Belki beni öldürmesine ramak kalan yeri, belki de hâlâ canlı olduğuma dair bir kanıt görmek istedim. Ama gözlerimi açtığımda onu gördüm. On Üçüncü Yazıtı.”

Fifer heyecanlı bir şekilde nefesini tuttu.

"Tabii Yeşil Şövalye'nin mezarını görüp kılıcı alana kadar On Üçüncü Yazıt olduğunu anlamamıştım. Fifer söyleyene kadar, lanet yazıtlarının mezarlara konulabileceğini bilmiyordum..." Titredim. "Ama artık biliyorum. Ve yazıtı yok edeceksem, Blackwell'in kalesindeki mezarı geri dönmem gerek."

"Nasıl yapacaksın onu?" diye sordu George. "Blackwell'in evinde, kralın evindekilerden daha fazla koruma var. Muhafızlar, geçitler ve bir hendek ki bunlar sadece ana girişte. İçerideki kulelerde gün boyu nöbet tutan okçular var. Uyarı atışı bile yapmıyorlar."

Humbert bir sandalyeye çöktü. Gözlerimin önünde sönüyor gibiydi sanki. Suratı, duruşu sarktı ve uğradığı şok her santimine yerleşti.

"Cadı olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı. bağrış dışında bir tarzda konuşmasını duymak şaşırtıcıydı. "Nicholas otlarla yakalandığını söylemişti ve ben de düşünmüştüm ki..." Kafasını sallayarak dalıp gitti.

"Üzgünüm," dedim. "Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Nicholas böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştü."

Humbert dediklerimi tartıp kafasını evet anlamında salladı. "Yanılmacanın gerekliliğini anlıyorum. Anlamam gerekir; onunla dolu bir hayat yaşıyorum. Nahoş belki. Ama gerekli."

Kapı eşiğinde bizi şaşkın gözlerle izlemekte olan Bridget'a işaret etti.

"Lütfen Elizabeth için bir banyo, biraz yemek ve temiz giysiler hazırla." Tekrar bana döndü. "Seni iyileştirmemiz lazım. Sonra Blackwell'in evine nasıl sokacağımızı buluruz."

George doğrulmama yardım etti ve Fifer omuzlarıma bir battaniye attı. Koridoru geçip merdivenlerden çıkarak odama gittik. John gitmişti, ortalıkta yoktu. Benim cadı avcısı olduğumu anladığında suratında beliren ifadeyi görmüştüm. Muhtemelen bir daha beni görmek bile istemiyordu.

Bridget banyoyu hazırlamayı bitirdikten sonra George'la beraber izin isteyip çıktılar. Fifer soyunmama yardım etti ve sıcak, kokulu suya yavaşça girdim. Ve anında, utanç verici bir şekilde ağlamaya başladım.

Zayıftım, yorulmuştum, yaralıydım, kafam karıştı. Yaptığımdan utanmış, yapmak zorunda olduğumdansa korkuyordum. Olmaktan hep en çok korktuğum şeydim şu an. Yalnızdım. O mezara yalnız girecek, yalnız ölecektim. Nicholas'ın bilip de bana söylemek istemediği şey buydu. Gerek de yoktu aslında. Çünkü içten içe ben de biliyordum.

"Ölmeyeceksin," dedi Fifer sessizce. Küvete tutunarak diz çökmüş, beni izliyordu. "Düşündüğün şey bu, biliyorum. Ama ölmeyeceksin. Kehaneti binlerce kez okudum. Kulağa kötü geliyor, biliyorum. Ama ölmeyeceksin."

"Niye umursuyorsun ki?" dedim çatlak bir sesle. "Ben yazıtı bulduğum sürece ölüp ölmemem senin için ne fark eder? Ölsem daha iyi olacağını söylemiştin. Hak ettiğimin bu olduğunu söylemiştin."

"Ben... öyle demek istemedim," dedi. "Yani, istedim. Ama artık istemiyorum. Bence bunu hak etmiyorsun." Birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum, biliyor musun?" dedi nihayet. "Hayatının büyü tarafından parça parça edilmesinin."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

İç çekti. "Altı yaşındayken Nicholas'la çalışmaya başladım. Herkes; yani bu ev dışındaki herkes, olağanüstü biri olduğum için Nicholas'la çalışabildiğimi söyledi. Bir dâhiydim güya. Bu kadar küçük yaşta Nicholas tarafından kabul edilmem, bir dâhi olduğumu gösteriyordu, değil mi?" Parmaklarıyla küveti tıkırdatırken yere baktı. "Gerçek sebebi bilmek ister misin?"

Başımı evet anlamında salladım ama görmedi. "Evet."

"Çünkü annem beni ona verdi. Kendisi bir cadı değildi ve benden korkuyordu. Yapabileceğim şeylerden de. Babam henüz ölmüştü. Onun ölümünden bir şekilde beni sorumlu tutuyordu. Ben mi yaptım bilmiyorum. O kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ bilmiyorum. Tek bildiğim, bir şekilde Nicholas'ı bulup beni verdiği ve asla geri dönmediği."

Bir başka ailenin tanıdık gelen dağılma hikâyesi karşısında irkildim. "Üzgünüm."

Fifer omuz silkti. "Ne yapabilirdim ki? Ağladım, bağırdım, çağırdım, kaçtım. Ama hiçbirini onu geri getirmedim. Cadı olmaktan nefret ettim. Büyüden nefret ettim. Ailemin beni dışlamasına sebep olmasından nefret ettim. Nicholas beni alıp kendi çocuğu gibi büyütme, benim için her şey çok daha farklı olabilirdi. Tıpkı senin gibi büyüden hâlâ nefret ediyor olabilirdim."

"Nefret etmiyorum," dedim. "Artık değil. Yapabileceği en kötü şeyleri gördüm ama iyi şeyleri de gördüm. Nicholas'ın yaptıkları, John'un yaptıkları..." Durakladım. "Sanırım artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Fifer kafasını salladı. "Nicholas büyünün kendi başına ne kötü ne de iyi olduğunu söyler; onun ne olduğunu insanların onunla yaptıkları belirler. Benim bunu anla-

mam uzun zaman aldı. Anladığımdaysa bizi onlardan; beni senden ayıranın büyü olmadığını fark ettim. Bizi ayıran şey sadece karşılıklı yanlış anlamaydı.”

Bir parmağını kaldırıp ılık suya daldırdı. Su anında tenimi gıdıklayan bir sıcaklığa erişti.

“Ayrıca, doğrusunu söylemek gerekirse büyü bazen işe yarayabiliyor.” Sırıttı. “Sanırım aşağıdaki ağaç senin hakkında yanılmadı.”

“Nasıl yani?”

“O bir yaşam ağacı. John söylemedi mi?”

Kafamı sağa sola salladım.

“Yaprakların öylece ortaya çıkmasını sağlaman... Şey, bunun birkaç anlamı var,” dedi Fifer. “Öncelikle bir güç ve kuvvet işaretidir bu. Ama değişimi de temsil eder. Yeni başlangıçlar da diyebilirsin.”

“Ya.” Belki de bu bilgi karşısında, yani sıfırdan başlayabilme şansı karşısında memnun olmam gerekiyordu. Ama onun yerine artık ne fark eder, diye düşünmeye daldım. Sonra aklıma başka bir şey geldi. “Kuş ne anlama geliyordu?”

Fifer, suratında belli belirsiz seçilebilen bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. “Bence onu sana John anlatmalı.”

Göğsümü dolduran ani bir ağırla kafamı salladım. John’un artık bana hiçbir şey anlatacağını sanmıyordum.

Fifer banyodan çıkıp temiz bir gecelik giymeme yardım etti. Ona baktığımda içim suçlulukla sızladı. Enkaz gibiydi. Üzerinde hâlâ partide giydiği kıyafetler vardı, saçları pislik içindeydi, gözüyse morun parlak tonlarından birindeydi. Yorgunluktan ayakta sallanıyordu.

“Uyumalısın,” dedim.

"Tamam." Esneyip kapıya doğru yürüdü. "Sen de uyumalısın. Korkunç görünüyorsun. Bu halde yazıtı yok edemezsin." Kapıyı arkasından kapadı.

Yazıt. Sürekli bir o tarafa, bir bu tarafa dönerek geçireceğim derin bir uykuya dalarken aklımdaki en son şeydi; uyandığımdaysa aklıma gelen ilk şey.

Yataktan usulca çıktım. Yan tarafımdaki ağır hatırı sayılır derecede azalmıştı. Pencereye gidip perdeleri açtım. Dışarıda yeri tümüyle kaplayan bir sis bulutu vardı. Anglia'da bir başka soğuk kış günüydü. Kapı tıklatıldığında yatağa geri dönmeyi düşünüyordum.

"Benim," dedi Fifer. "Açsana."

Kapıyı açtım ve gördüğüm manzara karşısında sessiz bir çığlık attım. Fifer, elinde bir kadeh ve suratında siyah yaldızlı, üzerinden parlak pembe tüyler çıkan bir maskeyle önümde duruyordu.

"Nasıl sence? Beğendin mi?" İçeri dalıp saçma sapan pozlar vererek havalı havalı yürüdü. Kızıl saçları pembe tüylerle korkunç bir zıtlık içindeydi.

Burnumu kırıstırıp kafamı salladım.

"Biliyordum ya!" Maskeyi çıkarıp yatağa attı. "George'un fikriydi. Maske olmadan suratıma bakmaya katlanamadığını söyledi. Tam muhallebi çocuğu."

Ne demek istediğini görebiliyordum. Gözündeki şişlik geçmiş olsa bile o kanlı ve benekli morluk duruyordu.

"Al bakalım." Kadehi elime tutuşturdu. "İlaç bu. John yaptı. Şikâyet etmeden hepsini içeceksin, ben de içtiğini rapor edeceğim."

Ürktüm. Bu ilacın tadını ne kadar kötü ayarladığını söylemeye gerek bile yoktu. İhtiyatla bir yudum aldım. Ama ekşi veya kötü bir tat yerine çilek tadı geldi. Aklım

Nicholas'la ilk yemek yediğim, tabağımı pasta ve çileklerle doldurduğum geceye gitti. Demek ki John bunu fark etmiş ve hatırlamıştı. O ağrıyı göğsümde hissettim yine.

"Ne oldu? Suratın niye öyle?" diye sordu Fifer.

"Hiiiç," dedim. Fifer kaşlarını kaldırdı. "Neyse, bunu nerden buldun?" Uzanıp maskeyi aldım. Üzerine minik siyah taşlar dikilmiş siyah satenden güzel bir maskeydi. Tüylerle biraz aşırıya kaçılmıştı ama daha kötüsünü görmüşlüğüm vardı.

"Humbert'ta bir sandık dolusu var. Şu düşes arkadaşı var ya hani. Gittikleri bir maskeli balodan kalma mıymış ne. O partiler ne kadar tuhaftır hayal edemiyorum. Yani, kimse kim olduğunu bilmeyecekse o kadar süslenip püslenmenin anlamı ne?" Ağzıyla bir cık cık sesi çıkardı. "Hiç o tür bir partiye gittin mi?"

Kafamı evet anlamında salladım. "İki kez aslında. Tutuklanmasam üç olacaktı. Malcolm her Noel'de düzenler. Bu seneki de yaklaşmış olsa gerek."

Kafama dank etmesi biraz sürdü. Malcolm'ın maskeli balosu yaklaşıyordu. Caleb'in Katherine'i davet edeceği, benim de sarhoş sarhoş George'u davet ettiğim balo...

Geceliğimi sıyrıp beceriksizce yerde giyecek başka bir şeyler aradım.

Fifer gözleri kocaman halde bana bakıyordu. "Sorun ne?"

Üzerime bir pantolon ve gömlek, ayağıma da bir çift bot geçirip kapıdan yalpalayarak çıktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Aşağıda açıklarım," dedim merdivenleri inerken. "Humbert nerede?"

"Oturma odasında."

Koridorda ilerlerken gözüme aynadaki yansımam ilişti. Gömleğim yanlış iliklenmişti, saçım darmadağınktı. Vahşi, hatta aklını oynatmış gibi görünüyordum.

Sonunda arkamdan gelen Fifer'la birlikte oturma odasına vardım. Humbert, masasında bir mektup yazıyordu. "*Elizabeth!*" diye gürledi. "Seni ayakta görmek ne güzel..."

"Humbert, bugün günlerden ne?" diye sordum lafını bölerek.

"Pardon tatlım, gün derken?"

"Evet. Ayın hangi günündeyiz?"

"Şey, çarşamba tabii," dedi. "Aralığın on dördü." Gü-lümsedi. "Haa, havadan bahsediyor olmalısın. Kış bu sene çabuk geldi, değil mi?"

Onu duymazlıktan gelerek düşündüm. Bugün on dördüydü. Malcolm'ın balosu bu ayın üçüncü cumasında düzenlenecekti. Hangi güne denk geliyordu acaba?

"Bana takvim lazım," deyiverdim.

"Peki, olur." Humbert bir çekmece açıp kocaman bir defter çıkardı. "İşte, al bakalım."

Defteri elinden kapıp 1558'in Aralık ayını bulana kadar sayfaları çevirdim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Neler oluyor?" dedi odaya henüz giren George.

"Blackwell'in evine nasıl gireceğimi biliyorum." Takvimi kaldırıp parmağımla bir tarihi işaret ettim: 16 Aralık Cuma, 1558. İki gün sonrasıydı. "Malcolm'ın maskeli balosunda bir misafir olacağım."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Fifer.

"Malcolm her yıl Noel'de bir maskeli balo düzenliyor," dedim. "Herkesi davet ediyor. Acayip kalabalık oluyor.

Müzik çalınıyor, yemek ve dans oluyor. Anglia'nın her yanından insan katılıyor." Humbert'a döndüm. "Sen de gidiyorsun, değil mi?"

"Son zamanlarda değil," diye itiraf etti. "Sırtımdan dolayı dans etmem zor oluyor. Bir de ayağım..." Durdu. "Ama evet, bir süre önce bir davetiye aldım. Üzerinde pek düşünmeden bir köşeye attım." Durakladı. "Ama Malcolm'ın maskeli baloları normalde Ravenscourt'ta olmuyor muydu?"

"Evet, normalde," dedim. "Ama ayaklanmalar yüzünden yerini değiştirmenin daha güvenli olacağını düşündü. Bir gün öncesine kadar da gizli tutacak. Sonra tüm misafirler asıl yeri belirten ikinci bir davetiye alacaklar."

"O halde nerede olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu George. "Ben bilmiyorum mesela."

"Şey..." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kral söyledi."

Üçü birden kaşlarını çatı, kafalarının karıştığı belliydi. Doğal olarak kralın böyle bir şeyi bana neden veya nasıl söyleyebileceğini anlamamışlardı. Ben de onlara açıklayacak değildim, en azından şimdi.

"Neyse," diye devam ettim. "İki gün içinde çözmem gereken çok şey var. En büyük sorun, oraya nasıl gideceğim. At sürmek için fazla uzak, o yüzden bir tekneye binmem gerekecek. Güverteye sızabilirim. Daha önce yaptım; çok zor bir şey değil. Tabii kaptanı kaçak yolcusunu Blackwell'in evinde indirmesi için ikna etmek lazım, ama... ne?"

Fifer, George ve Humbert sanki bana deliymişim gibi bakıyorlardı.

“Bilemiyorum Elizabeth,” dedi Humbert. “Blackwell’in evine davetsiz girmek...”

“Davetsiz değilim,” dedim. “Senin davetiyeni alacağım.”

“Ama o kadar insanın arasında onun çöplüğüne burnunu sokacaksın. Bilmiyorum. Tehlikeli geliyor bana.”

“Ne olursa olsun tehlikeli zaten,” dedim. “Ama balo, içeri girmek için tartışmasız en iyi fırsatım. Etrafta yüzlerce insan olacak. Yüzüm gizli olacak. Blackwell’in dik-kati dağınık olacak. Kimse etrafta gezinen bir misafiri fark etmeyecektir.”

Desteklemeleri için George ve Fifer’a baktım ama bakışlarını kaçırdılar.

Humbert sandalyesinden kalktı. “Elizabeth, dün gece dördümüz bu konu hakkında uzun uzadıya konuştuk ve Blackwell saraya gidene kadar beklemen gerektiğini düşündük. Bir hafta içinde orada olması planlanmış, tahminen baloyu düzenledikten sonra saraya geçecek. Sonra evi boşalınca girebilirsin. Peter da seninle gelecek, yanına birkaç adam alarak hem de.”

“Hayır,” dedim. “Bu tam da Blackwell’in yapmamızı bekleyeceği türden bir hamle. Oraya gitmemizi bekliyor olacaktır. Sonra bir tuzak kurar ve işimiz biter. Ama baloya gelmemiz asla ummayacağı bir şey.”

Arkamda birisi boğazını temizledi. Döndüm ve kapı eşiğinde durmakta olan John’u gördüm. İlk tanıştığımız gece görüldüğü gibi görünüyordu şu an; solgun yüzü, gözlerine gölge düşmüş, kıyafetleri sanki gece onlarla uyumuş gibi kırıksık. Ya da hiç uyumamış gibi. Onu görünce midem tepetaklak oldu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu bana.

FİFER ANINDA GÖZYAŞLARINA BOĞULDU.

"Ne olmuş?" dedim.

"Durumu kötüleşmiş," diye cevapladı John. "Tırmık'taki şifacılar bu haftayı çıkaramayacağını söylüyorlar."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Fifer feryat figan. "Öylece ölmesine izin veremeyiz!"

"Ölmeyecek," dedim. "Çünkü yazıtı yok etmek için baloya gidiyorum."

Humbert, "Elizabeth..." diyerek tekrar başlamaya niyetlendi.

"Hayır," diye geçiştirdim. "İstediğimi yapmak zorundasın, unuttun mu? Kehanet öyle diyor. Ne yapmak istersem onu yapacağız. Ve baloya gitmek istiyorum."

Humbert bir süre sessiz kaldı. Sonra kafasını sallayarak onayladı.

"Güzel. Bir elbiseye, maskeye ve davetiyene ihtiyacım olacak. Bir de limana gitmek için bir ata," deyip John'a döndüm. "En yakındaki liman nerde?"

John bir süre düşündü. "Birkaç tane var. Hackney en yakın olanı ama Westferry işimize gelir. Güneye yelken açmadan önce erzak için duran korsan gemilerinin güvenli limanıdır. Babam tüm kaptanları tanır, ben de birkaçıyla tanışmıştım. Muhtemelen çok uğraşmadan gemilerden birine binebiliriz. Bu akşam çıkarsak sabaha bir gemi yakalayabiliriz."

"*Binebilir miyiz?*" diye çıktım. "Biz falan yok. Sadece ben."

"Yanlıs," dedi John. "Seninle geliyorum." Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni susturdu. "Söylediklerini duydum. Ama bir gemiye gizlice biner de yakalanırsan ve sana başkalarına ibretlik bir ceza vermeye kalkarlarsa, Blackwell'e ulaşamamak sorunlarının en küçüğü olur."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim.

"Peki," diye parladı. "Dikişlerinle kim ilgilenecek? İlaçlarını kim hazırlayacak? Kim ölmekten alıkoyacak yahu seni?" Sesinde öfkeyle çileden çıkmışlık arasında bir tını vardı.

"Kimse!" diye bağırdım. Kendim de öfkelenip çileden çıkmıştım; belki de söyledikleri doğru olduğu içindi.

Birbirimize hiddetle bakarken oda sessizliğe büründü.

"Seninle geliyorum," dedi John tekrar.

"Ben de geliyorum," dedi Fifer.

"Hayır, gelmiyorsun" dedik John'la hep bir ağızdan.

Fifer, "Geliyorum. Hele bir engel olmaya çalışın da göreyim," diye patladı. "Kılıcım var. Elizabeth dikişlerine yenilerini eklemek istemiyorsa ve sen de kendine birkaç tane edinmek istemiyorsan sizinle geliyorum."

George elini kaldırdı. "Beni de sayın o halde."

"Bu iş çığıından çıktı." Humbert'a döndüm, sesimi daha fazla yükseltmememe gerek yoktu çünkü zaten bağı-
rıyordum. "Gidemezler, onları durdurmak zorundasın.
Çok tehlikeli. Bunu sen de biliyorsun. Yakalanabilirler.
Öldürülebilirler ve... ne?"

Humbert kafasını sallıyordu.

"Konu Nicholas olunca," dedi basitçe. "Arkamıza yas-
lanıp bir şey yapmamayı göze alamayız. O yüzden onları
durdurmaya çalışmam hem yanlış olur hem de adalet-
siz."

İtiraz etmek için ağzımı açmaya hazırlanıyordum ama
Humbert önce konuştu.

"Ve yardıma ihtiyacın olacak," diye hatırlattı nazikçe.
"Kendi başına yapamazsın."

Bu aptallık karşısında; sanki yalnız değilmişim gibi
bana yardım edebileceklerini düşünmeleri karşısında
ağzımı kapatıp dişlerimi sıktım. Ama şimdilik karşı çık-
makla bir yere varamayacağımı biliyordum.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Anlaştık o halde," dedim. "Hazırlanmamıza yardım
edebilir misin?"

Humbert kafasını salladı ve John'la George'a onu üst
kata izlemeleri için işaret etti. Gittiklerinde Fifer'a dön-
düm. Artık ağlamıyordu ama hâlâ burnunu çekiyordu,
gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Bu çok sakat bir plan, benimle geliyor olman yani,"
dedim. "Eminim bunu sen de biliyorsun."

"Evet," dedi. "Ama Humbert haklı. Yardıma ihtiyacın
olacak."

"Ama bana yardım edemezsin," dedim. "Ve ben içeri-
deyken sana bir şey olursa yardım etme şansım olmaz."

"Bırak o konuda biz endişelenelim." Kapıya yürümeye başladı. "Artık gidip hazırlansak iyi olacak."

"Sen önden git," dedim. "Benim yapmam gereken bir şey var."

Humbert'ın masasına gidip bir kalem ve kâğıt çıkardım. Diğerlerinin Blackwell'in evine benimle gelmelerine engel olamasam da dışarıya güvenli bir şekilde çıkabilmelerini sağlayabilirdim.

İşim bittiğinde kâğıdı düzgünce katlayıp köşesine mum damlattım ve Humbert'ın şahin şeklindeki mührünü kızıl mum havuzuna bastırıp mühürledim.

Bridget'ı buldum. "Bu notu biz ayrılır ayrılmaz Humbert'a ver," dedim. "Çok önemli. Anlıyor musun?"

Bridget ciddiyetim karşısında panikleyerek, "Evet, hanımım, anlıyorum," dedi. "Anlıyorum."

"Güzel. Ve Horace'ın bir yere gitmediğinden emin ol. Humbert ona ihtiyaç duyacak."

Birkaç saat sonra hepimiz Humbert'ın ahırında çantalarımızı atlardan dördüne yüklüyorduk. Üstümüzde Humbert'ın uşaklarının soluk gri pantolon ve ön tarafına turuncu bir şahin işlenmiş tunikten oluşan üniformaları vardı.

"Gece at sürmeniz biraz şüphe uyandırır," dedi Humbert. "O yüzden biri sizi durdurursa, şafakta Iberia'dan gelmesini beklediğim meyve sevkiyatı için limana gittiğinizi söyleyin."

"Meyve mi?" dedi George ata binmek için tırmanma bloğuna çıkarken. Boyu çok kısa olduğundan ata yardım almadan binemiyordu.

"Tabii! Başka türlü kışın ortasında nasıl misket limonu, portakal ve limon gibi meyveleri elde edebilirim?" Eliyle John'un omzuna vurdu. "Son sevkiyat daha bir hafta önce geldi. Güzel iş, değil mi?"

John ona hafifçe gülümseyip atına bindi.

"Westferry'de Ceviz Kabuğu diye bir han var. Hizmetkârlarım hep orada kalır. Ian'ı bulun. O size çok soru sormadan birkaç oda verecektir."

Humbert bizi dışarıya kadar geçirdi. Saat daha dörttü ama karanlık çökmeye başlamıştı. Akşam karanlığında parlayan hilal şeklindeki ayı şimdiden görebiliyordum. Yola çıkmaya hazırlanırken Humbert'ın elini kolumda hissettim. Ona döndüğümde yaklaşmamı işaret etti. Ona doğru eğildim.

"Ne var?"

"Yüzük hâlâ sende mi?" diye fısıldadı.

"Evet." Yanıma aldığım için utanmıştım. Muhtemelen kıymetliydi ve eğer ölürsem asla geri alamayacağını anlamıştı. Çantama uzandım. "Burada, dur çıkarayım..."

"Hayır." Elini benimkinin üzerine koyup sıktı. "Balo da takmanı çok isterim. Bunu yapabilir misin?" dedi.

"Evet, sanırım. Ama neden?" diye karşılık verdim.

"Şanslı yüzüğümdür," dedi. "Biliyorum, yaşlı bir adamın şapşalca bir batıl inancı. Ama takacağını bilirsem içim rahat olurdu."

Haklıydı; saçma bir batıl inançtı. Yine de yanıma alabileceğim tüm şans almaya hazırdım.

"Tamam. Takacağım," dedim. "Teşekkürler." Elimi son bir kez sıktı ve gitmeye hazırlanırken kafama dank etti. "Dur biraz," dedim. "Beni duyabiliyorsun. Bunca zamandır fısıldıyordum ama duyabiliyorsun. Değil mi?" Ona bakarken jeton düştü. "Sağır falan değilsin, değil mi?"

Humbert göz kırptı. "Ah, bilmiyorum. Hepimizin kendi çapında duyma zorluğu vardır biraz, haksız mıyım?" Suratındaki şaşkın ifadeye güldü. "Muhteşem bir dezavantaj olduğunu söyleyebilirim. Kişi sağırken çok şey öğrenebiliyor. Millet kimse dinlemiyor diye düşününce neler söylüyor bilsen, şaşırırsın."

En az duyduğu kadar görene güven. Fifer bunun Schuyler hakkında olduğunu düşünmüştü, öyleydi de. Ama aynı zamanda Humbert hakkındaydı. Fifer da bunu biliyor muydu, merak ettim.

Kafamı sallayıp güldüm ben de. Kendimi tutamamıştım.

"Bizim küçük sırrımız olarak kalacak, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Aferin sana. Hadi, artık gitmeniz iyi olur."

Atlarımızı sürmeye başladık. Ama daha Humbert'ın devasa arazisinden bile çıkamadan gökyüzünde daireler çizen bir şahin gördüm. Ayağına bağlı bir notla geçip gitmeden önce üzerimizde süzüldü.

"Horace değil mi o?" dedi George.

"Evet," diyerek doğruladı John. "Humbert'ın nereye gittiğimizi söylemek için babama yazacağını varsayıyordum zaten. Ama en azından biz arazisinden çıkana kadar bekler diye düşünmüştüm."

Gülümsedim. Şimdilik her şey plana uygun işliyordu.

Westferry'ye vardığımızda karanlık çökmüştü. Humbert'ın arkadaşı Ian'ı kolayca bulduk. Hiçbir soru sormadan atlarımızı ahıra götürdü, bize yemek verdi ve odalarımızı gösterdi. Fifer ve ben hemen yatağa girdik. Bitkindim ve yaram sancıyordu. John yola çıkmadan

önce yaramı sıkıca sarmıştı ama at sırtında geçirdiğim üç saat ağrmasına neden olmuştu.

Bir daha gözümü açtığımda sabahtı. Şaşkınlıkla güneşin ışıltısını gördüm. Fifer'la giyinip John ve George'un kaldığı yan odaya geçtik. John pencerede durmuş, limanda sıralı gemileri seyrediyordu. Giyinikti ve gitmeye hazırdı.

"Gördün mü gemiyi?" diye sordu Fifer çantasını yere bırakırken.

"Henüz değil," dedi John parlak güneşten korunmak için ellerini gözlerine siper ederek.

"Gemiyi mi?" diye tekrarladım. "Herhangi birine binebiliriz dememiş miydin sen?"

John arkasına dönmeden omuz silkti. "Binebiliriz. Hatta zorunda kalabiliriz. Ama bildiğim bir tanesine binmeyi tercih ederim. Bizi götürmelerini isteyeceğim yeri düşünürsek, işimizi kolaylaştırır bu."

George elinde yemeklerle çıkageldi ve John pencereyi gözlemeye devam ederken üçümüz yemek yedik. Sonra George'la Fifer yatakta bir kart oyunu oynarken ben dinlenmek amacıyla bir sandalyeye oturdum. Dün gece iyi uyumama rağmen hâlâ yorgundum. Sanırım bunun nedeni dikişlerimdi. Bir yaranın beni böyle bitap düşürdüğünü hiç hatırlamıyordum.

Sonrasında tek hatırladığım, koluma dokunarak beni nazikçe dürtten bir eldi. "Elizabeth. Uyan." Gözlerimi kırıştırdığımda başımda dikilen George'u gördüm. "Gitme vakti." Sandalyeden kalkmama yardım edip çantamı elime tutuşturdu.

John kapıda durmuş bekliyordu. Humbert'tan ayrıldığımızdan beri benimle konuşmamıştı, en azından isteyecek. Ara sıra bana olan bakışlarını yakalıyordum. Ama

bakışlarına karşılık vermeye çalışınca hep gözlerini kaçırıyordu.

Dışarıdaki rıhtım, iskelede sıralı gemilerden mal indirip yükleyen liman işçileriyle doluydu. Bir süre orada dikilip güneşin içime işlemesine izin verdim. Güvende hissetmem gerekirdi, en azından benim gibi birinin hissedebileceği kadar. Ama nedendir bilinmez, izlendiğimi anladığım zamanlarda olduğu gibi ensemdeki tüyler ürperiyordu.

“Hangisi?” dedi George. İskelede birçok gemi vardı. Bazıları rüzgârın şişirdiği yelkenleri, yelken halatları, yığılı yükleri ve gemi boyunca yükselen direkleriyle devasa büyüklükte şeylerdi. Diğerleri ise alçak boyları ve geminin güvertesinde yan tarafından siyah gözler misali dışarı bakan topları dışında hiçbir şey barındırmayan zarif gemilerdi.

“Orada. En sondaki,” dedi John iskelenin sonuna doğru demirlemiş küçük gemilerden birini göstererek.

“Düşündüğümden daha küçükmüş,” dedi Fifer. “Şunlardan birine binsek daha iyi olmaz mıydı sence?” Daha büyük gemilerden birini işaret etti.

John kafasını hayır anlamında salladı. “Blackwell’in evi nehrin kıyısında. O kadar büyük bir gemi karaya oturmadan bizi eve yeterince yaklaştıramaz. Ben kürek çekmeye meraklı değilim, ya sen?”

Fifer da kafasını salladı.

İtişip kakışan kalabalığa girip gemimize doğru ilerledik. Yarı yolda birisi bana çarpıp çantamı omzumdan düşürdü. Tekrar asmak için durakladım. O anda birisi bana omuz attı ve bir başka adam önüme geçti, böylece diğerlerini gözden kaybettim.

Güneş ışığı sudan yansıyıp gözüme vurduğu için ne-

reye gittiklerini göremiyordum. Kendi etrafımda bir tur dönerek kalabalığı taradım. Onları bulmakta başarısız olurken, koluma dokunan bir el yüzünden paniğe kapıldım. Dokunanın George, belki de John olduğunu düşünerek döndüm. Ama ikisi de değildi.

Caleb'di.

"Merhaba Elizabeth," dedi sakince sanki sarayda, Dünyanın Sonu'nda veya onu görmeyi umduğum son yer olan liman dışındaki herhangi bir yerde karşılaşmışsınız gibi.

"Caleb," dedim nefesim kesilerek. "Sen ne... nasıl..."

"Seni nasıl mı buldum?"

Konuşamayacak ölçüde şaşırdığımdan kafamı evet anlamında salladım.

"Yalan yok, bayağı zor oldu. Stepney Green'deki ölü muhafızları bulduğumuzda biraz daha kolaylaştı belki. Onları görür görmez bu işte senin parmağın olduğunu anladım. Senin eserini nerde olsa tanırım." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadi.

Titremeye başladım. "Caleb, ben..."

Bir elini kaldırdı. "Seninle konuşmam lazım ve pek vaktimiz yok. Marcus burada; Linus da öyle. Seni görmediler, şimdilik." Kafamı kalabalıkta onları görebilmek için sağa sola çevirdim. Ya diğerlerini buldularsa?

"Endişelenme, arkadaşların için burada değiller. Onlara arkadaşlarını rahat bırakmalarını özellikle tembihledim."

Donup kaldım.

"Öyle bakma işte. Arkadaş edinmene sevindim. Seninle ilgilenilmesine mutlu oldum. Özellikle uzun boylu olan sana iyi bakıyor gibi görünüyor."

Dışarı boğuk bir nefes verdim.

“Elizabeth, benimle gelmeni istiyorum.”

Nefesimi düzeltmem biraz zaman aldı.

“Ne?” dedim sonunda. “Hayır, hapse gidemem, Caleb. Kesinlikle...”

“Hapse gitmiyorsun,” dedi Caleb. “Ben artık Engizisyon üyesiyim, duymadın mı? Ne dersem o olur. Geri dönmeni ve tekrar bir cadı avcısı olmanı istiyorum.”

“Ne?” dedim tekrar duyduklarıma inanamayarak. “Hayır Caleb. Bunu yapamam.”

Suratı asıldı. “Neden? Başka ne yapabilirsin ki? Sakın burada kalmak istediğini söyleme bana,” deyip elini geçirir gibi savurarak devam etti. “Hem de onlarla birlikte?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” İşte o anda ne yapmak istediğimi ya da ne yapabileceğimi bilmediğimi fark ettim.

“Ne anlattı sana?” dedi Caleb uzanıp kolumu tutarak. “Nicholas Perevil sana, onunla güvende olacağına inandıracak ne söylemiş olabilir? Benimle olacağından daha güvende olacağına? Yaptığın her neyse artık, bitirdiğinde seni öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?”

Kolumu tutuşundan kurtardım. “Konu Nicholas değil. Sensin.” Gözyaşlarının göz kapaklarımı tırmalamasını hissettim. “Benim için geri dönmedin. Fleet’e. Beni ölüme terk ettin. Bana bunu yapmaktan başka çıkar yol bırakmadın.”

“Kim demiş? Nicholas mı?” dedi Caleb. Mavi gözlelerinden öfkesi okunuyordu. “Seni almaya geliyordum. Beklemini söylemiştim. Bekleyeceğine söz vermiştin.” Tekrar kolumu tuttu. “Ama geldiğimde çoktan gitmiştin.”

Gözyaşlarım beni akmakla tehdit ediyordu artık. Kime inanacağımı bilmiyordum. Neye inanmak istediğimi bilmiyordum.

“Neredeyse öli

Hapishane ateşine yakalandım ve neredeyse ölüyordum.” Bunları söylerken John’u, hayatımı nasıl kurtardığını düşündüm. Caleb’ı ve aynısını yapabileceğinden nasıl da emin olmadığımı düşündüm. “Gerçekten geliyordusayn niye o kadar uzun sürdü?”

“Çünkü Nicholas’ın da senin için geleceğini biliyorduk,” dedi Caleb. “Blackwell’in kâhini, geleceğini söyledi. Tüm olanlar birer kurmacaydı. Tutuklanman, her şey. Nicholas’ı tuzağa çekmek için hapse girdin. Senin adına yalvarmaya gittiğimde Blackwell söyledi.”

İhaneti karşısında midem iğrendirici bir şekilde kaynadı.

“Sen de ses etmedin, öyle mi?” diye fısıldadım. “Ne kadar korkmuş olduğumu biliyordun. Neredeyse ölüyordum Caleb.” Tekrarladım, çünkü tekrarlanması gerekiyordu. “Neredeyse bunun olmasına izin verecektin.”

“Ben Blackwell’in söylediğini yaptım,” dedi. “Senin en iyi arkadaşınım. Cidden seni ölüme terk edeceğimi mi düşünüyorsun?”

Cevap vermedim.

“Bana inanmıyor musun yani?”

Ona baktım. Hep tanıdığım, bildiğim Caleb’dı. Durmak bilmez, hırslı, hep daha fazlası için çabalayan çocuktu. Ancak şimdi o hastalıklı hırsın içinde ne kadar derine yayıldığını fark edebiliyordum. Bir salgın gibi kontrolü eline almıştı artık. Düşünceleri, hareketleri, görmeyi ve görmemeyi seçtiği şeyler hep bu hırsın eseri idi. Ve o hırs bir gün tıpkı bir salgın gibi ölümüne neden olacaktı.

Ve neredeyse benim ölümüne neden olmuştu.

“İnanıyorum,” dedim. “Ama Blackwell’e inanmıyorum.”

“Ne diyorsun sen?” dedi Caleb. “O olmasa biz bir hiçtik. Hâlâ mutfakta ya da Tanrı bilir nerede olurduk. Bize başka kimsenin vermeye yanaşmayacağı bir şans verdi.” Sesi inançla yükseldi. “Ona hayatını borçlusun. İkimiz de borçluyuz.”

Kafamı salladım. Blackwell’e ne borçlu olduğumu düşünmek istemiyordum.

“Neden seni Engizisyon üyesi yaptı?” diye sordum.

Caleb hemen cevaplamadı. Bir süreliğine bana sırtını döndü. Dönmeden önce yüzünde beliren tanıdık ama uzun zamandır görmediğim ifadeyi yakaladım: Belirsizlik.

“Beni Engizisyon üyesi yaptı, çünkü elindeki en iyi cadı avcısıyım,” dedi sonunda. “Çünkü bana güvenebileceğini biliyor. Çünkü...”

“Çünkü seni Engizisyon üyesi yaparsa, beni bulabileceğini biliyordu.”

Caleb bana ters ters baktı ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

“Blackwell hakkında bilmediğin bazı şeyler var,” dedim. “Onun hakkındaki düşüncelerini, onun için yaptıklarını değiştirecek şeyler.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Blackwell’in bir büyücü olmasından bahsediyorum.”

Caleb durgunlaştı. Sonra aniden, nedensizce gülmeye başladı.

“Buna gerçekten inanmıyorsundur herhalde.”

“Başta inanmadım,” dedim. “Ama çok şeyi açıklıyor. Hatta her şeyi açıklıyor. Mühürlerimiz, eğitimimiz, planları...”

“Neymiş o planlar peki?” Hâlâ gülüyordu.

"Başa geçmeyi planlıyor," dedim. "Malcolm'ı tahttan indirip yerine kendisi geçmeyi istiyor. Ve bunu yapmak için büyü kullanmayı planlıyor."

Caleb gülmeyi aniden kesti. "Bu dediğin vatana ihanet," dedi. "Nicholas seni bir haine çevirmiş. Şu söylediğin kendini gün doğumundan önce çarmıhta bulmana sebep olabilir."

"Blackwell onu denedi zaten, hatırladın mı?"

Caleb alayla geçiştirdi. "Söyledim ya, planın bir parçasıydı o sadece."

Kafamı salladım ama devam etti.

"Benimle geri gel," Sesi alçak ve ısrarcıydı. "Gün ağarmadan Upminster'da olabiliriz ve her şey eskiden olduğu gibi devam eder. Sadece sen ve ben."

"Hayır."

"Ne?" Afallamış bir halde gözleri büyüdü. Bu, peşinden gitmemi istediği tek seferdi ve onu reddetmişim.

"Geri dönemem," diye tekrarladım. "Senin de dönmeni istemiyorum. Senin için korkuyorum Caleb. Blackwell'in yaptıklarından, sana yaptığından korkuyorum." Yutkundum. "Korkarım ki tehlikedesin."

"Tehlikede falan değilim," dedi Caleb. "Ama benimle gelmezsen sen olacaksın."

Uyarısı yeterince açıktı ama ben çoktan arkamı dönmüştüm. Bir anlığına gerçek sınavımın bu olduğunu düşündüm. Her ânı mezardaki sınavım kadar gerçek olan; irade, güç ve korkunun zorlamasına karşı gelmem gereken bir sınav. En iyi arkadaşım ile ailem, özgürlüğüm, hayatım arasında bir seçim yapmak zorunda bırakıldığımı, Blackwell'in tasarlamasa bile bir şekilde peydahladığı bir sınav.

“Benimle dönmezsen sana yardım edemem,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Ne olursa olsun seni kurtaramam. Bu sefer yapamam. Anladın mı?”

Başım la onayladım. Anlamıştım.

Bana doğru bir adım atıp bir anlığına kolumu kavradı, sonra sanki bana dokunmak haddine değ ilmiş gibi çabucak elini indirdi. İşte buydu. Beni serbest bıraktığını anlatan şey, bir anlığına sergilediğı bu kurmaca gözaltına alış hareketiydi. Gitmeme izin vermişti. Yani hayatlarımızın yarısını beraber harcadıktan sonra artık geri kalan kısmını ayrı geçirecektik.

Benden uzaklaşırken kafasını hafifçe eğerek selam verdi. Bir elvedaydı bu.

“Diğ erlerine seni kaybettiğ imi söyleyeceğ im.” Sesi sertti ve tonunda nefret ettiğı , saklamaya çok uğ raştığı tüm duyguları duyabiliyordum. “Yalan söylemiş de olmayacağ ım.”

ETRAFIM BANA ÇARPAN İNSANLARLA doluydu. Ama o kadar afallamıştım ki hareket etmiyordum, hiçbir şey yapmıyordum. Orada öylece duruyordum. Caleb'in sözleri kafamın içinde yankılanırken beni fark etmeyen kalabalığa bakıyordum.

Kolumda birinin dokunuşunu hissedip irkildim.

"İşte buradasın." George'tu. Yanında John ve Fifer'la beraber önümde duruyordu. Suratlarını ekşitmişlerdi. "Ne oldu? Bir baktık gitmişsin."

"Ben... Üzgünüm, ben..." Kafamı salladım, hâlâ düşünmekten acızdım. "Burası çok güneşliymiş," diyebilirdim sonunda. "Sanırım yolumu şaşırdım."

George onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. "Hadi o halde. Binmemiz gereken bir gemi var." O ve Fifer limanda yürümeye koyuldu. Ama John kaşları kalkık bir biçimde orada durmuş bana bakıyordu. Bir sorusu olduğu belliydi.

Ona Caleb'ın ortaya çıktığını, bana söylediği şeyleri anlatabilirdim. Ama ne faydası olurdu ki? En iyi arkadaşıma muhtemelen sonsuza dek elveda dediğim gerçeğini değiştirmezdi. Gözyaşları tekrar göz pınarlarımı doldurunca bu sefer kendimi tutmakla uğraşmadım.

Olanların farkına varmasıyla John'un gözleri büyüdü.

"Burada, değil mi?" Limanı gözleriyle tarayarak etrafında döndü. "Yalnız mıydı? Daha fazla adam yolluyorlar mı peşimizden?"

"Burada. Ama yollamıyorlar... yollamadı yani." Sesi çatladı. "Gitmeme izin verdi."

Suratından apaçık okunan şaşkınlık ifadesiyle tekrar bana döndü. Bir süre sonra kafasını salladı.

"Hadi gidelim." Eliyle belime dokunarak beni kalabalığın arasından George ve Fifer'ın beklediği yer olan gemi rampasına yönlendirdi. İkisi de meraklı bakışlarla bizi süzdüler, ancak bir şey söylemediler.

Dördümüz birlikte dar ahşap rampayı geçmeye başladık. Sakallı ve iri yapılı bir korsan elinde kılıcıyla öbür uçta bekliyordu. "Durun orada bakalım," diye komut verdi. Kılıcını John'un göğsüne doğrultmuştu.

"Kaptanla konuşmak istiyorum," dedi John.

Adam güldü. "Herkes kaptanla konuşmak ister. Ben de herkese hayır derim. Sizin farkınız ne?"

"Çünkü bu benim gemim," diye cevapladı John. Şaşkınlıkla George'a baktım; o ise omuz silkmekle yetindi. "Sanırım bu beni yeterince farklı yapar?"

Adam John'u süzdü. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir nara atıverdi.

"John Raleigh!" John'u kolundan tutup güverteye çekti. "Anlamam gerekirdi. Hık demiş babanın burnundan düşmüşsün. Ne yapıyorsun burada? Sakın bana if-

fetli bir hayatı ahlaksızlıkla dolu bir hayatla değişmeye karar verdiğini söyleme!”

John gülümsedi. “Pek sayılmaz. Arkadaşlarımla Upminster’a gitmemiz lazım. Greenwich Kulesi’ne.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Umarım hazırlıklı gelmişsinizdir.”

John çantasından bir kese çıkarıp salladı. Ağır ve boğuk tangırtıdan parayla dolu olduğu anlaşılıyordu. “Tabii ki.”

Adam arkasını dönüp John’a takip etmesi için işaret etti. “Gel bakalım. Derdini kendin anlatırsın. Arkadaşların burada bekleyebilirler.”

John adamı üst güverteye, kaptanın kamarasına doğru takip etti. Gereğinden fazla ilgili denizcilerin bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak küpeştede bekledik.

John sonunda tekrar ortaya çıktığında öfkeli görünüyordu ve manzara karşısında moralim bozuldu. Kaptan bizi götürmeyi reddetmiş olmalıydı. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadım, özellikle de gemi hakikaten John’a aitse. Kaptanı bulup bizi gemiye alması için zorlamaya hazırlanarak ileriye bir adım attığımda John’un niye bu kadar kızgın olduğunu gördüm.

Baştan ayağa siyah giyinmiş, sarı saçları karışık, mavi gözlü, muzip sırıtışlı bir oğlan John’un arkasından kamaradan çıktı.

Schuyler’dı bu.

Kılıç için geri dönmüştü. Onu Blackwell yollamış olmalıydı. Burada olmasının tek açıklaması buydu. Arkamı dönüp Fifer’in pelerini altından Azoth’u kaptım ve ona doğru hamle yapıp kılıcı doğrudan boğazına doğrulttum. Arkamdaki Fifer’dan bir panik nidası yükseldi.

Schuyler ürkmedi bile. "Ah, küçük farem, minik hazinem. Bir gün tekrar buluşacağımızı biliyordum. Bu şekilde gerçekleşmesini ummuyordum gerçi. Daha az silah, daha az düşmanlık, daha az giysi hayal etmiştim..."

"Kes sesini," dedim. "Dön arkayı ve yürü git. Eğer bunu ağzını tekrar açmadan yapabilirsen kelleni almayabilirim."

"Elizabeth, indir kılıcı," dedi John.

"Hayır!" dedim. "İstedığı de bu. Kılıcı istiyor ve almaması lazım. Alırsa Blackwell'e götürür. Almasına izin veremeyiz..."

"O sebeple burada değil," diye böldü John. "Fifer çağırdığı için burada. Dün gece. Ona burada bizimle buluşmasını söyledi." Fifer'a kızgın bir bakış attı. "Humbert'tan bir sandık limon çalıp rüşvet vererek gemiye binmiş."

George boğulmak pahasına kahkahasını bastırdı. "Limon mu?"

Schuyler omuz silkti. "İskorbüt."

Kılıcı Schuyler'ın gırtlığından, gözlerimi ise suratından ayırmadım. "Fifer, neden onu buraya çağırdın?" Bir saniyeliğine düşündüm. "Ve nasıl? Hortlakların birinin düşüncelerini duyması için yakında olması lazım. Eğer dün gece Stepney Green'deyse, ta oradan seni duymuş olması mümkün değil."

John, suratını garip bir şekle sokarak sanki birazdan duyacağı şeyi kaldıramazmış gibi arkasını döndü.

"O... şey, düşüncelerimi duymaktan çok, eee, hissetti diyebiliriz," diyebildi Fifer sonunda. Suratı neredeyse saçının rengini alacak kadar kızardı. "Aramızda bir bağ var."

* Özellikle denizcilerde görülen, uzun süre karadan uzak kalındığında C vitamini eksikliğinden dolayı ortaya çıkan bir hastalık. -çn

“Bağ mı?” İşte o anda, şövalyenin mezarında birbirlerine nasıl baktıklarını hatırladım. Fifer’ın neredeyse onu öpüşü, Schuyler’in onu yiyecekmiş gibi bakışı aklıma geldi. Benim yüzüm de onunki kadar kızardı. “Haa.”

Schuyler kafasını sallayarak cıkladı. “Amma küçüm-sedin aşkımızı.”

“Sus yoksa kılıçla seni biçmesine izin veririm,” diye hırladı Fifer. Sonra bana döndü. “Onu buraya çağırdım, çünkü yazıtı bulmana yardım edebileceğini düşünüyorum.”

“Sana dedim ki...”

“Bana ne dediğini biliyorum,” dedi Fifer. “Ama bizim de sana söylememiz gereken bir şey var.”

“Söyleyin o zaman,” dedim.

George ileri çıktı. “Bunu başka bir yerde yapmamızı istesem? Mesela tayfanın yarısının bizi izlemediği bir yerde?”

Arkamı döndüm ve en az iki düzine denizcinin ellerinde madeni paralarla etrafımızı sardıklarını gördüm.

“Devam edin,” dedi bir tanesi ağzındaki kırık dişlerin arasından. “Hortlağın kolunu koparacağına on crown bastım.”

“Ben kızın hortlağın kafasını koparacağına iki katını koydum.”

“Bir sovereign diyor ki önce hortlak kızın kolunu koparacak sonra kız onun kellesini alacak.”

Tezahürat edip etrafa para saçmaya başladılar.

“Hadi,” dedi John. “Kaptana sırf gemiye binebilmek için elimdeki neredeyse hepsini vermek zorunda kaldım. Eğer buna burada devam edersek bizi gemiden atar.” Etrafa bakındı. “Kıç tarafına gidelim. Sen,”

Schuyler'ı işaret etti, "eğer bir gıdım bile bela çıkaracağını sezersem seni gemiden bizzat kendim atarım. Anladın mı?"

"Her zamanki gibi çok nazıksın, John," diye mırıldandı Schuyler. "Kızın senden bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı."

John'un suratı bir anlık şaşkınlıkla değişti. Sonra suratını ekşitti. "Yürü."

Kılıcı Schuyler'ın boynundan çektim ve bizi yuhalayıp ısıklar eşliğinde laf atan tayfanın arasından, sandıkların ve topların etrafından dolanarak geminin kış tarafına vardık. Teker teker dar merdivenleri tırmanarak üst güverteye çıktık. Burası sessizdi. Halat yığınları, daha fazla silah ve barut fıçıları dışında bir şey yoktu.

Hepsine baktım sırayla. "Neler oluyor?"

Fifer bir kangal halata oturdu. "Senin sınavın hakkında."

"Ne olmuş sınavıma?"

"Bize anlattığın gecenin ertesinde, sen uyuduktan sonra Humbert, John, George ve ben konu hakkında konuştuk. Blackwell'in büyüünün nasıl işlediği hakkında."

"Ve?"

"Şey, sınavın birkaç büyüünün kombinasyonu olduğu anlaşılıyor. Daha doğrusu büyü içinde büyü. İlki gizleme büyüü: Yazıtın basit, ahşap bir kapının ardına saklanması. Sonra da yanılısama büyüü var."

"İllüzyon değildi," dedim. "Gerçektir."

"İllüzyondur. Ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmiyor. Gördün, hissettin, tepki verdin. Gerçek yapan bunlar işte. Korkun bunu gerçeğe dönüştürdü."

"O zaman arada bir fark yok."

Fifer başını salladı. "Evet var. Büyük bir fark var. Çün-

kü bir yanılısamanın içindeyken, çok şanslı veya çok yetenekliysen kendini gerçek olmadığına inandırabilirsin. Böyle yaparak korkuyu ortadan kaldırıyorsun, bu da yanılısamayı ortadan kaldırıyor. Sınavın amacı da bu değil miydi? Korkunu yenmek?"

"Evet."

Fifer onayladı. "Şarkı söylediğinde olan buydu işte. Gerçek olmadığını görebilecek kadar yatıştırdın kendini. O yüzden kapı yerine tableti gördün. İllüzyonu kırmayı başardın. Bunu tekrar yapman gerekecek."

"Peki," dedim. "Önceden yaptığım şeyi tekrar yapmam gerekecek ama bu sefer büyüünün nasıl çalıştığım bilerek yapacağım."

Diğerlerine göz gezdirdim. George, dizlerini çenesine çekmiş oturuyordu. John kollarını kavuşturmuş, ağzı sımsıkı kapalı halde suya bakıyordu. Schuyler gözleri fal taşı gibi açık halde bir bana, bir Fifer'a bakıyordu.

"Kaçırdığım bir şeyler mi var?"

Fifer bir nefes aldı. "Diğer cadı avcılarının seninle aynı teste girip girmediklerini biliyor musun?"

"Ben... hayır. Herkesinki farklıydı."

Hiçbirimiz testlerimiz hakkında konuşmamıştık ama ne olduklarını çözmek çok zor olmamıştı. Uykularında haykırdıkları, uyanırken kaçındıkları şeylerdi genelde. Caleb bana kendininkini hiç anlatmamıştı ama boğulmayla ilgili olduğunu tahmin etmiştim. O zamanlar Caleb'ı banyo etmeye ikna etmem bir ay sürmüştü ve hâlâ yağmur yağdığında bir tuhaf olurdu.

"Bu da büyüünün her kişinin korkusuna uygun tepki verdiği anlamına geliyor. Bayağı ileri seviyede bir büyü. Blackwell oldukça güçlü olmalı..." Yüzünü ekşiterek durakladı. "Seninki neydi? Korkunu kastediyorum."

“Zaten söyledim.”

“Biliyorum, ama... gerçekten canlı canlı gömülmekten mi korkuyorsun?”

“En azından, artık korkuyorum,” diye patladım. “Ama hayır. Ben...” Tereddüt ettim. Onlara neden korktuğumu söylemek istemiyordum. Büyük bir sırrımı açıklıyordum gibi hissettiriyordu.

“Neydi?” diye bastırdı Fifer.

Sırtımı onlara vererek suya döndüm. Buna rağmen gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Yalnız olmaktan korkuyordum.” Sesim güçsüz ve kısık çıktı. Sesimi, güvertede bağırان adamların veya geminin gövdesine çarpan dalgaların sesinden dolayı duyup duymadıklarından emin değildim ama devam ettim. “Yalnız ölmekten. Caleb, hepimizin yalnız öldüğünü söyler ama ben bunun pek de doğru olduğunu düşünmüyorum. Ölümle yalnız yüzleşmek çok farklı. Kimse-nin gelmediğini, kimsenin gelmeyeceğini bilmek. Kendi başına olduğunu ve bunun hep böyle olacağını bilmek...”

Sustum ve döndüğümde dördünün birden suratlarında dehşet, korku ve anlayışla bana baktıklarını gördüm.

“Hâlâ bundan korkuyor musun?” diye sordu Fifer. Sesi benimki kadar alçaktı.

“Bilmiyorum.” Pes etmeyen bakışları karşısında gözlerimi kapadım. “Neden korktuğumu bilmiyorum artık. Bunun niye önemli olduğunu da anlamıyorum gerçi.”

“Çok önemli,” dedi. “Ya mezar geçen seferkiyle aynı olmazsa? Ya korkun başkaysa? Orada neyle yüzleşeceğini bilmenin yolu yok. Ya şarkı söylemek işe yaramazsa?”

Gözlerim büyüdü. Bunu hiç düşünmemiştim. Mezarın farklı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Daha kötü olabileceğini hesaba katmamıştım.

"Her şey bittiğinde kendini nasıl bir durumda bulacağımı bilmiyorum," diye devam etti Fifer. "Şu an o zamankinden daha zayıfsın ayrıca, eskiden her gün antrenman yapıyordun ama şimdi yaralısın. Eğer Schuyler orada olursa yazıtı yok etmene yardımcı olabilir. Senin dışında bunu yapabilecek kadar güçlü olan bir tek o var."

Schuyler'a döndüm. "Bunu kabul mü ettin? Neden?"

Schuyler iç çekti. Ancak bu sefer ilgisiz veya alaycı görünmedi. İlk defa yılların bilgisi ve deneyimlerinin mavi gözlerini gölgelediğini gördüm.

"Çünkü Fifer istedi," dedi. "Çünkü oraya yalnız gitmesini istemiyorum. Çünkü Nicholas'ın ölmesini istemiyorum. Çünkü Blackwell bildiğimizden çok daha tehlikeli bence. Çünkü kabul etmezsem ben de senin gibi av olurum." Omuz silkti. "Önümde uzun bir hayat var. Kaçarak geçirmek istemediğim bir hayat."

Güverteye çömelip dizlerimi çeneme çektim. Kimse bir şey söylemedi, söyleyecek bir şey yoktu. Ama bir süre sonra George yanıma oturup kolunu omzuma attı.

"Sana bir şey olmaz," dedi kararlı bir şekilde. "Diğerlerine de söyledim. Hastings'e bulaşıp hayatta kalan, herkese bulaşabilir."

Titrek bir kahkaha çıktı ağzımdan. "Belki sınav bu olur. Bir hayalet, bir çuval un ve bir sıra ölü kuş." Fifer ve Schuyler gülümsedi.

Ama John'a baktığımda hiç de gülümsemediğini gördüm.

Güneş batmaya başlamıştı. Geminin süzüldüğü sular sakinleşti ama aksine denizciler gittikçe gürültücü oldu. Birkaçı keman ve luthlarını çıkarıp akortsuz melodiler

çalmaya başladılar. Diğerleri ise gürültülü bir kart oyununa dalmıştı. Bir diğer grup ise barbut oynuyordu.

George ayağa kalktı. "Sanırım o kart oyununa katılacağım," dedi. "Biniş paramızı geri kazanmaya çalışacağım. Üzerime para yatırmak isteyen var mı?"

John cebinden birkaç sikke çıkarıp ona fırlattı. "Bende bu kadar kaldı. Hepsini ilk elden kaybetmemeye çalış."

George şoke olmuş göründü. "Ben? Kaybetmek? Hiç sanmıyorum. Bekle ve gör, paramızı bir saat içinde geri alacağım." Bana göz kırıp hızlıca merdivenlerden indi.

"Sanırım ben de güvertede dolaşmaya çıkacağım," dedi Schuyler. "Yakamoza falan bakacağım. Sizin için sorun değilse tabii." John'a baktı. "Bekçiyi kızdırmak istemem."

John omuz silkti. "Fifer seninle geldiği sürece sorun olmaz. Bir de sürekli üzerine bir kılıç doğrultursa."

Fifer yerden Azoth'u alıp ucuyla Schuyler'ın sırtını dürttü.

Schuyler, "Çok bilmiş," diyerek sırttı. "Gidelim mi o halde?" Fifer'in girmesi için kolunu uzattı. Beraber merdivenlerden güverteye indiler ve kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar.

John'a döndüm. "Beraber gitmelerine izin mi veriyorsun?"

Omuz silkti. "Sık sık beraber dolandıkları çok belli. Şimdiye kadar durdurmayı başaramadım, şu saatten sonra da başarabileceğimi sanmıyorum. En fazla Fifer'in silahlı olduğundan emin olabilirim."

Gülümsedim. Sonra burada baş başa kaldığımızı fark ettim. Onun olmak isteyeceği son yerin burası olduğuna şüphe yoktu.

"Ben de uyumaya gideceğim sanırım," dedim.

John'un bir kaşı kalktı. "Gitmemi istediğini mi ima ediyorsun?"

"Ben... Hayır," dedim. "Kalmak zorunda olmadığını ima ediyorum."

"Sorun değil," dedi John. "Ama karnım aç benim. Sen ne durumdasın?"

"Sanırım benim de. Belki. Bilmiyorum."

Belli belirsiz gülümsedi. "Basit bir evet-hayır sorusuydu."

"Evet."

"Pekâlâ. Hemen dönerim." Gidişini izledim. Aç olup olmamam neden umurundaydı bilmiyordum. Sanırım Nicholas'ın kurtulması için hayatta kalmam gerektiğindendi. Bu da karnımın doyması gerektiği anlamına geliyordu. Başka bir anlam çıkarmam mümkün değildi.

Birkaç dakika sonra elinde bir bohçayla döndü. Bohçayı açıp içindekileri önüme serdi. Peynir, incir, elmalar, pastırma, bir somun ekmek ve bir matara su.

"Pasta yok," dedi. "Üzgünüm. Ama sordum."

Göz kırptım. "Bence bunlar da harika."

"Yumul o halde."

Yedikten sonra her şeyi toparlayıp sırtını ahşap korkuluğa vererek yanıma oturdu. Mataradan biraz su içip bana uzattı. Bir süre güvertede çalan müziği ve gemiye vuran dalgaları dinleyerek sessiz kaldık.

"Caleb burada olduğunu nasıl bildi?" diye sordu John nihayet.

"Blackwell'in bir kâhini olduğunu söyledi."

John başını salladı. "Bunu biliyorduk. Tahmin etmiştik. Baloya gideceğimizi biliyor mu? Bu yüzden mi buradaydı? Seni durdurmak için?"

"Hayır. Blackwell'in de bildiğini sanmıyorum. Bilseydi Caleb'ı yollamazdı. Sadece beklerdi. Caleb geldi, çünkü tekrar onun için cadı avcılığı yapmamı istiyor. Eğer Blackwell'i karşıma alırsam beni kurtaramayacağını söyledi. Dedi ki..." Sustum.

"Ne?"

"Eğer onunla geri dönmezsem artık kendi başıma olduğumu söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Ben..." Yutkundum. "Elveda, dedim." Bakışlarım ayaklarıma kaydı ve sessizleştirdim. John hiçbir şey söylemedi. Ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Onu seviyor musun?" diye sordu aniden.

Soru beni o kadar afallattı ki elimdeki matarayı yere düşürdüm ve su ayaklarıma döküldü. John hemen matarayı yerden kapıp ağzını kapattı.

"O benim ailemden biriydi," dedim. "Tabii ki seviyorum."

"O anlamda demedim."

Düşündüm. Caleb benim en iyi arkadaşım; tüm hayatımdı. Bir zamanlar onun da beni sevmesini umarak, onu bir arkadaştan öte görmüştüm. Ama beni eksik bulduğumu biliyordum. Yeterince güzel, yeterince hırslı değildim. Yeterli değildim işte. Bu düşünceye karşı ne kadar savaşılmaya çalışsam da farklı insanlara dönüştüğümüzü biliyordum. Bizi bir arada tutan tek şeyin ona olan bağımlılığım ve onun bana karşı hissettiği sorumluluk duygusu olduğunun farkındaydım. Ve bugün ona elveda dediğimde, gidişimin onun üstündeki yükü kaldırdığını gördüm.

John'a bir bakış attım. Gözleri önüne, yere odaklanmıştı ama dinlediğini biliyordum. Omuzlarının duru-

şundan, hareketsizliğinden, elinde matarayı tutuşundan dinlediğini anlayabiliyordum.

"Hayır."

İşte o zaman kafasını kaldırdı ve bir süre baktık.

"Neden sordun?"

Derin bir nefes aldı. Denize bakarken kaşlarının arası kırıştı. Tekrar bana baktığında gözleri etrafımızdaki deniz kadar karanlık, durgun ve derindi.

"Bilmek istedim. Hepsi bu. Sanırım bilmem gerektiğini hissettim."

"Ya," dedim. Tekrar sessizliğe gömüldük. Bu sessizlikte bile birbirimize bir şeyler anlatmaya çalışıyormuşuz ama ne anlatmaya çalıştığımızı bilmiyormuşuz gibi bir his vardı. Biliyorduksak bile söylemekten korkuyorduk.

"Biraz uyumalısın," dedi sonunda. Sesi oldukça alçaktı. "Sana bir battaniye getirdim." Battaniyeyi çantasından çıkarıp bana uzattı. Kalın, gri ve tıpkı gemi gibi tuz ve sedir kokan bir battaniyeydi.

"Peki," dedim sesimi onunki kadar alçaltarak. "Teşekkürler."

Çantamı başımın altına koyup güverteye uzandım ve battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Ama uyuyamıyordum. Aklım Caleb, John, Blackwell ve mezarla meşguldü. Ne olacağını merak ediyordum. Gerçi düşünmenin bir faydası yoktu. Ne zaman bir şey hayal etsem, daha kötüsü aklıma düşüp hayal ettiğim şeyin yerini alıyordu. Artık düşünmek istemiyordum. Gözlerimi açıp John'a baktım. Sırtını korkuluklara vermiş, bacaklarını uzatarak oturmuştu. Kafasını geriye yatırmış gökyüzünü izliyordu.

"Bu gerçekten senin gemin mi?" diye sordum.

Bana bakmak için kafasını eğdi. "Evet."

“Nasıl?” diye devam ettim. “Yani, korsan olmak istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyorum.” Omuz silkti. “Ama babam Reformistlere katıldığında tüm gemilerini elden çıkardı. Bu hariç. Bu onun favorisiydi. Fikrimi değiştiririm ümidiyle bana verdi gemiyi. Değiştirmedim ama gemiyi vermek de gelmedi içimden. O yüzden gemiyi benim için idare etsin diye birine kiraladım.”

“Ah.” Bir süre düşündüm. “Ama bu senin geminse niye binmek için kaptana para ödemek zorunda kaldın?”

Suratına bir gülümseme yerleşti. “Çünkü o her şeye rağmen bir korsan,” dedi. “Acımasız, kaba biri ve doğal olarak hayırseverliğiyle ünlü değil. Ama ona güveniyorum ve onu seviyorum. Sonuçta önemli olan da bu.”

Tekrar gözlerimi kapattım. Bir süre sonra geminin hafif sallantısı, kulağıma ulaşan müziğin tınısı ve John’un yanımdaki varlığı eşliğinde uykuya daldım.

27

KAFAM, GEMİNİN ANİ YALPALAMASIYLA çantamdan aşağı yuvarlanınca uyandım. Gözlerimi açtım ve korkulukların arasından baktım. Gökyüzü bulutlu ve griydi, deniz dalgalıydı. Etrafımdakiler de yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Fifer ve Schuyler birbirlerine sokulmuş kısık sesle konuşuyorlardı. George, battaniyesine gömülü halde titreyerek esniyordu.

Doğrulup battaniyemi omuzlarıma çektim. Keskin, soğuk bir rüzgâr güverteyi süpürerek saçlarımı havalandırdı ve suratıma çarptı.

“John nerede?”

“Yiyecek almaya gitti,” diye cevapladı George. “Ve ne zaman varacağımızı öğrenmeye. Umarım yakındadır. Eğer bu gemi bu şekilde sallanmayı kesmezse deniz tutacak beni.”

O sırada John ortaya çıktı, merdivenleri tırmanırken gemi yalpalıyordu. İrkilip dengesini sağlamak için korkuluğa tutundu. Yiyecekleri önümüze bırakıp bana bir kadeh uzattı.

"İlacın," dedi. "Tadı pek iyi değil ama yeterince malzemem yoktu. Hâlâ sıcakken içmeni tavsiye ederim. Soğuduğunda tadının daha güzel olacağını garanti edemiyorum."

"Teşekkürler." Kadehi elinden aldım. "Neler öğrendin?"

"Upminster'dan yaklaşık dört saat uzaklıktayız. Ama yaklaşan bir fırtına var o yüzden daha uzun sürebilir. Her halükârda gün batımına kadar orada oluruz."

John ekmek ve sert peyniri herkese bölüştürüp yanıma oturdu.

"Kaptandan bizi Blackwell'in evinin bir buçuk kilometre kadar aşağısında bırakmasını istedim. "Etrafta başka gemiler de olacağını ve aralarına karışabileceğimizi biliyorum ama risk almanın anlamı yok." Bana baktı. "Umarım sorun değildir."

Kafamı evet anlamında salladım. "Güzel. Teşekkür ederim." Ekmekten bir parça kopardım ama yemedim. İştahımın açık olabilmesi için fazla gergindim. Diğerlerinin yiyiş şekline bakılırsa onların da pek aç olmadığı söylenebilirdi.

"İçeri girmek yeterince kolay olacaktır," dedim. "Tek bir davetiyemiz var ama elden ele dolaştırabiliriz. İçeri girdiğimizde de tek yapmamız gereken milletin arasına karışmak."

Millet.

Malcolm, Blackwell, Caleb. Tanıdığım tüm cadı avcıları da cabası. Bir de muhafızlar, hizmetkârlar ve beni ta-

niyabilecek yüz kadar insan vardı tabii. Titreme isteğini bastırdım ve devam ettim.

“İçerdayken saklanmaya çalışmayın. Blackwell o tip şeylere karşı hazırlıklıdır. Olabildiğince ortalıkta kalın ama insanlarla konuşmaktan kaçının. Gösteri saat dokuzda başlar, biz de o zaman mezara ineceğiz.”

Schuyler kolunu Fifer’a sardı. Ne düşündüğünü bilmiyordum; en azından Schuyler’in bildiği şekilde. Ama dudağını kemirishi bana gereken tüyoyu veriyordu.

“Sonra bekleyeceksiniz,” dedim. “Başka yapabileceğiniz bir şey yok. Yakın durun ama çok da değil. Misafir gibi davranın, böylece sorun yaşamazsınız. Kimse sizi rahatsız etmez. Baloda Blackwell’in kızdırmayı göze almayacağı kadar önemli insanlar olacak. Schuyler, eğer ben aşağıdayken bela patlak verirse herkesi dışarı çıkar.”

“Ya aşağıdayken sana bir şey olursa?” dedi George.

“Öyle olursa, Schuyler gelip beni alacak,” dedim. “Öyle değil mi?”

Schuyler bana baktı ve parlak gözleri anladığını belirtircesine karardı. “Nasıl istersen, minik hazinem.”

Diğerlerine döndüm. “Dünyadaki en iyi plan olmasa da yeterince iyi. Herkes plana sadık kaldığı sürece sorun çıkmaz.”

Hepsi yalandı tabii.

Söylediğim her şey yalandı ve gerçeği sadece Schuyler biliyordu. Dün gece beni düşünürken duymuş, tıpkı yapmasını istediğim gibi düşüncelerimi dinlemişti. Gerçek planımın ne olduğunu biliyordu. Diğerlerini güvende tutmak için yapılacak tek bir şeyin olduğunu biliyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Gemi bir sağa, bir sola sallanmaya devam ediyor, yelkenler vahşice çırpınıyordu. Bir avuç adam güvertede koşuşturuyor; denize

umalarını engellemek için varilleri, sandıkları ve topları sabitliyordu. John aniden ayaklanıp güverteyi aceleyle geçerek kaptanın kamarasına girdi. George'a döndüm ama o omuz silkmekle yetindi.

Bir süre sonra ufukta karanın siyah siluetini gördüm ve varmak üzere olduğumuzu anladım.

"Hazırlansak iyi olacak," dedim. "Fifer, zerimizi değişmek zorundayız ama nerede..."

"Kaptanın kamarasını kullanabilirsiniz." Arkamı döndüğümde elinde çantasıyla tepemde dikilen John'u gördüm. Berbat görünüyordu. Gözleri kan anağıydı ve suratı bembeyazdı. Dudakları bile beyazlamıştı. "Ama önce dikişlerini kontrol etmem lazım. Burada yapabiliyim ama içeride daha rahat olursun."

"Peki." Hâlâ yalpalamakta olan güverteyi geçtik. Den-gemi sağlamak için birkaç kez durmam gerekti ama John duraklamadan, önden devam etti. Onun arkasından kamaraya girdim.

İçerisi oldukça lkst. Yerde serili bir halı, geniş kare pencereleri örten kadife perdeler vardı. Odanın ortasında etrafı birkaç sandalyeyle çevrili bir masa bulunmaktaydı. Öbür uçta üzeri mavinin farklı tonlarındaki pelş örtülerle örtülü, duvara gömülü bir yatak vardı. Onun hemen yanında bir çalışma masası ve masanın üzerinde de duvara asılı bir ayna vardı.

"Nereye geçeyim?" dedim.

"Masa iş görür."

Masanın zerine tırmanıp yattım ve John gelip başımda durdu. Bir süre bana bakıp boğazını temizledi.

"Eee, şey, görmem gerekecek."

Bir an bocaladıktan sonra tuniğimi kenarından tutup kaldırdım ve karnımı açtım. Beni daha önce de görmüş-

tü. Bir şifacıydı; daha önce bir sürü insan görmüştü. Ama bu farklı hissettiriyordu. Kamara sıcak gibiydi ama belki hissettiğim bu sıcaklık, boynumdan yanaklarıma yükselen kızarma hissini etkisiydi. Beni görmemesi için pencereye döndüm.

John bana doğru eğilip parmaklarını tenime sürterek bandajımı açmaya başladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duymaması mucizeydi. Belki de duyuyordu.

"İyi görünüyor," dedi bir süre inceledikten sonra. "Daha kötüsünü bekliyordum. Belki de mührün gerçekten yardımcı olmuştur. Bilmiyorum. Ama otuz iki tane dikişi olan biri için..."

"Otuz iki mi?" Ona döndüm. "Bana otuz iki tane dikiş mi attın?"

Kafasını salladı. "Durumun kötüydü. Öleceğini düşünmüştüm. Kılıç bir santim daha derine inse ölürdün. Eğer ölseydin, ben..." Susup tekrar yaramı sarmakla oyalanmaya başladı.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Ölmeni istemezdim sadece." Bana bakarak devam etti. "Artık kim olduğunu biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ ölmeni istemiyorum."

O sırada gemi çok feci sarsılarak yalpaladı. Düşmek için masanın kenarına tutundum. John ellerini masanın üzerine bastırıp kafasını eğdi. Nefes alışını duyabiliyordum. Derin, yavaş, düzenliydi nefesleri, tıpkı bana dikiş atmayı bitirdikten sonraki gibi.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordum.

Cevap vermedi. Ama gemi bir kez daha yalpalayınca yanımdaki sandalyeye çöktü.

"Otursam sorun olur mu?" diye fısıldadı. Masanın altına uzanıp çantasını çıkardı ve içini karıştırmaya başladı. Onca şey arasından bir bıçak ve bir limon çıkardı.

Limonu çabucak ikiye bölüp bir yarısını burnuna götürdü ve derin derin nefes almaya başladı.

Gözlerim şaşkınlıkla büyümüş şekilde ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

Yine cevap vermedi. Orada öylece oturup limonu koklamaya devam etti. Limonun keskin, ekşi kokusu kamarayı doldurdu. Ve John nihayet konuştu.

"Neden babam gibi bir korsan olmadığımı sormuşsun, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Çünkü beni deniz tutuyor." Bana baktığında yüzünün tıpkı dışarıdaki gökyüzü ve deniz gibi gri ve renksiz olduğunu fark ettim. "İnanılmaz ve korkunç derecede deniz tutuyor. Hatta şu an üzerine kusmamak için kendimi zor tutuyorum."

Limonu masanın üzerine bırakıp yarım yamalak gülümsedi, böylece kusma konusunda şaka yaptığını anlayabildim. Ama ciddiyet payı olduğu belliydi. Korkunç görünüyordu.

"Babamla ben her şeyi denedik. Baharatlar, şifalı otlar, içkiler. Hiçbiri işe yaramadı. Bir tek limon biraz iyi geliyor. Çocukken suyunu giysilerime sıkardım. Çok yardımcı oluyor ama acayip leke bırakıyor. Annemi delirtirdi."

Bram'ın partide bana verdiği, dünyada en çok istediğim şeyin tadına bürünen içkiyi hatırladım. Shandygaff gibi limon ve baharat tadı almıştım. Bana Caleb'ı hatırlatması gerektiğini düşünmüştüm. Görünüşe göre hatırladığım kişi Caleb değil, John'du.

O anda denizle ilgisi olmayan bir bulantı hissettim. Midem altüst oldu ve göğsümde korkunç bir boşluğa neden olan bir ağrı hissettim. Ona bir şeyler söyleme gereği duyuyordum ama ne söyleyeceğime dair bir fikrim yoktu.

"Bu gece ne olursa olsun, sana minnettar olduğumu söylemek istiyorum," diyebildim sonunda. "Benimle ilgilediğin için. Hayatımı kurtardığın için. Yaptığım şeyi affettirmez biliyorum ama keşke..." Sustum. Dileğimi dillendirmenin bir anlamı yoktu. "Chime çok şanslı," diye yumurtlayıverdim bunun yerine.

"Ne?" John istemsizce kafasını kaldırdı. Kaçak bir saç tutamı gözlerine döküldü ama düzeltmekle uğraşmadı. "Ne dedin sen?"

"Chime," dedim tekrar. "Onunla partide tanıştım. Fifer tanıştırdı bizi. Senin şey olduğunu söyledi..." Devamını getirmedim. Saf bir kıskançlık dalgası içime yayıldı. O kadar yoğundu ki başım döndü.

"Hayır." Kafasını sağa sola salladı. "Değil. Biz şey değiliz..." Susma sırası ondaydı.

"Sorun değil," dedim. "Anlıyorum."

"Öyle mi?"

Anlamıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim solgun ve çökmüş suratına, karanlık gözlerine baktığımda benim hissettiğim kadar kötü görüldüğü gerçeğiydi. Düşünmeden elimi suratına uzatıp alına dökülen bir tutam saç kenara sıyırdım.

Dokunuşum karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aptal gibi hissederek donakaldım. Ne yapıyordum ben böyle? Kendimi geri çekmeye başladım ama ben başaramadan elimi iki elinin arasına alıp parmaklarımı kendininkilere sıkı sıkı sardı.

O şekilde, sadece birbirimize bakarak, konuşmadan bir süre kaldık. Alışkın olduğum korkuyu veya geri çekilme isteğini duymuyordum. Bu sefer alışkın olmadığım bir şey hissediyordum. Onu daha sıkı tutma isteği.

Birisi boğazını temizledi. Kafamı kaldırdığımda çantalarımızla birlikte kapı eşiğinde duran Fifer'ı gördüm. Önce John'a, sonra bana bakıp bir çeşit anlayış mertebesine ulaşmış gibi kafasını salladı.

"Böldüğüm için kusura bakmayın," dedi. "Ama hazırlanmaya başlamamız lazım."

John elimi bıraktı. Çantasına eğilip her şeyi aceleyle içine tıktırdı; limon, bıçak, bandaj. Sonra tek kelime etmeden doğrulup, ikimize de bakmadan kamaradan çıktı.

Fifer kamaraya girip kapıyı kapattı. Çantalarımızı yere bırakıp içinden eşyaları iç çamaşırları, gecelikleri, terlikleri ve mücevherleri çıkarmaya başladı.

Humbert'ın evinde ilk gece giydiği gövdesi yeşil olan bakır renkli, ipek elbiseyi giymesine yardım ettim. Yatağın yanındaki aynanın önüne geçip saçını düzeltti. Arkada topladığı saçlarından küçük tutamlar çilli yanaklarına döküldü. Suratındaki morluk hâlâ oradaydı ama büyük kısmını pudrayla kapatmıştı.

Bana döndü. "Ee, nasılım?"

"Güzel görünüyorsun," dedim.

"Senin üstünde de çalışmamız gerek." Beni eleştiren gözlerle süzdü. "Solgunsun ve saçın pazar yeri gibi." Yerden önünde kuş deseni bulunan mavi elbiseyi, ona uygun tarak şeklindeki saç tokalarını ve mücevherleri kaptı. "Bir bakalım neler yapabilirim."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonrasında Fifer işini bitirdi. Aynadaki yansıma baktıktan sonra itiraf etmek gerekirse pek de kötü görünmüyordum. Nasıl yaptı bilinmez ama saçımı evcilleştirmeyi başarmıştı. Yumuşak ve parlak görünen dalgalarım omuzlarıma dökülüyordu. Saçımın yanlarını tıpkı Bridget gibi tokalarla arkaya yatırıp tutturmuştu, hatta solgunluğumu gizlemek için yanaklarıma ve dudaklarıma biraz boya bile sürmüştü.

"Bunları unutma." Safir küpeleri ve eşi olan yüzüğü bana uzattı. Humbert'ın benden takmamı istediği yüzük-tü bu. Parmağıma geçirdim. Kamaranın solgun ışığında, yüzüğe işli minik kalp şeklini zar zor seçebiliyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Zamansız ölümüne koşar adım giden biri için fena görünmüyorum." Şaka yollu söylemiştim ama Fifer'ın suratı asıldı.

"Seni orada bırakmayacağız," dedi.

"Çıkamayabilirim," diye karşılık verdim.

"Ama seni orada bırakmayacağız." Kapıyı işaret etti. "Hadi. Diğerleri bekliyor."

Dışarısı alacakaranlıktı ve dağılmaya başlayan bulut-ların arkasından çıkan parlak ay görünüyordu. John, George ve Schuyler kapıda bekliyorlardı.

Schuyler her zamanki gibi siyah giyinmişti, George ise tümüyle maviler içindeydi. Bütün o tüyler, broşlar ve parlak kıyafetler olmayınca onu neredeyse tanıyamı-yordum. John'un üzerinde siyah bir pantolon ve kenar-ları kırmızı işli siyah paltosunun altına giydiği, beyaz bir gömlek vardı. Ama saç hâlâ karmakarışık, esen rüzgâr kâküllerini alına ve gözlerine düşürüyordu. Onu sey-rettiğimi fark ettim ama o da beni seyrediyordu.

Schuyler başını geriye yatırıp homurdandı. "Yine mi ya," dedi. "Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyo-rum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum ona dönerek.

"Sen. O. Bu bakışmalarınız." Elini John'la benim aram-da salladı. "Tüm bu *duygu seli*. Gemide, kafesin içindeki kuşlar gibi çırpınıyorsunuz. Aşk! Nefret! Tutku! Korku! *Ayy*. Bir Yunan trajedisine hapsedilmiş gibi hissediyorum." George'a bir bakış attı. "Şarkı söylemeye başlama-yacaksın, değil mi?"

George sırtıttı. Ama ben kızaran yüzümü başka tarafa çevirdim.

“Kessene Schuyler,” dedi Fifer hafifçe. “Onlara göster de işimize bakalım.”

Schuyler paltosundan birkaç kâğıt çıkardı. Bir parça parşömen, bir adet eskimiş görünümlü bilet ve bir harita parçası.

“Kaç tane?” diye sordu Fifer.

“Dört,” cevabı geldi Schuyler’dan. Sonra parşömeni ortasından yırttı. “Artık beş.”

“Güzel,” diyen Fifer çantasına uzanıp içinden kalın, kuşe görünümlü bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı anında tanıdım. Öndeki zarif siyah yazı, tepedeki parlak kırmızı gül bas-kısı... Malcolm’ın balosuna davetiyeydi bu. Schuyler’ın elinden yırtık pırtık kâğıtları alıp güvertede üst üste koydu. Sonra davetiyeyi alıp en tepeye yerleştirdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Baloya girmek için davetiyeye ihtiyacımız var,” dedi Fifer. “Elimizde olanı birbirimize paslayabileceğimizi söyledin, biliyorum ama ben daha iyi bir yol keşfettim.” Tekrar çantasına uzanıp cadı merdivenini çıkardı. “İki düğüm kaldı.” Siyah ipeksi sicimi boylamasına tuttu. “Bir tanesi şu an çok işimize yarayacak.”

“Ah,” dedi George. “Bu iyi bir fikir.”

“Ben de öyle düşündüm,” diyen Fifer düğümü çözüp elini kâğıt yığınının üstüne koydu. “Değiş.”

Harita, bilet ve iki parça parşömenin şekil ve renk değiştirip asıl davetiyenin tıpkısı haline gelmelerini izledim. Fifer davetiyelerimizi dağıtmaya başladı.

“Ne tür bir büyü o?” diye sordum. “Humbert’a giderken yaptığın büyü gibi mi? Hani şu çimeni çalılığa çevirdiğin?”

"Prensip aynı, evet," diye cevapladı Fifer bana daveti-yemi uzatırken. Kâğıt, normalden biraz daha sıcaktı. "Bir şeyi, malzeme olarak benzer başka bir şeye çevirmek ana fikir. Bu işleme nakil deniyor. Aslında bayağı kullanış-lı bir büyü. Tabii çok fazla büyü altyapısı gerektiriyor. Nicholas'ın yardımı olmadan yapamazdım." Sicimi kal-dırıp hafifçe salladı. "Nicholas hemen hemen her şeyi başka bir şeye dönüştürebiliyor. İnanılmaz."

O sırada arkamızdan bir adam yaklaştı. John'un sırtı-na bir şaplak indirdikten sonra el sıkıştılar. Bu kişi kap-tan olmalıydı.

Adam, "On beş dakika içinde yanaşacağız," dedi. "Eş-yalarınızı hazır edip geçiş tahtasının orada bekleseniz iyi olur. Çok uzun süre durmayacağız. Burada gereğinden fazla kalmamızın bir anlamı yok." John ona teşekkür etti ve kaptan güverte boyunca adamlarına emirler yağdıra-rak uzaklaştı.

Çantalarımızı topladık ve eteğimin altına tutturdu-ğum Azoth'u aldık. Kılıç o kadar uzundu ki neredeyse ucu yere sürüyordu. Blackwell'in evi görüş alanımıza girerken güverteyi geçip korkuluklara yanaştık.

Ev, nehirden bakınca bir kale gibi görünüyordu. Abar-tılı derecede yüksek ve düz dört taş blok, evin dış duvar-larını oluşturunuyordu. Her bir köşede duvarlardan daha da yüksek, tepelerinde kırmızı gül armalı minik bay-raklar dalgalanan kubbeli dört kule vardı. Blackwell'in armasıydı bu. Evi çevreleyen bir devasa taş duvar daha vardı. Nehir yatağı boyunca uzanan duvar, içeri doğru kıvrılıp evin kalanını sarmadan önce kilometreler bo-yunca devam ediyor gibi görünüyordu.

Duvarın ortasında nehirden, içerideki hendeğe açılan tek bir küçük demir geçit vardı. Çoğunlukla kapalı du-ran bu geçit, bu akşam devasa demir dişleri olan bir ağız

misali açıktı. Neredeyse, beni yutmaya sabırsızlandığını hissedebiliyordum.

Normalde Blackwell'in evi boş olurdu. Ama bu akşam her şekil ve büyüklükte gemi, içlerinde Anglia'nın dört bir yanından gelen yolcularıyla nehri doldurmuştu. Nehrin yukarısında, Upminster'dan gelen misafirleri taşıyan daha küçük mavnalar vardı. Yaklaştıkça kürekçilerin davullara vurmasını duymaya başladım. *Güm. Güm. Güm.* Çıkan ses kalp atışına benziyordu.

İskeleye yanaştık. İki adam iskele tahtasını hafif bir gümbürtüyle, bir koşuda altımızdaki iskeleye indirdi.

"Çabuk lütfen," dedi adamlardan biri bize el sallayarak.

"İşte bu," diye fısıldadı George. "Maskeleri takın." Kendi düz siyah maskesini kafasına geçirdi. Onu bu sade maskeyi takmaya ikna etmemiz gerekmişti. Takmak istediği maske turkuaz renkte, tavus kuşu tüyleriyle kaplıydı. "Eğer onu takarsan, herhangi birinin kim olduğunu anlaması beş saniye sürer," diye açıklamıştı John.

Çantamdan pembe tüylü siyah maskemi çıkarıp taktım.

Beşimiz birlikte köprüden indik. İskeleye adımımızı atar atmaz gemidekiler iskele tahtasını geri çekti ve gemi nehirden aşağıdaki denize doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

“DAVETİYELER?” SİYAH ÜNİFORMALI bir muhafız beyaz eldivenli elini bize doğru uzattı.

İskeleden Blackwell’in evinin girişine çıkan bir dizi geniş taş merdivenin başında duruyorduk. Yosunlu ve nemli duvarlar etrafımızda yükseliyordu.

John, büyüyle dönüştürülmüş davetiyelerimizi uzattı. Bir parça korku hissettim ama muhafız sadece kafasını salladı.

“İyi akşamlar.”

“Teşekkürler,” dedi John. Sonrasında koluma girip beni önümüzdeki patikaya yönlendirdi.

Etrafıma baktığımda kendime rağmen etkilendim. Bu geceden önce bu giriş öyle özel anlamı olan bir yer değildi. Toprak ve sağa sola saçılmış taşlardan oluşan bir açıklık, nehir geçidinden içeriye açılan ikincil kapının olduğu bir boşluktu sadece. Ama şimdi çimlerle kaplı ve

yeni çakıl döşenmiş yoluyla, yeni dikilmiş devasa ağaçları ve yanan binlerce mumuyla etkileyici bir yer olmuştu. Müzisyenler açıklığın ortasında konuşlanmış, luthlarını ve flütlerini çalıyorlardı. Hafif, neşeli müzik buraya hiç uymuyor gibiydi.

John maskesinin altından kocaman gözleriyle etrafı taradı. Onunki de George'un maskesi gibi düz siyahtı. Humbert o şekilde ancak iki tane maske bulabilmişti. Diğerleri tüy, mücevher veya kürkle kaplıydı. İlk düz maske George'a gitti; ikincisi için Schuyler ve John zar atıldılar. Arkamda bir yerlerde asabı bozuk, kedi şekilli ve kürklü iğrenç bir maske takan bir hortlak geziniyordu.

Bir anlığına içeri sorunsuz girebildiğimiz için şükrettim. Blackwell'in muhafızlarının bizi prangalara vurup bir daha çıkarmamak üzere zindana ya da Tanrı bilir nereye götürmek için peşimize düşmüş olacaklarından korkuyordum. Ama onun yöntemi bu değildi. Eğer burada olduğumuzu biliyorsa beklerdi. Çaresizce köşeye sıkışmamızı bekler ve ancak o zaman saldırırdı. Bizi yalvarmak, ölmüş olmayı diletmek için dizlerimizin üstüne yıkacak sertlikte ve hızda saldırırdı.

Onun yöntemi buydu.

İkinci geçitten geçip gül bahçesine girdik. Bu bahçe, Blackwell'in en çok değer verdiği hazinesiydi. Bahçede yüzden fazla türde gül vardı. Bu güller yıl boyunca, hatta kışın bile açacak şekilde ekilmişlerdi. Normalde, soğuk kış aylarında dondan korumak amacıyla bir battaniye ile örtülürlerdi. Ama bu akşam örtülü değillerdi ve konuklara kırmızı, pembe, sarı ve turuncunun parlak, güzel tonlarını sergiliyorlardı.

Misafirler, çalıları yarararak ilerleyen çakıl patika boyunca yürürken süslü biçimde budanmış çalıları işaret

edip hayret nidaları atıyorlardı. Devasa alılar piramit, daire, kare gibi Őekillerde budanmıŐtı, hatta bazıları  Şeklin st üste dizilmiş halini oluŐturacak kadar uzundu. Diğerleri ise çeşitli hayvanların Şeklindeydi; baykuşlar, ayılar hatta filler ve hareketsizce boşluğa bakan devasa gözleri. alıdan yapılma labirent de büyük heyecan yaratmıştı. Ama eğitimimden sonra beni pek amadıklarını söyleyebilirdim.

Bir süre sonra hizmetkârlar göründü ve bizi içeri yönlendirmeye başladılar. Uzunca bir taş yolu takiben geçtiğimiz devasa bir taş kemerden sonra giriş avlusuna ulaşana dek peŐlerinden gittik. Uzun merdivenleri ağır ağır tırmanıp büyük avluya açılan birçok kapıdan birine girdik.

Büyük avlu tam da adının işaret ettiği tarzda bir yerdi: Büyük. Yaklaşık doksan metre boyunda, otuz metre geniŐliĐindeydi. Tavanların yüksekliği konusunda tahminde bile bulunamıyordum. Duvarlar Şık duvar halılarıyla kaplıydı. Bu halılara at üstünde mızrak, yay ve ok taşıyan avcılar resmedilmiŐti. Ama geyik, domuz veya kurt gibi hayvanların yerine insan avlıyorlardı. Kesin konuşmak gerekirse, cadıları ve büyücüleri avlıyorlardı. Hatta bir tanesinde avlarını ateşte kızartan cadı avcıları vardı.

John'un bu manzarayı görmemiŐ olmasını diledim.

Odayı doldurmaya başladık. Enerji dolu bir melodi havada yayılmaya başladı ama yüzlerce misafirin fısıldaŐması, dedikodusu, dans ediŐi veya pencere kenarında gruplaŐması yüzünden melodi neredeyse tamamıyla bastırılmıştı.

Her tür ve Şekilden maske vardı. Bazıları George ve John'un kiler gibi süssüz veya hafif süslüydü. Bazıları ayı, kaplan, kurt gibi hayvanların ağızlarının hırlarken aldığı

şekli andıran maskelerdi. Bazı maskeler akla gelebilecek her renkten tüylerle kaplıydı, bazıları ise değerli taşlarla bezeliydi; yakutlar, zümrütler, safirler ve hatta elmaslar. Birkaç kişide sabit ve grotesk bir ifadeye sahip tüm suratı kaplayan maskelerden bile vardı. Özellikle takanın kim olduğunu bilemediğiniz için neredeyse tekin olmayan bir his veriyorlardı.

Sahnenin üstünde asılı gösterişli saate baktım. Sekizi çeyrek geçiyordu. Otuz dakika içinde planımı uygulamaya başlayacaktım. İşte o zaman müsaade isteyip diğerlerine tuvalete gideceğimi söyleyecektim. Ancak gerçekte mezara iniyor olacaktım. Saat dokuzda, tam balo başlayacağı sırada Schuyler diğerlerine onları çağırdığımı söyleyecekti. Onları dışarı götürdüğünde benim yerime geçidin dışında bir gemiyle bekleyen Peter'ı bulacaklardı. Sonra Schuyler benimle buluşmak için sıvışacak ve birlikte yazıtı yok edecektik. Eğer hayatta kalırsak da Schuyler'la beraber diğerlerine yetişecektik.

Ama sağ çıkma ihtimalime güvenmiyordum.

"Hiç hoş değil," dedi etrafa bakınan Fifer. "Tüm bu insanlar sanki bize bakıyormuş gibi geliyor."

"Bakmıyorlar," dedi John. "Sana öyle geliyor, çünkü gerginsin. Rahatlamaya çalış."

"Nasıl rahatlayabilirim ki? Şu duvar halılarını görmedin mi?" Fifer tırnaklarını kemiriyordu. "Kusacakmışım gibi hissediyorum. Belki biraz hava alsam..."

"Olmaz," dedi John anında. "Plana sadık kalmalıyız. Bu da balo başlayana kadar yerinde durman anlamına geliyor."

"Oturacak bir yer bulalım," dedim. "Çıkışlardan birine yakın bir yer olsun ki fark edilmeden sıvışabilelim." Girdiğimiz kapının yanında açıklık bir alan fark ettim.

Bu kadar uzaktan çok fazla şey duyulmuyor veya görül-müyordu ama çok da fark etmezdi.

Kalabalığı yararken insanların gözlerini üzerimiz-de hissettim. Fifer haklıydı, bizi izliyorlardı. Sonra oğ-lanlar... yoksa adamlar mıydı bilmiyordum, maske yü-zünden söylemek zordu... ardı ardına yanıma yaklaşıp eğilerek bana dans teklif etmeye başladılar. Hepsini ola-bildiğince nazik bir şekilde reddettim. Ama aldığım ilgi beni gerginleştirmişti.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı George.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim. “Belki beni baş-kasıyla karıştırdılar. Emin değilim...”

“Elbisen yüzünden,” dedi John. “Öndeki kuş deseni, Humbert’ın düşes arkadaşının sembolü. Hatırladın mı?”

Tabii ya. Elbisemin önüne işli gümüş kuş sembolü, Rot-herhithe Hanesi’nin sembolüydü. Nasıl unutmuştum? Herkes Rotherhite Düşesi’nin torunu Cecily Mowbray olduğumu zannediyordu. Kraliçe Margaret’in nedimesi, doğuştan bir leydi, Caleb’in arkadaşı olan Mowbray, tıp-kı benim gibi sarışın ve ufak tefekti.

Bir başka oğlan yanıma yaklaştı. Ama o daha selamını tamamlamadan John elimden tutup dans eden kala-balığın arasına çekti beni. Bir elini belime koydu, diğer eliyle elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Birlikte yavaşça, sessizce ve müzikle ahenk içinde dans etmeye başladık.

Bu kalabalıkta bir yerlerde olan Malcolm’ı düşün-mem gerekirdi. Burada olan diğer iki ismi, Caleb ve Blackwell’i düşünmem gerekirdi. Planımı, mezarı, yazıtı düşünmeliydim... Ama tek düşünebildiğim John’dü. La-vanta, baharat ve limonun silik kokusunu; bana bakışını,

vücudunun benimkine yapışırken verdiği hissi, yakınlığımızdan dolayı hissedebildiğim hızlı kalp atışlarını düşünüyordum. Kalp atışlarımız eşleşiyordu.

“Üzgünüm,” lafı çıkıverdi ağzımdan.

“Niçin üzgünsün?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım. Hiçbir şey ve her şey için; ona karşı olan imkânsız hislerim için, onun da bana karşı aynı şeyleri hissedebileceğine dair imkânsız umudum için üzgündüm. Ama bunları ona söyleyemeyeceğimi biliyordum.

“Nefret ettiğin birine yardım etmenin nasıl zor bir şey olduğunu biliyorum,” dedim tüm bunların yerine.

Kendini biraz geri çekti ve kafasını eğip bana baktı.

“Senden nefret etmiyorum,” diye fısıldadı. “Belki etmeliyim. Ama edemiyorum. Çünkü artık seni tanıyorum. Ve tanıdığım cesur, güçlü ama yine de çok kırılgan ve ürkek bu kız, nefret edebileceğim biri değil. Ona karşı ancak...” Kelimeleri bulamayarak sustu.

“Sorun değil,” diye fısıldadım. “Anlıyorum.”

“Öyle mi?” Bakışları bendeydi. Elini yanağıma kaydırıp yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Dudaklarımızın arasındaki mesafe, mesafe bile sayılmazdı. Kafasını ileriye uzattı. Nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Ve beni öptü.

Her şeyi unuttum. Korkum, planım ve hatta yazıtı bile. Umurumda olan tek şey dudaklarımdaki dudakları, yüzümdeki ve saçımdaki eli, bana verdiği güven hissiydi. Hiç bitmesin istedim.

Alkış sesiyle beraber irkilerek ayırdık dudaklarımızı. Müziğin durduğunu fark etmemiştim. John gözleri fal taşı gibi, ağzı açık, suratında besbelli bir şok ifadesiyle bana bakıyordu. Neye şoke olmuştu? Beni öptüğüne mi?

Yoksa benim de hissettiğim bir şeyi hissettiği için mi? Heyecan, arzu ve umudun birbirine sımsıkı düğümlenmiş hali olan bu duyguyu hâlâ hissediyordum.

Bana doğru uzandı; ben de ona bir adım attım. Sonra birinin omzumu dürttüğünü hissettim ama John'a yüz çevirmek istemediğim için görmezden geldim. Ama tekrar dürtüklenince, beni başkasıyla karıştıran bir diğer yabancı olduğunu düşünerek dudaklarımda hazır bir ret cevabıyla arkamı döndüm. Ama yabancı değildi. Çünkü kurt maskesi altından bile görünen yılan gibi siyah gözlerini görür görmez kim olduğunu anlamıştım. Nerede görsem tanırdım o gözleri.

Blackwell.

Vücudumdan bütün kanın çekildiğini hissettim. Tüm kan ayaklarıma beton gibi hücum edip beni olduğum yere çiviledi.

"Bayan Mowbray diye tahmin ediyorum?" dedi Blackwell. "Maskeler çıkarılmadan sizi açık etmek uygun değil biliyorum. Ama sevdiğimiz misafirlerimizden birine taziyelerimi iletmeden yapamadım."

John nefesini tuttu.

"Teşekkürler," dedim. Tanımayacağını umarak sesimi yumuşak tuttum.

"Büyükannenizi duyduğumda çok üzüldüm," diye devam etti. Humbert'ın, düşesin hastalığından bahsettiğini hatırlayarak başımı evet anlamında salladım. "Çok yazık." Müsaade istemesini umarak tekrar başımı salladım. Ama istemedi. John yanıma yanaşıp kolumu tuttu ama Blackwell yılmamıştı. "Bu genç beyefendiyi bana bir dans lütfetmeniz için ikna etmem mümkün mü?"

John fazlaca tereddüt ettikten sonra katı bir sesle "Tabii," dedi.

Blackwell baştan savma bir şekilde, "Hanımefendiyi birazdan geri getiririm," dedi. Koluma girip beni kalabalığa çekti. Dönüp diğerlerine baktığımda maskelerinin suratlarındaki dehşet ifadesini gizleyemediğini gördüm.

"Geceniz iyi geçiyor mu?"

"Hı-hım," tepkisi çıktı ağzımdan, çünkü ben de konuşamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Tek düşünebildiğim, Blackwell'in gerçekten kraliçenin nedimelerinden biriyle dans ettiğine inanıp inanmadığıydı. Yoksa ben olduğumu biliyor muydu? Nasıl olduysa, ben olduğumu keşfetmiş miydi? Onun zekâsını alt edebileceğimizi düşünerek ne büyük aptallık ettiğimizi düşündüm. Blackwell evinde olup biten her şeyi bilirdi. Hatta her yerde olup biteni bilirdi. Kendimi bir örümcek ağının yakınında süzülen bir sinek gibi hissettim. Zarar görmeden kaçabilirdim ama bir yanlış hamlede kendimi ölümlle burun buruna da bulabilirdim.

"Güzel," dedi içinde bulunduğum dehşeti fark etmemiş gibi görünerek. Salonda salınarak dans ettik ve bu konuda usta görünmek ya da en azından ayaklarımın birbirine dolaşmaması için epey çaba sarf ettim. Bunu da fark etmişe benzemiyordu. Bana zar zor dikkatini veriyordu aslında. Bunun yerine bakışlarıyla bir şeyler arar gibi odayı tarıyordu. Sonunda müzik yavaşlamaya başladığında beni, bizimkilerin beklediği kapıların tam aksi taraftaki kapılara doğru götürdü. Kalabalıkta beni endişeyle aradıklarını görebiliyordum.

"Benim için bir zevkti," dedi beni bırakırken. "Şimdi müsaadenizle ilgilenmem gereken konular var." Kafamı sallayıp dizlerimi kırarak selam verdim ve Blackwell gitmek üzere arkasını döndü. Tam ondan uzaklaşacakken tekrar bana döndü. "Ah bir de, Bayan Mowbray?"

Sesimi değiştirmeyi unutacak kadar korkuya kapıldığım için normal sesimle, "E-evet?" diye kekeledim.

Durakladı ve gözlerinden hızlıca geçen bir şey gördüm.

"Eğer hava almak için dışarı çıkarsanız dikkatli olun. Anladığım kadarıyla bu gece bazı davetsiz misafirlerimiz var. Ama endişelenmeyin. Adamlarım konuyla ilgileniyorlar." Ve gitti.

Bir anda aklım felce uğrayıp boşaldı. Burada olduğumuzu biliyor muydu? Davetsiz misafirler biz miydik? Bilmiyordum. Ama diğerlerini buradan çıkarmam gerektiği belliydi, hem de hemen. Ne Peter'ı ne de balonun başlamasını bekleyecek vaktim vardı. Ve eğer yazıtı yok etmek istiyorsam, bunu şimdi yapmalıyım.

Diğerlerinin durduğu yere baktığımda John'un kalabalığın arasından bana baktığını gördüm. Üzgünüm, dedi dudaklarım sessizce. Sonra arkamı döndüm. Ve koştum.

Giriş avlusuna inen merdivenleri ikişer ikişer geçtim. Duvarlar boyunca sıralanan, yaklaşık otuz santim kadar içeri doğru oyulmuş bir dizi kemer vardı. Biri hariç hepsi dekoratif amaçlıydı. Üçüncüsüne gidip elimi düz taş yüzeye koydum ve bastırdım. Gizli kapı kayarak açıldı ve büyük salonu geçip tüm saray boyunca ilerleyen geniş bir taş tüneli ortaya çıkardı.

Elbisemi toplayıp tünele girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Schuyler," dedim. "Blackwell burada olduğumuzu biliyor. Diğerlerini buradan çıkar ve on dakika sonra benimle ormanda buluş."

Tünelin sonunda sıradan bir ahşap kapı vardı. Kapının ardında ise aşağıdaki yatakhaneye inen bir dizi merdiven

vardı. Bir süre duraklayıp etrafı dinledim. Sadece bir güvenlik önlemiydi; artık kimse yaşamıyordu burada. Ama asla emin olamazdınız.

Hiçbir şey duyamayınca merdivenleri koşar adım inip eski odama gittim. Burayı tekrar görmek bir tür şok etkisi yaratmıştı. Küçük, penceresiz, karanlık bir odaydı. Bir hapisane hücrecini ne kadar andırdığını hiç fark etmemiştim. Neredeyse bir yıldır buraya gelmiyor olmama rağmen bu durum, odanın halinden asla anlaşılmazdı. Yatağım hâlâ dağınıktı; üniformalarımdan biri kırıksık bir halde yerde duruyordu. Yatağın ucundaki sandıkta birkaç tane silah vardı. Sanki burayı hiç terk etmemişim gibiydi.

Azoth'u hızlıca eteğimin altındaki kınından çektim. Elbisemi, kulağımdaki mücevherleri ve saçımdaki tokaları çıkardım. Yerdeki üniformaları aldım. Giymeyi pek istemiyordum ama yazıtı üzerimde bir elbise varken yok edemezdim. Ve ihtiyacım olan son şey de birinin beni Cecily Mowbray'le karıştırmasıydı.

Dar siyah pantolonu, kırıksık beyaz gömleği ve dizlerime gelen siyah çizmeleri giydim. Uzun kahverengi paltonu üzerime geçirip göğsümdeki deri kayışları sıktım. Azoth'u tekrar belime bağladıktan sonra silah kemerimi omzuma atıp bulabildiğim her şeyi kemere taktım. Birkaç dişli bıçak ve hançer, bir balta ve şiş vardı. İstedğim kadar değildi ama hiç olmamasından iyiydi.

Son hançeri de takarken elim bir şeye takıldı. Kafamı eğip baktığımda hâlâ Humbert'ın safir yüzüğünü taktığımı fark ettim. Yüzüğü çıkarmak için çekerken Humbert'ın söylediği şey aklıma geldi. *O şanslı bir yüzük*. Ne olur ne olmaz diye parmağımda bırakmaya karar verdim.

Merdivenleri çıkıp tüneli takip ederek dışarı açılan birçok kapıdan birine ulaştım. Avludaki saatin çanlarının çalmasını duyabiliyordum.

Saat dokuzdu.

Arazinin sınırına ulaşana kadar sessizce tenis kortunu, okçuluk talim tahtalarını, ahır ve çalı labirenti geçtim. Önümde göz alabildiğine uzanan karanlık boşluğa baktım. Burada yüz yüze geldiğim şeyleri hatırlayıp korkuyla irkildim. Bu gece etrafta sinsi sinsi dolaşan şeylerin ne olduğunu anlamak mümkün değildi.

Ormana ulaştığımda sağa keskin bir dönüş yapıp ağaçların oluşturduğu sınırı takip ederek nehre doğru yürümeye başladım. Burada en son yürüdüğümde sınıvıma gidiyordum. Gelip geçen gemilerin gövdelerine çarpan dalgaların yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Mezar, suya yakın bir yerdeydi.

Çok hafif bir yaprak hışırtısı duyunca hançerimi çekip hızla arkamı döndüm.

"Sakin, minik hazinem. Benim, ben." Schuyler yanıma geldi.

"Ne oldu? Dışarı çıktılar mı?"

Kafasını evet anlamında salladı. "Şu anda iskelede-ler."

Rahatlama hissiyle iç çektim. "Ne söyledin onlara?"

"Gerçeği. Blackwell'in, senin burada olduğunu bildiğini ve yazıt yok etmek üzere sıvıştığını."

"Ve?"

Omuz silkti. "O kadar. Gittiler. Peter yakında burada olur, güvende olacaklar yani. Tıpkı planladığın gibi."

Evet, planladığımı gibiydi. Ama planlamadığım şey gitmelerinin bana hissettirdikleriydi. Kendimi boş, eksik hissediyordum.

Yalnız.

Kafamı kaldırdığımda Schuyler'ın dikkatle bana baktığını gördüm. Hiçbir şey söylemedi. Sadece kafasını salladı.

Mezara yaklaşmaya başlamıştık; hissedebiliyordum. Hava soğumuştı, nefesim küçük buhar kümeleri halinde çıkıyordu ve orman alışılmadık şekilde sessizdi. Çekirgeler, baykuşlar ötmüyor; fareler dalları hışırdatmıyordu. Etrafa hâkim olan tek şey sessizlikti.

Birden gözüme çarptı. Dışarıdan zararsız görünüyordu. Ölmekte olan bir tutam kış çimenliğine gömülü, üzeri yapraklardan bir kilimle örtülü basit, ahşap bir kapı. O kadar sıradandı ki özellikle aramıyorsanız gözden kaçırmamız işten bile değildi.

"Schuyler," dedim. Kapıyı fark etmeden, yanından geçip gitmişti.

Arkasını dönüp gözlerimin baktığı noktayı buldu. Kapıyı fark ettiğinde sessizce küfredip gürültülü bir şekilde iç çekti. Sanırım bunu sadece vurgu amacıyla yapmıştı. Hortlakların nefes almasına gerek yoktu sonuçta.

Azoth'u kınından çekmeye başladım. Gümüş metali ve zümrütlü kabzası ay ışığında parlayan kılıcın yarısını çıkarmıştım ki Schuyler eliyle durmamı işaret etti.

"Yapma," dedi. "Sadece yazıtı kırmak için kullan, başka bir şey için değil. Kesinlikle zorunda kalmadığın sürece kullanma. Zaten o muhafızı öldürdün. İyice yerleşmesi için lanete bir başka şans vermek istemezsin."

"Peki." Kılıcı tekrar yerine soktum. "İş bitince ne halde olurum bilmiyorum. İçeride elimden geleni yapacağım ama başaramama ihtimalime karşı senin de dışarıdan saldırmanı istiyorum."

Schuyler bir onay hareketi yaptı.

“Seni çağırđıđımı duymadığın sürece beni almak için gelme,” diye devam ettim. “Bađırđıđımı duyarsan duymazlıktan gel. Bu... işin bir parçası. Ve eğer senin... bizim için gelirlerse beni bekleme. Kaç.”

Kapıya yürüyüp eğilerek ağır demir halkayı çektim. Önce bir kere asıldım, sonra bir kere daha. Üçüncü denemede kapı gıcırdayarak açıldı. Tahta basamakların sonundaki kapının; yani korkunun, büyüünün, yanılısamanın, ölümün ardındaydı On Üçüncü Yazıt.

Çatlamış tahtaya elimi bastırarak kapıyı açtım. Kapı, menteşelerin isteksizce sessizliği yaran çığlığıyla beraber yavaşça açıldı. Kâbuslarımın kokusuna sahip bozuk hava dışarıya taşıtı. Aralıktan içeriye girdikten sonra Schuyler’a bakmak için duraklayıp arkamı döndüm. Parlak mavi gözlerinden o tanıdık gölge geçip gitti yine.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı.

KAPI KENDİLİĞİNDEN KAPANDI ve karanlıkla baş başa kaldım. Dünyanın tepetaklak olup beni sırtımın üstüne düşürmesi çok sürmedi. Ayağa kalkıp yumruklarımı sıkarak olabildiğince sabit durmaya çalıştım. Toprağın düşmesini bekledim. Bir kalp atışı... Beş... On... Avuçlarım terliyordu, nefeslerim derinleşip hızlanmıştı. Ama hâlâ bir şey olduğu yoktu.

Bir şeylerin titreştiğini gördüm. Uzaktaki bir mum gibi soluk ve sarıydı. Gittikçe parlaklaşıyordu ve parlaklaştıkça mezarda olmadığımı fark ettim. Bir tüneldeydim. Yavaşça ışığa doğru ilerledim. Belki on adım atmamıştım ki yüksek bir ses beni yerimden sıçrattı. Tahta bir kapıya vuran öfkeli bir yumruk gibi gürültülü bir sestti. Kemerimdeki hançerlerden birini gevşetip ilerlemeye devam ettim. Gürültü de devam ediyordu. Tekrar tekrar gümlüyordu. Tahtanın çatırtılı kırılma sesini, eşiği geçen

botların ağır sesleri takip etti. Derken bir bağırma ve onu takip eden bir çığlık duyuldu.

Vücutum, kafamdan önce davrandı ve sese doğru koşmaya başladım. Karanlıkta duvarlara çarparak, tökezleyerek, dizlerimin üstüne düşüp tekrar kalkarak ilerledim. Çığlıkları ayağımın altındaki zemin sertleşene, gördüğüm ışık parlaklaşana kadar takip ettim. Yere baktığımda toprağın örttüğü siyah beyaz yüzeyi zar zor seçebildim. İleride bir kapı vardı. Kapıyı açtığımda kendimi Humbert'ın giriş avlusunun ortasında buluverdim.

Siyah beyaz damalı zemin kirli ve çentikliyd; duvardaki resimler ise gitmişti. Avizeler örümcek ağlarıyla kaplı, kristal vazolar kırık dökük haldeydi. Elmas şekilli pencerelerin çoğu kırıktı. Ayağımın altında kırılan camları hissederek temkinli birkaç adım attım.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum. Değil miydi? Humbert'ın evinde olamazdım. Kilometrelerce uzaktaydı ve ben burada, Blackwell'in evindeydim. Fifer'ın bunun bir yanılsama olduğunu hatırlatan sesini anımsamaya çalıştım. Ama o da geçmişte ve uzakta kalmıştı. Burası şu andı; şu an burasıydı.

Bunlar bana gerçek gibi geliyordu.

"Kimse var mı?" diye seslendim. "Humbert?"

Oturma ve yemek odalarını kontrol ettim. Darmadaginıklardı. Masalar baş aşağı dönmüş, sandalyeler yerlerde, perdeler pencerelerden sökülmüş haldeydi. Geri geri koridora çıkarken bir şeye takıldım. John'un eski püskü, kahverengi bez çantası.

"John?" diye seslenip üst kattaki yatak odalarına koştum. Her tarafta lime lime olmuş kıyafetler vardı. Fifer'ın güzel elbisesi, John'un koyu yeşil paltosu ve hat-

ta George'un korkunç, turuncu renkli palyaço ceketi bile parçalanmıştı.

"George? Fifer?" İsimleri dudaklarımdan çıkarken sesimdeki paniği duyabiliyordum. Tekrar aşağı kata, kütüphaneye indim. Kapı yerinde yoktu, menteşelerinden sökülmüştü. İçerisi karanlıktı. Ama harap halde olduğunu bilmek için görmeme gerek yoktu. Kırık camlı tavan-
dan esen soğuk rüzgâr, yerde yığılı kitapların sayfalarını kıpırdattı. Ay ışığında devrilmiş ağacı zor da olsa seçebildim. Gri dalları mezarlığa saçılmış kemikler gibi odanın dört bir yanına dağılmıştı, yaprakları ise esen rüzgârla beraber odada bir oraya, bir buraya dönüyordu.

Bir süre yıkıntı halindeki karanlık kütüphanede dikkilerek beni ele geçirmekte olan korkumu dizginlemeye çalıştım. Fifer'ın yanılısama hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyordum. Korkuyu gerçek kılan yanılısama mıydı? Yoksa yanılısamayı gerçek yapan şey korkum muydu? Ve bu yanılısamanın anlamı neydi? Korkumu göstermesi gerekiyordu ama henüz neden korktuğumu anlamamıştım.

Giriş avlusuna geri koştum. Ama damalı koridor yerine başka bir yerde buldum kendimi. Burada pislik içinde taş bir zemin, bir köşeye atılmış kilimler ve tek farkı vitray camlar olan daha fazla kırık pencere vardı. Çerçevelerden birinden sallanan cam parçasındaki yılan kuyruğunu güçlükle fark ettim.

"Nicholas!" diye bağırarak, tıpkı Humbert'ın evinde yaptığım gibi koştum. Oturma odasını, yemek odasını, yatak odalarını geçtim. Tıpkı Humbert'taki gibi darma-
dağındılar. Mutfak, tıpkı son sefer gördüğüm gibiydi. Her tarafta tencereler, tavalar, bıçaklar ve yemek artıkları saçılıydı. "Hastings!"

Ama kimse cevap vermedi. Eve sessizlik hâkimdi. Eklemelerim korkuyla uyuşmuş, nefesim sıklaşmış bir şekilde yavaşça daireler çizerek döndüm. Neydi tüm bunların anlamı? Bilmiyordum. Tek bildiğim buradan çıkmak istediğimdi. Giriş avlusuna koşup ağır ön kapıyı iterek açtım.

Ve donakaldım.

Kalabalık bir meydanın kıyısında durmuş, idam ateşini yakan cellatları izliyordum. Cellatlar meşaleleri havada, dar ahşap yükseltilere dört koldan yaklaştılar. Fifer, John, George ve Nicholas yükseltilerin üstünde birer kazığa zincirlenmiş, ayaklarının dibine odun yığınları yerleştirilmişti.

Olduğum yerde yalpaladım. Yaşadığım dehşet neredeyse beni bayıltıyordu. Cellatlar meşalelerini odunlara değdirmeden önce çığlık atmaya başladım. Onlara ulaşmaya çalışarak itişip kakışan kalabalığıardım. İsimlerini defalarca haykırdım ama beni duymadılar.

Yükseltilere doğru atıldım ama muhafızlar beni yakalayıp yere fırlattılar. Kalkmaya çalışarak çamurun içinde debelendim ama beni olduğum yere mıhlamışlardı ve karşı koymak için fazlaca bağırıp ağlıyordum. Ama onları geç olmadan kurtarmak için onlara ulaşmak zorundaydım. Yine de çok geçti. Ateşin devasa harlaması ve bir duman sütunu ile beraber etrafları alevlerle sarıldı. Ve sonsuza dek yok oldular.

Nasıl olduysa tökezleyerek ayağa kalkabildim ve kalabalığı yarararak bir sokağa girdim. Ve koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece buradan uzaklaşmak istiyordum. Ateşten ve dumandan, ölümden ve çığlıklardan kaçma isteğiyle doluydum. Nihayet boş bir ara sokağa ulaştım ve bir kapı eşiğine çöküp, dehşet içinde titreyerek ağlamaya başladım.

Demek en büyük korkum buydu. Yalnız ölmek değildi artık. Sevdiğim insanların gözlerimin önünde ölmesi ve benim bunu çaresizce, engel olamayarak izlemem, bunun sorumlusu olmamdı. Yazıtı yok etmezsem bunların olacağını biliyordum.

Nefesim kesilmişti, kalbim çok hızlı atıyordu. Kendime hâkim olmalıydım. Fifer'ın dediğini aklıma getirdim. Korkumu yok etmeliydim. Korkuyu yok etmek yanıltsamayayı yok etmek demekti. Ama nasıl? Şarkı söylemeye başladım fakat sözler aklıma gelmiyordu. Derin bir nefes aldım ama ağlamama engel olamıyordum. Başka bir şey düşünmeye çalıştım ama görünüşe göre bunu da beceremiyordum. Korkmak haricinde ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış birkaç adam geçti yanımdan. Bir tür içki sofrası şarkısı söylüyorlardı. Geçerlerken üzerlerinden buram buram yayılan bira kokusunu alıp burnumu kırıştırdım. Daha öğleni bile geçmemiştik ve sarhoşlardı, ayrıca...

Aklıma bir fikir geldi.

Ayağa fırladım. Sokakları ezbere geçtim. Sol, sağ, sonra tekrar sol yaptım ve üzerinde DÜNYANIN SONU yazılı o tanıdık yeşil tabelayı buldum. Kapıyı hışımla açtığımda içerisinin her zamanki gibi, son geldiğim günkü gibi olduğunu gördüm. Kalabalık ve gürültülü, müzisyenlerin çaldığı, Joe'nun barın arkasından içkileri doldurduğu o tanıdık yerdi. Ben yaklaşırken bana doğru bir bardak bira kaydırıp kollarını kavuşturarak beni izledi.

"Eee?" diye gürledi.

İhtiyatla bir yudum aldım. Ama her zamanki gibi domuz kavurma, absent veya Tanrı bilir daha neler yerine, bu sefer bira tadı aldım. Bu sefer tadı gerçekten iyiydi.

Ve böylece kalbim yavaşladı. Nefeslerim yavaşladı. Kafamda şüpheye yer bırakmayacak şekilde Joe ve birasının gerçek olmadığını biliyordum. Bu bir yanılsamaydı.

Gülmeye başladım.

“Komik olan ne?”

Ona cevap vermedim. Bunun yerine arkamı dönüp kapıya koştum. Kapının öbür yanında karanlık ve rutubetli mezar vardı. Başladığım yere dönmüştüm.

İçeri girip hareketsiz kaldım. İllüzyonun bitmediğine, toprağın dökülmeye başlayacağına dair korkum bir süre devam etti. Ancak birkaç dakika geçtikten sonra bir şey olmayınca girişe yöneldim. Çatlaklardan sızacak yeterlilikte ay ışığı, artık tahtadan eski püskü bir kapıyı değil, tepesinde XIII yazısı kazılı devasa taş bir bloğu aydınlatıyordu.

On Üçüncü Tablet.

Büyüktü; bunu biliyordum zaten. Ama önünde durunca gerçekten ne kadar devasa olduğunu fark ettim. Boyu iki metreye, genişliği ise bir buçuk metreye yakındı. En az otuz santim kalınlığında yekpare taştan yapılmıştı. Uzunca bir süredir bu karanlık ve rutubetli ortamda olduğundan kenarları yosun tutmaya başlamıştı.

Birkaç dakika boyunca taş bloğu seyrettim. Parmaklarımı taş boyunca kazınmış sözcüklerin üzerinde gezdirdim. Nicholas'ın ismini runik harfler, tekrar tekrar kazınmış semboller ve işaretlerin arasında zar zor seçebildim.

Nicholas bunu Blackwell'in yaptığını, onu lanetleyenin Blackwell olduğunu ve Blackwell'in bir büyücü olduğunu söylemişti. O zaman ona inanmak istememiştim ve şimdi de her şeye rağmen inanmak istemiyordum. Bu sadece bir tahminden, bir fikir yürütmeden ibaretti. Kesin olarak doğruluğunu bilmenin imkânı yoktu.

Şimdiye kadar yoktu.

Yazıtta bir imza olmalıydı. Genelde büyücünün adı, bir sembol ya da ölümbüyücülerinin kullandığı bir takma ad benzeri bir şey olurdu; büyü yapan kişiyi tanımlayacak ama ele vermeyecek bir şey. Bir lanet yazıtı bu imza olmadan çalışmazdı.

Dizlerimin üzerine çömeldim. Eğer bir imza varsa, en alta bir yerlerde olurdu. Ama görmesi zordu. Ay ışığı yazıtın dibinde yeterince güçlü değildi ve yazıtın etrafında toprak birikmişti. Biriken toprağı elimle süpürdüğümde bir sembolün bir kısmını gördüm. Kelimeler görünür hale gelene kadar toprağı temizlemeye devam ettim. Bir gül. Ve düsturu: *Olan olduysa; iş işten geçmiştir.*

Ufalanın duvara yaslandım. Başımı avuçlarıma bastırıp kendime gelebilmem için bekledim. İhanet, inanama duygusu, dehşet, gerçek... Hepsi hem keskin hem de uyuşturan duygulardı.

Blackwell bir büyücüydü.

Yerimden ok gibi fırlayıp Azoth'u kemerimden çektim. Ve gücümü son damlasına kadar kullanarak savurdum.

Gümüş kılıç taşa çarparak tınladığında çıkan ses, bir çığlık gibi mezarda yankılandı. Vücudumda hissettiğim güç kalbimi, kafamı doldurarak beni sarhoş etti. Taşa çarpan gümüşün çıkardığı kıvılcımlar eşliğinde kılıcı tekrar tekrar savurdum.

"Elizabeth!" Schuyler'ın sesi tangirtiyı yarıp kulaklarıma ulaştı. "Beni duyabiliyor musun?"

"Schuyler!" diye karşılık verdim. "Buradayım. Kapı tablete dönuştü. Kırmama yardım eder misin?"

Bir anlık duraklamadan sonra kulakları sağır ederek yankılanan bir gümbürtü mezarı salladı ve beni toprak

yağmuruna tuttu. Derken aynı gümbürtü bir daha yankılandı, sonra bir kez daha.

Yazıtın tam ortasında minik bir çatlak belirene kadar Azoth'u savurmaya devam ettim. Kırılmaya başlıyordu. Ben savurmayı, Schuyler ise tekmelemeyi sürdürdü. Çatlak giderek büyüdü ve genişledi. Derken ortasından yayılan yeşil bir ışık çatlağın kollarını tamamen doldurup yayıldı. Önce yazıtı, sonra da canlıymış gibi kıvrılarak duvarları ve tavanı sardı. Işığın sahip olduğu büyü her ne ise ondan sakınmak için bir adım geriledim ama faydası olmadı. Işık huzmesi kör edici parlaklığa ulaşana dek büyüdü. Sonra yazıt suratıma vuran bir rüzgâr dalgası ve donmuş bir göldeki buzun parçalanma sesine benzer bir sesle beraber yok oldu.

Kendimi tabletin önünden çekmeye çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Kırılan yazıtın parçaları üzerime düşerek beni sırtüstü yere çarptı. Ciğerlerimdeki hava, düşen parçaların ağırlığıyla dışarı kaçarken Azoth elimden düştü ve bir moloz yığınının gömüldüm. Karnım ve eklemlerimin üzerindeki taşları oynatmaya çalışarak enkazın altında kıvrandım.

"Schuyler." Öksürdüm. Sesim gırtlığıma dolan tozdan dolayı hırıltılıydı. Cevap gelmedi. "Orada mısın?" Cevap vermesi için bekledim ama karşılık gelmedi. Sadece kendi hırıltılı nefes alışım ve yumuşak, sürekli bir damlama sesi vardı. Ses sanki... yağmurun sesiydi.

Aniden bir ürperti geldi. Mezara girdiğimde yağmur yağmıyordu. Gökyüzünde yağmur belirtisi de yoktu; gökyüzü açık, karanlık ve yıldızlarla doluydu. Peki, anlamı neydi bunun? Burada düşündüğümünden daha uzun süre mi kalmıştım? Sonuçta Anglia'daydık ve hava çabuk değişebiliyordu. Ama başka bir anlamı da olabilirdi.

Belki de hâlâ yanılsamanın içindeydim.

Doğruludum. Toprağın içinden Azoth'u aldım. Moloz yığınınu dikkatli adımlarla aşıp merdivenleri tırmanarak kapıdan dışarı baktım. Yağmur yağıyordu. Buz gibi sağanak bir perde misali dökülüyordu. Her yer su birikintisiydi. Demek ki yağmur bir süredir devam ediyordu. Ve sesini az önce duyduğum Schuyler ortalıkta yoktu.

İçimi önce hayal kırıklığı, sonra dehşet duygusu kapladı. Çünkü eğer hâlâ yanılsamanın, yani mezarın içindeysem yazıtı gerçekten yok etmemiştim. Daha kötüsü, en büyük korkum her neyse henüz yüzleşmemiştim. Ayrıca en büyük korkum yalnız ölmek veya John ve diğerlerinin önümde can verişini izlemek değilse neydi? Bundan daha kötüsü ne olabilirdi?

Bir başka sorun da Azoth'u ihtiyacım yokken kullanmak zorunda kalmamış olmamdı. Kılıcının gücünün içimde gezinişini, bana fısıldayışını hâlâ hissedebiliyordum. Onu kullanmamı istiyordu. Bana teklif ettiği gücü almamı istiyordu. Yok etmek, parçalamak, öldürmek için.

Kılıcı kınına geri sokup çift dişli bir bıçak çıkardım. Sonra dışarıya, yağmura bir adım attım.

Hâlâ Blackwell'in evindeydim, o kadarı barizdi. Tepesi bayraklı kuleleri ve heybetli taş duvarları görebiliyordum. Çatalı bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. Onu takiben uzaklardan gelen gök gürültüsü duyuldu. Ayağımın çamura batmasına neden olan birkaç temkinli adım attıktan sonra etrafı gözlerimle taradım. Hemen önümde çalı labirent vardı, etrafım ise ağaçlarla sarılıydı. Bir şey buradaydı ve bekliyordu. Biliyordum; hissedebiliyordum.

Sonunda gördüm. İlerideki ağaçların arasından sarı lambalar gibi parlayarak bakan bir çift göz. O şey hiç

vakit kaybetmeden, yaprak hışırtısı ve kırılan dallarla beraber üzerime hücum etti.

Yaratık hantal hareketlerle açıklığa çıktığında neye benzediğini gördüm. Bir at boyutlarında ama dört yerine altı bacağı olan, ucu tırtıklı ve zehir dolu uzun bir kuyruğa sahip, fareye benzeyen kocaman bir şeydi. Şüphesiz Blackwell'in eserlerinden bir diğerydi. Daha önce eğitimim sırasında görmüştüm. Yavaş ve beceriksizdi ama hız konusundaki dezavantajını sayıyla kapatırdı. Sıçanlar gibi sürü halinde gezerlerdi. Bu da etrafta daha çoğunun olduğu anlamında geliyordu.

İki bıçağı da yaratığın gözlerine nişan alarak fırlattım. Öldürmenin tek yolu iki gözünü de devre dışı bırakmaktı. Birini vurmayı başardım ama diğeri isabet etmedi ve fare yana devrilip kulak yırtan bir çığlık attı. Diğerlerini çağırıyordu. Bir bıçak daha çekip yaratığa doğru koştum, savurduğu kuyruğunun üstünden atlayıp bıçağımı diğer gözüne sapladım. Yaratık titreyerek son nefesini verdi ama yerin titrediğini hissedince daha fazlasının geldiğini anladım. Hızla arkama döndüğümde üç tanesinin doğrudan bana doğru koştuğunu gördüm.

Dört bıçağım kalmıştı. Dördünü de farelere savurdum. Karanlığa ve hâlâ yağan yağmura rağmen her birini bir gözünden vurmayı başardım. Öldürmek için yeterli olmasa da yavaşlamalarını sağlardı. Kemerimden baltamı kaptım ve yerde kıvranıp haykıran yaratıklara doğru koştum. Kuyruklarıyla birçok kez hedefi tutturmayı başardılar ve yaralarımın hemen iyileşmesine rağmen zehrin etkisini hissettim. Çift görüyordum. Ve bu durum karanlıkla yağmurun etkisiyle birleşince fareleri ayırt edemememe sebep oluyordu. Çığlıklarını takip ederek baltamı ardı ardına savurmaya ve karşılığında kuyruk-

larına hedef olmaya devam ettim. Sonunda sustular ve hareketsiz kaldılar.

Başımı döndüren ve titrememe neden olan zehrin etkisiyle yere yığıldım ve yağmurun kollarına bıraktım kendimi. Göz açıp kapayınca kadar bir süre içinde aklımdan zehrin gerçek olmayabileceği, yanılısamın bir parçası olduğu geçti. Sanırım önemi yoktu. Çünkü, her yanılısma gibi bu da yeterince gerçektir. Ne olursa olsun, hareket etmem lazımdır. Eğer etrafta başka yaratıklar varsa, farelerin leşleri için geleceklerdir. Blackwell, yarattığı bu şeyleri nasıl besleyeceğini bir türlü keşfedememişti, o yüzden ne öldürürsek onu yemelerine izin verirdi. Bir keresinde Caleb'a eğitimde ölen cadı avcılarının cesetlerine ne olduğunu sormuştum, o da bana bilmemenin daha iyi olduğunu söylemişti.

Düşen yağmur damlalarının arasından çalı labirentin çerçevesini gördüm. Oraya gitmek istemiyordum. Daha önce bir kere gitmiş ve neredeyse çıkamamıştım. Öte yandan labirente girersem burada başka her ne varsa peşimden gelmezdi. Onlar da labirentteki şeyden korkuyorlardı.

Ellerimle dizlerimin üzerine uzanıp ormanın girişindeki ağaç sırası boyunca sürünmeye başladım. Burada kolayca fark edilmezdim. Bir süre sonra ağaç sırası açık bir alana açılarak bitti. Açıklığın diğer tarafında labirentin girişi vardı. Biraz zaman ayırıp kendimi toparladım, çünkü hâlâ sıırıslıkladım, titriyordum ve başım dönüyordu. Ayağa kalkmalıydım. Koşmalıydım. Başka bir şey beni bulmadan önce o labirente girmeliydim. Ama bitkin haldeydim. Çamura uzanıp hareketsiz kaldım bir süre; derin derin, büyük nefesler çekiyordum ciğerlerime. Etrafıma ve üzerime yağın yağmura aldırmadan gözlerimi kapattım.

"Elizabeth."

Derin ve kısık sesini duyduğumda bu da zehir yüzünden diye düşündüm. Zehrin beynime ulaştığını ve olmayan şeyleri duymama sebep olduğu fikri geldi aklıma. Ama tekrar ismimi söyleyince başımı döndüren bir hızla doğrulup oturdum. Ve labirentin önündeki açıklıkta duran onu gördüm.

John.

Yalpalayarak ayağa kalktım.

"Yaralısın," dedi suratını buruşturarak. Sesi gerçek gibi geliyordu.

Gerçek değildi.

Yoksa öyle miydi?

Ona doğru ilerledim. Yaklaştıkça görüntüm karşısında ürktü. Parçalanmış pantolonuma ve kan, çamur ve başka Tanrı bilir neyle kaplı yırtık gömleğime baktı. Saçım açıktı ve tutamlar halinde omzuma dökülüyordu.

O ise balodaymış gibi giyinmişti. Beyaz gömleği, siyah pantolonu ve kenarları kırmızı işli siyah ceketı vardı. Saçları karışıktı ve ela gözleri dikkatle bana bakıyordu. Çok gerçekçiydi.

Gerçek değildi.

Yoksa öyle miydi?

"Bu gerçekten sen değilsin," dedim. Sesim fısıltı olarak çıktı. "Bunu biliyorum."

John'un -daha doğrusu John'un yanılısamasının- suratı gölgelendi ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Benim," dedi tekrar bana dönerek. "Benim, ben. Niye aksini düşündün ki?"

Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Belki yağmurdandır. Sırılsıklamım ama sen kupkurusun."

“Yağmur yağıyordu ama durdu.” Yukarı baktım. İllüzyon John haklıydı. Yağmur durmuştu. “Ve ben ıslak değilim, çünkü buraya az önce geldim.”

Söylediklerini umursamadan devam ettim. “Peki madem. Senin sen olmadığını biliyorum, çünkü gitmiştin. Schuyler söyledi. Peter ve diğerleriyle beraber bir tekneydedin ve eve gidiyordun. Buradan gitmiştin.” Boğazımdaki yumruyu indirmeye çalışarak yutkundum.

“Hiç ayrılmadım buradan.” Sesi benimki kadar sakin-di. “Beni bırakıp giden sensin, unuttun mu? Kaçtın, oysa ben senin gitmeni istememiştim. Ben de o yüzden seni bulmak için geldim.” Tekrar arkasına baktı.

Bu yanılsama John’u bir şey rahatsız ediyor gibi görünüyordu. Arkasında bir şey varmış gibi omzunun üzerinden geriye bakıp duruyordu. Gölgelede gezinen, ona saldırmayı bekleyen bir şey varmış gibi... Görmezden geldim.

Gerçek değildi.

Değil miydi?

“Peşimden gelmek için niye diğerlerini bırakasın?” Sesim kızgınlıkla yükseldi, çünkü doğru olmasını istiyordum ve olmadığını biliyordum. “Neden böyle bir şey yapasın?”

Bana doğru bir adım attı. “Bilmiyor musun?”

Kafamı hayır anlamında salladım.

Ay ışığının yansıdığı kara gözleriyle bana baktı. “Çünkü sana aşığım.”

İçimdeki savaşıma isteği çekilirken gözlerimi kapattım. Çok yorgundum. Bu yanılsamadan, gerçeklerden, yalanlardan yorulmuştum. *Blackwell bir büyücü.* Çünkü sana aşığım. İstemiyordum daha fazlasını. Uyanmak istiyordum artık.

Gözlerimi açtım. Kemerimde kalan son bıçağı kapıp tüm gücümle bacağıma sapladım. Kendime, "Uyan!" diye bağırdım.

Ben daha bıçağı tamamen çıkaramadan John burnunun dibinde bitti. Bıçağı elimden kapıp yere attı. Sonra ellerimi arkama kıvrarak orada sabitledi. İyice dibime sokuldu. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

"Dur."

Kollarında çırpındım. Bu yanılsama değişip yok olmadan veya ölmeden; kara gözleri, yumuşak saçları, sıcaklığı ve verdiği güven hissiyle bu adam başka bir şeye dönüşmeden kaçmaya çalıştım.

Ama sonunda beni kendisine çekmesine izin verdim. Ve kafasını eğip dudaklarını benimkilere değdirdiğinde bunu yapmasına da müsaade ettim. Hatırladığım gibi yumuşak ve sıcaktılar. Yavaşça dudaklarını ağzımdan yanaklarıma, oradan da kulaklarıma kaydırıp orada oyalandı. Onu hissedebiliyor, duyabiliyor ve koklayabiliyordum; hepsi gerçek gibiydi. Bir anlığına gözlerimi kapatıp bana hissettirdiği heyecana ve titreme hissine kendimi bıraktım, ta ki hırıltılı, sert fısıldamasını duyana kadar.

"Kaç."

Nefesim kesilerek kendimi onun tutuşundan kurtardım ve yavaşça kemerinden bir bıçak çeken Blackwell'i John'un yanında dururken gördüm.

“ÇOK DOKUNAKLI BİR SAHNEYDİ,” dedi Blackwell. Bıçağı bir mendille silip kemerine geri taktı. John boğuk bir inleme eşliğinde elini göğsüne bastırıp geriye doğru sendeledi. Parmaklarının arasından kan sızmaya başladı.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Bu gerçek değil.”

“Ah, seni temin ederim ki tamamen gerçek.” Blackwell bana doğru bir adım attı. Bunun bir yanılsama olduğunu işaret edecek bir şeyler görebilmek umuduyla ona baktım. Ama aynı görünüyordu. Üzerinde baloda giydiği kıyafetler vardı: Siyah bir pantolon ve altın işli kırmızı brokar bir ceket. Mevkiini gösteren zinciri yoktu, ama o da artık Caleb’a aitti gerçi.

“Yazıtı yok ettin,” diye devam etti. “Melezlerimden de kolayca kurtuldun.” Hoşgörülü bir baba gibi hafifçe kıkırdadı. Gerçeği biliyordum tabii. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Seni iyi eğitmişim. Gerçekten en iyi cadı avcılarımdandın.”

Kafamı salladım. Bu gerçek değildi, olamazdı. Ona sırtımı çevirdim. Bana gerçekte neler olduğunu, nerede olduğumu gösterecek bir şeyler bulmak için etrafa bakındım. Yıkıntı halindeki mezarı ve ölü fareleri gördüm. Yağmur durmuştu, gökyüzü açıktı, elbiselerim ıslaktı ve işte buradaydım.

Blackwell'in evindeydim, tam da her şeyin başladığı yerde.

Hepsi gerçektir.

Blackwell'in benim üzerime hamle yaptığı anda, "John!" diye bağırıp ona doğru atıldım. Blackwell bir yılan kıvraklığıyla Azoth'u kınından çekip aldı. Durdurmak için elimi uzattım ama geç kalmıştım. Kabzadaki zümrütlerin ay ışığında korkutucu bir şekilde parlamasına neden olarak kılıcı kaldırdı.

Tekrar John'a yöneldim ama Blackwell kılıcı göğsüme bastırarak beni durdurdu.

"Ona yardım edemezsin," dedi. "En fazla yarım saati var. O da bunu biliyor. Şifacıydı, değil mi?" John artık dizlerinin üstündeydi ve hâlâ yarasını tutuyordu.

"Neden?" diye feryat ettim. Aklıma gelen tek soru buydu.

Blackwell umursamazlıkla omuz silkti. "Onu neden mi bıçakladım? Sanırım mülküme izinsiz girişten daha iyi bir neden istiyorsun. Yoksa Nicholas Perevil'i neden öldürmeye kalkıştığımı mı kastettin? Sanırım bir Reformist, hain ve krallığıma karşı tehdit olmasından daha iyi bir neden istiyorsun."

"Krallığın mı?"

"Evet. Benim krallığım. Salak yeğenim bu ülkenin kralı olabilir ama yöneten kişi benim. O oynasırken ben çalışıyorum. O avlanırken ben orduyu topluyor, o dans ederken ben orduyu gerekli yerlere yolluyorum. O içip

zamanını kumar ve kadınlarla çöpe atarken ben politikayı yönlendiriyor, kanun çıkarıyor ve isyanları planlıyorum.” Bana oldukça sert bir bakış attı. “Bunu en çok senin biliyor olman lazım.”

Sesimin yerine gelmesi biraz zaman aldı.

“Biliyordun,” diyebildim sonunda. “Biliyordun ve onu durdurmadın.”

Blackwell kolumu kabaca salladı. “Tabii ki biliyordum. Malcolm on altı yaşında kendinden iki kat yaşlı bir kadınla evlendi. Elbette bir gün âşık olacaktı ama o kadına değil. Senden hoşlanmaya başladığında bunu avantajıma kullandım. Onu teşvik ettim. Senin de ondan hoşlandığını söyledim.” Geçiştirircesine omuz silkti. “İşin nereye varacağını biliyordum.”

Onun arkasındaki John, hırlamayla inleme arası bir ses çıkardı.

“Görevini, yani seni yapman için eğittiğim şeyi yapman ve onu öldürmen gerekiyordu,” deyip devam etti Blackwell. “Onun ölmesi lazımdı ve bunu sen yapacaktın. Caleb bile hep bunu telkin etti sana.” Sesi yükseldi. “Sana kaç sefer Malcolm’ın ülkenin kontrolünü kaybettiğini söyledi? Kaç kere onsuz daha iyi bir durumda olacağımızı söyledi?”

“Ve ben de bunu emir olarak algılayıp kralı öldürecektim, öyle mi?” dedim inanamayarak. “Bu delilik. Sen delisin.”

“Görgülü ol,” dedi cevap olarak sadece.

“Malcolm’ı öldüremezsin,” dedim. “Yapamazsın.”

Blackwell omuz silkti. “Yaptım. Bu gece yarısında iş bitecek. Maskeler sonunda kalkacak ve kendimi Anglia’nın yeni hükümdarı olarak ilan edeceğim.” Gülümsedi. “Biraz teatral, biliyorum. Ama cidden karşı koyamadım.”

"Asla işe yaramaz," dedim. "Tüm ülke sana karşı ayaklanmış durumda zaten..."

Derinden, gümbürdeyen bir sesle gülerek beni şok etti. Daha önce güldüğünü hiç duymamıştım.

"Ülke Malcolm'a karşı ayaklanmış durumda. Ben sadece onun emirlerini uyguluyordum. Senin de söylediğin gibi, kral olan kişi o."

"Ama kanunları sen yarattın!" dedim. "Engizisyonun başıydın. Senin kurallarındı..."

"Malcolm'ın yaratmamı emrettiği kanunları yarattım." Kollarını açtı. "Ben de en az herkes kadar onun ihanetinin bir kurbanıydım. Yüzlerce cadı ve büyücüyü, yani kendi türümü öldürmemin emredildiği düşünülürse, belki de herkesten daha fazla." Kafasını yapmacık bir hüznle salladı. "Ama bu gece bunların hepsi bitecek. Tahtı alacağım ve bunu o kadar güçlü bir orduyla yapacağım ki kimse beni durdurmaya kalkışamayacak."

"Ordu mu," dedim soluklarımın arasında. "Ne ordu-su?"

"Benim için yarattığın ordu tabii ki."

Nefesim kesildi. Sonra anladım. Bunca zamandır ne yapmakta olduğunu anladım.

"Seni cadıları ve büyücüleri avlaman için eğittim," deyip devam etti. "Avlayıp bana getirmen için. Onları öldürmeni neden istemediğimi merak etmedin mi hiç?"

"Ama istedin," dedim. "Her hafta bir düzinesini yak-tın. Oradaydım. Gördüm."

"Bazılarını yakmak zorundaydım," dedi Blackwell. "Yakmasam Malcolm şüphelenirdi. Ama ateşteekilerin şifacılar ve mutfak cadıları olduğunu kesin fark etmiş-sindir. Birilerini kurban etmek zorundaydım ve onlar işime yaramıyordu. Anca bunun kadar faydalılardı."

Elini umursamazlıkla sallayarak John'u işaret etti. "Ama ya ölümbüyücüleri, iblisbilimcileri? Kara büyü icra eden büyücüler? Onlar kesinlikle faydalıydı. İşime yararlardı."

"Yapamazsın," dedim.

"Yapabilirim ve yapıyorum. Beni durduracak kimse yok artık. Ve bununla beraber," Azoth'u kaldırdı, "yenilmez olacağım."

"Nicholas ölmeyecek," deyiverdim. "O seni durdurabilir..."

"Ah, hiç sanmıyorum."

İşte o zaman duydum. Bir kızın boğuk hıçkırıkları, bir oğlanın kısık inleyişi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Marcus ve Linus'ın peşine takıldığı Caleb görüş alanıma girince sesin nerden geldiğini anladım. Fifer ve George'tu, ikisi de bağlı ve dövülmüştü. Linus, Fifer'ı saçından tutmuş çekiyordu ve Fifer'ın bilincini yitirmemek için çaba sarf ettiği çok açıktı. George'un gözü ve ağzı yara bere içindeydi ve yanağından kan akıyordu.

Nefesim kesildi.

"Cidden paçayı sıyrabileceğini mi sandın? Öylece gidebileceğini mi sandın?" Blackwell bana yaklaştı. Omuzlarımdan tutup kafasını eğerek bana baktı; siyah gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Cidden beni durdurabileceğini mi sandın?"

Caleb'a baktım ve bakışlarıma duygusuz bir suratla karşılık verdi. "Seni uyardım," dedi bana. "Benimle geri dönmezsen ne olacağını söyledim. Seni koruma imkânım olmayacağını söyledim."

Bakışırken ortama korkunç bir sessizlik hâkimdi; herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Suratında bir damla anlayış, bir parça merhamet, arkadaşımın hâlâ orada olduğunu gösterecek herhangi

bir şey görebilmek amacıyla ona baktım. Ama hiçbir şey göremedim. Ve can acıtacak bir kesinlikle biliyordum ki tek başımaydım. Caleb son sınavında, aile ve hurs arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında, hırsı seçmişti.

Blackwell'e döndüm.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadım.

İşte o anda Blackwell beni aniden bırakınca tökezledim. "Kızı getirin."

Linus, Fifer'ı sertçe önüne iterek ileri çıktı. John'un zayıf karşı çıkışlarını ve George'un boğuk bağrıışlarını duyabiliyordum ama zar zor farkına varabiliyordum. Gözlerimi Fifer'dan ayıramıyordum. Üst tarafı yırtılan elbisesi omuzlarına inip duruyordu. Ayakkabıları kayıptı ve dişlerini takırdatacak kadar titriyordu.

Linus'a döndüm. "Ne yaptın ona?"

"Hiçbir şey." Linus korkunç bir gülümseme eşliğinde parmağını kızın ensesinde gezdirdi. Ben de Fifer'la beraber irkildim. "Şimdilik."

O kadar midem kalkmıştı ki düşünmeden Linus'ın üzerine atıldım. O da Fifer'ı yana itip beni karşılamak üzere ileri atıldı. Birbirimizi yumruklayıp tekmeleyerek ve korkunç küfürler savurarak yere yuvarlandık. Hançerini çekip boynumu, kalbimi ve karnımı hedef alarak defalarca bana sapladı. Bir şeyleri tutturuyordu ama neyi olduğunu söylemek mümkün değildi. Acı, hissettiğim an kayboluyor ve yerini başka bir yerdeki acı alıyordu. Tüm vücudum acı ve iyileşme döngüsüne kapılmıştı, birinin nerede bitip nerede başladığını algılayamıyordum.

"Yeter." Blackwell'in sesi açıklıkta yankılandı. Linus hâlâ itaat eğiliminde olan eğitilmiş bir köpek gibi zıplarak benden uzaklaştı. Ayağa kalktım ama yavaşça. Olması gereken kadar hızlı iyileşmiyordum; zehirden ve karnımdaki yaradan dolayı hâlâ zayıftım.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadım. "Neyse söyle, yapacağım. Onlara zarar verme yeter." Gözlerimi onun gözlerine kenetledim. "Ne istiyorsun söyle."

"Kralın ve Nicholas'ın ortadan kaldırılmasını istiyordum," dedi. "İkisini de senin yapman gerekiyordu ve başaramadın. İkisini de." Bana yaklaştı. "Neyse ki artık bu ikisi elimde." George ve Fifer'a baktı. "Nicholas'ın nerede olduğunu söyleyip beni ona götürecekler. Eğer," John'un itirazlarını bastıran daha yüksek bir sesle konuştu, "ben onlardan kurtulmadan önce acı çekmek istemiyorlarsa, yapacaklar."

Fifer'dan bir inleme yükseldi.

"Krala gelince, icabına bakılacak. Bakılmış bile olabilir." Caleb'a baktı ve o da karşılık olarak kafasını salladı. "O yüzden gördüğün üzere senden isteyebileceğim bir şey yok." Delilikle parlayan siyah gözleri benimkileri delip geçerken bana doğru adım attı. "Hiç işime yaramıyorsun."

Fırtına misali öfkesi patlak verdi. Kollarını havaya savurdu ve yağmur, mezardan çıktığındaki haliyle tekrar başladı. Hücum edercesine dökülüyordu aşağı. Ne yarattığı perdenin ötesini görebiliyor ne de yere vuruşunun sesinden başka bir ses duyabiliyordum. Artık sadece Blackwell ve ben vardık; herkes ve her şey yok olmuştu. Geriledim; kaçacak bir yer arardım ama gözlerimi suratından ayırmaya korkuyordum. Ayrıca gidecek bir yerim olmadığını biliyordum.

Bağırmadan, "Seni labirente atardım," dedi. Yağmurun sesine rağmen onu rahatça duyabiliyordum. "Tabii eğer senden kurtulacağımı kesin olarak bilseydim. Ama daha önce yaptım ve çıkmayı başardın. Peşinden melezlerimi yollardım ama o zaman ne oluyor, onu da biliyorum."

Sustu. Surat ifadesinde neredeyse merak vardı.

“Nasıl yaptın? Marcus gibi güçlü değildin. Caleb gibi hırslı değildin. Linus gibi zalim de değildin.” Bana göz gezdirip sanki bana bakmak bile onu şaşırtıyormuş gibi kafasını salladı. “Nasıl hayatta kaldın?”

Bana, her zaman kendime sorduğum soruyu sormuştu. Benim gibi sıradan bir kız nasıl böyle bir tehlikeyi atlatıp hayatta kalabilmişti? O zaman da cevaptan emin değildim, şimdi de. Yine de tahminimi söyledim.

“Çünkü yaşamak dışında her şeyden korkuyordum.”

Blackwell, sanki bu daha önce hiç düşünmediği bir bakış açısıymış gibi kafasını salladı. “Peki şimdi? Korkuyor musun?”

Ona korktuğumu söylemeyi düşündüm. Zayıflığı itiraf etmenin bana zaman, af veya kaçma fırsatı kazandırabileceğini kafamda tarttım. Ama bunları düşünürken bile mümkün olmadığını biliyordum hiçbirinin.

“Korkmuyorum.” Böyle dedim, çünkü ona son karşı koyma fırsatımdı. Ayrıca, bunu fark ettiğime şaşırmama rağmen, doğruydı. “Senden korkmuyorum.”

Blackwell gülümsedi. “Güzel. Korksan endişelenebilirdim.” Kolunu ileri uzatıp Azoth’u kaldırarak bana yaklaştı. Daha ne yaptığını algılayamadan kılıcı savurdu.

Tahmin ettiği gibi geri hamle yaptım. Tahmin ettiğim gibi santim farkıyla kaçırdı. Pozisyon alıp tekrar tekrar üzerime atıldı. Tekrar tekrar hamlelerinden kurtuldum. Yana kaçarak, eğilerek, dönerek... Bana vurmuyordu ama vurmak için gerçekten çaba sarf ettiği de söylenemezdi. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu, beni yormak ve zayıflatmak için. Yalpalamaya, yorulmaya başladığımda vuracaktı. Ve beni öldürecekti.

Bu oyunu bitirmem lazımdı, hemen şimdi.

Ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi yapıp sendeleyerek geriledim. Blackwell de bunu bekliyor olacaktı ki hamlesini yaptı. Son saniyede ona dönüp deparı bastım. Bunu beklemiyordu; kılıcını kaldırmadan önce bir anlığına tereddüt etti. Bu kadarı benim için yeterliydi. İleri fırlayıp bacağına tekmeyi yapıştırdım. Tökezledi. Ayağa kalkıp ellerimi tek yumruk şeklinde birleştirdim ve sertçe bileğine indirdim. Sonra bir kere daha vurdum. Tutuşu gevşedi ve Azoth ellerinden düştü. Boğuk bir gümbürtüyle yağmurun yoğurduğu toprağa düştü. Ayağımla kılıcın kabzasını tekmeleyip çamurda kaydırarak uzağa yolladım.

Blackwell durakladı. Tereddüt ediyordu. Bana mı, yoksa Azoth'a mı hamle yapacaktı? İkimizden birini alabilirdi.

Beni seçti.

Hızla, olabileceğini düşündüğümünden çok daha hızlı üzerime atıldı. Ellerini gırtlığımda kenetledi ve tiksinti, öfke ve nefret dolu bir böğürtüyle boğazımı sıkmaya başladı.

Ellerini tokatladım, bileklerini çekiştirdim. Yüzünü, kollarını tırmalayıp yumrukladım. Ama zayıftım. Olmam gerekenden daha yorgundum ve Blackwell durmak bilmiyordu. Gözlerinde acımasızlığının ve merhametsizliğinin parıltısıyla gözlerime bakarak boğazımı gittikçe daha sert sıkıyordu. Bağırmaya, çığlık atmaya çalıştım ama başaramadım. Başarabilsem bile şiddetle yağan yağmur yüzünden duyan olmazdı.

Bacaklarımdaki güç çekiliverdi ve yığıldım. Önce dizlerimin üzerine çöktüm, sonra sırtüstü yere düştüm. Yağmur ikimizin de üzerine yağıyordu ve çamurun içinde çırpınmaya devam etmeme rağmen Blackwell hâlâ

boğazımı sıkıyordu. Gökyüzünde çakan şimşekle eş zamanlı olarak gözlerimin kaydığını ve bilincimi kaybetmek üzere olduğumu hissettim. Vücudum, kaçınılmaz sonla çarpışırken kontrolsüzce sarsılmaya başladı.

Bu sefer beni kurtaracak kimse yoktu.

Sonra hatırladım. Schuyler. O buradaydı; burada bir yerlerdeydi. Kafamın içinde ona seslendim. İsmi haykırdım tekrar tekrar.

Schuyler. Azoth. O burada. Gelip al ve bizi kurtar.

Bir bağırtı koptu. Yağmuru, kafamdaki uyuşukluğu ve Blackwell'in konsantrasyonunu yarıp geçti. Boğazım serbest kaldı. Ciğerlerimi yırtan, yakan bir nefes almama rağmen hareket edemedim. Ama çılgınlık devam etti.

Blackwell küfrederek yana kaykılıp ayağa kalktı aniden. Kollarını salladı ve yağmur durdu. Neler olduğunu görmek için kafamı yana çevirdim ve gözlerimin hayretle büyüdüğünü hissettim.

Katliam.

Schuyler, önünde tuttuğu Azoth'la açıklıkta duruyordu. Karınları yarılarak açılmış, iç organları ve kanları yaralarından boşalan Marcus ve Linus yerde yatıyordu. Duyduğum çılgınlıkların sebebi buydu. Schuyler kılıcı Caleb'a çevirmişti şu an. Caleb, Fifer'ı boğazına dayadığı hançeriyle önünde tutuyordu. Açıklığın diğer tarafında George, hâlâ yerde hareketsizce yatan ve kan kaybeden John'a sarılmıştı.

Blackwell, Schuyler'a doğru koştu. "Sen," diye hırladı.

"Bırakmasını söyle," dedi Schuyler gözlerini Caleb'dan ayırmadan. "Hemen bıraksın, şimdi."

Blackwell hamlesini yaptı. Kollarını havaya kaldırdı ve aynı anda, parlak bir şimşek ve kulakları sağır eden bir gök gürültüsü eşliğinde yağmur tekrar başladı. Bir

anda hepsi görüş alanımdan çıktı ve neler olduğunu duyamaz hâle geldim. Ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Yavaşça yana yuvarlandım. Bin farklı yerim acıyordu ve yüz farklı yerim kanıyordu. Mührümün iyileştiremeyeceği kadar çok yaram vardı. Ellerim ve dizlerimin üzerine kalktım ama tekrar yüzüstü yere yığıldım. Yine ayağa kalktım ama çok zor ve acı vericiydi; nefes alırken bile acı çekiyordum. Sonunda zar zor ayağa kalkıp onlara doğru ilerlemeye başladım. Ne yapabiliyordum bilmiyordum. Zorlukla hareket edebiliyordum ve bir silahım bile yoktu.

Sonra bir şeye takıldım. Yere baktım. Kendi bacağıma sapladığım, John'un kenara attığı bıçağım. Yere uzanıp bıçağı kanırtarak topraktan çıkardım ve yürümeye devam ettim. Blackwell sırtı dönük bir şekilde doğrudan önümdeydi. Schuyler kılıcı bir Caleb'a, bir Blackwell'e çeviriyordu. Caleb hançerini Fifer'in boğazına o kadar sert bastırıyordu ki kan çıktığını görebiliyordum. Ama dikkati dağılıyordu. Gözlerini yağmur yüzünden hızlı hızlı kırparak bir gökyüzüne bir Schuyler'a bakıyordu. Caleb'ın yağmurdan ne kadar nefret ettiğini sadece ben biliyordum; durması için yalvardığını neredeyse duyabiliyordum.

Gök tekrar gürlediğinde Caleb ses yüzünden irkilerek gözlerini bir anlığına kapadı. Hiç düşünmeden kolumu geri çektim, nişan alıp hançerimi direkt Caleb'a fırlattım. Bıçak mide bulandıran bir sesle ensesine gömüldü ve suratında bir şaşkınlık ifadesiyle titreyerek Fifer'dan uzaklaştı. Bu yeterli bir gecikmeydi. Schuyler ileri atılıp Fifer'ın onun elinden kurtardı. Caleb bıçağı ensesinden çıkardı ve yarası anında iyileşti. Blackwell arkasına dönüp beni

gördüğünde en az Caleb kadar şaşırmıştı. Ne yapacağına emin olamadığından bir saniyeliğine tereddüt etti. Bu da yeterli bir süreydi.

Azoth.

Aklımdan geçirir geçirmez Schuyler kılıcı bana attı. Blackwell bana yaklaşırken kılıcı havada yakalayıp savurdum. Metal, Blackwell'in suratını ve omuzlarını yararak aşağı indi. Blackwell acı içinde bağırarak yüzünü tuttu ve tökezleyerek tek dizi üzerine yıkıldı. Tekrar savurdum. Kılıç aşağıya inerken Caleb ikimizin arasına atıldı. Ben kılıcı çekmeden darbe tüm kuvvetiyle Caleb'in göğsüne indi.

Geriledim, neredeyse kılıcı elimden düşürüyordum. Caleb kan boşalan yarasını eliyle tutarak dizleri üstüne düştü.

"Caleb," diye fısıldadım. Bakıştık. Gözlerinde pişmanlık veya hüznün görmeyi bekliyordusam, yanılmıştım. Kararlılık dışında hiçbir şey göremiyordum.

"Hayatlarımızı ona borçluyuz," dedi hırıltılı bir sesle. Göğsüne, akan kana baktı ve ölmekte olduğunu anladı.

"Hayır, değiliz," diye cevap verdim. Artık ağlıyordum. Hayal meyal yağmurun durmadığını ama etrafın karanlıklaştığını fark ettim. Etrafımdaki her şey, sanki Caleb değil de dünya ölüyormuş gibi karanlığa gömülüyordu. Sonra tüm ışık ve sesler gitti, bir tek ağlamamın sesi kaldı.

"Elizabeth!" Fifer'ın sesi hıçkırıklarımı bastırdı. "Elizabeth!"

Gözlerimi açtım. Etrafa bakındım. Caleb gitmişti; Blackwell gitmişti. Durdukları yerde, üzerinden sicim gibi bir duman sütunu yükselen bir taş vardı. Bir mıknaştı bu. Caleb'ı, büyüsünü, fırtınayı yanına alarak ortadan kaybolmuştu. Açıklığın diğer tarafında John'un ba-

şına üşüşmüş diğerlerini görmeme yetecek kadar açıktı gökyüzü.

Keder ve yaralarla zayıflamış bacaklarımla ona doğru sendeledim ve onu gördüğümde dehşete düştüm.

"Aman Tanrım." Dizlerim boşaldığı için yanında yere yığıldım. Teni hayalet gibi beyazlamış, kan ve terle kayganlaşmıştı. "Onu buradan götürmemiz lazım." Kaldırmaya çalışarak ona uzandım. Ama buna yeltendiğim an John acıyla inledi ve gömleği taze kanla yine ıslandı.

"Onu hareket ettiremezsin; biz denedik zaten," dedi George. "Çok kan kaybetti. Her hareket edişinde daha fazlasını kaybediyor."

Hayır, diye düşündüm. Olamaz. Bunun olmasına izin veremem. Ölmesine izin veremem.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Fifer." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Cadı merdivenin. Nerede?"

"Ne?"

"Merdivenin. Nerede diyorum?"

Fifer botuna eğilip siyah sicimi çıkardı. Yalnızca tek bir düğüm kalmıştı.

"Nicholas'm gücünü kullanarak bir şeyleri dönüştürebildiğini ya da aktarabildiğini söylemiştin." Kelimeler ağzımdan aceleyle çıkıyordu. "Düğümü benim iyileşme gücümü John'a aktarmak için kullanabilir misin? Çimen ve davetiyelere yaptığın gibi?"

"B-bilmiyorum," diye kekeleydi. "Daha önce hiç öyle bir şey denemedim. Ya çalışmazsa? Sende işe yarıyormuş gibi görünmüyor."

Haklıydı. Çok fazla yaram olduğundan iyileşmem daha uzun sürüyordu. Bıçak yaraları, kırık kaburgalarım, delik akciğerim vardı, bir de damarlarımda dolaşan zehir.

Sonra bir öksürük nöbetiyle beraber John'un vücudu titremeye başladı. Çok kan kaybetmişti. Hemen bir şeyler yapmazsak ölecekti. Beni sevdiğini söylemişti. Ben onu seviyor muydum? Bilmiyordum. Tek bildiğim, ölmesine izin veremeyeceğimdi.

Fifer'la bakiştık.

"Onun yanına uzan," diye fısıldadı. "Olabildiğince yanaş. Büyünün çalışması için yakın temasa ihtiyaç var."

Bir elimi özenle omzunun altına kaydırıp diğerini beline atarak yere uzandım. Ne kadar soğuk ve kırılgan durumda olduğunu hissedebiliyordum. Aramızdaki hava limon gibi kokmuyordu artık. Kan kokuyordu.

Fifer, solgun parmakları titreyerek düğümü çözmeye başladı. Sicim parlamaya başladığında onu sarmaş dolaş vücutlarımızın üzerine bıraktı. Derin bir nefes aldı.

"Ahtar."

Acı bir anda vurdu. Aynı anda yüzlerce farklı yerden bıçaklanıyordum yine. Bu sefer ardından gelen titreşim iyileşme hissi yoktu, daha fazla acı vardı sadece. İçimden bir şey çekiliyor gibi hissettim. Muhtemelen canımın çekildiğini düşündüm. Kaskatı kesildiğimi ve sarsıldığımı hissettim.

Biraz dayan, diye fısıldadı bir ses.

Denedim, gerçekten.

Ama hissettiklerim çok fazla geldi ve her şey yavaşça kayıp gitti.

EMİN OLAMAMAKLA BERABER ölmüş olabileceğimi düşündüm.

Korktuğum kadar kötü değildi. Sıcaktı ve yumuşak bir şeyin üstünde yatıyordum. Aç ya da susamış değildim. Acı çekmiyordum. Hava, ilkbahar gibi taze ve güzel kokuyordu. Bir yastığım bile vardı.

Ölüm ânı ise çok başka bir şeydi. Bir sürü bağırış, itiş kakış ve acı vardı. Defalarca ismimin söylendiğini duydum. Karşılık vermek istedim ama seslenen her kimse çok uzaktaydı. Ayrıca çok fazla sarsıntı vardı. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri... Biraz yalpalanma da vardı, sanki bir gemideymişiz gibi. Sonrası ise sessizlikti.

Ne kadar süredir ölü olduğumu merak ettim. Haftalar? Aylar? Uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu. Vücuduma ne yaptıklarını merak ettim. Gömülmek istemediğimi birine söylemeyi unutmuştum ama artık pek önemi yoktu sanırım.

Fifer'ı, George'u ve John'u düşündüm; Blacwell'in evinde benim için nasıl geri döndüklerini. Beni affetmenin bir yolunu bulmuşlardı ama bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum. Bazen etrafımda kısık sesle veya fısıldayarak konuşan seslerini duyabiliyordum. İsmimi söylüyor, elimi tutuyor, tekrar onlara dönmemi istiyorlardı benden. Sadece bir rüyaydı, biliyordum. Ama doğru olmasını çok istiyordum.

Bir keresinde gerçekten ölmediğimi düşündüm. Sadece bir kez oldu. Gözlerimi kırpışarak açıldı ve John'u gördüm. Yatağımın ucundaki bir sandalyede dirseğini yatağıma dayamış, bir kitap okuyordu. Bir süre onu seyretiltim. Son gördüğümdeki kanayan, yarı ölü oğlanla hiç alakası olmayan bir şekilde temiz ve sağlıklı görünüyordu. İzlendiğini fark etmiş olacak ki bir süre sonra kafasını kaldırıp gülümsedi.

Aklımın derinliklerinden gelen bir dürtükleme eşliğinde ona baktım. Ona söylemek istediğim, sormak istediğim ama bir türlü fırsat bulamadığım bir şey vardı. Nihayet hatırladım.

"Kuş." Sesim, kendi sesim gibi çıkmadı. Zayıf, hırıltılı ve kabaydı. "Ağaçtaki. Neden?"

Cevabı verirken sanki ne söyleyeceğini çoktan biliyor-muşçasına tereddütsüzdü.

"Çünkü seni seviyorum. Ve çünkü seninle olmak özgür hissettiriyor."

Bir şeyler söylemek istedim ona ama yapamadım. Dudaklarıma yayılan gülümsemeyle beraber beni tekrar saran karanlığı hissettim. Sonra her şey karardı.

“Elizabeth, aç gözlerini,” diye emretti ses. Kimin sesiydi bu? Ölü olduğumu bilmiyorlar mıydı? Gözlerimi açamazdım. Artık gözlerim olup olmadığını bile bilmiyordum ki.

“Daha önce açmıştı, iki gün önce,” dedi bir başka ses. Beynim bağlantı kurmak için çabaladı. Bu sesi tanıyordum.

John.

Konuşmak istedim. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Bir inleme duydum. Ben miydim bu inleyen? Eğer öyleyse hemen kesmeliydim. Kulağa korkunç geliyordu.

“Onu kendine getirecek bir şeyler hazırlayacağım,” dedi John. Gerçekten o muydu? Gerçekten burada mıydı? “Birazdan dönerim.”

Tüm bunlar gerçek miydi? Olamazdı. Peki ya gerçekse? Gitmesini istemiyordum. Eğer giderse geri gelmeyeceğinden korkuyordum. Gereğinden fazla uzun süre kaynamaya bırakılmış bir çaydanlıktaki su gibi içimde kaynayan bir şeyler olduğunu hissediyordum. Bağıracaktım. Ama ağzımdan çıkan şey bir fısıltıdan öteye gidemedi.

“Dur.”

Ve gözlerimi açtım.

Hafif bir hışırdama sesiyle beraber Nicholas’ın suratı belirdi.

“Merhaba Elizabeth.”

“Sen,” diye fısıldadım. “Hayatta mısın? Yoksa benim gibi öldün mü?” Ölü gibi görünmüyordu tabii. Hatta onu şimdiye dek bu kadar sağlıklı görmemiştim. Suratına renk gelmiş, gözleri canlılıkla parlıyordu. Hareketsiz ve sakindi; sandalyesinde oturup beni izlemek dışında

bir şey yapmamasına rağmen üzerinden bir kuvvet ve huzur dalgası yayılıyordu.

"Hayattayım," dedi. "Sen de hayattasın, gerçi biraz bizi endişelendirdin. Nasıl hissediyorsun?"

Ağır hissediyordum. Zayıf hissediyordum. Sadece tek bir nokta değil her yerim ağrıyordu ve gözlerimi açık tutup konuşmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Ama hayattaydım ve bu umduğumdan fazlasıydı.

Cevap olarak sadece başımı sallayabildim.

Nicholas düşüncelerimi okumuşçasına gülümsedi. "John'un gerçekten yadsınamayacak bir yeteneği var."

"O da iyi o zaman?" diye ciyakladım. "Onu son gördüğümde..." Ölüyordu, diye düşündüm. Ama söylemek istemedim.

"Evet, gayet iyi."

"Peki ya Fifer? George? Peter ve Schuyler...?"

"Onlar da iyi."

Gözlerimi kapadım. Tekrar konuşabilmeden önce bir dakika geçmesi gerekti.

"Neredeyim?" Tanıyamadığım çevreme bakındım. Tümüyle beyaz bir odadaydım. Beyaz duvarlar, beyaz yatak, beyaz taştan şömine... Pencerelerin önüne kalın beyaz perdeler çekilmişti ve içeri hiç ışık sızılmıyordu. Gece olmalıydı.

"Burası, John ve Peter'ın Tırmık'taki evi," dedi. "Seni Blackwell'in evinden doğrudan buraya getirdiler."

"Ne oldu?" dedim. "Son hatırladığım şey Fifer'ın büyüydü. Sonrası bomboş."

Nicholas kafasını salladı. "Büyü işe yaradı. Mühründeki tüm iyileştirme gücü John'a aktarıldı. John neredeyse anında tümüyle iyileşti. Öte yandan senin ölümcül yaraların vardı. Çoğu, büyü yapıldığında tam iyileşme-

mişti. Ölmüş olmalıydın. O olmasa ölürdün zaten.” Hâlâ parmağında takılı olan Humbert’ın safir yüzüğünü işaret etti.

“O eşsiz bir yüzük,” diye devam etti Nicholas. “Safirin kendi başına koruyucu ve iyileştirici özellikleri vardır ve arkadaki runik sembolle birleşince oldukça güçlü hâle gelir. Büyünün işleyişi, senin mührünün işleyişine benziyor, ya da benziyordu diyelim, ama yine de o kadar güçlü değil. Seni ancak ölmeni engellemeye yetecek kadar korudu.”

Sözlerini algılamam biraz zaman aldı.

“Mührüm gitti mi?”

“Evet.”

Ne hissedeceğimi bilemedim. Belki rahatlama. Beni cadı avcısı yapan, Blackwell’e bağlayan şey mührümdü. Belki de endişe. Beni güçlü tutan, koruyan şey de mührümdü. Korku, kesinlikle; çünkü artık her şey bana zarar verebildi. Herhangi biri canımı yakabilirdi. Bu, beni kabul etmeye gönüllü olduğumdan daha fazla korkutuyordu, özellikle de dışarıda pusuda bekleyen şeyleri düşününce.

Ve kişileri.

“Blackwell,” dedim birdenbire. “Ona ne oldu? Hayatta mı?” Çok fazla sorum vardı, nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Bir mıknaatısı vardı; kaçmak için kullandı. Ama nereye gitti? Peki ya kral? Ve Caleb...” Sustum. Bu düşünce ciğerlerimdeki havayı söküp atan bir şey gelip göğsüme oturdu. Caleb’ı son gördüğümde ölüyordu.

Caleb ölmüştü.

Gözlerimi işgal eden yaşları örtmek için ellerimi yüzüme bastırdım. Nicholas, sonradan düşmanım olan, her şeye rağmen sevdiğim arkadaşım için yas tutmama izin vererek sessizleşti.

"Blackwell kaçtı," dedi Nicholas nazik bir ses tonuyla nihayet. "Ama o kadar uzağa gidemedi. Yaralı ama sağ bir şekilde Greenwich Kulesi'ne çekildi. Bana söylendiği kadarıyla sonradan maskeli baloda tekrar ortaya çıktı."

"Nasıl?" Ellerimi yüzümden çekip inanamayarak Nicholas'a baktım. "Suratını yardım. Azoth'la. Korkunç bir yaraydı. Gördüm. Ondan nasıl sağ çıkabilir?"

Nicholas, cevap çok açık ama bir o kadar da muğlakmış gibi kafasını salladı. Blackwell'in ne tür bir büyü kullandığını, kapasitesinin ne olduğunu söylemenin bir yolu yoktu.

"Gece yarısında Blackwell maskesini çıkardı. Kendini açık etti, tıpkı sana söylediği gibi. Bir büyücü olduğunu, Malcolm'ın kurallarının bir kurbanı olduğunu ve asla inanmadığı o kanunları uygulama emri aldığını söyledi. Artık sadece Anglia'nın iyiliğini istediğini ve arzulanan barışı getireceğini söyledi."

"Tüm bunlar olurken Malcolm neredeydi? Kraliçe neredeydi?"

"Maskeler çıkarılmadan önce götürüldüler. Blackwell onları Fleet'e yolladı."

"Öldürecek mi onları?" Malcolm'ı sevmiyordum; asla geri alamayacağım bir parçamı benden koparmıştı. Ama o da, kraliçe de benim kadar Blackwell'in kurbanıydı. Ölmelerini istemiyordum. Sonra kafama dank etti. "Yoksa zaten öldürdü mü?"

Nicholas kafasını salladı. "Hayır. Ve öldürmeyecek, en azından bir kazancı olmayacaksa. Çünkü onları şimdi öldürürse kahraman olabilirler. Hiç yoktan kamplaşma yaratabilir. İsyan bile çıkarabilir. Ve bir isyanın nasıl bir dezavantaj olduğunu en iyi Blackwell bilir."

"Ama... Blackwell bir büyücü," dedim. "Herkesi yalan söyledi. İnsanlar şimdi söylediklerine inanıyor ola-

maz. Kral olmasına seviniyor olamaz, değil mi? Mutlaka onu sorgulayan biri olması lazım. Ya da karşı çıkan?"

İşte o zaman, daha önce de gördüğüm gergin, acı gülümseme Nicholas'ın dudaklarına oturdu.

"Blackwell, Anglia'nın en nüfuzlu insanların önünde kralla kraliçeyi kolayca aradan çıkardı. Tek bir kişi bile onlara yardım etmek için kılını kıpırdatmadı, itiraz etmedi. Belki ona inandılar; belki de başka türlü davranmak için fazlaca korkuyorlardı. Ama şimdilik, sözünü tuttu. Cadılığı yasaklayan kanunu feshetti. Yakılmalar durduruldu; yazıtların hepsi gitti. Anglia'yı istediği gibi şekillendirecek. Artık Zorbalara karşı Reformistler olayı değil bu. Barış isteyenlere karşı istemeyenlerin savaşı."

"Barış mı?" diye sordum. "Blackwell barış falan istemiyor. Kendi şartlarına uygun olmadığı sürece."

Nicholas kafasını evet anlamında salladı. "Ve o şartların neler olduğunu henüz bilmiyoruz. Bizimle iletişim kurdu tabii. Müzakereye açık olduğunun haberini ilgili kanallardan yolladı. Bize zarar vermek istemediğini iddia ediyor. Ateşkes konuşmak istiyormuş."

"Buna inanmıyorum."

"Hiçbirimiz inanmıyoruz. Neler yapabileceğini, nasıl biri olduğunu çok iyi biliyoruz artık. Biz var oldukça ona ve yönetimine tehdit teşkil ediyoruz. Onu durdurmaya çalışacağımızı biliyor ve peşimizden gelecek. Belki bugün veya yarın değil. Belki müttefiklerimizle temasa geçmemiz, kendi ordumuzu kurmamız için bize yeterli zaman verecek. Ama büyük olasılıkla bu kadar kolay olmayacak. Her şeye hazırlıklı olmamız lazım."

O kelimeler hâlâ havada uçuşuyordu. *Biz. Onlar. Bizim. Onların.*

Ben bunların hiçbirine ait değildim.

Kafamı kaldırdığımda Nicholas'ın dikkatle beni seyrettiğini gördüm.

"Humbert'ın evinden ayrılışının üzerinden saatler geçmeden notunu aldık. Notunda 'onlara göz kulak olmamızı' söyledin. Kendin hakkında, Peter'a yaptığın itirafın ve hepimizden dilediğin özrünün dışında tek bir kelime yoktu."

Not aklıma gelince utandım. Birinin bana notumu alınılayacağı kadar uzun süre hayatta kalacağımı düşünmemiştim.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Elizabeth. Ben John için yaptıklarından ötürü. Hepimiz için. Bu olağanüstü bir cesaret gerektirmiş olmalı."

Kafamı salladım. Bunun cesaret mi, yoksa korku mu olduğunu bilmiyordum. Keşke aradaki farkı bilseydim. Eğer bilseydim, korkum yüzünden değil, korkuma rağmen cesur olurdu. Korkmak yerine cesur olsaydım, her şey çok farklı olabilirdi.

Nicholas yine zihnimi okumuş gibi kafasını usulca salladı.

"Geçmişini geri alamazsın. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Ama geleceği de göremezsın. Veda'nın kehaneti bile bunu yapamaz. Şimdi ne yapmak, kiminle birlikte olmak, nereye ait olmak istediğin tamamen sana bağlı. Her zaman dediğim gibi, hiçbir şey kalıcı değildir."

Bu sırada kafamı kaldırdım ve kapı eşiğinde durmakta olan John'u gördüm. Bana bakıp gülümsedi.

Nehrin kıyısında bulunan güzel taş evinin arkasındaki bahçede benimle yürüyordu. Toprakta hayat fışkırıyordu; yerde boğucu gri gökyüzüne isyan edencesine yeşil,

mor, turuncu ve kırmızıdan oluşan bir renk cümbüşü vardı. En azından şimdilik çok uzağa gidemiyordum. Ama günler haftalara dönüştükçe güçlendim. John sabırlıydı. Ben zayıfken elimi tutuyor, güçlüyken bırakıyordu. Babası ve John'la beraber onların evinde kalıyordum. John bana bakıyor, beni seviyordu. Ve bir kez bile beni suçlamamıştı. Babası ise hayatını kurtardığımı söylüyordu. John da onun hayatını kurtardığım konusunda ısrarcıydı.

İşin doğrusu, onlar benim hayatımı kurtarmışlardı.

Bundan sonra bana ne olacak veya neler yaşanacak bilmiyordum. Ama artık neye sahip olduğumu, kaybedecek neyimin olduğunu biliyordum. Üstelik bu sefer bir yanılısama da değildi.

Bu sefer, gerçektir.